

© 2016 Raluca Andreea Chiper © 2016 Quantum Publishers

Acest volum este o operă de ficțiune.

Orice asemănare cu persoane, locuri sau evenimente reale este întâmplătoare.

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport, tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

QUANTUM PUBLISHERS

www.quantumpublishers.ro

Email: officequantumpublishers.ro

Vânzări: vanzariquantumpublishers.ro

ISBN 978 - 606 - 94205 - 1 - 5

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHIPER, RALUCA ANDREEA

Între pământ și apă / Raluca Andreea Chiper.

— Domnești: Quantum Publishers, 2016 ISBN 978 - 606 - 94205 - 1 - 5 821.135.1 - 31

Tipărit în România

RALUCA ANDREEA CHIPER

În timp înveți...

După un anumit timp, omul învață diferența subtilă dintre a susține o mână și a înlănțui un suflet.

Și învață că dragostea nu înseamnă a te culca cu cineva și că a avea pe cineva alături nu înseamnă siguranță

Și așa, omul începe să învețe...

Că săruturile nu sunt contracte și cadourile nu sunt promisiuni.

Și așa omul începe să-și accepte căderile cu capul sus și cu ochii larg deschiși

Și învață să își construiască toate drumurile bazate în astăzi și acum, pentru că terenul lui mâine este prea nesigur pentru a face planuri și viitorul are mai mereu o mulțime de variante care se opresc însă la jumătatea drumului.

Și, după un timp, omul învață că, dacă e prea mult,

până și căldura cea dătătoare de viață a soarelui, arde și calcinează.

Că trebuie să își planteze propria grădină și să-și împodobească propriul suflet, în loc să aștepte ca cineva să îi aducă flori.

Și învață că într-adevăr poate suporta, că într-adevăr are forță, că într-adevăr e valoros.

Și omul învață și învață... și cu fiecare zi învață...

Cu timpul înveți că a sta alături de cineva pentru că îți oferă un viitor bun, înseamnă că mai devreme sau mai târziu, vei vrea să te întorci la trecut.

Cu timpul înțelegi că doar cel care e capabil să te iubească cu defectele tale, fără a pretinde să te schimbe, îți poate aduce toată fericirea pe care ți-o dorești.

Îți dai seama cu timpul că, dacă ești alături de această persoană doar pentru a-ți întovărăși singurătatea, în mod inexorabil vei ajunge să nu mai vrei să o vezi.

Ajungi cu timpul să înțelegi că adevărații prieteni sunt numărați și că cel care nu luptă pentru ei, mai devreme sau mai târziu se va vedea înconjurat doar de false prietenii.

Cu timpul înveți că vorbele spuse într-un moment de mânie, pot continua tot restul vieții să facă rău celui rănit.

Cu timpul înveți că a scuza e ceva ce poate face oricine, dar că a ierta, asta doar sufletele cu adevărat mari o pot face.

Cu timpul înțelegi că dacă ai rănit grav un prieten, e foarte probabil că niciodată prietenia aceasta nu va mai avea aceeași intensitate.

Cu timpul îți dai seama că, deși poți fi fericit cu prietenii tăi, într-o zi vei plânge după cei pe care i-ai lăsat să plece.

Cu timpul îți dai seama că fiecare experiență trăită nu se va mai repeta niciodată.

Cu timpul îți dai seama că cel care umilește sau disprețuiește o ființă umană, mai devreme sau mai târziu, va suferi aceleași umilințe și același dispreț, dar multiplicat și ridicat la pătrat.

Cu timpul înveți că grăbind sau forțând lucrurile să se petreacă, asta va determina că în final, ele nu vor mai fi așa cum sperai.

Cu timpul îți dai seama că, în realitate, cel mai bun nu era viitorul, ci momentul pe care îl trăiai exact în acel moment.

Cu timpul vei vedea că deși te simți fericit cu cei care-ți sunt împrejur, îți vor lipsi teribil cei care mai ieri erau cu tine și acum s-au dus și nu mai sunt...

Cu timpul vei învăța că încercând să ierți sau să ceri iertare, să spui că iubești, să spui că ți-e dor, să spui că ai nevoie, să spui că vrei să fii prieten, dinaintea unui mormânt.

Nu mai are niciun sens.

Dar din păcate.

Toate se învață doar cu timpul...

Luis Borjes

Capitolul 1

Când ești înconjurat de îngeri, o știi pentru că le simți prezența. Curentul provocat de veșmintele lor vaporoză îți mângâie fața și te aduc într-o stare de pură fericire și de adâncă melancolie. Le simți prezența ce emană parfumuri, hrană pentru suflet, ai vrea să îi atingi, însă nu poți...

Îngerii cântă cu glasuri tandre, fără să știe ei că aceste glasuri ne aduc nouă, ca ascultători, o grea povară pe umeri. Deși le dorim, totuși ne fac rău ascultându-le, ne adâncesc în doruri apăsătoare, în tulburări dementiale, făcând în așa fel, încât să ne diferențiem de restul oamenilor, să părem veniți din alte lumi, să avem alt scop în această viață.

Ce ciudat este să te știi singur în lume, mai ales atunci când ai beneficiat de atingerea și protecția unui înger! Iar când acesta te părăsește brusc, lumea se sfârșește pentru tine, pășești neputincios înapoi, vezi cu proprii ochi cum marele tău castel de nisip clădit cu atâta ambiție și dăruire, se destramă suflat doar de un vânt, împrăștiindu-l ca pe o pulbere oarecare în zeci de zări

diferite, de unde nu mai poate fi recuperat, adunat în pumnii tăi, ieri puternici și calzi, azi tremurători și reci.

Doamne! Acum, mai mult ca niciodată, îmi întorc fața spre Tine și îți vorbesc încet, dar apăsător, de glasul meu interior atârând o tristețe fără margini, tragedia aleasă de un crud destin și singurătatea atât de nemiloasă care izolează, respinge și îngroapă în pământul umed și întunecos orice victimă prinsă în lanțurile sclaviei.

Victimă am devenit și eu, întemnițată acum între patru ziduri întunecoase, mucedu, grav degradate, care par să se apropie tot mai mult, să reducă spațiul, să absoarbă aerul prin cărămizile încinse de un soare neobișnuit în stare să mă sufoc, să mă desființeze dintre oameni. Stau în întunericul amărăciunii mele, nu mă mai recunosc, nu vreau nici măcar să încerc să mă ridic pentru a schimba ceva, pentru a-mi recăpăta forțele și personalitatea anterioară. O singură fereastră există în această temniță, una atât de mică, încât sunt nevoită să mă ridic pe vârfuri ca să ajung la ea. Culmea este că nu pot, nu vreau, nu mă interesează să ajung la ea și să privesc afară. Tot prin această ferestruică străbate un fir de lumină vânjos. Pare caldă, aducătoare de liniște această lumină. Mă duce cu gândul că acceptând-o ca să îmi mângâie pielea, carnea împietrită, imună la atingeri și sărutări, m-ar vindeca, m-ar întoarce spre visare, veselie, uitare și iertare. Mă feresc de ea însă, ca de un blestem asupritor de care, recunosc, îmi este foarte frică. Glasul ei pare vântul etern ce se încolăcește în jurul meu, cântându-mi cu voce gravă că ieșind din lumea mea, îmi revin, mă înalț maiestuos, dar dau totul uitării, las totul în urmă, renunț la ceea ce a fost al meu.

Noaptea pentru mine e aspră. Se lasă repede și se ridică prea lent, părând că trec veacuri grele și obositoare în care umbrele străvezii ale amintirilor mă sfâșie, rup carnea de pe mine precum bestiile flămânde, mă torturează ca pe cel mai josnic și nefolositor om de pe pământ. Noaptea aduce cu ea fantasmе trecutului, acelea care odinioară îmi aduceau tulburarea dulceagă ce

îmi provoca emoțiile bucuriei, nu ca acum, aducându-mi o tulburare înfricoșătoare care, deși o resping, se adâncește în trup, pătrunde în oase, mă scutură, mă sufocă, mă ucide încetul cu încetul.

Fantasmеle sunt menite să ne bântuie pentru a nu-și afla uitarea din partea noastră. Ele se înfățișează pale ca lumina ce străbate norii grei de ploaie, au ochi pătrunzători, nostalgici, demni de duioșie. Buzele le sunt aspre, învinețite din cauza torturii chemărilor, rugămintilor, insistențelor ca să le menținem veșnic vii, proaspete în memoria noastră. Ele nu știu că ne sperie, ne consumă, ne obosesc atât de tare, încât ajungem să ne dorim moartea. Ele știu doar că într-o altă viață am avut nevoie de ele, așa cum ele au acum nevoie de noi ca să învingă veșnicia, să treacă prin această lume și prin oricare alta.

De un singur lucru îmi este frică, acela că atunci când vântul va foșni printre crengile arborilor chemându-mă, atunci fantasma ce îmi bântuie existența umilă, va rămâne a nimănui. Nimeni vreodată nu va ști să o iubească și să își aducă aminte de ea la fel de frumos, de profund cum o fac eu, pentru că nimeni nu știe și nu poate simți în locul meu.

Dorul este o luptă continuă între înțelepciune și demență, între visare și realitate. Este scopul acelor oameni sensibili să dezvolte, să lărgască pe întinderi necuprinse funcția acelei părți a inimii care odată atinsă, provoacă schimbări drastice, face dintr-o persoană cunoscută, una străină ce pare venită din alte părți, alte lumi, alte timpuri.

— Dragoș, i-am cântat numele cu zâmbetul pe buze, admirându-l cu ochii mari, nesățioși.

— Hmm, cântă și el, lărgind un zâmbet parcă și mai cald pe buzele subțiri, pline de viață.

I-am cuprins fața în palmele mele umezite de sudoarea emoțiilor. Lui îi plăcea să știe dacă palmele îmi transpiră atunci când vorbesc cu el, dacă degetele îmi tremură fremătate de prezența lui atât în față, cât și în

gândurile mele. Inima îmi bătea frenetic din cauza bucuriei și odată cu ea, trupul îmi tremura necontrolat. Eram furioasă pe firea mea nestăpânită, dar totodată, din cale afară de fericită, de mulțumită că Dragoș e aici cu mine, că îl pot atinge și îi pot simți răsuflarea răcorindu-mi fața.

— Dragoș, am șoptit eu din nou, azi te-ai adâncit într-o beatitudine neobișnuită!

— Da! Sunt beat, răspunse el râzând.

El se credea amețit din cauza alcoolului, eu îl credeam cuprins de vrajă, de visare. Poate că avea dreptate. Era prima dată când îl văzusem bând două cupe de vin într-o singură zi, chiar și el recunoștea asta, doar că nu îi lăsam loc de regrete, nu voiam să creadă că mă deranjează.

— Din cauza asta pot să îți spun orice. Mâine nu îți vei mai aduce aminte de nimic...

— Ești lașă, îngăimă el, închizând ochii.

Stând așa cu pleoapele împreunate și cu capul lipit de clădirea din spatele lui, îmi părea divin, îmi părea că asupra lui, în jurul lui, chiar și sub el, plutește o aură sfântă care mă făcea să cred că e un înger, unul venit pe pământ anume ca să aibă grijă de mine.

— Știu că sunt lașă. Nu am curaj să îți spun cât de mult te iubesc. Căci într-adevăr, nici nu îți poți da seama ce sentimente dulci și totodată crude ai presărat în sufletul meu. M-ai blestemat să te iubesc tot mai mult pe zi ce trece, să fii în gândurile mele zi și noapte, să nu mai am liniște... Ce fel de vrăjitor ești tu? Unul fără inimă? Fără milă?

— Egoist... gelos... invidios... și lacom...

Râse parcă amuzat. Deschise ochii săi negri și mă privi lung, pătrunzător, săgetându-mi inima ca mii de sulite cu tăişuri extrem de ascuțite, foarte reci, ca orice metal de altfel.

— Te iubesc, Dragoș, am repetat aproape de urechea lui, agățându-mă în acea îmbrățișare caldă. Te iubesc, dar asta nu o vei ști, pentru că mâine nu îți vei mai aduce aminte de nimic.

Îi strângeam în pumni cămașa ce-i purta aroma atât de dorită, atât de râvnită, ascultând atentă răsuflarea înmiresmată a iubitului meu. Pentru că tăcea, iar tăcerea lui se extindea, devenind molipsitoare, oprind timpul în loc, întorcând lumea invers, am îndrăznit să îmi apropii fața de a lui ca să îl mai sorb din priviri încă o dată. În ochi îi scliffea feeric viața în care plutea calm, dar amețitor, ebrietatea aceea nemaiîntâlnită la el.

— Știi de ce m-am îmbătat? mă întrebă, schimbându-se la față.

Deveni serios. Oftă apăsător, buzele lui schimonosind supărare în loc de acel zâmbet atât de rar pe figura lui. Atunci m-am încruntat. Veselia i se stinse brusc din irisurile de abanos. Parcă era vorba de stele prinse de zorii prea repezi ai zilei. În adâncimea lor se scălda feeric într-o baie fierbinte hotărârea, acea tristețe molipsitoare pe care veșnic o regăseam la el, făcându-mă să mă pierd în privirea lui, să nu îmi mai doresc calea de întoarcere, să rămân blocată acolo pentru totdeauna.

Am scuturat din cap, așteptând răspunsul lui. A oftat. Mi-a mângâiat obrazul cu două degete calde și s-a aplecat spre mine, continuând:

— Ca să uit de tine.

Am tresărit.

— Ca să trezesc demonii mizerabili din mine. Aceștia să născocoască rele despre tine, să afle un motiv pentru care să te urăsc, iar dacă nu se poate întâmpla așa, măcar să îl născocoască... Să mintă despre tine ca să încep să te detest, să te resping și să fug de tine ca un nebun...

— Chiar vrei să faci așa ceva? l-am întrebat, suspinând din cauza loviturilor primite în adâncul pieptului.

Vântul cânta între noi, țesând priceput o gravă melancoliece-mi aducea lacrimi în ochi.

— Aș vrea... Dar crezi că se poate? Crezi că un nebun poate fugi de propria lui nebunie? Tu crezi?

Mă prinse în brațe și, oftând apăsător de parcă o greutate imensă i-ar atârna pe umeri, mă strânse la pieptul

său cu atâta putere, încât m-am temut ca nu cumva aceea să fie ultima noastră îmbrățișare, ca nu cumva să prevadă un viitor în care nu vom mai fi împreună, în care ne vom pierde indiferent de deciziile și dorințele noastre.

Să vrei să ajungi până la nori, e o dorință înțeleaptă, pentru că acolo poți găsi ceea ce nu găsești aici, pe pământul bătătorit, mângâiat de umbre fantasmagorice care adesea înșală. Fac din noi, oameni veseli și curioși, doar niște umpluturi cu ochi plânși, pesimiști, fricoși. Acolo lumina e sfântă, nu se stinge niciodată, căldura dezmiardă, nu sufocă, păsările îngână preludii înduioșătoare ce străbat văzduhuri și înconjoară pământul, glasul nu le este frânt de armă. Acolo fluturii te răcoresc ca un evantai de puf ușor, nu stârnesc melancolia mută, teama încătușată și pericolul ascuns după o mască falsă, în stare să răstoarne lumea. Poți obține fericirea deplină, lucru care aici, pe pământ, nici nu îndrăznești să ți-l imaginezi, pentru că de fapt, nu există.

— Mie îmi place când plouă, mărturisi în acea zi de toamnă posomorâtă în care ne-am întâlnit pe plajă.

Eu nu îndrăzneau să îmi iau ochii de la el, ca să admir peisajul. Marea devenise tulbure și se contopea cu norii de plumb rece, din iubirea lor pătimașă născându-se aburi nisipoși ce călătoreau din larg până la picioarele noastre pe aripile veșnice ale brizei transformată în curenți dezorientați. Atmosfera mi se părea tristă, așa cum era ea sub toropeala fină și molcomă. Stropii de ploaie cădeau asupra mea, îmi udau părul, obrații, îmi învinețeau buzele și îmi ajungeau până la piele, înfiorându-mă. Lui însă, îi aduceau zâmbetul pe buze și îi limpezeau ochii de parcă ar fi chiar el domnul ploilor de toamnă. Nu mă săturam să îl admir, captivată de acel moment, de aspectul lui senin, totodată extrem de matur.

— Ție nu? mă întrebă la un moment dat, sătul de atâta tăcere așternută între noi.

— Mie?

Abia atunci am ridicat ochii spre cer. Greutatea lui absurdă se lăsa încet, dar sigur peste mine, simțind în

puterea lui, sfârșitul meu. Am tresărit speriată. Gălăgia din jur mă transportă în alte timpuri, probabil cele prezente, adevărul este că nici nu mai știu. Totul îmi pare amestecat, surghiunit în vâltori turbate ce mă silesc să mă îndoiesc de existența mea, de personalitatea mea, de timpul și spațiul care mi-au fost dăruite la naștere.

— Iar te-ai înțepat? întrebă Mario, întinzându-mi un șervețel.

Fără să îl privesc, am ridicat din umeri. Eram obișnuită cu acea privire serioasă a colegului meu, care părea să îmi reproșeze faptul că eram neîndemânică. Preferam să urmăresc punctul roșu și umed, atât de viu, care îmi demonstra, în sfârșit, că prezentul e acum și aici. Și totuși, această înțepătură mi s-a părut neînsemnată până când mi-am văzut sângele prelingându-se pe lângă unghie. Am aruncat acul, am aruncat și poantele de balerină pe care încercam să le cos înainte de antrenament, privind cu ură și respingere arma metalică rostogolită pe podea. Părea atât de minusculă, strălucind demonic la atingerea razelor lămpilor aprinse, amenințându-mă crud, nemilos, într-o tăcere atât de absurdă și de discretă.

Mario adună lucrurile aruncate pe podea și oftă. Încercă să termine munca începută de mine. M-am uitat lung la el, obișnuită cu privirea lui serioasă care pare să îmi reproșeze faptul că am devenit prea neîndemânică. Îl recunoșteam ușor între sute de persoane, atât de mult l-am privit în ochi. Aș vrea să îi reproșez faptul că, deși eu m-am schimbat mult în ultima perioadă, el nu s-a schimbat deloc. A rămas același încă din primul moment în care l-am văzut intrând grabnic în sala de balet.

Are obiceiul să întârzie la antrenamente și, pe deasupra, să deranjeze cu apariția lui atât de așteptată. Întotdeauna trânteste ușile, calcă apăsat, făcând să vibreze atât podelele, cât și ferestrele sălii de dans. Reușește să atragă atenția tuturor asupra lui, să înfurie instructorii și să piardă concentrația colegilor. Greu m-am obișnuit cu felul lui brutal de a-și arunca rucsacul sub

bancă. Chiar și acum, după douăsprezece luni de ședere aici, în preajma lui Mario, încă mai am obiceiul să clipesc pripit la auzul rucsacului trântit pe podea, ecoul acestuia ridicându-se departe, până în înaltul tavanului, unde se transformă în pustiu și în cele din urmă, alunecă rapid spre uitare. Azi, mi-ar fi foarte greu să trăiesc fără trosnetele lui, fără agitația ieșită din comun, fără glumele venite uneori în momente neașteptate. Azi nu i-aș putea ierta absența sub nicio formă.

Așa mi-am cunoscut partenerul, acest Mario caraghios, balerin talentat, dar iresponsabil, și cred că așa mă voi despărți de el, atunci când va veni momentul, dacă acesta într-adevăr va veni. Ceea ce știu sigur este faptul că momentele sunt ca stelele. Apar, sclipesc, apoi pier. Niciunul nu rămâne pe veci, nu e nemuritor, numai în memoria noastră, acolo unde nimeni nu ajunge, unde devin proprietatea noastră valoroasă. Momentele fac adesea din noi, oameni mai buni sau mai răi, dar întotdeauna mai înțelepți. Momentele sunt clădite și păzite de acei îngeri care au tendința să plutească în jurul nostru cu veșmintele vapoaroase de lumină, încercând să ne îndrume pe cărarea bătătorită, cărare pe care eu de mult am deviat-o, rătăcind în întuneric, pierdută în beznă, retrasă în colțul acela întunecos unde ferestruica nu poate arunca asupra mea sfânta sa rază caldă care mi-ar răpi identitatea, m-ar transforma, m-ar face altcineva decât cine sunt.

— Știi, Mario? încă mai cred că dansez doar pentru că nu sunt în stare de altceva. Sunt o lașă, iar asta mi s-a mai spus cândva.

— Oh, haide! Te vaiți prea mult, se răsti el, încruntându-se. Îți cos poantele fără să mă pricep, vezi? O fac numai ca să îți dau o mână de ajutor. Am prins meșteșugul acesta necioplit de la tine. Tu nu știi, dar eu mă simt ridicol, pentru că sunt conștient că nu mi se potrivește, nu cos așa cum ar trebui. Tu chiar nu știi că mă simt inutil... eu sunt un bun dansator, în rest sunt un inutil... un nepriceput...

I-am zâmbit, fermecată de vorbele lui. Voia doar să

mă liniștească, însă eu am renunțat, de data aceasta, să îi reproșez intenția binevoitoare.

— Îți sunt recunoscătoare că ai stat mereu atât de aproape de mine, încât să înveți să coși...

— Karina... ești ciudată! Chiar nu mai vrei să îți revii?

L-am privit lung, de parcă n-aș ști despre ce vorbește, fără să descopere el că noaptea fără stele și tăcerea adâncă ce sălășluiește în jurul meu sunt semnele morții care vine cu aviditate precisă, promițând sfârșitul într-un fel temător. Parcă ar fi incisivi ascuțiți ce amenință prada încolțită, tară scăpare.

— Erai altfel înainte, insistă Mario, strângând poanta într-o mână și acul în cealaltă, ridicând din când în când ochii profunzi la mine ca să mă privească scurt, hotărât, ca apoi să și-i lase din nou asupra lucrului.

— Vremurile bune și momentele frumoase au apus, dragă prietene, am șoptit, simțind cum mi se încetășează ochii.

Aceste lacrimi stăteau agățate de pleoape, gata să se destrame, dar parcă nici ele nu mai au putere să se manifeste, să ajungă în capătul final.

— Dacă încă dansezi, înseamnă că asta ți-e menirea în această lume. Iar dacă ai motive pentru care să dansezi, asta e și mai bine, pentru că îți dă forță și te ambiționează.

I-am zâmbit. Nu vreau să îl dezamănesc, să îi explic că acele vremuri frumoase care au apus, de fapt mi-au fost smulse cu atâta cruzime, încât m-au lăsat infirmă, lacrimile și suspinele mele fiind un puțin prea mărunț ca să mă reîntorcă de unde am plecat. Eu vâslesc fără spor prin acest deșert dezgustător, trăind încă cu speranța, alegând să cred că sunt într-un vis, departe de realitate. Nimănui nu-i place asta. Nici lui Mario, nici celorlalți colegi ai mei, nici lui Iustin, nici măcar Anastasiei, care nu mă lasă să mă pierd de cea pe care ea o consideră realitate, certându-mă aspru, izbucnind sever și hotărât până când clilesc și rămân cu privirea la ea. Eu vreau să aduc asupra mea numai tortură, numai chin în stare să mă doboare, să

termine cu mine, să mă adâncească în țărâna rece și putredă de unde să nu mai văd, să nu mai aud, să nu mai simt.

— Nici să nu îndrăznești să îți muști buzele, domnișoară! Nici să nu îndrăznești, se răsti Anastasia din fundul sălii, după ce strigă la mine de nenumărate ori să-mi mențin bărbia ridicată.

O lăsă pe Ariana cu brațul suspendat în aer, venind furioasă spre mine. Răbufnea adesea în așa măsură, pentru că îmi observa degetele încleștate pe bara de sprijin din fața oglinzii. Clipeam rar și apăsător, iar ei nu îi plăcea asta. Își propuse să mă întărească precum o statuie de marmură dură, ca să pierd din suflet dorul apăsător, gândurile obositoare, senzațiile ce mă târau în alte lumi, departe de realitate. Anastasia era acel om curajos și puternic, simbolul oricărui luptător care ghicește talentul doar cu o ușoară atenție și îl scoate la iveală cu forță, cruzime și îndârjire.

Inspirând adânc, am urmărit-o cu coada ochiului pe instructoarea care se apropia tot mai mult. Deși țipetele ei ne-au tulburat

Până la epuizare atât pe mine, cât și pe ceilalți colegi, încă mai avea le gând să mă mustre pentru lipsa de concentrare. Nu îmi păsa. tui doream să mi se ierte comportamentul măcar o dată, să fiu Preleasă și lăsată în pace. Acum dispuneam de suficient curaj ca să u zic tot ce aveam de zis.

Odată ajunsă în fața mea, cu buzele adunate și cu ochii mijiți de supărare, întinse un deget lung și subțire și îmi ridică bărbia cu; isprimea oricărui instructor. Ca o lașă, am cedat.

— Mi-ai promis, Karina! Ai promis că dansul va fi parte din ine, la fel ca o coastă în plus pe care trebuie să o accepți și să te obișnuiești cu ea. Nu mă dezamăgi, te rog!

Simțeam privirile colegilor îndreptate asupra noastră. Nu reuneam să înțeleg de unde atâta răbdare și atâta compasiune din parcea lor. Probabil că ei erau mai realiști, pricepeau că toți greșim în reun fel, în egală

măsură. Ei abia dacă reușiseră să înțeleagă cuvintele rostite apăsător, în vreme ce eu le simțeam spărgându-mi interiorul în milioane de cioburi ce se împrăștiu pretutindeni, fără să le mai pot recupera. În cele din urmă, a mai repetat o dată aceleași Cuvinte, însă pe un ton mult mai calm, căci mi-a observat tremurul buzelor. Mă ținui cu ochii săi mici și căprui, deloc prietenoși în teest moment, însă eu știam că în adâncul sufletului ei Anastasia V'ora doar să mă corecteze, să mă țină chiar și peste voia mea în Prezent, ca să nu pot aluneca a mia oară în trecutul care îmi aducea lacrimile în ochi și mă făcea bună de nimic.

Lucram împreună doar de un an și totuși a ajuns să mă cunoască atât de bine, încât nu mă mai puteam feri de ea. Îmi recunoștea Pșor atitudinea pierdută și, de câte ori prindea ocazia, mă scutura de umeri până îmi reveneam. Imaginea ei atât de serioasă mă speria, așa că renunțam să mă manifest, preferând s-o ascult. Am Așteptat cu bărbia înălțată în aer până s-a depărtat, apoi privirea mi s-a oprit în oglindă, acolo unde îmi descopeream încruntarea frun (îi buzele adunate, sclipirea pupilelor rătăcită în adâncul a doi ochi's tinși. Era foarte ușor să descopăr lacrimile împietrite între pleoape, acele picături de rouă sărată din ce în ce mai dorite, dar din ce în ce mai secate. Am străbătut încăperea pentru a-l descoperi pe Mario. Eram obișnuită să îl văd departe, făcându-și încălzirea în partea opusă a sălii, fără să mă scape din atenția lui. Am încercat să îl evit, dar el, prin gesturi grave, dansa cu gândul la mine. Știam că mișcările lui bruște sunt avertismente ca să mă țină prezentă acolo și să nu îmi permită să mă duc cu gândul departe. Bubuia cu călcâiele podeaua de lemn lăcuit, bătea din palme cu asprime, executa piruete greșite părând o tornadă, toate numai ca să mă facă să tresar, să nu mă adâncesc în gânduri.

În final, mi-am mușcat buzele și am lăsat ca bărbia să mi se înfigă în piept. Am răsuflat greoi, cu pieptul încărcat de povară, nimicit sub presiunea amintirilor, regretelor și a tristeții abătute asupra-mi de atâta timp. Până la urmă, m-am lăsat copleșită de slăbiciunea care mă bântuia. Nu o

puteam refuza. O doream, spre mirarea și neplăcerea celorlalți. Nimeni nu îmi putea fura dreptul de a călători în depărtări neștiute de alții, cu toate că uneori îmi doream nespuse de mult să nu fie așa, să mă ajute, să îmi deschidă calea, nu spre ținuturi îndepărtate, ci spre cele cât mai apropiate de prezent. Aici și acum, ca întâmplările să nu mă chinuiască, să nu mă transforme într-o persoană bună de nimic.

— Pauză, s-a auzit vocea profesoarei într-unul dintre colțurile sălii.

Balerinele și-au coborât picioarele de pe bară. Ariana se apropie de Ema, discutând în șoaptă. Nu se uitau la mine, mă ignorau de parcă nici nu eram acolo, lucru pe care îl făceau destul de des în ultima perioadă. Eu însă nu mă supăram. Mai mereu le-am respins când au încercat să se apropie de mine, e normal ca acum să fie sătule de atitudinea mea rece și nepăsătoare. În fond, știam că sunt cele mai bune colege și că niciodată nu mi-au vrut răul, nici măcar atunci când am fost aleasă prim-balerină, luându-le locul pe care, spuneau ele, îl meritau mai mult decât mine.

Întotdeauna m-am întrebat de ce mi-a fost dat să pășesc anumite praguri în loc să le evit, să le ocolesc...

Chiar dacă ar cădea ploi reci și dese, iar vânturile destrăbălate ar înfoia copacii, scuturând printre ramurile lor înfrunzite mantii largi, aducătoare de groază, chiar dacă florile s-ar ofili brusc, cuprinse de patimă și de păcat, iar păsările ar înceta din cântatul lor dulce, aducător de pace, chiar dacă o negură densă și sufocantă ar împânzi lumina soarelui și i-ar interzice să mai pătrundă, să mai ajungă pe pământ, chiar dacă noaptea eternă și pustie ar descânta lunii ca să o țină veșnic pe cer, chiar dacă cineva ar încerca să oprească destinul, acestea toate nu ar fi avut spor, iar eu aș fi continuat același destin, crezând acum că fără o astfel de întâmplare, aș fi fost fără rost pe acest pământ, viața mi-ar fi fost mult mai pustie și totuși, mult mai simplă, poate chiar mai săracă.

Urmărind gesturile celor două colege, îmi dădeam

seama că le cunoșteam bine, într-adevăr. Împărțeam aceeași cameră încă de când am venit aici și întotdeauna le-am purtat o invidie subtilă, în secret, pentru viața bună de care aveau parte, pentru talentul cu care erau fost înzestrate, pentru ușurința cu care treceau peste probleme, ridicând fruntea sus în următoarea zi, de parcă nimic n-a fost, nimic nu s-a întâmplat. Ele au fost primele care mi-au făcut cunoscută această academie, care mi-au prezentat amănunțit personalitatea fiecăruia dintre instructori și colegi.

— Azi nu ai chef de dans chiar dacă eu ți-am cusut poantele.

M-am înălțat pe vârfuri, cu zâmbetul pe buze, ca să pot ajunge la înălțimea lui Mario. Am ridicat din umeri cu glasul pierit, în timp ce îi studiam figura atât de cunoscută. Trăsăturile lui osoase mă duceau cu gândul la statuile marmorate ale epocilor trecute și părul cârlionțat, deschis la culoare, îi atârna pe frunte ca unui adevărat gladiator. Mișcările însă îi erau grațioase, forța lui consta în dans, se ridica la înălțimi imposibile atunci când interpreta vreun rol. El mă privea fix, clipind lent și rar, seriozitatea lui mă făcea să mă simt vinovată, dar în același timp, îmi arăta cât de mult îi păsa de mine.

Uitându-mă din nou spre cele două colege, invidia ușoară începu a crește în mine, făcându-mi inima să palpita. Ele râdeau pline de viață, în timp ce eu mă străduiam din răspuțeri să schițez un zâmbet amărât.

— Crezi că fericirea e răzbunătoare? am reușit, în sfârșit, să îmi întreb partenerul.

El își puse mâinile în șolduri, ridicând din sprâncene. Pieptul i se agita din cauza respirației răzvrătite, formată în timpul încălzirii. Chiar și acum mă imita, ridicându-se din când în când pe vârfuri, parcă să se înalțe mai sus decât mine, să mă întreacă.

— Tu vezi fericirea răzbunătoare?

Pentru că se arăta atât de uimit de gândurile mele, eu i-am explicat, fără să o pierd pe Ema și pe Ariana din priviri:

— Nu îți dă impresia că uneori vine pe neașteptate, zăbovește cu întreaga sa deplinătate un timp scurt în viața ta, după care dispare fără să se mai întoarcă?

Mario scutură din cap, aducând dezamăgirea pe chipul meu.

— Gata! Ți aparține, îmi zise Dragoș după un moment de tăcere, timp în care a făcut creionul să se miște pe hârtie, scoțând sunete delicate ca de șlefuit.

Se apropie de mine, înmânându-mi hârtia. Eu stăteam pe podea, lângă șemineul ale cărui flăcări scăpărau ascuțite spre gura întunecoasă a hornului. Eram goală, acoperită doar cu un cearșaf alb, admirându-l pe el cum desenează. Îmi păruse unic în acel moment la fel ca în oricare altul. Îmi păruse atât de frumos, cufundat în seriozitatea lui de artist, înconjurat de acea aură care îi dădea un aspect atât de bărbătesc! Degetele mă ardeau de dor și de nevoia de a-l atinge, de a-i simți pielea fierbinte contopindu-se cu a mea, sloi de gheață. Întotdeauna mi-a plăcut să cred că e fericirea întruchipată, destinul meu împlinit care, prin interminabilele și obositoare călătorii, în sfârșit a ajuns la mine și m-a cuprins întreagă, de la trup până la suflet. Numai asemenea întruchipare ar fi știut să mă deseneze perfect, pentru că nimeni altcineva nu m-ar fi cunoscut atât de bine. Lacrimile sporeau pe dunga pleoapelor, îngreunându-le. Dar erau lacrimi de fericire și de emoție, stând și admirând buimacă o Karina în miniatură, creată de un simplu creion, însă de o mână atât de iscusită.

— Hai, Karina! La treabă!

Glasul lui Mario m-a dezmeticit. Am făcut tot posibilul să îmi păstrez calmul, mai ales că Anastasia îmi dădea târcoale, gata să mă certe. Mario se îndreptă spre locul lui, cu umerii lați și cu spatele drept, încălzindu-și gleznele. Ariana se așează în fața mea, iar Ema în spate, copiindu-mi poziția.

Dintr-odată, liniște deplină. Doar glasul melodic al instructoarei, numărând exercițiile în franceză, se mai înălța până la tavan. Le-aș fi cerut iertare acestor două

fete pentru absența mea de la discuție, dar îmi dădeam seama că oricât le-aș explica situația încercând să îmi motivez comportamentul, ele tot nu ar înțelege. Nu era ușor să îți dai seama ce simte cel de lângă tine când viața ta se scurgea lin pe cărări drepte, lipsite de obstacole. Tocmai de aceea nici nu le învinuiam, tocmai pentru că destinul le ferise de tragedii, pictându-le înfățișare de inocente.

O bubuitură în ușă, și toată lumea se întoarse într-acolo. Anastasia își încetă numărătoarea pe tonuri muzicale, permițând directorului academiei să intre.

— Anastasia...

— Iustin, îngăimă aceasta, făcându-i semn să intre.

Venea însoțit. Domnul din spatele lui păsea calm și tăcut, cu privirea mai mult în pământ, susținând sub brațul drept un dosar voluminos, iar în cel stâng, o geantă neagră, destul de grea. Era noul fotograf al academiei. Știam pentru ce vine, însă nu aveam aceleași așteptări de la el. Serios, ușor intimidat, se îndrepta întotdeauna direct spre Anastasia; pe noi ne ignora. În ochii lui obosiți și indiferenți nu găseam nimic familiar care să mă bucure, nici aura aceea străvezie nu palpita în jurul lui, nu o descopeream ca în trecut, pentru că nu exista.

Iustin mă privi lung. Eu rezistam acelei priviri compătimitoare și ușor temătoare ca un adevărat luptător. Mă mențineam calmă, ridicându-mă pe vârfurile poantelor și căzând brusc pe călcâie, făcând acest exercițiu o dată și încă o dată, agățându-mă de el ca de un real sprijin. Iustin știa că în interiorul meu se dă o luptă înverșunată în stare să mă doboare dintr-o clipă în alta. Cugetările izburneau în pieptul meu ca vifornite tot mai dese ce smulgeau copacii din rădăcini și cutremurau orice fereastră. În hăulitul înfiorător al acestor furtuni, se distingea intenția mea de a mă răzvrăti. Alergam bezmetică, chinuindu-mă să nu alunec prin noroaie, să nu mă scufund în băltoace tulburi din care să nu mă mai pot salva.

Iustin îmi cunoștea necazul și temerile. În momentul acesta ar fugi la mine ca să îmi ofere sprijin și mângâiere,

doar că eu nu mai accept, încerc din răspuțeri să îi demonstrez că sunt puternică, indiferentă și nepăsătoare. Și pentru că așteptă în zadar un semn din partea mea, se hotărî, în cele din urmă, să vorbească:

— El este noul fotograf al academiei...

Atunci am căzut adânc în gânduri, renunțând la prezentul de față, căutând disperată în goana mea după alinare, începutul lăsat în urmă cu atâta grabă și nepăsare. Am uitat repede de tot ce mă înconjura, de tot ceea ce făcea gălăgie în jurul meu, de tot ceea ce se mișca în sala de balet, între zecile de balerine cu ținute diafane. Respingeam până și soarele ce intra pe ferestrele cu capetele de sus boltite, reflectându-se mai departe în oglinzi, ca un corp plin de viață. Și, deși razele lui zburdau jucăușe ca fluturi abia scăpați din temnița coconului, lacrimile îmi stăteau să cadă, făcându-mă să mă întreb: de unde mai au oare atâta putere ca să mai apară între gene? Printre lacrimile care îmi încețoșau ochii, îl vedeam pe fotograf deschizând catalogul și discutând cu instructorii. Colegii mei se strânseseră în jur, arătându-se interesați.

Privirea îmi căzu din nou asupra lui Iustin. Se arăta prea trist, prea serios pentru acel moment, ca și când nu îi convenea ce se întâmplă. După atâta timp de când ne cunoaștem, eram în stare să îi ghicesc gândurile, să-i dau de gol starea, să înțeleg când ceva îl frământă, când ceva îl supără sau îl întristează. Iustin Garmaian e o fire veselă de obicei. Pot spune în numele tuturor colegilor mei că e cel mai bun instructor, dascăl, chiar și părinte. Toți îl apreciază și îi doresc prezența, toți îi imploră sprijinul și îi cer sfaturile.

— Ce te aduce pe aici, domniță dragă? m-a întrebat el în ziua când am venit să îmi depun dosarul la această academie de balet din Constanța.

Intrasem în birou deja intimidată. A trebuit să trec prin coridoare colosale cu ferestre mari și multe încăperi, să admir trofee expuse în colțuri frumos amenajate, să studiez tinerii balerini din jurul meu. Graba lor făcea să mă împiedic, să mă izbesc de obstacole, să alerg și să mă dau

în lături la fel ca o intrusă. M-am obișnuit destul de greu cu astfel de curse, dar îmi dădeam seama acum că nimic nu era imposibil.

— Dumneata nu știi? am întrebat, în cele din urmă, hipnotizată de imaginea instructorului.

Stătea cu brațele încrucișate la piept, rezemat de birou, studiindu-mă lung din cap în picioare. Pe mine, ca începătoare, mă fascina, era ca o icoană menită să-mi bucure existența, la fel cum a rămas și în prezent. Trăsăturile osoase și totuși fine, de o noblete aleasă, părul pieptănat pe spate, ochii blânzi pe care adesea îi mijeam ca să ne inducă în eroare...

Îmi amintea de Mario, unul ajuns la maturitate, mult mai calculat și mai responsabil. Liniștea care îl înconjura era ca valsul pe care se unduiau trupuri melancolice. Un ceas ticăia monoton pe birou, păsările ciripeau pe pervaz, soarele se strecura printre plăcuțele albe ale jaluzelelor, creând un contur luminos în spatele directorului. La fiecare mișcare a acestuia, forma se destrăma, alcătuiind frânturi strâmbe, dar vii, mișcându-se rapid pe pereții încăperii. Iustin era înalt, ochii lui apoși se dilatau de fiecare dată când ceva îl satisfăcea. Ținuta i-a fost întotdeauna impecabilă, chiar și atunci când îl surprindeam dansând în cele mai târzii ceasuri ale serii. Nici la prima noastră întâlnire nu îi lipsea tipica uniformă de balerin, o ținută comodă, totuși îndoliată, prin care demonstra categoric seriozitatea acumulată de-a lungul anilor munciți. Parcă îl vedeam și acum bătând cu degetele în masă, pierdut în gânduri, studiindu-mă ca pe un lucru ciudat. Tăcerea așternută între noi îl deruta, lui nu îi plăceau oamenii tăcuți, ci florile legănate în bătaia vântului, ramurile unduitoare tulburate de zori furtunoși, îi plăceau fluturii cu aripi larg deschise, înălțându-se până la soare și coborând până la piatra netedă dintre rădăcini. Tăcerea mea îl neliniștea, îi tulbura firea energică, așa că a crezut de cuviință să-mi dea o șansă. Vorbi în locul meu, înviorând încăperea în care ne aflam, făcând să tresară atât profilul de lumină care îl înconjura, cât și umerii mei,

amorțiți până în acel moment.

— Ba da! Eu știu foarte bine, doar că sunt curios cât de bine știi dumneata. Să nu crezi că este o bătaie de joc ca să râd de tine. Nu! Este un test pregătit tuturor celor care vin aici. Deci, sunt curios de ce vii, ce pretinzi să faci sau să devii?

La acea întrebare, am străbătut memoria cu o rapiditate ieșită din comun, regăsindu-mă în amintiri ca un copil mic cu vise mari, cu dorința fierbinte de a mă înălța pe vârfuri, ajungând astfel la stele. Apoi m-am văzut adolescentă. Una care își dedica tot timpul dansului. Mă vedeam pe scenă, cu straiile mele de balerină, permițând uralelor și aplauzelor să cadă peste mine ca o ploaie de stele, în cele din urmă, transformându-mă într-o tânără care nu își mai găsea locul printre oamenii simpli. Nicio școală nu îmi mai oferea învățătura pe care o căutam, niciun profesor nu mă mai șlefua în așa fel, încât să facă din mine un diamant, niciun drum nu mi se mai deschidea în față, lung și drept. M-am oprit brusc, pentru că pe cărarea pe care voiam eu să călătoresc, se ridica un zid mare până la cer. Îmi vedeam viitorul cu toate ispitele lui, palpitând dincolo de acest zid, și știu că numai cățărându-mă îl voi putea trece ca să ajung acolo unde mi-am propus, ca să obțin ceea ce este al meu.

— Dansul este parte din viața mea. Îmi doresc triumful.

Tăcere deplină. Iustin nu mai zicea nimic, doar ceasul de pe birou reușea să facă destul zgomot, încât să ne acopere răsuflarea și gândurile. Inima îmi bătea din ce în ce mai repede. Mă temeam că nu am fost destul de convingătoare. Îmi controlam răsuflarea ca nu cumva pieptul să îmi cedeze din cauza emoțiilor și să sfârșească în zbateri prea crude. Palmele îmi erau umede și picioarele îmi tremurau mai rău decât în clipele cele mai dificile.

— Bine! Va fi în mâinile tale, dacă știi cum să îl obții. De aici au plecat balerini și balerine foarte renumite. Poate vei avea și tu ocazia să vezi scenele orașelor de prestigiu. Până acolo este un drum lung și foarte greu de parcurs,

majoritatea balerinelor cedează și renunță.

— Nu va fi și cazul meu...

— Să sperăm că nu... rămase gânditor o clipă, apoi scoase o hârtie dintr-un dosar și, cercetând-o doar cu privirea, continuă: printre instructorii care te-au examinat am fost și eu, așteptă parcă să confirm și pentru că nu o făceam, rămânând în continuare cu ochii holbați, încercând să găsesc în imaginea lui măcar o mică și neînsemnată parte familiară, el rupse tăcerea, scutindu-mă de orice efort în van: Toți am fost de părere că ești foarte talentată, deși se vede că îți lipsește practica...

— Oh, nu! Credeți-mă că mi-am dedicat ore întregi dansului, mai ales în ultima perioadă știind că trebuie să vin aici...

— Nu suficient! ridică tonul, aducându-mi tăcerea pe buze. Și pentru că îl priveam neîncrezătoare, de parcă îl acuzam de minciună, a vorbit apăsător, accentuând fiecare cuvânt în parte: O să vezi rezultatele după antrenamentele de aici. Atunci să îți dai cu părerea și să fii sigură pe tine.

Am aprobat, ușor intimidată.

— Oricum, mai zise el răsfoindu-mi dosarul, mare lucru nu văd însemnat cu roșu nici din partea colegilor mei, dar ține minte! Greul abia acum începe.

— Nu mă îndoiesc de asta, am murmurat, punând în sfârșit capăt discuției.

Directorul lăasă dosarul pe birou, se apropie de mine, întinse mâna, așteptând cu zâmbetul pe buze să o strângă pe a mea. Într-un final așa s-a întâmplat, simțind în căldura pielii lui, duioșia acelui dascăl pe care îl cauți toată viața și, după ce reușești în cele din urmă să dai de el, îți dorești să îl ai aproape mereu. Iustin rămânea în continuare cel mai bun profesor, sfătuitorul pe care toți colegii mei îl căutau. Uneori, privindu-l adânc în ochi, descopeream în strălucirea pierdută, o dorință absurdă de a se întoarce în trecut la timpurile pe care sunt sigură, le-ar schimba. Alteori, îi descopeream în pupile o tristețe fără margini, un regret pe care ar fi vrut să mi-l destăinuie, dar eu fugeam, încercam să mă ascund, să evit orice povară în

stare să îmi apese umerii.

Norocul e ca o pană smulsă din aripa unei zburătoare care trebuie să ajungă mai departe decât îi este scris. Câteodată zborul îi este lin și lipsit de pericole. Coboară încet, abia mișcându-se, gădilată de soare, răsfățată de brize suave, plutind lin și nefiresc de ușor. Apoi brusc, plutirea calmă i se curmă, e prinsă de curenți reci care o tulbură, o răstoarnă, o răsucesc în fel și chip. Pana își pierde echilibrul armonios, pare să se prăbușească, așteaptă în zadar salvare, căci hăul larg și cavernos deschis în fața ei îi promite pieirea. Și tot calmul se destramă la fel ca un fir de ață de căpătâiul căruia se trage repede, cu spor, până ce se descoperă celălalt capăt, până ce se așterne brusc nimicul pustiu și respingător. Astfel, norocul e acea pană care plutind în aer, ne cade la picioare. Tindem să îl apucăm între degete, însă puțini știu ce să facă cu el. Unii îl apropie cât mai mult de suflet, alții îl îneacă în lacrimile bucuriei, în timp ce alții îl strivesc sub talpă, trecând nepăsători înainte.

Oamenii care ajung la un moment dat în viața noastră, întotdeauna trebuie considerați călători. Ei sunt în trecere și nu îi vom putea opri din drum oricât ne-am dori. Iar în popasul lor au grijă să lase câte o fărâmbă din bunătatea și din răutatea lor. Depinde doar de noi ce vrem să păstrăm de la ei. Oamenii sunt vâpăi care ard, unele mai intens, altele mai delicat. Adeseori se alungesc spre zări îndepărtate, căutând dorita fericire, fără să știe ei că în alungirea lor pot da și de neazuri, la fel cum dau de bine. Pe neașteptate, vânturile de acolo de sus își schimbă direcția, se agață de nori, împrăștiindu-i ca pe pulberi risipitoare, fără rost. Amenință luna, uitând complet de grația ei de zeiță care cu puterea sa, ar putea întoarce totul pe dos, ar strica ordinea firească doar refuzând să se mai ivească nopțile pe bolta de cerneală, ar umbri cu supărarea ei potecile ce străbat noaptea și s-ar lepăda de noi ca de niște netrebnici, părăsindu-ne în neantul curmat de prăpăstii abrupte pe marginea cărora tindem să ajungem fără să ne dăm seama. Iar atunci când nu se

alungesc, se inhibă într-o imagine minusculă lipsită de speranță. Au impresia că prin smerenia lor, prin timiditatea, bunătatea și indiscutabila temere, pot trece nevăzute descoperind o punte luminată de făclii atunci când luna nu vrea să se arate. Din păcate, nimeni nu este iertat, iar la capăt de drum dispărem ca acele văpăi atinse de nemiloasele vânturi pornite la vânătoare. Așa se pot vedea zările cu limpezime efemeră atât de râvnite, și tot așa se pot vedea și cele tulburi, părăsite de lună și de stele, acelea pe care le disprețuim, dar totuși ajungem victimele lor.

— Dragoș... îi cânt numele printre buzele asprite de frig. Fulgii de zăpadă coboară grabnic spre pământ, topindu-mi-se pe obraji. Nu mă mai cutremur din cauza acelei senzații dure. Sunt în stare să suport orice de dragul lui. De aceea permit clipelor să se scurgă una câte una, fără măcar să le regret. Regretele par să îl îndepărteze, statuia din fața mea cu chipu-i dalb și îngândurat se uită la mine lung, pierdută în gânduri secrete, iar duritatea ei pietroasă nu-mi dă voie să o străbat ca să îi aflu intențiile, să-mi aflu iubitul în profunzimea acelor pupile șterse, de nepătruns. Continui să îl caut, privind fix figura împietrită. Nu îndrăznesc să clilesc. Îmi pare că obrajii aspri se înfierbântă, sub paliditatea lor înflorind viața. Și ochii se schimbă, căpătând nuanța fermecătoare a abanosului, buzele parcă surâd la auzul celui nime rostite de mine. Îi caut degetele ca să le surprind la fel de fine și de lungi, a căror ardoare să mă binecuvânteze cu amabilitatea și prietenia lui.

— Micuță balerină...

Tresar surprinsă, sau poate înspăimântată la auzul vocii lui, deși mă așteptam să îl întâlnesc mai devreme sau mai târziu. Cerurile parcă se deschid în acel moment, lumina lor revărsându-se peste chipul meu copleșit de imaginea hilară ce tremură sacadat de fiecare dată când ramurile gârbovite ale arborilor din jur se înclină în fața vântului. Parfum de floare răzbate prin negura invernală, îmbibându-se în pielea mea dintr-odată lovită de paloare.

Dorința de a absoarbe acea mireasmă devine sufocantă, stârnește lacrimile pe care le cred statornice între pleoape, însă ele își dau drumul și se prăvălesc în abisul pieptului meu, acolo unde devin un nimic absolut. Ridic privirea, evitând statuia de piatră, ca să ghicesc prezența lui Dragoș undeva, în jurul meu. Spre marea mea mirare, văd stelele licărind deasupra capului meu cu un calm nefiresc prelungindu-se până la podelele lucioase călcate de balerine. Aroma a floare se risipește, sperind sufletul din mine, trezindu-mă din apatia greoaie pe care o tânjesc cu umilință. Glasul instructorului mă surprinde, îmi urează bun venit într-un fel înviorător, îndepărtându-mă de iarna prin care s-a rătăcit Dragoș. Aș vrea să pornesc pe urmele lui, să îl caut și să dau de el așteptându-mă cu zâmbetul pe buze, însă imaginea i se risipește precum un Luceafăr dezmiardat de răsărit și, în locul lui, îl regăsesc pe Iustin înălțat pe vârfuri, încălzindu-și gleznele ca orice balerin profesionist. Îi zâmbesc politicos, deși mă atrag mai mult ferestrele prin care aș putea descoperi eterna iarnă care mereu îl readuce pe Dragoș aproape de mine. Spre marea mea surprindere, lumina ce străbătea perdelele nu era una glaciară, dalbă și netedă, ci mai degrabă ușor îmblânzită ca de început de toamnă. Podeaua strălucea din cauza soarelui arămiu. Parcă aud și acum cugetările înduioșătoare ale frunzelor desprinse din castani. Norii erau risipiți în acea dimineață. Căldura era ușoară, nu sufoca. Pete umbritoare se repezeau peste pervazuri. Capetele le erau ascuțite, dând de gol umbrele mișele ale păsărilor planând în stoluri aproape de clădire. Vântul era calm, invita perdelele la dans, ondulându-le, purtându-le în aer, scuturându-le, străbătându-le transluciditatea eternă, alunecând printre ele o aromă a septembrie ce mă făcea să suspin ca după o armonie de mult visată și greu obținută.

Azi, ținuta lui Iustin era la fel de elegantă și la fel de îndoliată. Respira delicat, de parcă nu dorea să își sperie musafirul. S-a apropiat mai mult pe vârfurile picioarelor, continuând să mă privească lung. Privirea-i penetrantă se opri fix în ochii mei, răpindu-mi voința de a mai mișca. Mă

uitam la el hipnotizată, admirându-l în măsura în care merita, la fel ca orice om important, demn de laudă și respect. Buzele aproape că îmi tremurau, fără să știu dacă din cauza emoțiilor, dacă aş vrea să zic ceva sau dacă îmi venea să plâng. De fapt, ochii îmi erau limpezi, sunt sigură de asta. Nu existau lacrimi care să le inunde.

— Presupun că ai aflat deja că ești bobocul clasei.

— Nu, domnule! Nu am aflat.

Iustin râse cu poftă atunci când mă auzi, în sfârșit, vorbind. Seriozitatea mea mă transforma într-o caraghioasă. Toți colegii mei erau relaxați, mai puțin eu. Toți zâmbeau, numai eu stăteam încruntată.

— Cum te numești, bobocule?

— Karina, domnule! Karina Baldin.

— Hm... a stat pe gânduri. Între timp, întinse mâna și îmi prinse degetele ca într-un fel de salut. Gestul lui mi se păru la fel de cald și primitiv ca acela din birou.

— Trebuie să recunosc că ai un nume foarte frumos!

— Mulțumesc.

— Artiștii în general au nume alese... Nu de alta, dar trebuie să se diferențieze de restul lumii, ca să nu cadă în uitare.

Eu am vrut să vorbesc, să îi spun că nu sunt de acord cu teoria lui, să-i explic că uneori uitarea e benefică pentru ca sufletele adormite să se poată odihni în liniște, dar și pentru ca sufletele încă treze să își poată continua viața netulburate. Nu am apucat să scot vreun cuvânt, el fiind mai rapid decât mine. Înălță tonul melodios de parcă reda într-o piesă de teatru:

— Bine, Karina! Desprinde-te de greutatea aceea, și arată rucsacul ținut pe umărul meu, pentru că ai umerii prea delicați pentru a dansa cu așa ceva în spate.

Chiuituri și râsete zglobii au izbucnit în sală, însoțite de un ecou interminabil ce sărea de pe un perete pe altul și se ciocnea de oglinzi fără nepăsare. Asta nu mi-a convenit deloc. Tocmai devenisem centrul atenției din cauza unor comentarii ieșite din comun. Dar era haios să întâlnești un profesor bine dispus, glumeț, care făcea o

sală întreagă să râdă. Mă așteptasem la multă seriozitate, severitate, țipete și răstiri. Când colo, profesorul era viov, plin de viață, ușurându-ne existența cu buna lui dispoziție.

— Sunt Iustin Garmaian și voi fi instructorul tuturor acestor lebede... precum și al tău, bobocule, mi-a făcut semn să îmi caut un loc pe margine pentru a-mi lăsa rucsacul, în timp ce el s-a retras între balerini, discutând aprins.

Profitând de faptul că am rămas singură, mi-am căutat colegele și, cum am dat de ele, le-am făcut semn cu mâna să se apropie. Acestea au procedat întocmai, ascultându-mi întrebarea:

— Domnul acesta e întreg la cap? Și-a pierdut mințile?

Amândouă râseră, ducându-și degetele subțiri și străvezii la gură, ca orice domnișoare din familiile aristocrate.

— Te referi la Iustin?

— Exact, am afirmat cu jumătate de gură. Desfăceam panglicile poantelor cu degetele umezite de sudoarea emoțiilor, urmărind atentă mișcările profesorului, ca să nu mă prindă vorbind despre el.

— E cel mai glumeț om de pe pământ! Nu vorbea serios nici măcar în legătură cu rucsacul, mărturisi Ema, întorcând ochii spre domnul dintre colegii săi. O să vezi pe parcurs... în scurt timp vei depăși momentul acesta în care te ține în evidență. Tu ești nouă în această clasă și se distrează făcând glume pe seama ta. Așa face de obicei, nu are nimic personal cu tine.

— Nu îmi place că îmi zice boboc, am șoptit, trântind rucsacul pe podea și îndesându-l în colț, lângă celelalte bagaje ale colegilor.

În timp ce îmi potriveam poantele în picioare și îmi legam panglica de culoare roz, Ariana s-a ghemuit lângă mine, exersând pentru încheieturi. Nu se oprea din vorbit:

— Ar trebui să te bucuri. Nu toți am avut parte de o astfel de primire și nici de nume alese.

Am oftat, arătându-mi nemulțumirea.

— Pe toți ne alintă la fel...

Făcusem ochi mari la mărturisirea Arianei, dar aceasta, cu mare drag, îmi șopti:

— Ne zice lebede...

La bătaia din palme a lui Iustin, toți elevii s-au așezat în rând, cu bărbiile înălțate în aer, cu spatele drept, cu călcâiele împreunate și cu tălpile depărtate, așteptând ca instructorul să le vorbească. Acesta, plimbându-se printre rânduri, studiindu-i pe fiecare în parte, măsurându-le înălțimea, ghicindu-le culoarea ochilor și încercând să le corecteze poziția de dreapți, a vorbit, într-un sfârșit:

— Azi veți lucra cu mine toată ziua. Măine îi vine rândul domnișoarei Anastasia să vă tortureze cu toată grația de care dispune. Oftaturile elevilor l-au întrerupt. Iustin le-a dat răgaz să își exprime nemulțumirea, după care a continuat, la fel de calm: Cât sunteți sub comanda mea, vreau seriozitate maximă. Vreau să vă dăruiți dansului ca și când ar face parte din voi, la fel ca Adam și coasta lui. Nu accept miorlăituri și nici absențe, se uită lung în dreapta mea, încleștând maxilarele. Am întors capul în acea direcție, dornică să aflu norocosul asupra căruia își proptise atenția. Acolo însă, nu descopeream pe nimeni. M-am încruntat. Am tresărit speriată când am auzit bubuitura din ușă în stare să cutremure ferestrele. Curentul scăpat pe lângă ușa deschisă se repezi până la mine, sărutându-mă dulceag, silindu-mă să-mi adun buzele răcorite. Toți colegii se uitară în direcția de unde apăruse Mario cu pași grăbiți, cu râsuflarea întretăiată și cu ochii umflați. Și-a aruncat rucsacul pe o bancă și s-a alăturat grupului, încercând să-și mențină privirea cât mai sus, în tavan. Părea mai degrabă un soldat terorizat de strigătele superiorului, decât un balerin flexibil și dornic de mișcare. Era atâta liniște în jur, încât curenții care pătrundeau prin ferestrele larg deschise păreau simfonii asurzitoare, răzvrătind toate sentimentele adunate la un loc într-o învâlmășeală tumultuoasă, trezind florii pe pielea noastră. Răsuflarea lui atât de adâncă mă sili să îl privesc. În forfota naturii, Mario găfâia, epuizat. Părul îi era ciufulit,

presupuneam că abia se trezise. Era foarte înalt, iar musculatura îi era întepenită pe trup ca o armură de oțel. Totuși, după atâta efort depus, pieptul îi rămânea agitat sub nevoia obligatorie de a respira. Iustin părea deranjat. Se apropia cu pași apăsați, provocând ecou. Acest ecou deveni brusc stăpân peste celelalte sunete, intimidându-le. Vântul parcă se retrase înapoi, afară, așteptând cuminte pe pervazul ferestrei. Răsuflarea lui Mario încetini, înăbușită în pieptul său umflat. Instructorul se opri în fața tânărului. Ținea mâinile la spate și se uita fix în ochii băiatului, încercând să îi încarce conștiința, să îl facă să se simtă vinovat. Mario însă, nu se lăsa. Iar eu mă bucuram cu adevărat că acesta nu cedează în fața profesorului.

— Pentru tine cocoșul a cântat mai târziu, bag seama...

— Îmi pare rău, a încercat tânărul să îi vorbească, deși Iustin nu îi permitea să își exprime părerea.

— Singurul întârziat din toată clasa, i-a reproșat profesorul pe un ton mai ridicat. Ai norocul că ești cel mai bun.

Atunci, o mulțime de oftaturi și nemulțumiri au zburdat în aer, făcând în așa fel, încât Iustin să schițeze un zâmbet șters pe buze.

— Să trecem la treabă, continuă printre mofturile elevilor, că ne ajunge cât am glumit.

În scurt timp, toată lumea ocupase un loc la barele de sprijin. Fetele într-o parte a sălii, iar băieții în cealaltă. După instrucțiunile lui Iustin, fiecare executa mișcările în funcție de talent, pe o muzică ușoară provenită de la o combină muzicală ascunsă într-un colț îndepărtat al sălii. Profesorul se plimba printre noi, corectând ce era de corectat și admirând ce era de admirat. Se opri în dreptul meu, cu mâinile la spate. Îmi urmărea brațele unduindu-se după ritmul melodiei, executând poruncile pe care le dădea în franceză. Uneori mai copiam prin oglindă de la colege, înlănțuită de emoții știindu-l acolo, atât de aproape de mine, cu ochii holbați, cu atenția înfiptă ca o lamă rece de cuțit, sfâșiindu-mi carnea, tulburându-mi starea. La un

moment dat, căzu prompt pe călcâie, se apropie cu ochii întredeschiși și îmi șopti cât se poate de serios:

— Ai talent, bobocule.

Eu am zâmbit, mulțumită.

— Doar că încă nu ești o profesionistă în adevăratul sens al cuvântului.

— Știu, domnule. De aceea sunt aici, ca să devin o profesionistă în adevăratul sens al cuvântului.

Iustin a aprobat.

— Ți-a mai zis cineva vreodată cât de bine dansezi baletul clasic?

— Cred că da, domnule, deși nu îmi amintesc să fi fost atât de direct.

— Direct, la fel ca mine? m-a întrebat, prinzându-mă de încheietura mâinii și ridicându-mi brațul la nivelul exact al umerilor. Îți observ mișcările și mi-e imposibil să nu te admir, continuă, calculând cu inteligența unui profesor, toate gesturile mele. Ești dotată cu eleganță și execuți delicat până și cea mai dificilă mișcare. Oftă, după care șopti pierdut în gânduri: Vei ajunge departe Karina! Foarte departe!

Am zâmbit ironic, gata să comentez, dar m-a oprit cu un ton mult mai ridicat și mai serios:

— Nu sunt doar vorbe în vânt. Sunt un instructor de renume și, la rândul meu, am fost un balerin talentat. Știu ce zic. Cred în ceea ce văd și sunt sigur că vorbele mele te vor convinge pe parcurs.

— Asta rămâne de văzut, am murmurat, încercând să descopăr prin oglindă imensa curiozitate provenită de la colegi.

Toți stăteau cu ochii pe noi, chiar și pe noul sosit care ridică sprâncenele, pregătit să întrebe cine sunt și când am ajuns acolo. Se arătau interesați de discuția noastră. O văzusem pe Ariana prin oglindă, strâmbând din nas, nemulțumită. Mario se apropie și o întreabă ceva, iar aceasta îi explică scurt, în șoaptă, despre noua venită.

— Îi zice Bobocel, răbufni colega mea, făcând în așa fel, încât Mario să întoarcă rapid privirea spre mine.

Mă studie cu ochii lui critici din cap în picioare. Eu mi-am plecat capul, simțind cum mă furnică obrajii, cum vinovăția pune stăpânire pe mine și cum îmi reproșează cu glasuri metalice și răzvrătite că sunt o intrusă. Iustin grăbi degetele spre bărbia mea și mi-o susținu cu fermitate, înălțând-o din nou în aer. Ariana își încrucișa brațele la piept, mijind ochii.

— N-ar trebui să te intereseze părerea celorlalți, ci numai ceea ce crezi tu. N-ar trebui să te afecteze nimic din ce se petrece în jurul tău. Ar trebui să fii stimulată mereu de acest talent de care dispui.

— Nu este vorba doar de talent... Susținerea este foarte importantă. La fel de importantă ca munca, și am accentuat ultimul cuvânt, fără să o scap din ochi pe Ariana. Aceasta zâmbi ironic, forțându-mă să continui la fel de hotărâtă: Fără muncă nimic nu se realizează, nimic nu se obține, nimic nu se câștigă.

În acel moment, mi-am reluat exercițiul, lăsând-o departe pe Ariana. Îmi dădeam silința să execut mișcările de bază mai bine decât ea, ca să îi demonstrez cât de încrezătoare sunt în vorbele mele.

— Asta da! Talentul trebuie întreținut prin muncă.

L-am aprobat pe Iustin zâmbind și l-am observat depărtându-se fără grabă. S-a oprit în partea opusă, tocmai în fața lui Mario, și acum îi studia lui mișcările și îi corecta poziția capului. Apoi se duse la Ariana. Îi șoptea ceva la ureche, ea aproba și își corecta poziția. Mergea la altcineva, proceda la fel, smulgând câte un zâmbet de la fiecare. Rareori își deranja mâinile de la spate pentru a înălța brațele sau picioarele colegilor din poziții greșite. Mai și cânta, ba chiar fluiera, se învârtea pe călcâie, admirând tavanul. Când vreunul căska, el recita strofe scurte de poezii pentru a-i readuce energia. Când ne așteptam mai puțin, prindea câte o balerină și o învârtea, admirând-o din cap în picioare, lăudându-i frumusețea, eleganța, mulțumind lui Dumnezeu pentru feminitatea pe care era onorat să o vadă, să o atingă, să o simtă.

Fericirea e tot atât de durabilă precum o clipire a

pleoapelor. Ea vine ușor, se lasă peste noi ca un voal delicat de mătase, ne gădilă pielea, trezește fiorii răsfirați într-o pulbere rece, dar sclipitoare. Alunecă prin noi, prin sufletul nostru, prin inima noastră, îmblânzind acele zile în care arșița ne calcinează trupurile, ni le seacă până devin lut sfărâmișor.

Atunci când ești fericit, parcă și luna capătă altă culoare. O vezi cu alți ochi. Nu te mai sperie, nu îți mai provoacă repulsie și nici nu te mai tulbură în cele mai târzii ceasuri ale nopții, ci dimpotrivă. Pare că suflă nestingherită peste tine candoare de zeiță, că te binecuvântează, că îți luminează căi pe care până atunci le credeai de nestrăbătut. Chiar și viscoalele ce troienesc sentimentele, făcându-le crude, se transformă în zefiruri ce stârnesc lacrimi de fericire, dându-ți impresia că plutești, că nu mai ești tu, ci altcineva străin cu puteri necunoscute, care se crede în stare să atingă cerul, să-i simtă textura mătăsoasă, să îi absoarbă puritatea și să se prefacă într-o picătură de rouă.

Atunci când ești fericit, stelele parcă se înmulțesc în fiecare noapte. Toate sclipesc pentru tine ca adevărați luceferi ce-ți promet nemurirea și îți scriu numele, ridicându-l din praful și pulberea țărânei, în slava și prosperitatea cerului. Ele nu știu să sufere atunci când tu decazi și te pierzi în tuneluri de dezordine și frământări, ele știu doar să strălucească mai tare – și mai tare – atunci când viața îți surâde. Ele nu știu ce sunt părerile de rău, nici ce este eșecul, nici măcar ce înseamnă iubirea. Chiar dacă stelele strălucesc pentru iubire, iau chipul și asemănarea iubirii, îmbrățișează iubirea, ele nu știu ce înseamnă acest sentiment. Pentru că ele sunt reci, corpuri pale, cu viață molatică, inertă, astre nemângâiate și nesărutate.

— Karina...

Auzindu-mi numele rostit de el, îmi părea că un înger cântă melodios, cristalin, aducând pe umerii mei rotunzi și moi o tresărire dulceagă, ca un strop de vin căzut în neștire pe două buze însetate. Măresc ochii, fără să mă

întorc spre el. În ei înoată dorința fierbinte de a-i săruta gura moale și caldă. Strâng pumnii, încercând să îmi abțin gestul atunci când el șoptește mai departe:

— Ești fericită?

Am încercat să opresc timpul în loc. Să alung gândurile. În fața ochilor mei, am creat imaginea lui perfectă. Palpitația simțită atât de dur în adâncul inimii, mă sili să oftez. Degetele îmi tremurară când el mă atinse, când îmi străbătu brațul gol, ajungând până la umăr. Însă el e o fantasmă, un fum suav de lumânare care se risipește. Lacrimi, multe lacrimi aş vărsa știindu-l lângă mine, auzindu-l cum respiră, urmărindu-l cum clipește, ascultându-i vocea calmă, bărbătească.

De atunci m-am întrebat mereu dacă sunt fericită. Am căutat stelele acelea care se nasc din nimic, una după alta, într-un timp nefiresc de scurt, care sclipesc voios, gâdilându-mi sufletul. Am căutat luna copleșitoare coborâtă deasupra capului meu, îmi era dor mereu de vânturile cântătoare, venite parcă din elizeul mitologic, acolo unde răul nu te poate atinge nici măcar cu răsuflarea lui otrăvită.

— Tu ești fericit? am întrebat atunci, dornică să aflui dacă el înțelege și poate defini această senzație. El a râs. A dat din umeri și și-a plecat capul, evitând să se mai uite în ochii mei.

— Am tot ce îmi doresc. N-aș vrea să cer prea mult. Nu vreau să fiu lacom...

I-am mângâiat obrazul cu două degete timide, temătoare ca nu cumva gestul meu să îl sperie și să mă respingă.

Degetele acelea știau să îi mângâie obrazul atât de duios! Azi îmi păreau înghețate. Mimaui gingășia, îi purtau aroma sfredelitoare pecetluită într-o taină profund ascunsă, pentru ca nimeni să nu o găsească, nimeni să nu o răpească. Mi-au căzut în poală, peste voalul rochiței. Străvezimea lor se contopi cu a materialului, adoptând aceeași culoare trandafirie a petalelor de floare încălzite de lumina dimineții.

— Pierdută din nou în gânduri? întrebă Mario, așezându-se lângă mine. Găsisem un loc bun de data aceasta, unul retras în colțul de sub fereastră, de unde vântul de toamnă sărea peste pervaz și izbucnea însuflețit în încăpere, proiectând pe podea umbre diforme, dar unduitoare, alungindu-se grăbite până în celălalt capăt al sălii. Oglinda imensă era lângă noi. Amândoi ne reflectam în ea ca oameni simpli, cu zile numărate.

— Iustin spune că e bine să medităm. Că regăsindu-ne prin rătăcirile minții, devenim mai liniștiți și avem mai mult succes.

Mario râse în hohote. Eu nu m-am putut abține și am zâmbit, răspunzând cuviincios voioșiei lui.

— Chiar vrei să bați recordul?

— Ah, nu! Meditez pentru a fi sigură că anul acesta, la spectacole, primesc măcar o floare în plus.

El izbucni iar în râs. Mă înghionti, vrând să vorbească, însă veselie îi provoca sughițuri, nu reușea să scoată un cuvânt.

— Mă tot gândesc la Iustin...

— Mda! Tocmai de aceea am venit. Mergem pe plajă; azi cântă la chitară. Zicând acestea, Mario săltă în picioare, mă prinse de mâini și mă sili să mă ridic.

— Nu mă duc. Nu vreau...

— Nu mai fi atât de enervantă! O să ne distrăm.

Mă împinse afară, închise ușa în urma noastră și o luă la fugă pe coridoare. Ca și când ar fi uitat ceva, se întoarse spre mine și strigă. Ecoul vocii lui străbătu pereții sălii, îmbibându-se în culoarea lor imaculată.

— Du-te și aranjează-te, ca să nu te înfurii mai încolo că nu te bagă nimeni în seamă. Ne întâlnim la poartă în juma de oră.

„Femei sunt multe-n lumea asta mare, frumoase ca seninul înstelat. Găsești plăceri nebune-n fiecare, și-s dulci ca o clipită de păcat...”

Glasul lui Iustin contopindu-se cu seara călduță de toamnă, versurile cântecului însoțite de acordurile unei chitare vechi, păreau toate că străbat aerul, că se

strecoară subtil printre firele de nisip de pe plajă, ridicându-le din când în când spre văzduh, gata să prindă briza, să se împreuneze cu ea. Praful rămas în urma lor avea gustul și consistența pustiului și sărăceau litoralul și văzduhul deopotrivă.

Privind spre valurile mării mai tulburi decât de obicei, îmi dădeau impresia că sunt întinderi netede de cleștar care, prin descântecul lunii, prin imaginea ei nelipsită dintre stele, prin atitudinea ușor nepăsătoare și totuși blândă, se sparg în cioburi țipătoare și se prăvălesc noroioase spre țărm. Îmi imaginez multitudinea de scoici îngropate în mal și urmăresc în tăcere pescărușii argintii înălțându-se deasupra acestor talazuri furioase și coborând iute, ca săgeți scăpate din arcuri pierzându-se în ceața puhavă stârnită în larg.

În această seară toți suntem prezenți în jurul lui Iustin, la fel cum s-a întâmplat prima dată, la sosirea mea aici. M-a văzut apărând cu Mario, dar nu a zis nimic, nu a întrerupt cântecul, menționându-mi totuși prezența prin versuri duioase, dar ușor batjocoritoare:

„De-mi place-o brună cu ochii de jăratec, în focul căror inima-mi topesc, apare-o blondă cu surâs sălbatic, și nu mai știu pe care s-o iubesc...”

S-a oprit o secundă, luând aer. Colegii mei glumeau pe seama mea, eu îmi simțeam obrajii îmbujorați, însă știam că altă reacție de-a mea nu ar duce nicăieri, pentru că în clipa următoare Iustin se declara Arianei, apoi Emei, și tot așa, până nu mai rămânea nicio balerină nerăsfățată. La un moment dat, atinse din nou corzile chitarei, murmurând mai departe, ca un amoret, cu glasul îmbătat de cine știe ce licoare misterioasă, în stare să îl adâncească într-o stare hipnotică, de năucire:

„E dimineață, în altă viață...”

Degetul lui atingând coarda subțire a instrumentului, mă făcu să tresar. Am ridicat ochii, privindu-l lung, ca pierdută în lumi întunecoase, neștiute de nimeni. Mi se stinse gramul de veselie de care mă prinsesem cu o reală disperare. Și pe chipul lui veselie se stinse brusc. Ochii nu

îi mai sclipeau incitați. Cântecele lui se dovedea a fi mai degrabă un imn al săracilor, al părăsiților, dându-l de gol câte o tresărire a vreunui coleg și câte o izbucnire în râs forțată, neașteptată, reușind totuși să destindă atmosfera. Îmi dau seama că, într-adevăr, mă trezeam în fiecare dimineață în altă viață, într-una care parcă nu ar trebui să îmi aparțină, și totuși era a mea, nu mă puteam desprinde de ea. Aș vrea să stau față în față cu Iustin, să îl întreb ce știe despre această viață străină, să mă calmeze, să mă asigure că e o perioadă trecătoare, că se încearcă să se vadă cât suflet am în mine, să mă convingă în vreun fel sau altul că trăiesc într-un vis din care mă voi deștepta cândva, revenind la ce era al meu, la viața mea obișnuită. Dar el continuă îngândurat, uneori țintindu-mă cu ochi adânci și sclipitori. Această imagine sfântă a profesorului ghemuit pe plajă cu chitara în mână, înconjurat de proprii lui elevi, îmi aduse aminte de trecut, de acea zi banală în care am ajuns la academia de balet, când am venit pe plajă însoțită de cele două colegi de cameră. Tăcerea mea solemnă mă făcea invizibilă, prietenele nu îmi purtau grija, preocupate de unghiile proaspăt vopsite. Din când în când, repetau nume, ocazii, locuri de întâlnire pe care eu nu le cunoșteam. Admiram peisajul mării pe timpul serii, scufundat în cerneală, transformat fără voia lui într-o mirază sidefie în care se oglindea o lună mare și rotundă nemaivăzută până atunci. Briza gâdila pielea mea de copilă tânără și îmi șoptea cu glas tainic imnuri nostalgice, perfecte ca să mă reîntoarcă la dorul de casă.

— Uite-i acolo!

La strigătul vesel al Arianei, mi-am ridicat ochii spre colegii mei adunați într-un grup. Nu mă așteptam să-l găsesc pe instructor între ei, cântând la chitară. În adierea răcoroasă a serii, în compania valurilor plângătoare și încercând să întreacă pescărușii în cântat, corzile chitarei scoteau un sunet dulce, aducând a melodie. Străbătea distanța în lung și în lat și încerca să se facă auzit până la stele.

Am zâmbit silit, nu știu dacă din cauza acordului de

chitară, sau din cauza celui care atingea corzile instrumentului. Stând acum și privind-l, mi-am dat seama că fiecare om e unic în felul lui și că fiecare are o parte deosebită cu care reușește să ne atragă. Iar el, așa a trebuit să fie, dascălul care poartă elevilor lui o dragoste nemărginită. Nu este persoană în această academie care să nu fi primit ajutorul lui. E ciudat cum încerci să te ferești, îți promiți că niciodată nu vei cădea în așa măsură ca să ai nevoie de ajutor și ești sigur pe tine că întotdeauna vei refuza, că demnitatea ta de ființă vie nu îți permite să plângi în fața nimănui, nici să te dai bătut, orice s-ar întâmpla. Numai că circumstanțele îți descoperă altă personalitate, îți dau de gol slăbiciunile și nevoia de a fi încurajat, salvat. Iar Iustin apare în momentele potrivite, de parcă ar fi un înger binevoitor.

— Salutare, băieți! izbucniră cele două colege, alăturându-se grupului.

Numai eu am rămas în picioare, la distanță, așteptând parcă să fiu invitată acolo. Nimeni nu o făcea, deoarece toți erau concentrați la cântecul chitaristului. Din când în când, fetele își șopteau vorbe haioase la ureche și chicoteau în dulceaga lor senzație de amarezate. Îl admirau pe profesorul ce cânta liniștit la chitară, în timp ce Mario, așa glumeț cum era, recita versuri ca un adevărat poet, de data aceasta fiind prezent la timp, nu ca la orele de balet. Am zâmbit și eu, pierzându-mi apoi privirea în depărtare, acolo unde marea devenea netedă ca o întindere de cleștar, absorbind prin tainice fapte atât luna, cât și stelele, dându-le o înfățișare umedă și pală, luminoase, însă fără strălucire.

Eu nu mă simțeam la locul meu. Era ca și când împrejurimile nu se potriveau cu ceea ce își dorea sufletul, cerându-mi disperat alte timpuri, unele în care să se recunoască, să nu se mai tulbure, la fel cum o făcea în acele momente. Mi-ar fi plăcut să nu îi cad pradă și să mă pot amesteca între ceilalți fără gânduri absurde. Nu puteam, de vreme ce trăiam parcă o înstrăinare și o respingere prea severe, prea incomode.

Mi-am plecat capul și am rămas mai departe în tăcere, ascultând sunetele chitarei cu mare atenție. Iustin sedea cu spatele, fără să aibă habar de prezența mea acolo. Făcea glume cu rime și le dedica vreunei colege care se arăta mai îndrăzneată, provocându-l cu voce mieroasă să se declare, să lase sentimentele să-l năpădească. Și după un șir lung de rime înduioșătoare, termina pe un ton prompt: „iubirea îmi este nemărginită pentru tine, lume, lume largă și nesfârșită...”

Ei aplaudau și râdeau, convinși că profesorul lor este un artist adevărat. La sfârșit, când corzile chitarei încetau, el bătea cu degetele în instrumentul de lemn și, oftând, se adâncea în melancolie, de parcă găsea în îmbrățișarea amăgitoare a acesteia viața fugitivă, scurgându-se mai repede decât își dorea. Dar melancolia lui nu dura mult, conștient că o stare hipnotică de repaus ar atrage atenții asupra lui și izburcnea vesel, atingând din când în când corzile muzicale.

— Bun, băieți! Cam asta a fost tot pe ziua de azi, Iustin se ridică împreună cu ceilalți, pregătit de plecare, însă când se întoarse brusc, dădu peste mine, silindu-mă să mă retrag înapoi, evitând o ciocnire. El mări ochii surprins, strânse coada chitarei în pumn, eu m-am retras un pas, ridicând din sprâncene. El mă țintuia cu ochii mici și căprui, cerându-mi parcă explicații, eu strângeam buzele, refuzând să îi fac pe plac. Murmură:

— Un admirator nou?

— Poate... cândva, am încercat să îl conving, arătându-mă prea serioasă.

Acesta a râs discret și a aprobat cu capul, mutând chitara dintr-o mână în alta.

— Știi să cânti la chitară? m-a întrebat printre zâmbete.

Am scuturat din cap, ochind instrumentul din mâna instructorului.

— Nu știi ce pierzi! Să cânti la chitară e o mare plăcere și o activitate de care nu te mai poți desprinde, pentru că îți unge sufletul cu liniște, calmare, îți oferă

pacea mult visată. La fel ca dansul...

— Câți dintre cei de față știu să cânte?

— Majoritatea... știu! m-a informat serios. Numai cine nu vrea să învețe nu știe!

— Bănuiesc că mă număr printre cei care nu vor, așa-i?

— Sunt curios dacă este chiar așa cum spui, drăguță! Poate că te înșeli, cine știe?

— Așa este! Nimeni nu poate ști!

Am rămas o clipă în tăcere, privindu-ne. Pentru mine nu existau motive de discuție, ținând cont de faptul că nu ne cunoșteam, dar pentru el nu era decât o pauză scurtă pentru a-și pune ideile cap la cap și pentru a frâna dorința și curiozitatea trezite dintr-odată în interiorul său de acest boboc nou venit. Întotdeauna mi s-a părut o persoană curioasă, căreia îi plăcea să afle totul, până la cel mai mic detaliu despre elevii săi, despre colegii săi, despre toți cei care intrau în contact cu el, așa că nici eu nu scăpăm. Nu aveam cum, numai în cazul în care îl refuzam, însă viața mea era prea simplă, scursă până aici ca o apă curgătoare în cele mai încinse zile de vară, ca să nu amintesc puținele lucruri interesante de care am avut parte.

Mergeam acum unul lângă altul, măsurându-ne pașii în tăcere, ascultând poveștile celorlalți. Nimeni nu ne includea în discuții. Din partea noastră, era parcă, o mare ușurare. Din când în când, mai îndrăzneam să mă uit în direcția lui, să observ aura țesută de lumina gingașă a stelelor revărsându-se peste el, oferindu-i un aspect special, binecuvântându-l cu modestie, smerenie și talent, la fel cum se întâmpla oricărui dascăl.

Într-un final, Iustin a vorbit, parcă sătul de atâta liniște coborâtă hotărât peste noi, dorind să o elimine, să îmbunătățească acest moment:

— De unde ești, Karina?

— Dintr-un sat din Oradea, domnule instructor.

— De când dansezi baletul clasic?

— Dintotdeauna. E singura mea pasiune, una care mă urmărește chiar și noaptea în vise și se cumințește abia

când mă aflu pe poante, petrecându-mi ziua dansând.

Încă o dată, liniștea a devenit stăpână peste noi. Valurile încinse în horă ne gâdilau picioarele cu răcoarea lor dezmiertătoare, darnice în atingeri, în timp ce vântul adia, nerăbdător să îmi fluture părul, să îi împrăștie parfumul într-o mie de zări.

— Câți ani ai, Karina? Îndrăzni să mă întrebe în momentul când gălăgia deveni mai stridentă.

— Optsprezece, domnule, m-am uitat la el ca să descopăr ce gândea despre vârsta mea, dar el, pur și simplu, aprobă cu un zâmbet ușor pe buze.

— Știi că ești cea mai mică dintre colegi?

— Abia am aflat. Mulțumesc pentru informație.

— Voiam să spun că asta nu e o problemă, așteptă ca eu să aprob, apoi explică: Te-ai adaptat foarte ușor încă din primele ore! Ești foarte atentă la ceilalți. Atenția, concentrarea și simplul fapt de a asculta sfaturile celor mari, sunt porțile care se deschid în fața succesului. Acceptând toate astea, poți ajunge la succes.

Mă bucuram să aud lucruri bune despre mine, cel puțin acum, la început. Era foarte important să fac o impresie favorabilă și, mai ales, să obțin titlul mult visat. Și parcă această mulțumire o găseam în pulberea de stele de pe bolta cerească, atât de mult o admiram, gata să absorb în sufletul meu nemărginit, cu nesaț copilăresc, splendoarea aceea infinită.

— Sunt curioasă, profesore, dacă sfatul acesta îl oferi tuturor...

— Sigur, interveni energic, fără să îmi dea voie să termin, tuturor, doar că numai cel care este cu adevărat talentat știe să-mi ia sfaturile în considerare. Restul acceptă pe moment, înflăcărați de imaginea triumfului care le-ar putea aparține, însă, revenind la realitate, dorința scade, eforturile le creează temeri, slăbiciunile îi posedă și, în cele din urmă, renunță.

— Îmi doresc să nu mi se întâmple asta...

— Nu, Karina scumpă, nu! Dorește-ți să te vezi în vârful piramidei, nu ce ar putea, sau nu ar putea să se

întâmpie.

Am aprobat convinsă, căci vorbele lui aveau efect. Vorbea apăsător și răspicat ca să intre bine în capul oricui.

— Ce m-a impresionat cel mai tare a fost talentul tău. Am făcut ochi mari, surprinsă. O să-ți spun un mic secret pe care vreau să-l păstrezi în taină, continuă mai mult în șoaptă ca să nu fie auzit de ceilalți. De asemenea, vreau să îți ieși drept învățătură și de fiecare dată când te afli în impas, acesta să te motiveze, să oprit din mers, așteptând ca eu să procedez la fel. S-a uitat apoi după grupul de tineri care se îndepărtau nepăsători și, într-un târziu, mi-a vorbit mai mult în șoaptă, însă foarte serios: Mulți dintre cei de aici practică baletul la îndemnul părinților, din cauză că provin ori din familii ce au practicat așa ceva, ori din cauză că provin din familii bănoase! Tu te numeri printre puținii care o fac din talent! Ai darul acesta...

Am izbucnit în râs, bătându-l pe umăr prietenește.

— Dacă vrei să mă vrăjești, domnule instructor, fă-o direct, nu pe ocolite...

— Nu vreau să te vrăjesc, a încercat să mă lămurească, îți spun adevărul! Ești născută pentru a fi balerină și vei ajunge să cucerești toate scenele lumii dacă te ții de treabă!

Am devenit serioasă dintr-odată. În câteva secunde am încercat să adun într-o imagine toate sacrificiile făcute pentru dans, banii părinților cheltuiți, plecările departe de casă pe termen îndelungat, orele nesfârșite de dans, oboseala ce îmi făcea picioarele să tremure, degetele distruse din cauza poantelor... Oare profesorul avea dreptate?

— Poate că sunt născută să fiu balerină și poate că am un dar special, dar până voi cuceri scenele lumii este foarte mult. Aproape că nu văd acest vis...

— Fii optimistă, Karina! Și ai multă răbdare! Cu răbdarea vei obține tot ce îți dorești.

Devenisem brusc, nostalgică. Probabil că era prima persoană care îmi spunea lucruri atât de frumoase. Era prima persoană care mă oprea pentru a-mi aduce la

cunoștință că dispun de un mare talent, fără să fiu aplaudată pe scenă și fără măcar să fac vreo probă de doamne ajută.

— Eu am fost un mare balerin la viața mea. Am umblat prin toată lumea cu academia de balet și am participat la zeci de spectacole de unde am venit cu premii importante. Ai încredere în mine, pentru că știu ce zic. Ești mică și ușoară, iar acesta este un mare avantaj. În plus, mișcărilor tale îți dau de gol talentul. Este suficient să umbli ca să se poată observa.

Am pornit mai departe fără grabă, cu toate că ceilalți abia se mai vedeau. Nu știam ce să spun. Nu găseam cuvinte nici măcar pentru a mulțumi pentru vorbele frumoase, doar din când în când, cu ochii în pământ, îmi mușcam buzele cu asprime ca să îmi pot abține zâmbetul inevitabil.

— Mâine o să lucrați cu domnișoara Anastasia. O maestră în piruete. Cum îți merg piruetele?

M-am trezit din satisfacția primită mai devreme și m-am încruntat, încercând să explic printre bâlbâiri:

— Nu... nu prea bine. Picioarele îmi cedează când încerc să mă susțin pe vârfuri. Mai ales când este vorba de un singur picior.

— Asta o fi din cauza cuiva...

— Numai și numai din cauza mea, dorisem să mărturisesc, ridicând vocea ca să mă asigur că sunt bine auzită și înțeleasă.

În continuare, nu s-a mai zis nimic. Am reușit să ajungem grupul de prieteni și ne-am alăturat lor de parcă nici nu am lipsit dintre ei. Dar Iustin și-a luat rămas bun de la noi după doar câteva momente și s-a pierdut în noapte, cu ochii mei ațintiți asupra lui. Probabil îl judecasem greșit – nu era doar o persoană ce se bucura batjocorind pe alții. Poate că trebuia să cred puțin în cuvintele lui și să îmi dau silința să devin cât mai bună printre acei copii bogați, fără griji.

M-am gândit la surioara mea. La micuța Maia pe care o lăsasem singură acasă cu lacrimile în ochi și cu dorul

deja stăpânindu-i sufletul. Chiar dacă avea prieteni, tot eu rămâneam cea mai bună dintre ei. Asta mă făcea să mă simt importantă, cu toate că nu era vorba de vreo colegă populară din academia de balet. Am oftat și am promis că imediat ce voi avea ocazia, o voi suna și voi sta de povești cu ea. Ei îi plăcea să mă vadă dansând și mă considera cea mai bună balerină. Abia așteptam să-i povestesc mamei discuția cu Iustin. Bănuiam că îi voi stârni lacrimile, așa cum făceam de obicei când primeam laude.

E ciudat că reușeam acum să îmi dau seama de gândurile simple avute înainte de a-l cunoaște pe Dragoș. Că grijile mele cele mai mari erau în permanență legate de casă și de balet și cum, brusc, el devenise singura mea prioritate. Oamenii intră în viețile noastre pe neașteptate, mai întâi ca străini, mai apoi ca obligație, ca să ne transforme, să scoată la iveală adevărata ființă din noi, să ne cioplească, să ne schimbe pentru totdeauna. Ar fi mai ușor să știm ceea ce se petrece atunci când stăm față în față cu musafirul, dar destinul ne privează de așa ceva, tocmai pentru a avea curaj de a descoperi, de a cunoaște, de a accepta ceea ce simțim. Poate nici el, musafirul apărut în neștire, nu știe care îi este rolul, noi la rândul nostru, transformându-ne tot în musafiri pentru el. Așa s-a întâmplat și cu Dragoș, musafirul cel mai puțin așteptat, steaua cea mai dorită de întreg universul...

Am privit în jur și am simțit fiorul alunecându-mi de-a lungul spatelui. Mi se făcuse frig. Mă simțeam departe de casă, rătăcită între străini, căutând ceva care nu era așezat la dispoziția mea, căutându-l pe el între atâtea milioane de alte lucruri. Atunci nu știam. Consideram baletul cauza devastatoare a nostalgiei mele. Credeam că dansul este singura mea prioritate, că prin sacrificiu și efort propriu voi ajunge departe și că voi fi deplin mulțumită. Ideea îmi surâdea. Privind în depărtare, spre nemărginita mare, o vedeam întinsă și aproape nemișcată precum o oglindă din poveștile fantastice care reușea să întoarcă lumea pe dos și să dea naștere imposibilului. Îmi imaginam cum prin oglinda aceea se reflectă de sus, din cer, fiecare stea cu

strălucirea ei cu tot, risipind raze înghețate de lumină. Și mi-a fost imposibil să nu mă imaginez între ele, dansând îmbrăcată într-un tutu încrustat cu pietricele fine și foarte mărunte care, la rândul lor, se luau la întrecere prin strălucire cu nemuritoarele stele dintre nori. Piruetele îmi erau atât de reale, încât eram sigură că nu visez, că totul se petrece cu adevărat, că totul decurge exact la rugămintea mea.

Mi-am frecat obraji cu palmele și am dat vina pe oboseală. Probabil era mai bine să mă retrag. Măine va începe o nouă zi și cine știe cum va decurge. Obligația mea era să dau totul la orele de dans. Obosită, nu voi fi în stare nici măcar să mă țin pe poante.

Capitolul 2

Primisem poante noi în dar, de la mama. Numai că nu erau dintre cele mai bune, ea însăși recunoscând că le cumpărase dintr-un bazar din colțul străzii, pentru că erau ieftine și a fost tentată. Nu am vrut să o dezamăgesc, așa că le-am primit bucuroasă. Ce nu știa ea, era că mă chinuiam pe ele. Cele vechi îmi rămăseseră mici, cele noi erau prost fabricate, mai mult ca accesoriu de decor. Rănile de la picioare se adânceau, mă usturau și palpitau frenetic, devenind din ce în ce mai insuportabile. Anastasia mă certa grav atunci când mă prăbușeam. Nu accepta ca o balerină din acea academie să nu fie în stare să execute corect piruetele. Într-adevăr, îmi era din ce în ce mai greu să cad pe vârfurile picioarelor după executarea piruetelor. Încercasem să-i explic că rănilor sunt de vină, că îmi puroiază, că dungile poantelor le agravează, că întăritura din vârf îmi frânge degetele, însă ea, orgolioasă de fel, îmi tăia vorba aspru, lăsându-mă fără grai.

În acea dimineață, m-am trezit odată cu Ariana, o fată disciplinată, cu extrem de multe fixuri. Sunatul ceasului la ora opt fără niciun minut în plus, este unul dintre ele, la fel ca aranjatul hainelor la dungă sau așezatul periutei de dinți într-o poziție anume. Când cineva îi deregla ordinea, devenea stresată, se supăra și se răstoa

necontrolat.

Aceeași rutină din fiecare dimineată: Ariana sărea din pat, se uita după Ema care continua să doarmă, ascunsă sub păături, apoi mă căuta pe mine. Dacă mă găsea trează, îmi zâmbea, dacă nu, își pregătea în liniște echipamentul de dans pentru ziua respectivă.

Apoi se închidea în baie de unde ieșea exact în cincisprezece minute.

În așteptarea aceea lungă de a o vedea ieșind înviorată, ascultam vântul umed de toamnă ciocănind în fereastră. Scutura lumina dimineții, silind-o nemilos să adopte diformități pale ce săltau pe pereți, depărtându-se, apoi apropiindu-se, contopindu-se și formând un întreg cu aceeași paloare, la fel de tremurător.

Pentru că îmi pierdeam răbdarea, am hotărât să mă ridic. Ema încă dormea dusă, fără să miște vreun deget, așa că mi-am pregătit rucsacul în liniște. Mi-am ales o ținută cât mai lejeră, pe care să o folosesc la antrenamentele de azi, știind că era ziua piruetelor. Era ciudat cum în acea zi ploioasă agitația devenise atât de tulburătoare. Îmi dădea o stare de neliniște, mă sufoca. Trăgeam aer în piept fără spor, scuturam degetele asudate și amorțite și îmi venea să renunț la tot, să mă bag din nou în pat, de unde să nu mai ies toată ziua. Printre crengile copacilor, câte o rază de lumină caldă se strecura victorioasă, ajungând la pervaz. Atrăgea astfel grămăjoare gălăgioase de vrăbii care o molestau pe Ema. Prin acele raze luptătoare, găseam intenția verii de a mai rămâne, de a se zbate pentru a nu părăsi pământul. Frunzele deja se desprindeau de ramuri, norii ascundeau soarele de parcă îl înghițeau și îl afundau într-un interior de vată mai întunecos decât o peșteră. De acolo, de sus, se legănau spre mine doruri apăsătoare, o stare tulburată, agitându-mi inima fără motiv. Șoapte sinistre îmi cântau numele, mă făceau să le caut printre copaci, printre norii răsfirați de vânturi. Presimțirile acestea mă țineau departe de realitate. Era greu să mă abțin, să nu le urmez calea, să nu mă întreb ce mi se va întâmpla azi, ce îmi poate aduce o zi

de marți tomnatică, scuturată de asemenea anomalie.

Trecute cele cincisprezece minute, Ariana ieși din baie, izbucnind cu o voce plină de energie:

— Acum să văd care dintre voi este următoarea...

Nu s-a auzit răspuns, dar eu nu am cutezat să rămân în fereastră, ci m-am întors, acordându-i atenție. M-am uitat rapid spre patul de unde abia se observa mișcând o făptură leneșă. Totuși, am ascultat tăcută ce îmi spunea Ariana:

— Karina... dacă nu vrei să întârzii, du-te tu! Ema va avea nevoie de încă douăzeci de minute să se ridice din pat.

Nici nu am mai stat pe gânduri. Am fugit în baie cu teama să nu îmi pierd locul și, odată ce am închis ușa, m-am liniștit. Nu știam ce să spun despre acel colegiu. Nu știam nici măcar să răspund la întrebarea proprie despre cum mă simt între cunoștințe noi, între locuri pe care nu le cunosc, între legi neștiute până în acest moment, într-o sală de balet cu totul și cu totul diferită și între instructori pe care încercam să îi cunosc, dar despre care nu știam nimic în afară de faptul că au fost cândva primi-balerini.

Mi-am spălat dinții, simțind cum mă ia foamea. Mă întrebam ce aveau inclus în meniu de această dată. În ultima vreme, nu prea am ținut cont de alimentație și am mâncat ce am apucat.

Mi-am studiat cocul din toate unghiurile, ca să mă asigur că era prins foarte bine. Părul îmi era blond și cârlionțat, iar atunci când îl lăsam liber pe spate, îmi cobora ca o cascadă, învăluindu-mă precum veșmântul mătăsos și parfumat. Îmi plăcea să port părul lung, chiar dacă mai tot timpul îl țineam legat. Ochii îmi erau albaștri ca zarea, migdalați, cu gene lungi, încovoiate spre sprâncene. Îi moșteneam de la tata. El era un bărbat arătos și îi plăcea să se îmbrace frumos, dar meseria de fermier nu îi permitea asemenea lux. O făcea foarte rar și adevărul e că îi stătea nemaipomenit. În schimb, tata avea părul negru, la fel ca Maia, surioara mea. Ea seamănă mai mult cu mama și știam precis că eleganța și finețea am

primit-o ca zestre, la naștere, tocmai de la ea. Mama era o făptură gingașă, firavă ca o tulpină de floare. Pe cât de scundă, pe atât de blândă. Niciodată nu purta pantaloni și încerca să o învețe și pe surioara mea același obicei. Eram o familie frumoasă și educată, chiar dacă trăiam între dealuri și animale, într-un sătuc la țară. Trebuia doar să îmi privesc colegele și să observ diferența. Ema arăta mult mai bine decât Ariana. Purta multe bijuterii și mereu i se atrăgea atenția din cauza asta. Nu exista săptămână să nu meargă la coafor și aproape că nu ieșea din cameră cu manichiura nefăcută. Ariana era mai simplă și mai... umană. O fată înaltă, osoasă, care dansa foarte bine. Din punctul meu de vedere, avea acel aspect de balerină pe care mereu mi l-am dorit: umeri lați, gât subțire și picioare foarte lungi. Și ea era o răsfățată. Părinții săi promovau academia și ofereau fonduri importante pentru întreținere și echipamente.

Eu nu puteam spune nimic despre părinții mei, în afară de faptul că erau oameni harnici de la țară. Îi iubeam așa cum erau, chiar dacă am prins această febră a laudelor și mi-ar fi plăcut ca măcar unul dintre ei să fi fost atât de important, încât să ajungă la nivelul celorlalți părinți.

M-am împăcat de mult cu ideea și acum, după atâta timp, știu că nu contează nimic mai mult decât iubirea ce zace în mine, neconsumată. Nu am avut timp să i-o ofer lui, acelui Dragoș ivit în viața mea pe neașteptate, așa cum mi-am dorit. Fiecare zi mi se păruse prea scurtă, iar iubirea mea rămânea cu mine, deși am încercat din răspuțuri să i-o dăruiesc. Creștea și creștea ca alimentată de imaginea lui, de simpla lui existență. Acum că e prea târziu, o împart persoanelor dragi și accept faptul că nu este la fel de satisfăcătoare, nu aduce lacrimile fericirii, nu trezește fluturașii cântăreți în trupul meu, nu mă face să tremur de emoție și nici nu îmi umezește palmele ca atunci când îi șopteam numele.

Dar nu mai contează, căci nimeni din jur nu îmi descoperea această grijă, nicio persoană cunoscută nu era invidioasă că, în cel mai retras colț al inimii mele, zăcea

iubirea necondiționată pusă la păstrare pentru atunci când va veni momentul să las această lume normală și să mă îndrept spre alta mai puțin obișnuită, lumea lui...

M-am întors din trecut și am revenit cu picioarele pe pământ, în baie. Clipind de mai multe ori, am urmărit dacă machiajul era în regulă, apoi am ieșit. Ariana mă aștepta șezând pe pat, masându-și tălpile încă desculțe.

— Picioarele mele sunt praf! Ale tale nu?

— Nici nu vreau să mă gândesc, i-am răspuns, încruntând privirea. Mi-am lăsat ochii stinși spre degetele învelite în plasturi. Pe alocuri pielea îmi era vânăță, bătătorită, și palpita dureros, dar, descoperind poantele de un roz sidefat agățate de marginea patului, ambiția creștea, durerea dispărea și pofta de a dansa revenea numaidecât.

— Mergem?

La îndemnul colegei, mi-am luat rucsacul de lângă pat și am arătat cu degetul spre cea care încă dormea ascunsă între cearșafuri. Ariana a scuturat din cap și, cu zâmbetul pe buze, mi-a explicat:

— O să apară și ea până ajungem noi în sală. Ai să vezi cât de rapidă e. Va intra în același timp cu instructoarea.

Am pornit pe coridoare, printre tinerii ce se agitau ca valurile furtunoase, prea grăbite, devastatoare. Ariana era atât de învățată cu acele trasee, încât îi ocolea cu grijă pe fiecare în parte. Numai eu mă ciocneam de ei și ceream mii de scuze, sucindu-mi gâtul în toate direcțiile. Ochii îmi fugeau de la unul la altul și nu știam cum să explic faptul că, deși nu mai eram nouă, tot nu reușeam să mă descurc. Nu păreau prea interesați de scuzele mele, iar Ariana râdea, amuzată de expresia mirată a feței mele. Nu îmi convenea să o văd atât de veselă, însă nu îi reproșam nimic. Am strâmbat din nas și m-am grăbit să o ajung pentru a asculta ce îmi spune:

— Așa am fost și eu la început, dar în scurt timp vei ajunge să împarți coridoarele cu toată lumea. Nu te mai chinui să ceri scuze tuturor! Nimeni nu ia în seamă ce spui

nici dacă îi înjuri.

— Măcar îmi iei o piatră de pe inimă. M-am cam săturat să tot cer iertare în stânga și în dreapta.

Dintr-odată, am fost prinsă de braț și trasă într-o margine de unde observam vastele coridoare, fără ca lumea să se ciocnească de noi. Ariana își strângea degetele ca o menghină în jurul brațului meu, înclinându-se cât mai aproape de mine, zicând agitată:

— Uite! îl vezi pe tipul acela de acolo, brunet?

— Aham, i-am răspuns, încruntându-mă pentru a putea deosebi pe cel indicat de ea în mulțimea mișcătoare. Era ca și cum ne aflam în fața unui roi de albine prin care se vedea silueta unui tânăr, stând de povești cu două fete, la câțiva pași distanță de noi.

— Se numește Damian și cred că sunt îndrăgostită de el!

— Foarte bine, i-am sugerat, zâmbind.

— E unul dintre cei mai bogați din această școală și mă întrece doar cu niște numere mici în ceea ce privește conturile noastre. La privirea mea buimăcită, Ariana a schimbat subiectul: Nu e prea serios... azi umblă cu una, mâine cu alta, dar odată mi-a zâmbit. Cineva mi-a zis că sunt prea mică pentru el... Are deja douăzeci și șapte de ani... Tu crezi că are dreptate?

— Păi... Aș spune că da. Sigur are altă mentalitate și, ca să te poți înțelege cu cineva... e mai bine să fiți de aceeași vârstă.

— Fleacuri, izbucni Ariana nepăsătoare. Nu îmi trebuie o relație serioasă, ci doar să descopăr cum este...

Am stat pe gânduri. Obrajii îmi ardeau de timiditate. Îmi tremurau mâinile și din această cauză, dar și pentru faptul că fata mă strângea cu tot mai multă forță. Era o prostie să gândesc așa, ținând cont că eu eram cea mai bună prietenă a surorii mele care abia ajungea la vârsta de cinci ani. În plus, Iustin mereu s-a arătat înțelegător și a încercat să se adapteze vârstei noastre pentru o relație cât mai strânsă. Eu oare de ce gândeam așa? Problema era că nu gândeam, acum sunt sigură de asta.

Niciodată nu mă mai gândesc la vârstă când mă împrietenesc cu cineva, pentru că îmi este greu să cred că o fac cu alții, dar nu am făcut-o cu Dragoș...

— Au! O să-mi rupi brațul, am gemut, încercând să mă desprind de ea.

Mă străduiam să rămân prezentă în momentul acela din trecut. Nimeni nu mă înțelegea și nimeni nu știa că trăiesc în două prezenturi total diferite, cel de acum și cel care mi-a aparținut cândva. Toată lumea l-ar numi pe cel care mi-a aparținut cândva, trecut. Dar eu trăiam și re trăiam zilnic în el, încercând să nu uit niciun detaliu din ce a însemnat viața mea pe ultima sută de metri, când se apropia în neștire de mine, ascuns de destin ca după o perdea de mătase... până ne-am cunoscut...

— Scuze! Când îl văd, nu mă controla. Nici nu-mi dau seama cât de nervoasă devin. Sper doar să nu se observe, pentru că nu vreau să mă fac de râs.

— Poate ar fi mai bine să stai de vorbă cu el, să îi mărturisești că îl placi. Cine știe? Poate pe ascuns și el te place, dar indiferența ta îl îndepărtează, îl face discret...

— Fii serioasă, murmură Ariana parcă dezamăgită. Nu îl interesează pe el nimic, numai să fie în centrul atenției, atât.

Mi-a dat drumul fără să îi pese de urma roșie lăsată pe brațul meu și am pornit mai departe, intrând, în sfârșit, în sala de repetiții. Unii dintre colegi se încălzeau deja, îndreptându-și ochii spre noi și salutând doar cu o plecăciune a capului. Îmi era imposibil să nu le admir staturile zvelte și mă simțeam atât de bine între ei, încât știam că aici era locul meu. Brațele le erau lungi și gâturile păreau a fi de lebede. Grația desăvârșită se cunoștea într-un corp de balerină și mă cutremuram de emoții când îmi priveam colegii. Ei dădeau sens vieții mele în acele vremuri, erau motivul pentru care trăiam, pentru care continuam în această viață.

M-am retras într-un colț unde mi-am lăsat rucsacul și mi-am încălțat poantele. M-am ridicat în picioare, sprijinindu-mă de bara din fața oglinzii. De acolo îi

urmăream pe cei prezenți, executând mișcările de bază pentru încălzire. Tot prin oglindă descopeream razele de lumină prea slabe, strecurându-se printre obloanele de lemn, azi încuiate. Și aceste raze parcă erau sulite dansante, plutind alene deasupra capetelor noastre, stârnind doar curiozitatea mea, îndepărtându-mă de realitate, convingându-mă să le urmez unduirile scurte și bruște, tăiate forțat de câte un balerin în acțiune sau de însași vânturile de sfârșit de septembrie. Din întâmplare, am descoperit în spatele meu două colege care exersau piruetele. La un moment dat, una dintre ele a strigat, atrăgându-mi atenția, făcând în așa fel, încât să îmi pierd șirul gândurilor, să spulber concentrarea exagerată oferită unor dungi de lumină subțiate de circumstanțe, alungite cu o nesățioasă intenție misterioasă.

— Ar trebui să exersăm toți, altfel iar vom fi motivul de ceartă al Anastasiei!

M-am întors spre sală, ignorând oglinda. Urmăream reacția colegilor. Majoritatea îi dădeau dreptate balerinei. Mi-am mușcat buzele. Trebuia să fac în așa fel, încât să nu stârnesc furia instructoarei. De când venisem, stătea cu gura numai pe mine, după care, săturându-se, se răzbuna pe ceilalți.

— Hei, Ariana, am strigat, într-un târziu, făcându-i semn să se apropie.

— Cu ce te pot ajuta? mă întrebă zâmbitoare, trecându-și perciunii după urechi.

— Nu știu dacă voi rezista la antrenamente. Mi-e groază de strigătele Anastasiei.

Colega râse și, printre suspinele plăcerii, îmi vorbi detașată de orice problemă:

— Se vede că ești înspăimântată. Ți tremură buzele. N-ar trebui să ți faci atâtea griji. Anastasia e o profesoară excelentă, numai că trebuie să ți dai puțin silința ca să o mulțumești. Are ea toanele ei, dar chiar și Iustin e neiertător uneori.

Oprindu-mă din mișcare, frământându-mi degetele pline de sudoare, înghițind în gol de parcă aveam gâtul

plin cu spini, am reușit să mai pun o întrebare:

— Cred că azi renunț. Fug de la antrenamente. Nu mai am curaj să rămân...

— În locul tău nu aș face asta.

Mă bătu pe umăr și mă lăsa singură. Ce puteam să fac? Piruetele erau singura mea piedică. Îmi trebuia mult să reușesc să cad înapoi pe picioare. Poantele îmi zdrobeau degetele, puterile mă lăsau și, de cele mai multe ori, mă prăbușeam. Nu știam de ce, dar simțeam o teamă lipsită de sens față de acea profesoară. Gândul că o înfuriam, că mi se va adresa cu o voce severă plină de reproșuri, mă intimida. Priveam ușa sălii de dans, hotărâtă să o iau la fugă într-acolo, să scap, să renunț, să mă dau bătută. Am încheștat pumnii și am făcut un pas, pregătită să abandonez. Piruetele mele nu o vor convinge și nu îmi doream să fiu în atenția tuturor a mia oară. Brusc, ușa s-a deschis, apărând serioasă Ema. Cum i-am văzut buzele mișcându-se, mi-am dat seama că vorbește cu cineva. În spatele său venea la fel de serioasă și tăcută, Anastasia.

Am încremenit. Doar răsuflarea întreruptă dădea semnale că încă trăiam. I-am văzut pe colegi aliniindu-se și am încercat să mă retrag cât mai în spate, ca să nu fiu observată. Numai Mario lipsea. Printre corpurile colegilor o vedeam pe profesoara înaltă, mergând cu eleganță, gesticulând ușor cu brațele și schițând câte un zâmbet foarte scurt. Mă întrebam dacă acel zâmbet vine din inimă, sau pur și simplu e unul forțat pentru a nu-și scoate la iveală adevărata personalitate severă. În ciuda faptului că nu mai era o tinerică, venea îmbrăcată într-un body alb prin care i se desluseau coastele una câte una, răsfirate cu mare atenție, de parcă doar un voal de mătase se așternuse peste ele. Rochița era neagră și îi ajungea până la genunchi. Picioarele îi erau lungi, chiar foarte lungi și subțiri. Pieptul îi dădea de gol vârsta, dar știam că cineva de categoria ei încă este o dansatoare pricepută, demnă de invidiat. Își purta părul prins într-o coadă foarte fină și lungă, înconjurată de un elastic negru ce nu se diferenția de culoarea părului. Era bine machiată, iar buzele

subțirele îi erau rujate cu roșu. Ochii îi erau ca două boabe de rouă, iar irisul încă viu, se arăta plin de energie în culoarea lui ca mierea. Purta poantele atârându-i pe umăr ca o geantă, în timp ce geanta o purta în mână, fără să îi acorde prea multă atenție. Azi părea diferită. Liniștea înainte de furtună... A salutat și, la rândul lor, elevii i-au răspuns cu un salut plin de respect. Vocea îi era groasă, foarte bărbătească și nu denota niciun fel de gingășie în ea. Dacă nu ar fi fost toate mișcările sale, aş fi considerat-o mai degrabă un călău decât o balerină.

Doamne! începeam să o iau razna. Gândeam numai prostii ce îmi alergau prin minte scăpate de sub control. Încercam să concep un motiv din cauza căruia să mă motivez și să părăsesc sala, dar mintea nu îmi funcționa. Eram total blocată. La fel îmi erau și pașii și oricare altă mișcare. Carnea degetelor îmi zvâcnea în încălțăminte cu vârfurile de lemn și, din când în când, mai cutezam să mă ridic pe ele pentru a mă calma.

Ca de obicei, instructoarea se plimba printre noi, la început tăcută, studiindu-ne pe fiecare în parte, mai apoi, vorbindu-ne. Nu eram atentă la ce spunea. Teama față de piruete întrecea orice măsură. Îmi pierdeam concentrația, îmi frământam degetele la spate, departe de atenția ei și oftam profund, încercând să mă eliberez de stres. Mi-am plecat capul, studiind vârfurile tocite ale poantelor. Mă întrebam dacă azi picioarele vor fi de partea mea și îmi vor oferi puțină stabilitate, măcar să scap de ochii profesoarei, să nu dau de necaz chiar în fiecare zi. Ca orice balerină, voiam să impresionez, să ajung să mi se ofere postul de prim-balerină, nu să îl implor disperată.

— Auzisem pe aici că unuia dintre voi i se spune Bobocel... Lovi cu călcâiul de podea și se răsti hotărâtă: Să facă un pas în față ca să îl cunosc și eu...

Bobocelul eram eu, însă nu mi-am imaginat că femeia aceasta va fi atât de deranjată de intenția lui Iustin de a mă alinta. Am făcut pasul, cu fruntea înălțată. Ea se plimbă în jurul meu, studiindu-mă cu ochi critici și cu buzele adunate, portretizând ironia în culoarea lor rubinie.

— Tu ești... bobocelul clasei? se auzi vocea gravă a Anastasiei, exact în spatele meu.

Am ridicat din umeri sub privirile plictisite ale colegilor. Faptul că eram răsfățată de Iustin într-un fel aparte, îi făcea invidioși, îmi arătau asta prin gesturile lor, prin grimasele care mă împotmoleau, mă făceau nesigură pe mine și pe intențiile lor.

— Hm! Nici nu se putea altcineva, mărturisi Anastasia plină de dispreț. Printre chicotelile colegilor, mi-am plecat capul cu obrajii înroșiți de timiditate. Situația era destul de jenantă, mai ales că atunci când mi se spunea bobocel, nu mă gândeam la o începătoare, ci numai la statura mea. Toți erau cu cel puțin un cap mai înalți decât mine, iar asta nu îmi convenea deloc.

— Bun! Să începă distracția, strigă într-un târziu Anastasia, exact când ușile sălii se deschiseră larg, năvălind ca un uragan, același Mario întârziat din fiecare zi. Ca de fiecare dată, în zilele de antrenament cu Anastasia, colegul se opri în fața ei, oftă și încercă să se scuze cu fruntea săpată de cutele disperării. Mereu promitea că nu se va mai repeta, în schimb, niciodată nu se ținea de promisiune. Femeia, obișnuită cu astfel de scene, îi făcu semn să își ia locul, lângă mine. Mario își aruncă rucsacul pe bancă și își pregăti poziția. Totul se întâmpla într-o gălăgie nefirească, răsturnând monotonia, aducând un gram de înfiorare în sala de dans. Cel puțin eram împăcată cu mine însămi pentru faptul că nu eram singura pusă într-o situație ridicolă.

După încălzire, timp în care Anastasia a stat cu ochii pe mine încontinuu, s-au format perechile. Toți se cunoșteau între ei foarte bine, comunicând ca și cu propria lor sosie. Eu eram cu Mario din pură coincidență. Amândoi fără pereche, ne-am retras spate în spate, până ne-am ciocnit. Am atras atenția Anastasiei care, cu sclipirea ochilor brusc incendiată, parcă avu o viziune. I se părea că ne potrivim. El întârziatul clasei, eu o începătoare. El cu sprâncenele arcuite, suflându-și șuvițele de pe față, eu stând dreaptă ca o stană de piatră, fără măcar să clilesc.

Mario s-a întors iute, m-a prins de mână și m-a ajutat cu o eleganță absolută să mă învârt pe vârfurile picioarelor.

Azi suntem obișnuiți unul cu celălalt. Într-adevăr ne potrivim. Dacă nu ar fi fost piruetele, totul ar fi fost perfect.

Mă prinse de mână ca în prima zi. Mă învârti pe poante. Eu îmi țineam genunchii lipiți, în loc de doi parcă aveam doar unul. Trupul îmi era ca o linie, iar spatele mi se curba la fel ca o pantă pe care alunecă ușor o sanie în timpul iernii. Umerii îndreptați se vedeau egali, la fel ca acum, gâtul alungit, foarte subțire, cu bărbia ușor înclinată în sus. îl priveam fix în ochi, așa cum procedau colegele mele cu partenerii lor, sub comanda strictă a instructoarei. Toți încercam să desfășurăm parada cum știam noi mai bine ca să nu o înfuriem pe femeie. Ea se uita după fiecare în parte cu un surâs melancolic pe figură. Părea un copil care aleargă fericit după fluturi și înălțând brațele în aer, nu reușește să prindă niciunul. Doar că Anastasia nu ridica brațele. Le menținea lejere pe lângă corp, buzele și le lipise una de alta, evaluând exercițiul făcut de elevii săi. Toți aveau talent, de asta nu încăpea îndoială. Știu că nici eu nu eram exclusă. Simțeam cum zbor în aer, susținută de brațele puternice ale partenerului. Formam o pereche perfectă, un cuplu impresionant.

Când, deodată, se auzi o bubuitură și toți dansatorii rămaseră stupefiați. Printre ei își făcu apariția instructora, extrem de dezamăgită. Mă descoperi acolo pe jos, ghemuită în urma unei căzături, încrucișă brațele oftând. Mă rugam să fiu iertată, însă nu era deloc așa.

— De ce ești așa de bleagă, Karina? N-ai mâncat de dimineață?

M-am ridicat în grabă. Ea nu se lăsa intimidată. Mă măsura din cap în picioare, disprețuitoare, dorind parcă să îmi reproșeze chiar și simpla prezență în sala de dans.

— Promit că nu o să se mai repete, m-am grăbit să răspund, cu toate că eram nesigură pe vorbele mele. Anastasia dădu ordinul să reluăm pasul pentru piruetă. Repetând exercițiul, am căzut din nou. Șoaptele lor îmi

furau din curaj. Mario se retrase în spate, încleștând maxilarele. Simțeam că se dă bătut, că nu mai are chef să mă încurajeze. Anastasia, dezamăgită, mă urmărea cu buzele tremurânde. Nu mai îndrăzneam să mă ridic. Parcă nori de plumb se abătuseră asupra mea, lovindu-mă cu ploaie rece și grea, în stare să îmi rănească pielea. Și ploaia se adâncea în acele răni, dornică să pătrundă în sufletul meu, să mă scuture de rușine, să mă înjure cu limbi de foc, să mă bage în pământ ca pe o netrebnică. Căutam disperată adăpost. Săpam în noroaie murdare fără spor, căci vina călca pe urmele mele și îmi zdrobea degetele, să nu mai pot face nimic. Eram pierdută, străbătând prin negura deasă a nimicului fără siguranța că în vreun colț mă așteaptă cineva puternic care să mă ajute, să țină piept vifornițelor. Așteptările mele erau în zadar. Singurul lucru pe care îl mai puteam face, era să îmi frec gleznele, plină de dispreț. Degetele mi se zdrobiseră în încălțăminte, simțeam puroiul alunecându-mi umed și vâscos printre degete, usturimile mă sileau să îmi scot poantele. Nu îndrăzneam să fac asta în fața instructoarei scârbită de scena repetată zilnic.

— Toată grația ta s-a risipit în momentul ăsta, Karina! Cum se face că după un număr impresionant, întotdeauna o dai în bară, având parte de o scenă atât de îngrozitoare?

— Îmi pare rău! am îngăimat, abținându-mă să nu vărs lacrimi, să fiu tare, să nu mă las atât de ușor doborâtă de vorbele ei aspre.

Am fost întreruptă brusc de tocul profesoarei, care se izbise violent de podea. Ecoul era rece ca smuls din cavernele înecate în beznă. S-au ridicat spre tavan și de acolo, s-au împrăștiat rapid prin încăpere, urlând precum boturi de fiare larg deschise, schingiuite de cine știe ce torturi malefice. Mi-am adunat umerii la dezlănțuirea nervilor explodați pe neașteptate.

— Sus, în picioare! mi-a strigat, obligându-mă să mă ridic cu grabă. Vreau să văd o piruetă... curată, în toată splendoarea ei... Nici să nu îndrăznești să cazi! O balerină de nivelul tău nu ar trebui să greșească în asemenea hal!

Am înghițit în sec și cu fruntea încruntată, mi-am mușcat buzele cu nervozitate. Mi-am luat avânt și am sărit în aer, învârtindu-mă și aterizând din nou pe podea. Bubuitura a trezit din nou dezamăgirea celorlalți. Anastasia, apropiindu-se, l-a strigat pe Mario. Într-o clipă scurtă, acesta apăru fără chef și privindu-mă cu milă. I se părea că femeia devenise prea dură. Ca un bun partener, mi-a întins brațul și m-a ajutat să mă ridic. Cum m-a văzut în picioare, s-a uitat în ochii mei și m-a cuprins rapid de trup, ridicându-mă și executând o piruetă cu mine în aer. Totul bine până în momentul când am pus picioarele pe pământ. Atunci m-am dezechilibrat și am tras după mine și colegul. Prăbușiți la pământ, am ascultat ce spunea Anastasia:

— Îți iei catrafusele și te cari de aici! Nu ai ce căuta într-o academie unde se presupune că cei ce practică baletul clasic aici, sunt aproape profesioniști! Piruetele tale sunt demne de cele ale unui copil începător... Nu îmi convine asta! Pleacă!

Nu aveam curaj să o înfrunt. Pe atunci nu știam cine este Anastasia cu adevărat. Mi-au trebuit multe luni ca să o descopăr și să alung părerea proastă pe care mi-o făcusem despre ea. Mi-am luat rucsacul în cea mai mare grabă și am părăsit încăperea, tristă și supărată. Am luat-o la fugă pe coridoarele acum mult mai goale și nu m-am oprit până nu m-am văzut încuiată în cameră. Cu lacrimile în ochi, neputând vedea din cauza lor, mi-am descălțat poantele numai prin pipăit și le-am aruncat lângă pat, fără să le mai port grija. Am plâns în hohote, întrebându-mă dacă nu ar fi mai bine să îmi sun părinții pentru a-mi anunța întoarcerea acasă, dar o voce adâncă, venită de undeva din interiorul minții mele, mă silea inversunată să nu fac un pas, să nu mă mișc, să mă încăpățânez să cred că totuși mai am o șansă. Pentru că dacă aș fi plecat în acel moment neplăcut, cu siguranță nu aș mai fi ajuns să urc pe scenă ca o prim-balerină, dansând triumfătoare pe dulcea melodie a aplauzelor și a felicitărilor. De asemenea, nu aș mai fi ajuns nici să îl cunosc pe el...

Degeaba au încercat colegele să îmi îmbuneze restul zilei. Vorbele frumoase și sfaturile de încurajare erau acum în zadar. Până și vocile lor îmi provocau fiori și îmi stârneau lacrimile. Toată noaptea am plâns, gândindu-mă la eforturile depuse pentru a ajunge aici. Iar acum, că unul dintre vise mi-a devenit realitate, eram înjosită, certată, ignorată ca un câine de stradă. Și mă tot gândeam la întoarcerea acasă, dar nu știam dacă să abandonez atât de repede. Nu trebuia să las ca două, trei piruete să îmi decidă soarta.

Am adormit abia spre dimineață, cu ochii plini de lacrimi și cu o durere îngrozitoare de cap. Când zorii zilei îmi băteau deja în fereastră, am fost trezită de celelalte colege. Erau cu ochii pe mine încă de cum s-au ridicat din pat și, într-un târziu, Ema m-a întrebat:

— Mai ești supărată?

Am ridicat din umeri, încercând să deslușesc imaginea celor două colege printre genele pleoapelor umflate din cauza plânsului.

— Anastasia a fost cam dură, se plânse Ema, oftând.

— Problema este că nu știe să se comporte. Prima dată te ridică în slăvi și, la prima greșeală, te și coboară în flăcările iadului, se auzi și vocea Arianei, puțin îngrijorată.

— Mi-a fost teamă de ea de la bun început. Pur și simplu am știut că nu o să-mi iasă.

— Dar de ce, Karina? Toată lumea zice că ești o balerină excelentă... De ce te încurcă o piruetă?

Pentru câteva secunde nu am mai zis nimic. Am stat pe gânduri, imaginându-mi durerea simțită în picioare atunci când cădeam pe vârfuri din înaltul unei piruete. Tremuram toată, mă dureau oasele, mă săgeta prin carne și îmi slăbea puterile.

— Poate că nu sunt chiar atât de bună cum crede lumea. Cum să fiu bună dacă nu posed o pereche de poante, dacă nu îmi obișnuiesc picioarele în materialul acesta tare, scortșos?

— Nu vorbi prostii, mă certă Ema, plescăind din limbă. Va trebui să o convingem în vreun fel sau altul să își

retragă cuvintele și să îți permită să te întorci la repetiții.

— Chiar atât de serios a vorbit? m-am uitat la Ariana cu grija întipărită pe chip. Chiar nu mă mai vrea la orele sale?

— Nu e prima dată când a făcut o balerină să plece din această academie...

— Asta rămâne de văzut, am murmurat, ferindu-mi privirea de la cele două colege. Rămâne de văzut...

— Vorbește cu Iustin! La refuzul meu, Ema a insistat: El este mult mai înțelegător și sigur te va ajuta.

Am încleștat maxilarele.

— Voi vedea eu ce voi face...

— Nu te da bătută așa de repede, Karina! Nu o lăsa să creadă că are dreptate în toate. Ea nu te cunoaște, nu îi va părea rău niciodată, în schimb tu, știi de ce ești în stare, știi ce poți și vei regreta toată viața că te-ai lăsat doborâtă atât de ușor.

Mi-am lăsat ochii spre degetele învelite în plasturi. Pe alocuri pielea îmi era vânătă, bătătorită. Rănile deschise sângerau și palpitau dureros. Am căutat poantele și le-am descoperit aruncate pe podea, strălucind în culoarea lor roz sidefat. Erau ca fiarele vâdate din codri deși, nepătrunși, așteptând acum cumiți și calme o presupusă îmblânzire. Nimeni nu bănuiește că de fapt finețea lor, eleganța aceea distinsă, sunt doar măști adoptate de sălbăticie și cruzime ca să inducă în eroare. Nimeni nu bănuiește că purtând poantele, te supui la tortură prin propria voință, de cele mai multe ori suferind în tăcere, înghițind sec și înăbușind chinurile în pieptul tău, fără să fie descoperite.

Toate au un preț. Nimic în viața asta nu se câștigă ușor. Dacă într-adevăr obții ceva cu totală ușurință, atunci e un lucru lipsit de valoare, la fel de repede îl vei și pierde. Ca să pretinzi că ești un învingător, mai întâi ești supus unor încercări grele care vin ca un val mare, înălțat până la cer. Pare mai degrabă o stâncă dură, de nepătruns. Iar ție ți se cere să o urci, să o traversezi și să ajungi pe partea cealaltă. Tu începi, încet, dar sigur, cățărându-te,

Înaintând hotărât până când, dintr-odată și din nimic, terenul se surpă, devine neted ca să nu te mai poți agăța, să nu te mai poți sprijini, să nu te mai poți susține. Văzduhul pare că se înalță tot mai sus, ducând cu el și curajul tău, și intenția hotărâtă, și câte o fărâamă de speranță, nimicind-o puțin câte puțin. Îți dorești să nu te oprești la jumătatea drumului, ținută pe așa stâncă prăpăstioasă. Înapoi nu te mai poți duce, pentru că nu ai cum să cobori în infern și să scotocești acolo după o floare. Îți rămâne doar să înaintezi, însă se prăvălesc asupra ta bolovani grei, gata să te sfarme. Dezamăgirea încolțește în tine, odată ce bolta fremătătoare de un albastru ca cerneala naște roiuri de stele mărunte care strălucesc exasperant, ca și când ți-ar fi ghicit temerile. Ele sunt nemiloase, reci, indiferente, trăind în lumea lor veșnică, departe de pământ. Soarele lipsește. Pe aceste creste nu își face apariția, se teme să nu fie străpuns de vârfurile lor infame și să piară pe veci. Până și soarelui îi place să fie venerat, să fie dorit și admirat, iar o presupusă dispariție, i-ar tăia acest drept, l-ar distruge definitiv. El ar fi menținut orice speranță vie, ți-ar fi dat un motiv excelent să continui urcând, să nu te oprești până nu ajungi în vârf. Și dacă totuși, găsești puterea să te târăști până sus, nu scapi de vânturile sihastru ce doinesc în pustietate și care, odată ce te-au prins, te învăluiesc, absorb vitalitatea din tine încercând să îți usuce inima, să îți sece venele, să te lase fără vlagă, bun de nimic. Dacă ții piept vânturilor și găsești cumva calea de a mai urca un pas, dai peste grindină și ploi reci, peste tunete vibrante care încearcă să te înnebunească, să te dezorienteze, și fulgere ce-ți curmă vederea de parcă ar fi a lor. De aceea fulgerele sunt atât de luminoase, pentru că sunt create din lucirea privirilor atâtor nenorociți de soartă. Aici se opresc cei mai mulți, muncii de necazuri, cu palmele bătătorite de eforturi, cu suspinele înfundate în piept. Cei care rezistă, sunt puțini. Tu ești unul dintre ei, cel puțin asta crezi. Vrei neapărat să fii unul dintre ei, nu accepți căzătura, nici pierderea bătăliei. Când îți dai seama că, într-adevăr, stai în vârful

stâncii cucerindu-i măreția, o liniște absurdă și o beatitudine efemeră se lasă peste tine, răsfățându-te peste măsură. Uiți de eforturile depuse, de chinurile suportate, de clipele în care ai vrut să renunți, să cedezi, dar fărâma de speranță ce a rămas în tine nu te-a lăsat. Așa e și cu dorința pe care ți-o vrei îndeplinită. Dacă ești puternic, suportă. Dacă nu ești puternic, te retragi în singurătate și râvnești fără folos la ceea ce ar fi putut să fie al tău.

Situația în care mă aflam era foarte jenantă și eram gata să abandonez. Intervenția Anastasiei a fost un semn bun, dovedindu-mi că, uneori, tăcerea și lipsa gesturilor te salvează mai devreme sau mai târziu. Agitația ei, furia de care avea parte, acoperea orice senzație de-a mea, eram minusculă în fața ei. Dar aceasta a fost ca o șoaptă suavă ca să merg înainte, mă revigora, mă ajuta să avansez, să nu renunț. Mă simțeam cumplit, vârată până la frunte în necaz, înecată în vină de parcă aș fi comis o crimă. Mă întrebam des dacă așa se simte o balerină adevărată și, în următoarea secundă, negam faptul că eu aș putea fi așa ceva. Dacă nu eram decât o amatoare care nu știe ce vrea? auzisem de multe ori că a vrea să fii ceva nu întotdeauna este egal cu a fi născut pentru așa ceva. Mă temeam că poate nu eram născută ca să ajung prim-balerină.

Când am intrat în sala de repetiții, toți ochii au căzut pe mine. Mă obișnuisem deja cu acest gest și nu mă mai intimidă. Oricum nu scăpăm de el. Eram conștientă de faptul că mă prezentam cu un chip plâns și cu pleoape vinete de oboseală. Mario venise, în sfârșit, înaintea instructorului și era atât de pregătit să vină să îmi vorbească, încât îl mai împiedicau doar câțiva pași pe care nu reușea să îi execute. Citeam în privirea lui că e trist și îngândurat. Își făcea griji pentru mine, dar încerca să exprime nepăsare. Nu voi îmbolnăvi toată sala de nostalgie doar din cauza unor greșeli ce puteau fi reparate.

Mi-am încălțat poantele de culoare roz și până am reușit să le leg, a apărut și Iustin. Azi nu avea prea mult chef de glume și se vedea pe figura lui că venea serios, însă plin de energie. Ne-a strâns pe toți în grup și, după ce

a făcut prezența, ne-a aliniat pentru următoarea jumătate de oră de încălzire. În tot acest timp, nu s-a vorbit. Din când în când, mai trecea printre elevi și le ridica brațele sau bărbia în poziție corectă. Trecea pe lângă mine și mă studia din cap în picioare cu un interes ieșit din comun. Îmi venea să îi reproșez acest fapt, dar după situația jalnică de ieri, nu îndrăzneau să devin obraznică. Pe parcursul antrenamentelor, m-am arătat serioasă și parcă nu țineam cont de cei din jur. Din când în când, mă foloseam de oglindă ca să descopăr prezența celorlalți în sală, printre care îl vedeam și pe instructor clipind lent și fără chef.

După două ore, antrenamentul de dimineață s-a încheiat. Iustin s-a apropiat de mine și m-a întrebat:

— Ce ți se întâmplă, Karina? Te văd oarecum... tristă.

— Ieri a fost certată de Anastasia din cauza piruetelor, a îndrăznit Mario, profitând de tăcerea mea ca să dezvăluie totul.

— Am înțeles, murmură profesorul, schimbându-se la față. Am crezut că de ieri ți-a trecut. Cu timpul o vei cunoaște și nu vei mai pune la suflet.

— I-a cerut să nu mai vină la orele sale, iar tu știi cât de importante sunt piruetele pentru o balerină, Mario se arăta destul de îngrijorat și mai presus de toate, convingător. Când și-a văzut profesorul aprobând cu capul, a răsuflat ușurat, eliberându-și pieptul de greutatea ce l-a apăsât atâtea ore.

— Nu poate face ce vrea ea. Există un consiliu al profesorilor și abia printr-o examinare amănunțită se va decide dacă ești sau nu aptă pentru a continua. Dacă ai trecut de examenul de admitere, nu văd care este problema.

— Piruetele, am încercat să-i explic, dar Mario a intervenit, sprijinindu-și mâinile în șolduri:

— Poate cedează și renunță la consiliu dacă stai de vorbă cu ea.

— Voi încerca, murmură bărbatul oftând. Până și lui i se părea dificilă această muncă de a iniția o negociere

amiabilă cu cineva atât de aspru ca Anastasia.

Într-un fel, mă bucuram că a vorbit în locul meu, căci eu eram lipsită de curaj, nu puteam rosti vreun cuvânt. Era bine că aveam parte de niște colegi grijulii și chiar aveam de gând să le urmez exemplul, promițându-mi că voi fi la fel de interesată de ei atunci când vor avea nevoie de ajutor.

Mario s-a uitat la mine, urmărind cum descălțam poantele, șezând pe podeaua lăcuită. O rază de lumină cădea asupra lui, făcând în așa fel, încât să îi strălucească părul. Se vedea atât de fin, încât îmi era imposibil să nu mă gândesc cum ar fi dacă l-aș atinge.

— Crede-mă că atunci când am prins-o de mână și am ajutat-o să facă o rotire de trunchi, mi s-a părut cu adevărat magnifică, perfectă la fel ca păpușa din cutiile muzicale. Și nu îți zic ce constituție fină are corpul ei. Parcă ar fi făcută doar din puf. Ar fi o parteneră excelentă pentru oricine din sala asta. Vreau să rămână partenera mea la următoarele spectacole!

Mă simțeam cu adevărat mândră că Mario mă descria atât de frumos și ținea neapărat să rămân în academie. Din câte auzisem, el era un balerin recunoscut și i se oferise ocazia să plece la o școală din Rusia, dar refuzase pe motivul că aici îi este locul. Îi apreciam curajul, deoarece eu nu mă vedeam în stare să renunț la o astfel de propunere importantă. În acele timpuri nu gândeam matur și nu înțelegeam că a dansa trebuie să fie mai presus de toate, o plăcere, nu o speranță de a urca cât mai multe trepte într-un timp record. Asta am învățat-o destul de greu, dar în timp, am reușit să o dezvolt și să o perfecționez. Poate va veni momentul să mi se ofere și mie șansa să intru într-o academie atât de renumită ca acelea din Rusia, dar acum sunt sigură că o voi face, nu pentru faptul că voi fi mai mare cu un podium, ci numai și numai din dorință.

Cât despre Mario...

Ar putea trece milioane de ani și tot mi-ar rămâne prieten. Asta o spuneau toți colegii mei, nu numai eu. În

ciuda faptului că era un întârziat și, de multe ori, prea glumeț și neserios, el era o persoană desăvârșită, o ființă ce rămânea dragă oricui. Nimeni nu îl vorbea de rău și toți îl știau ca pe sufletistul academiei.

Când îmi adunam lucrurile, Iustin m-a întrerupt, zicând:

— Karina, îmi acorzi un minut?

M-am temut că voi fi din nou criticată, dar totuși am acceptat să rămân. Nu s-a ferit de ceilalți colegi, ci a vorbit tare și răspicat:

— Ca să îți perfecționezi piruetele poți veni după orele douăzeci și unu aici! Sunt dispus să te ajut, iar Mario la fel.

M-am ridicat în picioare, fără să zic nimic.

— Ai lăsat să se vadă de la mare distanță că ești supărată. Nu te teme! Nu ești prima balerină care trece prin asta și tuturor le-am acordat aceeași atenție. Chiar și Mario a avut nevoie de mine, cu toate că nu s-ar zice. El e un balerin desăvârșit, unul care se naște cu talentul în sânge... la fel ca tine.

Am zâmbit, la fel cum o făcuseră și ei.

— Pot să te ajut, Karina. Vino aici după program, pentru că sunt dispus să te învăț secretul piruetelor.

— Imposibil! E un defect... nu se poate repara, încercam să îl conving, dar el se grăbi să nege ideea și continuă:

— Se vede în tine talentul cu care ești înzestrată, iar o piruetă nu poate fi obstacolul spre triumf. Așa te-ai născut și așa vei muri.

— O să te dezamăgesc. Știu de ce sunt în stare și unde îmi sunt limitele.

— Limitele ți le impui tu. O balerină e o pasăre. O pasăre, ca să ajungă până la nori, trebuie să zboare. Teama o poate opri, la fel ca și lipsa de curaj. Tu ești curajoasă, Karina?

— Oh, da! Sunt, am mărturisit, brusc înviorată.

— Atunci nu îți impune limite, m-a îndemnat profesorul pe un ton răstit.

Până și ecoul i-a zburdat prin încăperea imensă, ridicându-se spre tavan și contopindu-se cu atmosfera ușor răcită. S-a făcut liniște pentru o secundă. Niciunul nu mai zicea nimic, gândind o posibilitate pentru a convinge, fiecare în felul lui. Într-un târziu, Iustin mi-a vorbit mai calm ca niciodată:

— Imaginează-ți că fără aceste antrenamente nu ai fi ajuns nici măcar unde ești. Că fără ajutorul unui instructor nu ai fi reușit să ridici piciorul la înălțimea capului... Darul acesta e ca diamantul. Când îl găsești în tine e ca o piatră oarecare, fără strălucire și fără farmec. Prin șlefuire devine prețios. Dar șlefuirea e un proces lent, care necesită timp și răbdare. Crezi că prin muncă, sacrificii și mari eforturi nu vei reuși să faci același lucru cu talentul tău?

Am ridicat din umeri, cât se poate de serioasă.

— Diseară, după program eu voi fi aici. Pot să te ajut să devii o balerină faimoasă, dar asta numai dacă te interesează și pe tine. Gândește-te bine la ce ți-am spus!

A plecat apoi, lăsându-mă în compania lui Mario. Mă vedeam într-o încurcătură, neștiind în favoarea cui să fiu. Promisiunile profesorului sunau atât de bine, încât îmi ridicau speranța până la cer, dar când priveam realitatea așa cum o știam eu, când mă gândeam la durerea ce făcea să îmi tremure picioarele și să îmi pierd echilibrul, când mă gândeam la vocea gravă a Anastasiei, parcă nu exista nicio șansă pentru mine. Colegul mă bătu pe umăr și oftă profund, încercând să mă facă să înțeleg că greul abia acum începe.

Într-un fel, abia așteptasem să vină seara. M-am uitat la ceas din cinci în cinci minute și urmăream soarele prin perdeaua fină și diafană cum cobora în asfințit, inundând totul în culori roșietice. Razele sale se stingeau molcom în fereastră, fără griji, în timp ce eu, urmărindu-le tot mai nerăbdătoare, le porunceam cu gândul meu profund să dispară mai repede, să-mi aducă momentul mult așteptat, să mă liniștească. Și când am observat luna de argint apărând triumfătoare între delicatele fâșii de nori calmi,

parcă o piatră mi-a fost luată de pe suflet.

Toți ieșiseră afară pe plajă și au fost cât pe ce să mă convingă să merg și eu, dar ceva mă împiedica. Simțeam nevoia să rămân în cameră, întinsă în pat și să mă gândesc la vorbele profesorului. Îmi era somn, și toată carnea de pe mine parcă mi-a fost vătămată de un par. Mi se închideau ochii, în timp ce vorbele serioase ale lui Iustin încă se păstrau alarmante în mintea mea și nu îmi dădeau voie să mă odihnesc. Mă ridicam din pat și mă plimbam prin încăpere, memorând până și cel mai neînsemnat obiect existent acolo. Mă duceam la fereastră și mă uitam afară. În comparație cu ce era peste zi, doar neoanele aprinse mai însoțeau grupurile reduse de tineri de pe bănci ce glumeau și râdeau în hohote. Luna se vedea melancolică, cu ale sale trăsături argintii de o tristețe molipsitoare, jucându-se v-ați ascunselea cu natura, pierzându-se printre nori și reapărând după scurt timp cu splendoarea ei de astru ceresc. Un vânt adia ușor, lovind sticla ferestrei, iar foșnetul frunzelor deja căzute ținea loc de melodie pentru această seară și chiar și pentru următoarea. Aerul umed și atmosfera posomorâtă anunțau o toamnă lungă cu zile ploioase și reci, zile grele petrecute într-o sală de balet, antrenamente obositoare și totuși dorite, antrenamente care s-ar putea să nu le mai prind, să nu mai am parte de ele. Ce voi face eu, departe de toată frumusețea baletului? Voi urmări frunzele ruginite desprinzându-se de pe ramuri, culcându-se la pământ, voi număra stropii de ploaie prelingându-se în șiroaie deformate de lungimi diferite pe fereastra dormitorului, voi galopa pe Yago prin prundișurile încărcate de brumă, certându-mă, reproșându-mi, ba chiar blestemându-mă pentru că am renunțat atât de ușor la visul meu, la plăcerea mea.

Acum, că mă tot reîntorceam în trecut și tratam cu interes aceste întâmplări, îmi dădeam seama cât efort depuneam pentru a rămâne o balerină, pentru a-mi continua munca, și asta mă face să mă întreb dacă el depunea tot atâta efort pentru a deveni mai bun în ceea ce făcea. Mereu ajungeam la concluzii când venea vorba de

Dragoș; și de această dată descopeream că da, el își dădea silința extrem de mult ca să ducă la bun sfârșit munca sa. Deși la prima vedere nu se observa, sunt sigură că pentru a se concentra, pentru a-și imagina ceea ce voia să pună pe hârtie și pentru a ajunge să le arate oamenilor adevărata sa valoare, depunea eforturi. Dar lui îi plăcea. Era munca lui, așa că descopeream prin asta că și mie îmi plăcea ceea ce făceam, tocmai de aceea depuneam eforturi.

Oh, Dragoș! Cât de mult îmi lipsești!

Gata! M-am hotărât. Mi-am îmbrăcat repede costumul pentru antrenament și, cu poantele în mână, am ieșit pe ușă, încuind cu cheia. Coridoarele erau goale, doar câte o persoană pierdută se mai plimba pe acolo. Nu aveam parte de prea multă lumină, dar asta nu mă deranja. Ecoul pașilor se întindea de-a lungul coridoarelor, ținându-mi de urât. Umbra alerga în urma mea, imitându-mi gesturile prin mișcări batjocoritoare, însă nu aveam de gând să mă supăr pe ea. Cum am ajuns la sala de balet, am deschis ușa și am intrat înăuntru cât mai silențios posibil, uitând de însoțitoarea mea comică. Muzica se auzea din colțul său ascuns și era potrivită doar în surdina, ca să nu deranjeze pe nimeni. Încăperea era scăldată în semiobscuritate, iar temperatura era atât de plăcută, încât îmi provoca fiori. Umbre diforme săltau pe pereți, se reflectau în imensele oglinzi, înmulțindu-se, sărutând podeaua lucioasă, demonstrând că, deși erau aduse de vânt, grația nu le lipsea, nici voioșia, iar harul de a se face admirate le însoțea la fel cum le-ar fi însoțit și dacă, rupte din ramuri scorțoase din ce în ce mai golașe, ar fi dansat pe pământ, pe potecile prăfuite, pe iarba ofilită, cu vârfurile plecate în apele repezi ale râurilor și pâraielor reci. Am suspinat îmbătată de această vrajă și, odată dezmeticită, am închis ușa în urma mea și am rămas împietrită văzându-mi profesorul dansând. Mișcările îi erau exact pe ritmul muzicii, însoțind notele muzicale și dansând cu ele. Chiar dacă era matur, executa piruetele cu ușurință, acceptând ideea că vârsta nu îi mai permitea să

se înalțe la fel de ușor și bine ca la optsprezece ani.

Nu îndrăzneam să îl deranjez și, probabil, acesta nici nu era conștient de prezența mea acolo. Dansa și dansa, fără să se oprească. Îl vedeam atât de sigur pe el, încât acea siguranță mi-o transmitea chiar și mie. Era ca o emoție izbucnită în piept, încercând să se facă văzută în atmosferă, iar asta mă încânta. Mi-am dus mâna la piept și am strâns într-un pumn micuț și tremurând gulerul ținutei mele, ca și cum aş fi putut sufoca acolo emoțiile cotropitoare.

La sfârșit, când melodia a încetat, Iustin s-a oprit, plecându-se în fața mea ca orice balerin profesionist. Îmi dădeam seama că a știut de la început că sunt acolo, doar că nu mi-a acordat importanță cât a dansat. Am aplaudat fascinată, cu lacrimile în ochi, cristalizându-l în vederea mea, transformându-l în idolul pe care mereu l-am păstrat într-un colț al inimii, care m-a ajutat să mă ridic din ce în ce mai sus, care m-a făcut să îmi doresc același lucru ca el, baletul.

— Bravo! am strigat la un moment dat, când mi-a revenit glasul și, înaintând spre el, am continuat: Atât de implicat, încât nu ții cont de nimeni și de nimic... Asta ar trebui să facă orice elev bun?

— Imaginează-ți că ești în punctul culminant al dansului și apare cineva. Întrerupând, dansul nu îți va mai ieși la fel. Astfel eșuezi, mi-a răspuns, trăgându-și sufletul după atâta efort. A întins mâna și a cuprins-o pe a mea într-un salut. Mă bucur că ai luat decizia de a veni.

— Mai mult din cauză că nu vreau să crezi că nu îmi dau silința.

Dezamăgit, scutură din cap, strângându-mi cu forță degetele în palma sa. Pielea îi era aspră, dar caldă, de parcă viața ar fi trecut greu prin ea și totuși, dădea dovadă că nu l-a părăsit.

— Of, of, Karina! Ești lipsită de încredere. Cum vrei să devii cea mai bună dacă îți lipsește încrederea de sine? Pentru că nu îi răspundeam, a schimbat subiectul: Bine! Hai să vedem ce poți și ce nu poți face. Nu vom pierde

timpul povestind.

Mi-am pus repede poantele și m-am ridicat, executând câteva mișcări de încălzire. Apoi, de la un exercițiu simplu, am trecut la unul elegant. De la unul elegant, la unul complicat. De la unul complicat, la piruetă. Prima executată excelent. După părerea mea, era una prea simplă și prea ușoară ca să nu o fac corect. A doua, de un nivel mai ridicat, însă tot încununată de succes.

Iustin mi-a făcut semn să mă opresc și să respir profund. M-a însoțit în colțul opus al sălii și mi-a cerut o piruetă de un nivel profesionist. Nu am stat pe gânduri. Am început să dansez pentru a face legătura cu pirueta și, după ce m-am învățat în aer, am aterizat pe vârful unui picior, pierzându-mi echilibrul. Am căzut. De acolo, de jos, îmi urmăream mișcărilor imitate de o umbră prea calmă care nu îmi convenea. Răbdarea lui era de aur, în timp ce eu mă așteptam să țipe, să mă facă bună de nimic, să îmi reproșeze că sunt venită acolo fără rost. Dar toate stăteau bine cuibărite doar în mintea mea, fără să izbucnească de la profesorul care, deși mă privea lung și îngândurat, nu dorea să mă certe. El nu s-a clintit de la locul lui. Mi-a dat timp să mă ridic, după care a cerut să repet mișcarea. M-a urmărit sărind în aer și căzând la fel ca și data trecută. Nici acum nu a zis nimic.

— Bun! Vom face un mic exercițiu de echilibru! Ridică-te pe vârfuri!

Am făcut ce a zis.

— Acum rămâi pe un picior!

Am rămas stabilă pe vârful unei poante până când Iustin a vorbit din nou:

— Fără să pui piciorul jos, execută o piruetă lentă!

Am îndeplinit cerința fără probleme, cu eleganța unui fulg de nea, fără să mi se audă mișcărilor.

Iustin s-a apropiat de mine și m-a prins de mână. Mi-a explicat ce trebuie să fac și, susținută, am sărit în aer, formând una dintre cele mai grele piruete. Cum am aterizat, m-am clătinat ușor pe picioare, dar nu am căzut. Am întins mâna, căutând sprijin, iar Iustin a strigat:

— Întinde mâna, Karina! întinde brațul sus și caută echilibrul în aer!

I-am ascultat porunca și, fluturând brațul, am căutat sprijin în interiorul meu, pentru că aerul nu dispunea de nimic solid care ar fi putut să mă ajute. În cele din urmă, am reușit să mă mențin pe vârful piciorului – triumfătoare, deși puterile îmi cedau. Durerea apăsătoare din degete mă săpa tot mai adânc, hotărâtă să mă doboare.

— Așa... vezi că se poate? a vorbit el, ridicându-mi bărbia în sus, să mă poată privi în ochi. Apoi, cu sprâncenele ridicate, a întors degetul spre oglindă, în timp ce ochii mei l-au urmărit curioși. M-am descoperit acolo într-o poziție grațioasă ca acelea ale păpușilor sculptate și am zâmbit. Nu aveam nimic de zis, atât de impresionată eram.

Mi-a oferit două minute de relaxare și m-a rugat să scutur picioarele. Între timp, a făcut o plimbare prin sală, scărpînându-și bărbia gândit.

— Ce ai de gând să faci mâine? Vei merge la orele Anastasiei?

— Crezi că fac bine evitându-i poruncile? am întrebat temătoare.

— Nu știu. O să stau de vorbă cu ea...

L-a întrerupt râsul meu viov. Devenisem amuzată fără motiv.

— Crezi că nu sunt influent? Crezi că nu sunt capabil să o conving?

Mi-a permis să îi aprob spusele și apoi, devenind foarte serios, a continuat:

— Cum te-am convins pe tine să vii aici, așa o voi convinge și pe ea să te primească înapoi la ore.

Liniste deplină. Îmi pierise pofta de râs dintr-odată. Totuși, am îndrăznit să vorbesc:

— Pentru mine era un avantaj, era ceva în favoarea mea. Dar în cazul ei? Ce va avea de câștigat?

— O balerină excelentă. Nu e de ajuns?

Din nou, m-am văzut în situația de a nu mai fi în stare să zic nimic. După ce s-a uitat lung la mine timp

îndelungat, poate pentru a descoperi ironia de dinainte în strălucirea ochilor mei copilăroși, Iustin mi-a întors spatele și, plimbându-se prin sală, a explicat:

— O cunosc pe Anastasia de foarte mult timp. Am fost căsătoriți câțiva ani, dar ca soț și soție, relația era plină de frânturi și piedici. Am hotărât să renunțăm la acte și să vedem ce va fi pe parcurs. Am pornit fiecare pe drum propriu, însă asta nu elimină avantajul pe care îl am în fața ei. Știu cât de mult își dorește să facă dintr-o elevă de balet, o balerină adevărată. Când pune ochii pe cineva ca tine, m-a arătat cu degetul fără să îmi dea impresia că glumește, devine obsedată și face tot posibilul ca să o înalțe până la stele. Vreau să știi că ea regretă că a îmbătrânit. Simte că tinerețea a fost prea scurtă și, mai mult ca sigur, se vede în fetele tinere ca elevele ei.

— Ce frumos!

— Frumos... îngână Iustin cu vocea stinsă. Pe dinafară totul pare frumos, dar în interiorul ei e o luptă continuă, distrugătoare. Lucrurile nu stau bine. În orice moment poate să cadă în depresie.

S-a întors spre mine și a zâmbit.

— Da! oftă parcă resemnat. Acum să mai facem ceva repetiții. Crezi că mai ești în putere să mai execuți măcar trei piruete?

A doua zi, m-am trezit mult mai obosită decât data trecută. Acum nu mai era din cauza plânsului, ci din cauza antrenamentului ce durase până la miezul nopții. Mi-am luat la revedere de la Iustin căscând și habar nu aveam cum am ajuns în pat. Doar ceasul Arianei a fost capabil să mă trezească din somn dimineața.

M-am ridicat în șezut și am întrebat:

— La cât ați ajuns azi-noapte?

— În orice caz înaintea ta, a răspuns Ariana, zâmbind.

— Asta o știu chiar și eu. Dormeați când am intrat în cameră. Amândouă.

Mi-am descoperit picioarele, masându-mi degetele pline încă de bătăture umflate.

— Ție cum ți-a mers? Că după câte văd, cred că te-a nenorocit Iustin, vorbi și Ema într-un târziu, descoperindu-și fața.

— Am muncit toată noaptea ca un rob, am zâmbit când le-am auzit pe fete râzând. Ce bine era că începeam dimineața veselă. Cine știe cum va continua?

— O să vii la orele Anastasiei?

— Nu știu ce ar trebui să fac. Chiar nu știu!

— Noi îți recomandăm să nu calci pe acolo. Lasă-l pe Iustin să se ocupe de asta. Ne-a ajutat de multe ori chiar și pe noi.

Nu am mai comentat nimic. Pur și simplu mi-am plecat capul și m-am lăsat în voia sorții. Încă nu știam ce este de făcut. Știam doar că Iustin m-a ajutat destul de mult înainte cu o seară, că antrenamentul mi-a prins bine, deși nu am reușit să îmi mențin echilibrul în totalitate. Voi reuși cu mai multă practică, de asta eram sigură.

La ora în care Anastasia a intrat în sală, am urmat-o fără comentarii. Am intrat în încăperea în care soarele se reflecta în oglinzi ca un adevărat zeu strălucitor și m-am dus la locul unde obișnuiam să las rucsacul. M-am așezat pe podea și am încălțat poantele, ascultând cum profesoara îmi vorbește:

— Nu știu dacă ieri ai fost atentă la ce ți-am spus... Ce crezi că faci?

Am ridicat ochii spre ea și am zis:

— Încalț poantele pentru antrenament.

— La naiba! strigă Anastasia, cutremurând ferestrele. Opriseră și muzica și toți stăteau cu ochii pe noi. Anastasia era furioasă, în ciuda faptului că nu exprimam niciun sentiment pe figură. Dacă Iustin avea dreptate și ea crede în talentul meu, atunci nu mă va da afară. Nu îți permit să-mi încălci cuvântul!

— Nu îl încalc. Îmi fac datoria de elev. Vreau să ajung o balerină renumită, iar pentru asta am nevoie de multă muncă. Sunt aici pentru a exersa și pentru a învăța ce nu știu. Izgonindu-mă, nu ajung unde mi-am propus. Ce e rău în asta?

Auzindu-mi cuvintele, Anastasia a rămas blocată. Se uita cum îmi leg panglicile poantelor cu mâini tremurânde, dar cu toate că îmi era teamă de ceartă, rămâneam în sală, împinsă de la spate de curaj. Nu îndrăzneam să mă uit în ochii ei. Totuși bănuiam că ea mă privește lung, îngândurată. Într-un târziu mi-a făcut semn să mă ridic, apoi s-a adresat tuturor:

— Să vă văd în ordine și disciplină la barele de echilibru! Fetele într-o parte, băieții în alta.

De la locul meu, m-am uitat spre Mario care, cu zâmbetul pe buze, mi-a făcut cu ochiul. L-am evitat numai din cauză că mai aveam puțin și îi surâdeam, și nu credeam că se cuvine. A fost greu să îmi conving profesoara că locul meu este aici și nu doream să fac vreo prostie și să dau dovadă de contrariul acestor lucruri.

Cum am ajuns la partea cu piruetele, am avut același succes teribil ca și la ora trecută. Căzătură după căzătură, zbierături și certuri urmate de nervi necontrolați. Ajutată de Mario, devenit, până la urmă, partenerul meu stabil, mă mai descurcam. Am ținut-o două ore așa, până când, la sfârșitul programului, am executat ultima piruetă ceva mai sofisticată. Picioarele nu m-au susținut și m-am prăbușit la pământ, văitându-mă. Colegii mi-au sărit în ajutor, dar Anastasia i-a oprit, făcându-și loc printre ei. S-a ghemuit la podea lângă mine și a poruncit:

— Descalță-te!

Am procedat întocmai, grăbindu-mă să scot picioarele din îngrozitoarea încălțăminte. Anastasia mi-a studiat piciorul.

— Descalță-l și pe celălalt! a așteptat să scot piciorul din poantă, și l-a studiat și pe acesta. S-a cutremurat când mi-a văzut degetele rănite. Bătăturile îmi erau pline de puroi și unghiile stăteau să cadă.

A luat poantele și le-a întors cu talpa în sus, citind.

— Toți balerinii au parte de răni de pe urma poantelor, dar la tine e exagerat. Sângerezi, aruncă încălțăminte deoparte și îmi ceru să mă ridic în picioare. Execută o piruetă desculță.

Am executat pirueta fără nicio problemă. Am aterizat pe vârful piciorului cu stabilitatea unei balerine profesioniste. Am fost aplaudată de colegi și, într-un final, Anastasia a vorbit, mai mult pentru ea:

— Poantele sunt de vină, le-a împuns cu bastonul ca pe ceva nefolositor, strâmbându-se. S-a uitat apoi la mine, parcă cu un gram de milă și regret nepotrivite în acel moment, și a pornit spre ieșire lăsând ca tocurile să cânte voios și provocator între pereții încăperii.

Cu asta am încheiat ziua. Îmi părea rău că poantele erau cauza lipsei de echilibru. Și eu care mă simțeam atingând cerul când le încălțam! Era bine măcar că se rezolvase misterul. Cel puțin până aici. De unde voi face rost de alte poante? Cum voi reuși să cumpăr unele potrivite pentru mine când acestea erau atât de costisitoare? Îmi era greu să-i explic mamei că poantele pe care le cumpărase ea cu atâta plăcere sunt fabricate prost și că nu le pot folosi. Îmi era greu să cer altele ca nu cumva să creadă că întrec măsura, că e doar un capriciu.

— Hei, cum te simți? întrebă Mario, apropiindu-se și rămânând ghemuit pe podea lângă mine.

— Derutată.

— Îmi dau seama. Nimeni nu se gândea că piruetele tale erau atât de prost făcute din cauza unor poante, s-a oprit din vorbit numai ca să mă privească zâmbind. Ochii îmi străluceau acum cu intensitate și buzele îmi erau relaxate, lărgite în cel mai sincer zâmbet pe care l-am putut avea vreodată. Va trebui să îți faci rost de altele și să le dai cuiva pe acestea.

— Nimeni nu o să le vrea...

— De ce? Sunt aproape noi. Le poți da la schimb sau chiar pe un preț accesibil ca să îți poți cumpăra altele.

— Mario, acesta se uită în ochii mei schimbând zâmbetul cu o încruntătură a frunții. Sunt cumpărate dintr-un bazar. Pur și simplu nu îmi permit să cumpăr ce e mai scump și nu vreau nici să îmi îngrijorez părinții cerând prea mult. Știi? Ei nu sunt ca părinții Emei, sau ca cei ai Arianei. Am oftat dezamăgită. Uneori le invidiez... Pe toți

vă invidiez...

— Aaa! înțeleg, se ridică de pe podea, fără să mai comenteze. Și-a luat rucsacul și a plecat, salutându-mă grăbit.

Era foarte jenant să ajung la asemenea discuții cu persoanele din jurul meu, dar trebuia să spun adevărul ca să nu se creadă despre mine că aș fi zgârcită sau că nu mă interesează ceea ce port. Am strâns încălțăminte în pumni, urmărind plictisită panglicile lungi care se sfârșeau gâdilind podeaua. Îmi erau greu să o înștiințez pe mama că nu făcuse o alegere bună când le cumpărase. Îmi era greu să îi mărturisesc ce răni groaznice mi-au provocat și că va trebui să le schimb cu altele.

Cum s-a terminat programul, m-am dus în cantină cu colegele și am mâncat cu poftă. Mesele erau pline și peste tot era zarvă. Printre tineri se afla și cel de care îi plăcea Arianei, și nu s-a putut abține să nu ne spună cât de drăguț este, cât de mult i-ar plăcea să fie cu el măcar o zi, și cât de invidioase ar fi fetele dacă i-ar fi iubit. Printre aceste dorințe, nu a uitat să pomenească despre conturile bancare și să îmi facă rău. Pe când ceilalți se bucurau de așa ceva, eu nici măcar nu dispuneam de un cont. Banii pe care îi primeam de la părinți erau puțini și din ei trebuia să îmi plătesc cheltuielile. Nu știam cum să le spun că îmi trebuie poante noi. Nu știam nici măcar cum să fac pentru a obține acest lucru atât de necesar în meseria mea. Eram dezamăgită, încurcată și nu îmi convenea deloc. Cel puțin, mi-am luat o piatră de pe inimă acum că mi-am convins profesoara să îmi permită să rămân în continuare la ore. Asta era cel mai bine deocamdată.

Seara, când toate balerinele și-au lăsat costumul deoparte și au devenit persoane obișnuite, eu l-am îmbrăcat din nou și m-am furișat încă o dată în sala de dans. Eram sigură că voi da de Iustin, dar asta nu mă deranja, ci din contră. Îmi va fi de mare ajutor la executarea piruetelor. Am deschis ușa, lăsând ca din interior să năvălească spre mine semiobscuritatea cunoscută deja. Oglinzile cerneau lumină sub formă de

stele ce creșteau pe măsură ce întredeschideam ochii. Melodia se auzea suav din cel mai îndepărtat colț, în timp ce pașii destul de apăsați ai dansatorului sunau pe podea, despărțindu-se de el cu un ecou aproape mut. Ferestrele nu arătau nimic din exterior și asta era, într-un fel, foarte bine. Bănuiam că vântul s-a potolit și a lăsat ca ramurile castanilor din curte să își alinte umbra doar pe câte un petic de pământ, scuturată delicat la vreo adiere ușoară, nevinovată și inofensivă. Când trecea cu viteză pe lângă mine, Iustin țâra după el un vânt rece și parfumat. Viteza mișcărilor îmi dădeau impresia că este sever, dar știam că mai încolo de acea aparență, toate gesturile îi erau delicate, fine, elegante, exact ca cele ale balerinilor adevărați.

Acum îi vedeam trupul drept, cu un picior foarte întins în spate și cu umerii încordați. Puteam să îi definesc mușchii trudei chiar și așa, în lumina slabă a câtorva becuri aprinse. Purta un tricou negru, mulat, iar brațele dezvelite îi erau groase și fine. Prin dressul de aceeași culoare i se defineau picioarele trudite ca și sculptate în piatră. Și dansa, dansa, dansa... fără să se oprească, cu toate că m-a văzut intrând. Dansa, simțindu-se în lumea lui, departe de agitația zilnică, departe de ochii lumii curioși, departe de orice aplauze isterice.

Am stat pe margine și l-am studiat cu ochi atenți până și-a sfârșit numărul. S-a apropiat de mine calm și zâmbitor, și abia când s-a oprit în fața mea, i-am simțit respirația alterată, suflându-mi răcoros peste față.

— Mă bucur că ai venit, zise întinzând mâna și prinzând-o pe a mea, în semn de salut.

— Nu aveam de gând să ratez o astfel de ocazie, crede-mă, îi mărturisisem cu zâmbetul pe buze. Văzându-l atât de activ, mă umpleam și eu de energie și simțeam cum oboseala mă părăsește, și în locul ei se naște dorința de a dansa, de a vedea lumea prin mișcărilor baletului.

— Ai rezolvat problema cu Anastasia?

La întrebarea profesorului, zâmbetul mi-a scăzut.

— În mare parte, da.

— Atunci e bine, și s-a îndepărtat, scufundându-se în semiobscuritatea caldă.

— Ai intervenit? l-am văzut întorcându-se rapid spre mine, surprins din cauza acelei întrebări.

— Eu nu. A intervenit ea în favoarea ta.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Ți-am mărturisit că talentul tău este unul rar și că poți ajunge prim-balerină dacă te ții de treabă, a permis să aprob entuziasmată cu capul, apoi a continuat: Chiar și Anastasia a văzut în tine ceea ce am văzut eu. A venit la mine și mi-a explicat. Tăcu brusc, încleștând maxilarele. Mă privea lung, îngândurat, fără să clipească, încercând parcă să afle în ochii mei vreun mister bine ascuns. De fapt, căuta curiozitatea ce sălășluia în mine, căuta nerăbdarea de a afla ce s-a întâmplat între el și Anastasia, ce au discutat despre mine și la ce concluzie au ajuns. Pentru că eu nu ziceam nimic, el oftă. Răbdarea mea i se părea de fier, nu mai dorea să aștepte. Figura i se însenină brusc și se îndepărtă în grabă, spre celălalt capăt al sălii, îl urmăream într-adevăr curioasă, clătinându-mă pe picioare înfrigurată, scoțând la vedere adevăratele senzații pe care mi le provoca momentul de față. Când, în sfârșit, reveni în fața mea, zâmbetul îi era larg pe chipul îmbăiat în speranță, urmărindu-mi reacția ca nu cumva să piardă vreo schițare a unui zâmbet, vreo schimonosire a feței sau vreun gest apărut dintr-odată și din nimic. Îmi întinse perechea nouă de poante pe care le susținea între palme.

— Haide! îndrăznește, pentru că de azi sunt ale tale.

— De ce gestul acesta? am întrebat eu, temătoare.

— Of, Karina! Orice balerină merită să aibă tot ceea ce îi este necesar. Cred în tine și în talentul tău și nu voi lăsa ca o pereche de poante să te împiedice să ajungi faimoasă. Crede-mă, e insuportabil de crud să vezi așa ceva, mai ales în cazul meu, ca instructor.

— Nu știu dacă să accept sau nu...

— Eu chiar te rog să accepți. Fă-o pentru tine, nu pentru mine și nici pentru altcineva. Să nu crezi că eu nu am trecut prin asta. Nu am fost în situația de față de la

început... Mi-a fost greu și mie, și m-am bucurat nespus când am primit ajutor. De aceea, eu la rândul meu ofer ajutor, știind cum este să ai nevoie de el, să îl primești când te aștepți mai puțin. De asemenea, cunosc senzația care se simte când ești ajutat. O cunosc foarte bine și mă liniștește sufletește. De ce crezi că mai am eu nevoie la vârsta asta?

— De liniște sufletească, am răspuns la unison, vocile noastre împletindu-se ca într-un cor muzical.

— Iar această liniște e răsplata faptelor mele. Deci, eu nu îți ofer poantele astea pe gratis... o fac pentru a câștiga ceea ce-mi doresc.

Nu eram în stare să zic nimic. Mă uitam pierdută, dar cu o lăcomie ieșită din comun la încălțăminte nouă din mâinile profesorului. Le ținea cuibărite în palme, în timp ce eu trasam nestingherită dunga de satin lucitoare de culoare albă. Panglicile înveleau poantele cu capetele tivite îndesate în călcâi. Conturul întărit șerpuia drept dintr-un capăt în altul și se terminau în vârful din față cu o fundiță scurtă, discretă. Am îndrăznit să le ating cu un deget rece și umed, din cauza emoțiilor adâncind în mintea mea finețea materialului delicat ca neaua.

— Cine mai știe de asta?

— Deocamdată nimeni.

— Nici măcar Anastasia? am ridicat ochii plini de speranță la el și am așteptat ca răspunsul să fie unul pe placul meu.

— E complicele meu...

M-am bucurat auzind acestea, așa că le-am luat și le-am studiat talpa. Am oftat, zicând:

— Sunt de marcă...

— Bineînțeles... Ți le dau cu împrumut până reușești să îți cumperi altele. Te rog...

Mi-a întins poantele cu o veselie suspectă pe figura lui matură. M-am așezat pe podea și le-am încălțat. Panglicile erau fine și îmi alunecau printre degete ca adevărate petale de flori.

— Sunt albe...

— Da! aprobă Iustin, cu ochii strălucindu-i de mulțumire.

— Niciodată nu am avut poante de culoare albă.

— De acum o să ai...

Am ridicat ochii spre el și am răspuns zâmbetului. Mi-a dat timp să mă ridic și să fac unele exerciții de încălzire. Când am crezut că sunt destul de pregătită, mi-a întins mâna și m-a primit într-un dans lent, un fragment din coregrafia „Giselle” pe care amândoi o cunoșteam destul de bine. Când saream în aer pentru vreo piruetă, rochița îmi flutura ca două aripi de fluture, iar picioarele înțepenite deveneau doi lujeri lungi și drepecți. Când mă învârteam pe vârfuri, mi se umpleau ochii de lacrimile emoțiilor. Dintr-odată, muzica a devenit doar niște atingeri îngereste de pian, oferindu-mi ocazia să mă relaxez. M-am apropiat de bară, cu spatele spre el, clătinând picioarele într-un ritm profesionist, mișcând umerii ușor. îl căutam cu o privire timidă, fructul inocenței de care dispuneam, dar acea privire dulce și magică făcea parte din decorul interpretării. S-a apropiat cu pași de dans și, plecându-și capul spre traseul spatelui arcuit, ochii i-au stăruit în zona soldurilor fine. A ridicat brațele tremurând și, cu cel mai mare calm, m-a cuprins de mijloc cu un braț, în timp ce, cu celălalt, îmi mângâia umărul drept. M-a urmărit ridicând brațul și fluturându-l în aer cu eleganța balerinelor profesioniste, iar el a procedat la fel, încrucișându-și palmele.

— Ești dulce, bobocelule! Dansezi ca un fulg de zăpadă ce coboară dintre nori, șopti Iustin, strângându-mă ușor la piept. Am izbucnit într-un răs zglobiu, în timp ce umerii îmi săltau vioi.

— Noroc cu poantele dăruite de dumneata, profesore, altfel acum aș fi fost ca un bulgăre de grindină, răvășind această sală minunată.

— Nu cred, izbucni Iustin, răsând calm, de parcă își controla interiorul, ca nu cumva să își dea de gol sentimentele.

— Ai participat vreodată la vreun spectacol?

— Bineînțeles! Am chiar și premii câștigate, m-am întors către el, alungându-i brațele și am întredeschis ochii, schițând un zâmbet. Imposibil să nu știi. Nu am intrat aici pe ochi frumoși. Sigur mi-ai văzut fișa...

— Te puneam la încercare. Voiam să văd cât de profundă îți este sclipirea ochilor și, atingând un subiect delicat precum acesta, pot zice că am rămas mulțumit.

Am zâmbit doar, simțindu-mă din ce în ce mai bine, în largul meu în prezența lui. Iustin era într-adevăr un profesor excelent, unic. A știut să își facă loc în sufletul meu, subtil, precum o felină pregătită de atac. Își pregătise bine terenul, deși trebuie să recunosc că nu a făcut asta cu intenție rea, apoi s-a avântat, căutând colțișorul din inima mea predestinat lui, unde să încapă ca într-un cuib și pe care să nu îl mai părăsească niciodată. Învățăturile lui întotdeauna mi-au prins bine, atât mie, cât și colegilor mei, de aceea este atât de iubit de noi, de aceea toți îl respectăm și îi căutăm ajutorul, pentru că el nu cere în schimb decât liniște sufletească.

Capitolul 3

Săptămânile treceau repede, iar eu mă obișnuiam acolo fără probleme. Trezirile de dimineață erau groaznice, ținând cont de faptul că mă antrenam până târziu și, printre acestea, se mai ivea și câte o ieșire cu prietenii: Deveniseră nenumărați peste noapte și abia dacă mă puteam împărți între ei. Discuțiile noastre erau bizare, simple, majoritatea legate de balet. Nu îmi vine să cred câte s-au schimbat de atunci, începând de la râsul meu neconținut, până la felul în care ne petreceam ore explicând exercițiile de balet. Pe atunci nu mă gândeam să cresc, să devin matură, să judec cu înțelepciune și consideram că a mă prosti din când în când, era normal la vârsta mea. Poate că duc dorul acelor zile vesele, când nu țineam cont nici de oboseală, nici de nimic. Dar poate că nu e chiar așa cum cred eu. Poate că devenind serioasă făcusem un pas important spre triumf.

Mai aveam puțin până la prima vacanță și deja mă imaginam călărind pe dealuri până târziu. Duceam dorul

căluțului meu, acelor pajiști cu miros a toamnă și cu nuanțe încântătoare de arămiu, îmi imaginam susurul dulceag și răcoritor al apei și parcă îl auzeam dincolo de fereastră, chemându-mă, șoptindu-mi numele ca o creatură divină coborâtă pe pământ anume să mă vrăjească pe mine. Dar când trăgeam perdeaua și mă uitam lung printre crengile castanilor din curte, nu vedeam decât legănatul frunzelor căzând agale, sfidând ciudat gravitația, plutind calm spre pământ, acolo unde sfârșitul le va veni, silindu-le să se transforme într-un covor ruginiu adeseori ignorat. Colegele de cameră îmi deveniseră destul de apropiate și împărțeam cu ele mare parte din zi. Cu Anastasia mă înțelegeam din ce în ce mai bine, chiar dacă subiectul poantelor împrumutate rămase încă în mintea mea. Era important că piruetele nu mai formau o problemă la fel de gravă ca înainte. Totuși, mi se atrăgea atenția ori de câte ori greșeam. Iustin în schimb, devenise mult mai apropiat. Ieșeam împreună destul de des, ascultându-l cum cântă la chitară. Exersau și colegii mei, și odată am încercat și eu. Îmi stătea capul să învăț cât mai repede posibil, pentru că aveam de gând să îmi surprind părinții când voi ajunge acasă. Adevărul este că nu m-am așteptat ca Iustin să fie atât de legat de elevii lui și să intre în anturajul lor ca și când nimic nu îi diferenția. Toate glumele pe care le făcea, poveștile pe care le spunea, întâmplările trăite pe marile scene din lume, iubitele avute, visurile, speranțele... trezeau în mine o dorință uriașă de a trăi și de a cunoaște lumea mai profund decât am cunoscut-o în tot acest timp. Îi călcam pe urme de câte ori aveam ocazia, dar niciodată nu uitam să țin cont de greșelile făcute și să le repar. De cele mai multe ori mă vedeam ca un trecător prin lume, fără importanță, prea mic și prea neînsemnat pentru asemenea univers. Universul pentru mine însă, era lumea mare și largă, necunoscută, pe care voiam să o cercetez, să o descopăr, să o cuceresc. Mereu m-am întrebat dacă am șanse să cuceresc lumea și acum pot spune că, într-un fel s-au altul, am cucerit-o... Dar faima e scurtă, puterea scânteiază precum singurul felinar rătăcit pe cele mai

întortocheate cărări. Oricând se poate stinge. Oricând și prea repede. La fel și dorințele se sting, puterea slăbește, importanța și fericirea pot fi smulse într-o clipă scurtă, fără să ți se dea răgaz măcar să clipești, să gemi de durere și spaimă, să întredeschizi buzele pentru a primi aerul atât de necesar...

Am deschis ușa sălii și m-am strecurat suav, ca o felină. Iustin îmi cunoștea deja gândurile și știa că nu vreau să deranjez. Azi a pus o melodie activă, din orchestra piesei „Romeo și Julieta”, în care trebuia să interpretez mult cu figura.

Mi-a dat răgaz să încălț poantele, după care m-a invitat să dansez împreună cu el. Azi vom fi implicați în totalitate în piruete și vom exersa mai mult decât de obicei această tehnică atât de puțin dominată de mine. Iustin se arăta deschis și optimist în fața ideilor mele pentru a îmbunătăți coregrafia. Îmi plăcea să fac pe profesoara și mă încânta să mă mențin la înălțimea lui. Învățasem o piruetă mai grea pe care în viața mea n-o mai încercasem și, după un timp îndelungat, când am căzut a zecea oară, s-a ghemuit în fața mea și a vorbit:

— Nu vrei să luăm o pauză?

— Mi-ar prinde foarte bine...

Am înghițit o gură de apă, încercând să mă calmez după atâta efort depus.

— Bănuiesc că ești obosită...

— Așa este, am afirmat printre râsete ironice. Numai când mă gândeam la orele lungi ale zilei, când încălțam poantele dure, la statul în picioare și la piruetele ce îi cereau corpului un sacrificiu uriaș, toate întreceau voința și mă îndemnau la odihnă, la somn lung într-un pat moale în întunericul din camera în care tăcerea era singura stăpână. Dar totuși eram fericită, căci era viața mea. Nimănui nu îi aparținea și nimeni nu mi-o controla.

— Poate nu ar trebui să te chem peste program. Mai bine ți-aș permite să te odihnești atât cât ai nevoie.

M-am lăsat pe spate și mi-am acoperit fața cu palmele transpirate din cauza efortului.

— Nu fi modest, profesore! Pentru mine e o plăcere să vin. Mă simt chiar norocoasă că îți dai interesul pentru mine în așa măsură. Nu mă deranjează să exersezi în compania dumatăle.

L-am privit printre degete, curioasă să știu dacă zâmbește sau e serios. Spre marea mea mirare era serios, lucru destul de rar întâlnit la el. Îi vedeam părul pieptănat pe spate, strălucind la lumina becurilor și aveam impresia că încet, încet, firele castanii devin argintii. Atunci mi-a trecut prin cap să întreb:

— Câți ani ai, profesore?

Timp de un minut nu s-a auzit decât vântul înțepit ce bătea zdravăn în fereastră, dornic să o deschidă și să intre neinvitat. Poate plângea și el după arta care uneori îi lipsește. Poate dorea cu ardoare să danseze gingaș într-o sală primitoare de balet, poate simțea nevoia să își etaleze mișcările de zburător și să încante vreun ochi de ființă. Erau atâtea lucruri care îmi treceau prin minte, dar prea depărtate, acolo unde se transformau în secrete, în nimicuri imposibil de descoperit. Și pentru că erau atât de neînsemnate, nu mă afectau nici pe mine. Nu mă concentram la ele atât de profund, încât să devin suspectă.

— Mă cunoști de atâta timp și nu te-ai întrebat niciodată câți ani am?

Am scuturat din cap, veselă.

— Patruzeci și opt de ani.

Din nou s-a făcut liniște, dar nu pentru mult timp. Răbdarea lui Iustin era limitată și nu se putea abține să nu întrebe:

— Ți se par mulți?

— Nu.

— E bine atunci.

— Cred că da, am murmurat, ridicându-mă în șezut și masându-mi gleznele. Dar cum facem parte din două lumi diferite, așa ceva rămâne imposibil.

Deși mă vedea zâmbind, el continua serios. A murmurat mai mult pentru sinea lui, chiar dacă știa la ce mă refeream:

— Ce rămâne imposibil?

— Relația noastră, m-am uitat lung la el și, văzându-l nedumerit, am încercat să îi explic doar cu câteva cuvinte: Nu se poate. Dumneata ești profesor, iar eu elev... Nu poate exista altfel de legătură.

Nu cred că a înțeles vreodată fericirea aceea absurdă din mine. Ochii încă îi sclipeau, atinși de o ușoară melancolie, de parcă suferea din dragoste, în timp ce eu mă amuzam indiscret pe tema tratată.

— Nu mă accepti nici ca prieten?

S-a făcut liniște, el stând cu ochii împietriți în podea, iar eu gândind atât de profund, încât îmi putea citi pe figură ce aveam de zis.

— Știai că de multe ori un elev găsește în profesor prietenul ideal? am plescăit din limbă și, cu pieptul încărcat de nostalgie, am continuat: Cum aș putea să nu te accept, când toți colegii mei tânjesc după dumneata? Cum aș putea să îți refuz prietenia, când ești un înger binevoitor?

M-a observat încleștând pumnii, însă eu nu mă puteam feri. Voiam să îi demonstrez că sunt sinceră. Mi-am plecat capul, urmărindu-mi degetele plimbându-se lent peste poantele din picioare.

— Cum aș putea să nu îți accept prietenia, când faci atât de multe pentru mine și, mai ales, când mă ajuți la nevoie?

M-am oprit brusc, astupându-mi gura cu palma. Am deschis doi ochi imenși prin care acum zburda preocuparea și, până ca Iustin să apuce să mă întrebe ce am pățit, eu am izbucnit:

— Ți-am mulțumit pentru poante?

— Da...

— Pentru că nici nu vreau să mă gândesc că am uitat...

— Mi-ai mulțumit... apucă să mărturisească, în timp ce eu, pierdută în lumea și gândurile mele, continuam destul de îngrijorată: Imaginează-ți ce prost m-aș simți. Probabil că, în acel minut, am fost prea emoționată și am

uitat ce era mai important. Nu vreau să par needucată...

— Karina, nu ești, m-a convins, ridicând tonul ca să mă poată opri. Abia atunci am tăcut. Am relaxat fruntea, iar sprâncenele au revenit la poziția inițială, în timp ce buzele îmi stăteau calme, așezate una peste alta.

— Nu o să uit niciodată sprijinul și faptele bune pe care le faci pentru mine. O să te răsplătesc cândva, am sfârșit, ridicându-mă de pe podea și așteptând să o facă și el. M-am uitat lung în ochii lui căprui și, într-un târziu, m-am ridicat pe vârfuri, sărutându-i obrazul. M-am retras grăbită și am luat-o la fugă spre ieșire, lăsându-l singur.

Imatură. Asta gândesc acum despre cum am fost. Dulce și imatură. Nu avea ce să-mi facă. La vârsta mea doar călcam pe vise, trăiam, învățam... Nu țineam cont prea mult de cei din jurul meu.

Am intrat în cameră și m-am așezat direct în pat fără să mai dezbrac costumul. Nu mai aveam putere nici să mișc degetele, și singura mea scăpare era somnul. Am strâns pătura în brațe și am închis ochii, strângând puternic din pleoape. Ca de obicei, am lăsat poantele jos, la marginea patului. Am adormit într-un târziu și am visat încălțările albe, plutind magic deasupra patului meu. În jur era haos, unul prin care se vedeau doar poantele mele, lucind ca presărate cu sclipiri. Acum se apropiau, acum se îndepărtau, silindu-mă să înaintez în urma lor și să le prind. Deodată le descopeream deasupra capului meu, săltând voios, provocându-mă la dans. Le urmăream fascinată cum se mișcă grațios pe murmurul unor versuri calme și rătăcitoare ce făceau ca ochii mei să sclipească și pieptul să tresalte de emoții. Am întins degetele lungi, subțiri, fine și albe, ușor tremurătoare pentru a atinge poantele jucăușe, dar acestea nu se lăsau prinse și țopăiau neîncetat șoptind: balerină... balerină... balerină... Apoi, dintr-odată, s-au înălțat în văzduhul de cerneală, muțind ca speriate, dar eu nu m-am supărat. Am suspinat conformată, gata să pornesc după ele, însă se ridicaseră atât de sus, încât se mai vedeau doar ca un punct albicios, fosforescent. Săltăm în sus dornică să le prind, mă

străduiam din răsuputeri să înaintez, însă gesturile îmi erau lente, abia dacă mă mișcam din loc. Cu toate acestea, nu voiam să renunț.

Poate din cauza efortului, poate din cauza ceasului Arianei sau poate chiar din cauza ploii ce se izbea cugetătoare de fereastră, la un moment dat m-am trezit, păstrând poantele doar în mintea mea. Am auzit-o pe Ariana ridicându-se, dar eram încă bezmetică, hoinăream în ameteală, căutând încă și tânjind după doritele poante de balerină. Brusc, un zâmbet îmi apăruse în colțul gurii. Ce putea să mă facă mai fericită decât dansul?

— Karina, îmi cântă numele Ariana, curioasă să afle dacă m-am trezit.

Mi-am tras pătura de pe față și am murmurat un bună dimineța greoi.

— Iar ți-ai petrecut seara în sala de balet?

— Da, dar nu îmi pare rău pentru că, într-adevăr, prin muncă și sacrificiu am avansat. Iustin avea dreptate, am tăcut, urmărind ochii incitați ai colegei ațintiți asupra noilor mele poante agățate de marginea patului. Preferam să ignor subiectul, să nu spun nimic despre cadoul primit, și asta doar din cauză că mă simțeam jenată în fața colegilor mei care își permiteau orice, oricând.

— Ești în stare să vii azi la antrenamente? întrebă Ema, ridicând capul ciufulit dintre cele două perne voluminoase.

— Sigur! Voi încerca, mai precis, am aprobat, fără să știu ce va fi pe parcursul zilei.

— Vrei să ne întreci pe toate? întrebă și Ariana, îndreptându-se spre baie cu mersul său grațios de gazelă, cu umerii lați, rotunzi și drepți, lăsând în urma sa o dâră de parfum concentrat.

— Niciodată nu m-am gândit la asta, dar cred că n-ar fi rău.

Am râs toate cu glasuri cristaline, râsete zglopii de fete tinere, prea limpezi, prea copilărești.

— Doar Iustin a fost cu tine?

— Da!

— Doar el se implică? interveni Ariana, de data aceasta ștergându-și gura prin pipăituri delicate cu un prosop plușat, foarte pufos, de culoare albă.

— Doar el, și cred că ar trebui să veniți și voi, măcar din când în când...

— Da! Ai dreptate, aprobă Ema, oferindu-mi locul la baie înaintea ei. Ar trebui, numai că nu știu dacă vom fi în stare...

— Oricum, nu va fi definitiv, insistam, simțindu-mă puțin vinovată, deși nu trebuia să se întâmple așa.

Instructorul primea pe oricine, dar nu insista asupra nimănui, făcându-ne orarul în funcție de putință. Nici pe Mario nu l-am prins pe acolo, deși auzisem că se mai strecoară și el prin sală din când în când. Din câte observasem, era preferatul Anastasiei și cum era expert în piruete, îl sprijinea necondiționat. Mă bucuram să aud că și colegii mei își primeau susținerea de la profesori, dar poate Iustin avusese dreptate și unii dintre ei nu își dădeau interesul așa cum ar trebui.

— Eu una nu am de gând, vorbi și Ariana în cele din urmă. Muncesc destul pe parcursul zilei, am un orar stabilit și încerc să îl respect. Ajunge, nu?

Eu am ridicat din umeri, indiferentă. Colega mă privea cu figura ei luminoasă. Îmi plăcea de Ariana. Era o fire optimistă, energică, plină de viață. Nu cred că o văzusem tristă vreodată, chiar dacă nu reușea să îl atragă pe băiatul de care îmi vorbise pe coridoare.

Încetul cu încetul, începeam să-mi cunosc colegii și îmi era foarte ușor să le ghicesc starea. Eram curioasă să știu dacă și ei puteau să mă ghicească pe mine sau dacă rămâneam un mister în fața lor, mai ales că nu mă întrebau niciodată dacă sunt tristă, fericită, mulțumită sau supărată. Mai exista o posibilitate, dar nu prea credeam în ea, deși de multe ori am vrut să îmi întreb colegele de cameră dacă sunt chiar atât de transparentă, încât să se vadă totul în mine și să nu mai fie nevoie să mă întreb de starea mea. Nu îndrăzneam să deschid acest subiect de teamă să nu fiu respinsă, așa că, preferam să despici firul

în mai multe părți și să deduc singură.

Asemuiam sufletul omului cu frunzele unui copac. La început stăpân, mai apoi sclav. Din măreția lui copleșitoare, devine neputincios precum frunza care, pe timp de arșiță, a oferit umbră, pe timp de ploaie, a oferit adăpost, pe timp de foamete, a oferit hrană. Ajunsă la maturitatea grabnică și neașteptată, se desprinde de ram și își părăsește locul, rupând pentru totdeauna legătura cu copacul care a susținut-o atâta vreme. Și în legănatul ei se află toate cugetările naturii atât de dureroase și sufocatoare, încât stârnesc lacrimi sub formă de ploaie. Și plouă în tăcere și în singurătate, luând în involburarea stropilor câte un suflet solitar. La început, frunzele par vesele, pline de speranță, unduindu-se în vânt cu grația inocenței, neștiind ele ce le așteaptă în momentul când ajung pe pământ. Când, în sfârșit, suavitatea lor sărută pietrele de sub ramuri, tartarul se deschide în fața lor, blestemându-le cu asprime, fără milă, măcinându-le și îndesându-le în noroi și murdărie până se alege praful de ele. În singurătatea lor, își plâng una alteia de milă, roagă luna să le transforme în fantasmе străvezii și ușoare, ca să se poată înălța din nou într-un zbor lin, să ajungă de unde au plecat. Iar luna, cu imaginea spectrală în măreția ei divină, pare nemișcată, lipsită de duioșie, preferând să își ridice privirea apăsătoare și să numere stelele ce i se închină în fiecare noapte, căci numai una este luna, una și de neînlocuit. Chiar și stelele pier la fel ca frunzele, la fel ca sufletele, stingându-se una după alta, doar că astrul nu regretă, el înțelege destinul, mersul lucrurilor atât de natural. Așa e și cu sufletul omului, singurul care mai rămâne viu într-un corp după lungi și grele încercări. Numai că pentru el nu există scăpare, singurătatea fiind chinuitoare, aducătoare de moarte. Frământările îl îmbătrânesc, îl urătesc, creează o barieră între el și alte suflete, își pierde încrederea și se retrage acolo unde pustietatea i se pare mângâietoare. Procesul acesta durează o eternitate, o viață întreagă de om, prea mult ca să fie suportat.

— Dragoș, am șoptit pentru a mia oară, cântându-i numele cu o fericire nemărginită în sufletul meu copilăros.

— Hmm, cânta și el a mia oară, lărgind zâmbetul pe buzele atât de calde, atât de vii.

Tot a mia oară îndrăzneam să îi cuprind fața în palmele mele umezite de emoții. Senzația aceasta îi dădea o stare de bine, îl liniștea, știind că eu mă tulburam de fiecare dată când mă uitam în ochii lui de abanos, prin care domnea o noapte eternă, una pe cât de sfredelitoare, pe atât de dorită, de dulce. Faptul că îi simțeam obrajii cu barba abia crescută pe pielea mea fină și moale, că mă bucuram de răsuflarea lui aromată și sățioasă și că îi auzeam vocea, era o binecuvântare, o dorință arzătoare îndeplinită pe neașteptate, un bine căzut asupra mea ca o alinare după o eternitate de chinuri și suferință.

— Dragoș, îngânam din nou, tresăltând când buzele mele îi pronunțau numele, azi te-ai adâncit într-o beatitudine neobișnuită.

— Da! Sunt beat, râse cu poftă.

Cele două cupe cu vin pe care le băuse cu plăcere păreau prea mult pentru el, recunoscuse singur asta. Numai eu îl vedeam adâncit într-o stare de fericire deplină. Pe mine însă nu mă deranja, iar el nu se simțea inhibat în fața mea, azi lăsând loc pentru lucrurile pe care nu le făcea defel, pentru comportamentul pe care nu îl avea niciodată.

— Din cauza asta pot să-ți spun orice. Măine nu îți vei mai aduce aminte de nimic...

— Ești lașă.

Dragoș închise ochii, oftând. Nu mă săturam să îl privesc, să îl admir stând rezemat de clădirea din spatele lui, nu-mi venea să cred că e acolo cu mine, atât de aproape, atât de real.

— Știu că sunt lașă. Nu am curajul să îți spun cât de mult te iubesc. Căci, într-adevăr, nici nu îți poți da seama ce sentimente dulci și totodată crude ai presărat în sufletul meu. M-ai blestemat să te iubesc tot mai mult pe zi ce trece, să fii în gândurile mele zi și noapte, să nu mai am

liniște... Ce fel de vrăjitor ești tu? Unul fără inimă? Fără milă?

— Egoist, gelos, invidios și lacom...

Râse din nou. Abia apoi deschise ochii, privindu-mă printre genele lungi și dese. Se uita la mine lung, pătrunzător, răscolindu-mi simțurile, făcând ca fiori înghețați să-mi străbată pe sub piele, scuturându-mi umerii, silindu-mă să îngenunchez în fața lui înfrântă, pe de-a-ntregul cucerită.

— Te iubesc, Dragoș, am mărturisit, apucându-l într-o îmbrățișare strânsă. Te iubesc, dar asta nu o vei ști, pentru că mâine nu îți vei mai aduce aminte de nimic.

— Știi de ce m-am îmbătat? Întrebă în cele din urmă, când tăcerea ne subjugă la fel ca pe doi robi căzuți în mrejele ei. Zâmbetul îi dispăru de pe figură, acum era din nou serios, așa cum îl descopeream cel mai des, iar privirea i se adânci, înfiorându-mă. În pupilele sale domnea beznă cea mai adâncă în care te pierdeai pe veci, din care nu mai voiai să scapi sub nicio formă. El oftă, iar gestul lui mă lovi drept în inimă, săpa adânc încercând să pătrundă, să îmi sfarme puterile. Am negat, nerăbdătoare să aflu ce îi trece prin gând. Degetele lui fine plimbându-mi-se pe obraz deveneau o adevărată și sinceră mângâiere.

— Ca să uit de tine.

Am tresărit.

— Ca să trezesc demonii mizerabili din mine. Aceștia să născopească rele despre tine, să afle un motiv pentru care să te urască, iar dacă nu se poate întâmpla așa, măcar să îl născopească. Să mintă despre tine ca să încep să te detest, să te resping și să fug de tine ca un nebun...

Niciodată nu a putut să ducă la bun sfârșit acest plan, să își îndeplinească această dorință pentru că, de fapt, el nu îmi dorea răul, el voia acest necaz asupra lui. Dar îngerilor nu le este dat să sufere. Ei sunt prea plini de lumină ca să se chinuiască, să târască în urma lor păcatele omenirii.

În ziua aceea, gândul meu fremăta sunete duioase de pian. Lăsam glasul cristalin al clapelor să ne învăluie,

să ne cuprindă într-o îmbrățișare protectoare, unde să ne simțim în siguranță.

Azi, acea frântură de melodie bâzâia în combina muzicală din colțul sălii de balet deformată înfricoșător de glasurile vioaie ale colegilor mei. Eram înălțată pe vârfuri, urmărind mișcările din sală prin oglinda din fața mea. Multă agitație, ceva neobișnuit, care nu se întâmpla prea des, mai ales când Anastasia era acolo șezând pe scaunul său. De acolo ne studia în tăcere, îngândurată precum o regină ce se bucură de supușii săi.

L-am văzut pe străin mai hotărât ca niciodată, susținând sub braț un dosar voluminos. Înaintă fără să ne privească, știind sigur unde o găsește pe Anastasia. Expresia obosită nu mă atrăgea deloc. Mâinile tremurătoare îi dădeau de gol nesiguranța. Oricât imploram să se uite la mine, el nu o făcea. Deși frecventa academia de ceva timp, tot un străin rămânea. Era doar un fotograf oarecare... Noul fotograf al academiei de balet schimbat de circumstanțe neașteptate, neîndurătoare.

Am căzut pe călcâie, rămânând ca o stană de piatră. Chiar și prin oglindă distingeam ochii mei împovărați de un chin infernal ce mă înlănțuia, îmi răpea puterile și fura aerul de care aveam atâta nevoie. Mă silea neîndurător să mă reîntorc în trecut, în acel moment în care am intrat în sala de dans însoțită de Ariana și Ema, în acel moment în care simți că diminețile sunt revigorante, dăruindu-te lor cu trup și suflet, în acel moment în care treci prin viață nepăsător, fără griji, fără să știi ce te așteaptă. Chiar și atunci, Anastasia ședea pe scaunul ei, numai că dosarul acela voluminos îl ținea în brațe. Nu era singură. Povestea aprins cu un domn prezentabil, cu gesturi fine și elegante. Alături de ei se mai afla o domnișoară de vreo șapte anișori, cu o rochiță înfioată ca de prințese și cu părul dat pe spate de o cordeluță roșie, simplă. Stătea cuminte, urmărind mișcările balerinilor ce își exersau încălzirea. Ținea mâinile împreunate în față și, din când în când, ofta melancolică, de parcă păpușile sale prinseseră viață și nu o mai băgau în seamă.

Am zâmbit când am văzut-o stând acolo în compania femeii și mi-am adus aminte de surioara mea. Îmi era dor de ea. Îmi imaginam cum ar fi trebuit să fie dacă ar fi fost acum aici și dacă ar fi studiat balerinele în locul copilei străine. Am oftat, clipind lent, ca să pot distruge grijulie lacrimile ce îmi încețoșau ochii.

— Te copleșesc fetițele cu înfățișare de prințese?

— Mai mult sau mai puțin... îmi aduc aminte de surioara mea.

La această mărturisire, Mario mi-a dăruit un zâmbet de la o ureche la alta, profund emoționat.

— Te face să te gândești la surioara mai mică? câți ani are?

— Cinci anișori...

— O să îmi faci și mie cunoștință cu ea într-o bună zi?

— Sigur că da. Într-o bună zi...

Pur și simplu am aprobat dând din cap, mulțumită că nu era nevoie să mai întind vorba. De la fetiță, am ridicat ochii numai o secundă, pentru a studia bărbatul matur ce stătea lângă ea. Abia dacă i-am memorat chipul, numai de curiozitate pentru a-l compara cu cel al micuței și a ghici mai apoi dacă îi este tată sau nu.

— Și deci? După părerea ta crezi că acela e tatăl ei?

Mi-am privit colegele ce se apropiară de mine, vorbind în șoaptă și sorbindu-l din priviri pe musafir. Cu siguranță că eram prea transparentă și vedeau totul în mine. Mi s-a făcut rușine și am roșit.

— Arată bine... chiar foarte bine pentru a fi tată, și-a dat cu părerea Ariana căreia îi fugeau ochii mai tot timpul după țipi drăguți, imaginându-și cum i-ar sta la brațul vreunui bogătaș. Nu reușeam să-mi imaginez cum se făcea că prin capul ei treceau asemenea prostii și mă întrebam dacă la cei douăzeci de ani ai săi erau destul de matură...

Am scuturat din cap, străbătând înălțimea musafirului îmbrăcat într-un tricou negru, simplu, cu un sacou modern deasupra, de o culoare puțin mai deschisă și niște jeanși albaștri de marcă, în picioare avea mocasini eleganți și sub unul din brațe susținea un alt dosar cu

coperte albastre. Părul îi era brunet și ochii mari, cu gene lungi ce se observau chiar și de la acea distanță. Pentru un moment, am fost curioasă să știu ce culoare aveau, atât erau de expresivi, dar mi-am pierdut această dorință în momentul când am descoperit în ei o ambiție și o năzuință de a cuceri lumea cum nu mai văzusem în toată viața mea până atunci. În acea sclipire modestă descopeream melancolia, o stare sufletească ce aduce neliniște și tulburare, un dor neobosit, o rătăcire absurdă care să îl transporte pe tărâmurile de vis, necunoscute, găsite numai de el... dacă ar putea să le găsească...

Mi-am mușcat buzele ușor în momentul când bărbatul s-a lăsat în jos, ajungând la nivelul fetei și, cu un zâmbet plin de viață, i-a șoptit:

— Care îți place?

— Toate, tati! Toate, toate!

— Dar nu se poate toate. Trebuie să alegi doar una...

— Le vreau pe toate!

Ochii micuței se plimbau de la o balerină la alta, sclipindu-i ca două stele în plină noapte. Îi mărea până la splendoare când studia câte o balerină din cap în picioare, apoi se încrunta micșorându-i, când nu reușea să se decidă, căutând mai departe.

— Lara...

Anastasia i-a făcut semn fetei să se așeze în fața sa și i-a explicat cu o voce blândă, maternală:

— De ce nu ne lași pe noi să o alegem pe cea mai potrivită? Suntem mari și știm mai bine.

Fetița și-a plecat capul puțin intimidată, dar nu a mai zis nimic. A ascultat porunca Anastasiei, la fel cum făceau și noi. Ne-a îndemnat să ne așezăm în rând, repetând întocmai ritualul fiecărui început de oră.

— Bun, a zis, adunându-se toată într-un oftat. Azi vom face o preselecție pentru postul de cenușăreasă. După cum vedeți, domnul prezent aici este un important artist... și-a întrerupt discursul, gândindu-se dacă nu era mai bine să ne facă cunoscute și talentele lui. Cu o voce mai mult tristă, la fel ca o adolescentă îndrăgostită, a îngăimat:

Pictură, fotografie... desen în creion... Cine va dansa cel mai bine, va ocupa postul Cenușăresei, ne-a privit pe toți pe rând. Între băieți la fel. Să vedem cine poate fi un prinț la aniversarea unei fete de șapte ani...

S-a pus muzica și, pe rând, a trebuit să dansăm. Prima dată noi, balerinele, una mai mândră decât cealaltă, încercând să ne arătăm talentul în fața juriului. O vedeam pe Anastasia aprobând din cap, mulțumită de munca sa și poate, de ce nu, de grația tinerelor balerine pe care atât de mult le îndrăgea.

Eu, îmi așteptam rândul, tremurând. Nu știam de ce aveam atâtea emoții. Participasem la spectacole mult mai importante și nu m-am temut în niciun moment că nu voi reuși să dansez. Mă clătinam pe picioare, încleștând pumnii până când Mario mi-a observat nervozitatea și m-a studiat lung. Într-un târziu, mi-a șoptit:

— Ai poanta dreaptă nelegată... Sper să nu îți rupi gâtul dansând...

Am rânjit în semn de mulțumire pentru avertizare și m-am aplecat ascunsă între ceilalți balerini, înfășurându-mi panglica peste gleznă.

— Cine urmează? strigă Anastasia, observând lipsa balerinelor înaintea musafirilor. La strigătul ei, toți se traseră deoparte formând două coloane uniforme, scoțând la iveală, în fundul sălii, o micuță balerină înclinată spre vârfurile picioarelor, legându-și poantele. Eram eu, Karina Baldin, pusă într-o situație ridicolă.

Fetița mă observase repede și a ridicat capul spre tatăl ei, care studia imaginea cu ochi critici de artist. Își plimba ochii de-a lungul spatelui meu și probabil avea de gând să îmi reproșeze ipostaza. Am împietrit, așteptând verdictul. Să mă ridic și să îmi cer scuze sau să rămân acolo ca o stană de piatră acceptând critica? Nici nu îndrăzneam să ridic ochii spre Anastasia. Ei nu îi plăcea să ne vadă folosind poziții nepotrivite și ne corecta, aducându-ne aminte că o balerină trebuie mereu să fie pregătită pe poziție în orice situație.

Am clipit o dată scurt, fără să reușesc să-mi iau ochii

de la el și să îmi privesc profesoara, pentru a-mi confirma suspiciunile. Îl vedeam absorbit de imaginea mea, urmărindu-mi degetele înnodând cu nervozitate o panglică de culoare albă. Fruntea încruntată îmi ascundea perechea de ochi migdalați, în timp ce îmi mușcam buzele pentru a-mi reține cuvintele. Nu îmi plăcea că se uita așa la mine și mă studia ca pe un lucru ciudat.

— O vreau pe ea, strigă fetița făcând în așa fel, încât să tresar și să mă văd expusă în privirile a optsprezece persoane curioase. M-am ridicat în grabă și mi-am scuturat rochița subțire, dezmeticind artistul cu gestul meu lipsit de feminitate.

— Karina, vino în față, mi-a poruncit Anastasia pe un ton sec. M-am apropiat cu pași mărunți, încurcați, așteptându-mă la ce era mai rău. De ce în adâncul meu credeam mereu că voi fi criticată și că voi avea parte numai de experiențe neplăcute?

— Crezi că ești în stare să execuți piruetele?

— Ah, nu! Dacă nu e o balerină bună nu o vreau, interveni bărbatul, scuturând din cap.

Ce puteam să fac? Să-i demonstrez că se înșală în privința mea? Să renunț la capriciile acelor mofturoși și să îmi văd mai departe de viață? Asta ar fi fost foarte bine, doar că nu întotdeauna se întâmplă cum vreau eu.

Pierdută încă în gânduri, o auzeam vag pe Anastasia explicând pe un ton serios, urmărindu-mă din cap în picioare, încercând parcă să găsească vreun defect ce ar putea să mă scoată din joc.

— Karina... Motivul zilei de naștere al acestei fetițe este Cenușăreasa. Va fi îmbrăcată într-o rochiță tip cenușăreasa și are nevoie de un spectacol ca să farmece invitații. Coregrafia este mai mult demonstrativă. E pentru copii... Va trebui să execuți multe piruete, răsuciri de trunchi și bineînțeles, pozițiile tipice pe vârfurile poantelor. E un pic mai complicat, dar... se ridică de pe scaunul său și se întoarce spre musafir, sfătuindu-l: Cele mai bune balerine sunt cele înalte! Sunt mai acrobatice balerinele înalte...

— Nu! fetița bătu cu piciorul în podea, încrucișând brațele la piept. O vreau pe ea!

Tatăl o privea năucit, neștiind după cine să se ia.

— Înțeleg că dumneavoastră aveți experiența necesară pentru a ne recomanda o balerină cât mai bună... dar părerea ei contează atât de mult, încât mi-e teamă că nu o pot refuza, s-a ghemuit jos, lăsând ca prin acel sacou modern să i se descopere trăsăturile unui trup bine format. Și-a așezat copilul pe piciorul muscular, și i-a vorbit ca unui adult: Putem să mai căutăm. Buzele lui subțiri și roșietice schițau un zâmbet cald, fruntea albă și lată stătea încrețită. Totuși detectam seninătatea ascunsă în ființa lui, iar ochii, ochii aceia mari și apoși, erau de un negru abanos îmbătați de încântare și duioșie. În palmele lui fine și marmorate, cu degete lungi de artist, ținea pumnii mici și moi ai fetiței, denotând oarecum răbdarea părintească ce pe mine mă înmuia, mă făcea să suspin încântată. Acesta nu este singurul loc unde există balerine. Poate dăm peste cea perfectă în alt loc...

Lara și-a lipit o palmă delicată pe obrazul părintelui său, privindu-l fix în ochi. Atunci el s-a lăsat cucerit, a netezit fruntea lată și albicioasă și a clipit o dată lent, parcă pentru a deschide ochii negri cu pupilele dilatate și a absorbi înfățișarea dulce a fetiței.

— Oh, suspină și Ariana din colțul său retras, ce drăguț!

Asta aș fi spus și eu, însă nu eram în stare să o fac. Pe mine mă stresa vocea gândului care țipa strident ca cioburile sfărâmate să nu mă las copleșită, să iau aminte că domnul duios e extrem de orgolios și că mă refuză, că nu sunt o balerină bună din punctul lui de vedere. Parcă aștepta tăcut ca Lara să se răzgândească și să renunțe la balerina aleasă. Eu mi-am mușcat buzele speriată. Nu voiam ca fetița să se răzgândească. Mă temeam de o respingere.

— Tati, sunt hotărâtă, sfârși Lara, făcându-mă să tresar cu vocea ei stridentă și muzicală.

Bărbatul a pus-o jos și s-a ridicat, cerând balerina

aleasă de copilă.

Știam că este vorba de mine și, în adâncul sufletului, mă bucuram enorm. Câteodată răsărea în mine o răutate exagerată cu ajutorul căreia reușeam să execut gesturi pline de ironie și cum profesoara se uita la mine încruntată, eram sigură că observă aerul de triumf pe care îl respiram. Acum nu îmi păsa că sunt transparentă, ci din contră. Mă bucuram că nu i se face pe plac și că oricât de patetică eram, fetița mă dorea pe mine, nu pe preferatele Anastasiei.

Dar nu toate stăteau bine. Îmi vedeam colegele invidioase, privindu-mă lung și șoptind, probabil, cele mai critice învinuiri aruncate asupra mea. Păreau dezamăgite, chiar și cele două colege de cameră cu care mă înțelegeam foarte bine. Ariana chiar îi spunea Emei, fără să se ferească:

— Nici nu e o balerină bună... De ce tocmai ea? Îmi plăcea bărbatul ăsta...

Câtă neînțelegere din partea lor! Cât orgoliu orbitor! Uitau că nu este decât ziua unui copil fără importanță. Câtă răutate se năștea în ele, din cauza unui bărbat pe care îl considerau prea bun de privit pentru a evita această ocazie. Ridicol, foarte ridicol... Eu surâdeam mulțumită, conștientă că norocul este de partea mea în ocazii foarte rare, dar și atunci când se întâmplă, toate merg după cum dictez eu.

După ce musafirii au plecat, Anastasia, stând pe scaunul ei cu spatele drept și picioarele lipite unul de celălalt, bătând ușor cu două degete dosarul susținut pe genunchi, aștepta ca eu să mă uit la ea. Când am făcut-o, mi-a făcut semn să mă apropiu. Am pășit cu mersul meu de balerină profesionistă, cu picioarele drepte și umerii ridicați și m-am oprit la doi pași distanță, așteptând instrucțiunile. Dar ea continua pasivă, cu ochii departe de mine, undeva în spate. Au trecut câteva momente lungi și lipsite de răbdare până când, în sfârșit, făcu același semn și ca vântul, Mario apăru, adoptând aceeași poziție de bază ca mine.

— O să rămâneți peste program. Peste două zile au nevoie de o cenușăreasă perfectă și nu ne putem face academia de răs.

Am deschis gura, pregătită să protestez, nemulțumită de ceea ce spunea, dar mi-a luat-o înainte, adresându-i-se băiatului:

— Rămâi partenerul ei. Vă cunoașteți și vă sincronizați. Nu are rost să mai stresăm și ceilalți băieți degeaba.

Ne-a întors spatele și a părăsit încăperea cu un aer de înfumurare, plină de invidie și supărare. Eu m-am umflat agitată, repezindu-mă spre ea pentru a-i zice câteva vorbe, dar Mario m-a prins de mână și mi-a făcut semn să mă astâmpăr.

— Cine se crede? Nu sunt chiar atât de lipsită de experiență, am răbufnit, călcând apăsător până ce am ajuns la bara de echilibru. M-am prins de ea și m-am ridicat pe vârfuri, studiindu-mi fiecare mișcare, fiecare gest, în oglinda care mă reflecta identică. În spatele meu, Mario stătea cu mâinile în șolduri, cu zâmbetul în colțul gurii, nepăsător față de mine.

— Las-o, Karina! Așa e ea. Îi e ciudă pe faptul că fetița aceea mică nu a ascultat-o...

— Spune-mi tu, l-am întrerupt cu lacrimile în ochi, cristalizându-mi culoarea albastră de parcă se afla în mijlocul unui glob transparent plin cu apă, cât de nepricepută sunt?

Făceam câteva exerciții complicate, pentru a-mi dovedi atât mie cât și colegului că sunt talentată, că execut orice mișcare de dans cu ușurință, cu eleganță și cu flexibilitate. El îmi admira corpul în mișcare fără să clipească, iar eu procedam la fel, văzând în acea mirază netedă, argintoasă, o profesionistă în toată puterea cuvântului.

— Nu ești nepricepută...

Am executat o piruetă, simțind cum o lacrimă se desprinde dintre gene și zboară în neștire, departe de obrazul meu.

— Crezi că sunt bună ca balerină? am întrebat cu răsuflarea întretăiată, continuând să execut piruete una după alta, fără să mă opresc. Furia storcea pacea și liniștea din mine, mă agita, făcea să vărs și mai multe lacrimi, transforma mișcările grațioase și subtile ale balerinei în mișcări brute, apăsate, dezordonate. Poantele bocăneau podeaua, cutremurând ferestrele. Prin negura învârtelilor am deslușit chipul dezamăgit al colegului, mai serios ca niciodată. Deodată se înmulțise. Printre lacrimile grele ca plumbul, descopeream zeci de siluete ținându-mă cu privirea, toate strigându-mă pe nume, unele cu voci mai puternice, altele în șoaptă. Apoi, imaginea fotografului, serioasă, apăru din nimic, privindu-mă cu ochi critici, învinuindu-mă pe nedrept, reproșându-mi că nu sunt suficient de bună până când, la un moment dat, o voce gravă s-a răstit, silindu-mă să mă opresc.

— Karina!

Când am rămas pe loc, cu pumnii încheștați și cu ochii inundați de lacrimile ce îmi șiroiau pe obraji, chipurile au dispărut, inclusiv cele ale artistului, rămânând doar unul singur, cel al lui Mario, prea real ca să mă înspăimânte.

— Te-aș minți dacă aș zice că Anastasia are dreptate. Nu sunt singurul care ți-a remarcat talentul, doar că ea nu acceptă înfrângerea. E prea orgolioasă.

— Să știe de la mine că nici eu, și am ridicat bărbia în sus, adunând buzele uscate din cauza efortului.

Atunci băiatul se înmuie, oftă și vorbe în grabă, cât mai convingător:

— Of, Karina! mai bine bucură-te că o să fii cenușareasă. O să fii rolul principal. Nu trebuie să îți faci griji pentru nimic, mi-a mângâiat obrazul roșu de furie și mi-a zâmbit, încercând să îmi îndepărteze supărarea.

Orele petrecute în sala de balet în ultimele două zile au fost atât de epuizante, încât nu vedeam decât patul în fața ochilor. Repetiții peste repetiții și coregrafii fără niciun înțeles. Zbierături provenite din gura răutăcioasă a profesoarei și încurajări sincere din partea lui Mario. Cel puțin, nu aveam timp să dau ochii cu Ariana, tristă peste

măsură pentru faptul că a ratat ocazia să îl admire pe acel bărbat câteva ore. Iustin m-a felicitat și chiar m-a dus în depozitul cu costume pentru a-mi alege unul de cenușăreasă, apoi mi-a promis că până sâmbătă îl va croi cineva pe măsura mea. Acum așteptam cu sufletul la gură să îl aducă și să îl probez.

Îmi pieptănam părul lung de culoarea soarelui, încercând să îmi prind un coc ce va fi împodobit mai târziu cu ceva floricele, în loc de coroniță. Cineva din colegiu m-a machiat, nu foarte strident, acceptând sfatul lui Iustin. Îmi admiram coafura, când telefonul începu să sune agitat, pe pernă. Era Mario, aștepta să cobor. Mi-am luat geanta și am ieșit pe ușă, auzind urarea Emei:

— Baftă, cenușăreaso! Să ne aduci și nouă ceva dulce de pe la ăia mici.

M-am întors spre ea și i-am zâmbit. Am privit-o apoi pe Ariana care zâmbea discret, stând în fotoliu, învârtind telefonul între degete. M-am apropiat și i-am vorbit mai serioasă ca niciodată:

— Nu îmi place că ești supărată. Nu vreau să plec și să știu că nu ești bine. Încearcă să înțelegi, te rog!

A oftat și a ridicat din umeri, cedând, după care a șoptit bosumflată:

— Aș fi vrut să fiu în locul tău, dar dacă nu se poate, nu îmi rămâne decât să îți urez succes! Vezi ce faci... Să ai parte de poante fermecate și să nu cazi...

— Am înțeles... am murmurat emoționată. Nu m-am putut abține și i-am sărit în brațe, mulțumită de faptul că îi trecuse supărarea.

Odată ce am ieșit din clădire, l-am observat pe Mario rezemat de ușă, așteptându-mă.

— Unde e Anastasia? Plănuiește cât de amară să îmi facă ziua?

— Nu vine cu noi. Iustin i-a cerut să îl lase pe el... din câte am înțeles, îl cunoaște mai bine pe Dragoș.

Bănuiam că Dragoș este artistul înfumurat după care oftau colegele mele și care, dacă nu ar fi fost după fiica lui, nu m-ar fi ales în niciun caz. Încleștam maxilarele cu un

aer disprețuitor, propunându-mi să îl evit cu orice preț atunci când voi ajunge la el acasă și să dansez cât pot eu de bine, doar ca să îi arăt cu cine s-a pus, căci eu, Karina Baldin, într-adevăr sunt o balerină talentată.

Ne îndreptarăm spre poartă și zărirăm mașina lui Iustin, parcată pe marginea trotuarului. Portiera șoferului era deschisă, iar acesta stătea rezemat în coate peste capotă, vorbind la telefon. Cum ne-a văzut, a făcut semn să se deschidă portbagajul și m-a îndemnat să caut acolo costumul pe care trebuia să îl port la spectacolul acesta infantil. Descoperisem într-o învelitoare de pânză, un tutu de dantelă cu sclipici în nuanțe de alb și albastru. L-am admirat cât mi-a stat în putință, apoi am susurat cu o voce lină:

— E perfect!

Am urcat în mașină și, din acel moment, nu m-am mai gândit la nimic. Nici prin cap nu îmi trecea că acel traseu urma să fie calea destinului meu și priveam totul cu indiferență. Era o zi simplă, normală și doar ușoarele emoții din adâncul meu modificau monotonia zilnică, readucându-mi aminte la intervale scurte de timp că voi ține un spectacol după o lună de școală. Deși nu era într-o sală plină de oameni importanți, pentru mine nu conta, îi ofeream aceeași importanță.

Nu am ținut cont de drum, pe unde mergeam sau cât a durat până am ajuns la poarta neagră a casei lui. Iustin a claxonat o dată și porțile s-au deschis larg, parcând mașina în dreptul celorlalte automobile din curte. Din interior, mă uitam buimacă la curtea imensă ce se întindea pretutindeni, arbuști ornamentali creșteau pașnic pe marginea unui drum din pietriș mărunț. Într-o parte se vedea o masă mare cu scaune, apoi, mai în spate, o canapea cu fotolii și măsuță de centru, toate băgate sub un fel de prelată de soare pentru grădini. Marginea curții era toată îngrădită de un zid de cărămidă peste care creșteau în voie lilioci, acum fără floare. Îmi imaginam parfumul din acea curte largă în timpul primăverii, când liliecii ar fi înfloriți. M-am cutremurat de plăcere și am inspirat adânc

în piept, cu speranța că poate, rățăcit pe undeva prin atmosferă, acest parfum să fie regăsit și simțit, însă am fost întreruptă chiar de domnul casei, care s-a grăbit într-un suflet spre noi, poftindu-ne politicos să intrăm, să nu rămânem în pragul porții. Acum purta doar o cămașă în carouri mărunte de culoare albastră. Jeanșii albaștri îi schimbaseră cu unii indigo, iar mocasinii cu o pereche de pantofi negri. Își pieptănase părul, deși un vârtecuș într-o parte a frunții îi deforma imaginea impecabilă. Asta făcea să îmi imaginez cum stă la o masă de lucru, cu fruntea în palmă, oftând obosit. Știam foarte bine că munca de artist, oricare ar fi ea, nu era una tocmai ușoară și, după spusele Anastasiei, acest domn îngâmfat era și fotograf, și pictor, și desenator. Cine știe cu ce se mai ocupa?

Am ridicat ochii spre el o secundă, pentru a da oarecum bună ziua, deși mai mult aș fi vrut să îi aduc la cunoștință exact acolo faptul că sunt o balerină excelentă. Prea timidă, nu doream să fiu prima care începe o ceartă, așa că renunțasem repede, urmărind sclipirea emotivă din ochii gazdei. Zâmbea sincer și parcă uitase în totalitate că avea în curte o balerină pe care el o refuzase în mod categoric. Drăgălășenia din ochii lui vopsiți în bezna nopții nu putea ascunde acea nostalgie înduioșătoare. O simțeam alergând pe pielea mea, încercând din răspuțeri să își vâre coada ascuțită în pieptul meu, dar răsuflările agitate o țineau la distanță, mă sileau cu orice preț să îmi feresc ochii din ochii lui.

Am luat-o înaintea lui Mario, în timp ce Iustin rămase în urmă, povestind cu cel ce părea să îi fie un fel de cunoștință.

În dreapta curții, protejați de soare de o altă prelată mult mai mare, cel puțin douăzeci de copii alergau chiuind, cântând, jucându-se... Era multă veselie în acel colțișor ornamentat cu baloane și ghirlande colorate. Muzica infantilă răsuna dintr-o stație retrasă, unde un fel de DJ adolescent încerca să țină departe o șatră de băieței interesați de toată artileria lui. Printre mulțimea de copii, am zărit-o pe sărbătorită; era îmbrăcată într-o rochiță

albastră stil Cenușăreasa și purta pe cap, între bucle, o coroniță sclipitoare. Printre micii ei invitați, gesticula ca o mare cunoscătoare de protocol.

Pe prima treaptă din fața casei, probabil doamna, aștepta vorbind la telefon. Era superbă, cu părul ondulat până la umeri, strălucind ca un cărbune în razele târzii ale după amiezii de început de octombrie. De statură medie și greutate potrivită, cu buzele rujate și fond de ten aplicat pe obraji, cu degetele fine terminate în unghii lăcuite, cu o cămașă simplă a cărei mâneci îi ajungeau până la coate și cu pantaloni de culoare crem, zâmbea primitoare, deși nu ne acorda prea multă atenție. Discuția avută la telefon era una destul de importantă și nu reușea să renunțe la ea.

Ne-am oprit toți în fața ei, ca în fața unei regine, și atunci a închis telefonul în grabă, salutându-ne.

— Să vă arăt unde vă puteți schimba... înainte să dăm tortul, asta ar fi cam... ridică brațul uitându-se la ceas... în treizeci de minute... Cât durează numărul vostru?

— Cel mult treizeci de minute, cu posibilitate de prelungire, în caz că o cere sărbătorita, i-a explicat Iustin politicoș, reușind să îi lărgască zâmbetul pe întreaga figură.

— Atunci e bine! Urmați-mă!

Am intrat într-o casă mare și frumoasă, cu ferestre largi prin care intra lumina într-o cantitate nemăsurată. Draperii scumpe cădeau într-o parte și alta a ferestrelor, iar înăuntru domnea o ordine și o disciplină de parcă era vorba de un muzeu, nicidecum de un cămin. Am încercat să-mi țin ochii departe de toate acele bunuri, străduindu-mă să par neinteresată de ceva atât de nou și spectaculos. Mă gândeam puțin la cum va fi să dansez pe vârful picioarelor în fața a cel puțin douăzeci de copii, tocmai când doamna casei s-a întors zâmbitoare spre noi, vorbind:

— Vă doresc succes, dragii mei balerini, mai ales că vă înfrunțați cu niște copii... mări ochii plini de un fel de spaimă ironică, scuturând din mână. Este vorba despre cel mai critic public care există.

Parcă îmi citise gândurile. Mă temeam de copii, știind

că sunt destul de pretențioși și nu doream să-i plictisesc. Îmi simțeam mâinile înghețate și eram mai mult ca sigură că devenisem palidă. Oricum se vedea situația, ridicasem bărbia în sus, hotărâtă să nu mă las intimidată de câțiva copilași. Am tresărit în timp ce parcurgeam un hol lung cu multe uși așezate aproape față în față.

Râsul lui m-a făcut să tresar...

Deși, în adevăratul sens al cuvântului, râsul nu dovedea decât fericire și mulțumire, eu l-am considerat mai mult barbar. Prea strident pentru urechile mele. Era prea energic, ca acela al unui copil și mă prindea în mrejele lui cu nevinovăție, silindu-mă să zâmbesc și eu.

Nu cumva încerca să își facă remarcată prezența?

Când s-a oprit doamna casei, ne-am oprit și noi. Aceasta a deschis o ușă albă și ne-a poftit într-o încăpere îngustă, ce semăna mai mult a camera de oaspeți din colegiul nostru.

— Poftiți, vă rog! Aici nu o să vă deranjeze nimeni. Dacă aveți nevoie de ceva, puteți apela la mine fără probleme.

Ne-a lăsat să intrăm, în timp ce ea a rămas în pragul ușii larg deschise, cu zâmbetul sincer. Nu scăpa telefonul din priviri și îl strângea între degete, de parcă era pe punctul de a primi o veste importantă și trebuia neapărat să îl aibă aproape.

După ce am studiat încăperea, m-am întors din nou spre doamna care rostea ultimele cuvinte. Îi văzusem legați unul de altul printr-o conexiune greu de descris. Domnul Dragoș își întinsese brațul peste umerii ei și o înconjură cu căldură. Amândoi zâmbeau, de parcă ar fi comunicat telepatic.

— Apropo, se auzi vocea doamnei, mă numesc Carmen. Iar el e soțul meu, Dragoș.

Ridicând ochii pe sub sprâncene, l-am privit din nou, deși îl cunoșteam tocmai din colegiu când venise cu fiica lui pentru a alege o balerină. Dacă nu ar fi fost fetița, el nu m-ar fi ales, așa că știam foarte bine că nu are o părere prea bună despre mine. Cumva doream să îi atrag atenția,

să-i demonstrez că are în față o balerină talentată, o elevă eminentă dintr-o academie de renume, că eu, lebedă grațioasă, pot oricând să îl fac să-și ceară iertare, așa că imploram prin gânduri și dorințe secrete să ridice ochii lui ruși din noapte și să mă privească. Să descopere în imaginea mea simplă o zână dansatoare, veselia care i-ar face pupilele să se dilate și să licărească îmbătate de vrajă, eleganța care l-ar fermeca și l-ar îndemna să se plece în fața mea ca în fața unei regine, o regină căreia, părea să îi pese prea mult de impresia lui. Chiar prea mult...

„Nici măcar nu te cunoaște, Karina. De ce îți pasă de părerea lui?”, mi-am zis, mutându-mă de pe un picior pe altul atunci când Dragoș s-a uitat, în sfârșit, la mine. Zâmbetul i-a dispărut, lăsând doar o urmă ușoară să se întrevadă pe cele două buze vii, ca și când imaginea mea ori îl făcea să regrete că s-a purtat urât, ori îl făcea să regrete că mă vede acolo. De această dată, nu m-am intimidat, ci din contră. Am insistat asupra ochilor lui întunecați până când, cu pieptul îngreunat de nostalgie, i-am descoperit-o și lui. Ceva ca un fel de dor nestăpânit îi plutea în lacrimile transparente ale ochilor, acolo unde parcă numai eu eram în stare să îl descopăr. Cu grabă, am studiat celelalte persoane, dornică să aflu dacă au descoperit același lucru ca mine, dar din păcate, nimeni nu îmi arăta asta. Ca un fulger, mi-am îndreptat încă o dată atenția asupra lui, iar el, cu un aer domolit, umflându-și pieptul calm, m-a evitat. Mă întrebam dacă nu cumva și-a dat seama că l-am descoperit, că i-am surprins nostalgia oglindită în privire, și acum fugea de mine ca să nu râd, să nu îl dau de gol. Atunci am simțit o ușoară teamă ce palpita în jurul lui, ca o aură pe care el dorea să o absoarbă, să o înlănțuie în interior, să nu o lase să scape. Eu însă o prinsesem din zbor, o țineam strâns în pumn și aveam de gând să o folosesc împotriva lui atunci când îmi va oferi ocazia.

Eram numai cu Mario, restul se retrăsese în grădină, alături de ceilalți invitați. Pe Iustin îl luaseră cu ei, iar mie mi-a fost imposibil să nu îi urmăresc parcurgând

curtea și îndreptându-se spre masa de sub prelată. Îi urmăream atât de concentrată, încât nu îmi păsa că mă împiedic de tot ce îmi ieșea în cale. Le urmăream gesturile prin fereastră, săltăm pe vârfuri de fiecare dată când îl pierdeam pe Dragoș printre oameni, oftam când nu ajungeau la mine discuțiile lor.

— Karina, ce ai? De ce te holbezi atâta la ei? Ce găsești interesant la niște oameni maturi, cu gesturi din ce în ce mai sărace, mai împrăștiate. Sunt trecuți deja de tinerețe, nu mai au niciun farmec...

— Nu sunt bătrâni, am protestat, fără să-l privesc. Urmăream interesată cum Iustin se adâncise într-o discuție cu doi necunoscuți, și asta mă făcea să îmi pun o grămadă de întrebări.

— Dar nu mai sunt nici pe placul nostru. Nu zic că doamna aceea nu e frumoasă, dar eu, la vârsta mea, mă uit mai degrabă la tine.

Vorbele lui mi-au atras atenția, în sfârșit. I-am aruncat o privire peste umăr, cu ochii albaștri plini de reproș. Eram doar în lenjerie intimă, cu costumul de cenușăreasă în mână, umbra curbată a șoldurilor pătând senzual podeaua, poate prea lungă, prea subțire, dar atrăgătoare, capturând atenția lui Mario, silindu-l să o admire înflăcărat. M-am retras din fereastră ca să stric concentrarea colegului meu și m-am grăbit să mă îmbrac. L-am rugat politicos să îmi încheie nasturii de la tutu, în timp ce eu mă înălțam pe vârfuri ca să pot vedea mai bine ce se petrece afară.

— De când se cunoaște Iustin cu ei?

— Întreabă-l!

— L-ai mai văzut vreodată?

— Pe cine? Mario nu se arăta prea interesat de acea discuție și împacheta până și lucrurile colegei sale pentru a nu cădea deplin în plictiseală.

— Pe ei. Pe cei doi soți...

— Dragoș vizitează colegiul nostru. În fiecare an se face un catalog cu toți balerinii și instructorii de aici. Știu că l-am prins și eu vreo doi ani... înainte de asta nu știu

nimic.

— De ce?

— Pentru că am fost și eu unul nou ca tine. Dar bineînțeles, părinții mei sunt rude îndepărtate cu Iustin, și noi doi ne cunoaștem de foarte mult timp.

— Aha...

Nu mă interesa povestea lui Iustin, mai ales cea a lui Mario. Mă gândeam cum să fac astfel, încât să mă bag sub pielea profesorului, pentru a ajunge până la Dragoș, ca să pot să mă răzbun pe el pentru ce îmi zisese în sala de balet. Mi-am strâns buzele cu un simț răutăcios, fără să îmi pese că arătam mai mult a malefică. Chiar că nu îmi păsa.

În cincisprezece minute ieșeam din încăpere, îndreptându-ne spre grădina unde toți copiii se strânseseră pe saltele, în fața unei scene improvizate din nailon albastru. Puseseră niște pari pe care îi înveliseră cu perdea și împletiseră flori de sus până jos, pe toată lungimea lor, ca să arate a basm. Deja muzica era pusă și se auzea coloana sonoră a filmului Cenușăreasa, cântată numai de clapele notate cu sunete diferite ale unui pian absent. Totul provenea din acea stație, dar asta nu deranja pe nimeni, pentru că toate privirile erau îndreptate spre mine, o tânără balerină mică și subțire, ale cărei picioare drepte și impresionant de albe se iveau tocmai dintr-un tutu de culoare alb albastru, sclipitor. Brațele îi erau ca de porțelan, iar umerii rotunzi și delicați. Părul de culoarea aurului prins într-un coc strâmt înconjurat cu floricele albe, iar ochii albaștri ca cerul, prin care se demonstra întreaga sa existență umană. Nu țineam cont de ceea ce se povestea ca să dea farmec scenei. Nu țineam cont nici de femeile impresionate ce își făceau aer cu evantaie, așezate picior peste picior pe canapeaua și fotoliile de sub prelată. Nu țineam cont nici de bărbații ce își șopteau în urechi și râdeau cu țigările în mână. Nu mă interesa nici de Iustin rezemat de masa încărcată cu artileria DJ-ului. îl așteptam pe Mario, prințul meu din basm, ca să mă cuprindă de trup și să mă înalțe spre cer, să mă prindă elegant de mână și să mă învârtă ușor pe vârful, să mă ia în brațe, gata să mă

sărute spre surprinderea și încântarea fetițelor, să îmi ofere flori din dragoste și să zâmbesc spectatoarelor ce ne priveau nemișcate, îmbătate de atmosferă, cu umerii rigizi de parcă ar avea în față o minune.

Îmi venea să râd, mai ales că Mario mă întărâta batjocoritor:

— Parcă am fi de ciocolată, așa de lung se uită la noi. Pocnești din degete și își revin?

Noroc cu corsetul, altfel aș fi izbucnit într-un râs gălăgios și m-aș fi făcut de rușine în fața mulțimii. Înelitoarea aceea strâmtă era ca o tablă pironită peste pieptul meu și nu îmi permitea să respir. Dar nu aveam nevoie de respirație ca să pot dansa. Ce bine!

M-am văzut în fruntea elitei – cea mai mare protagonistă –, iar asta m-a făcut să devin și mai înfumurată. Îmi priveam fotografia cu o ironie întipărită pe fiecare trăsătură a feței și, când acesta încerca să facă cea mai reușită poză din viața lui, mă întorceam brusc, zâmbind la fel de malefic ca în casă. Îl observasem oftând cu mâinile tremurându-i ușor pe aparat. Îmi imaginam cum ar fi fost dacă ar fi stat în fața mea cu un bloc mare de desen și cu un creion, în loc de un desen artistic ar fi făcut o caricatură de râsul lumii. Ce triumfătoare mă simțeam necăjindu-l. Îi observam chiar și sudoarea alunecându-i pe frunte, în jos, din cauza grabei și efortului depus pentru a mă prinde în cel mai bun unghi.

Inutil, mi-am zis, închizând ochii pentru o secundă.

M-am trezit din gânduri abia când aplauzele și chiotele zguduiau grădina. Copiii veneau pe rând cu trandafiri în mână și mi-i dădeau mie, sorbindu-mă din priviri la fel ca pe un bibelou imens de cristal. Ne atingeau, pe mine și pe Mario, și ne întrebau dacă suntem oameni adevărați. Îmi controlau tutu-ul și trăgeau de el, gata să îl rupă. Ne pipăiau picioarele și, mai ales, panglicile poantelor. Se fotografiau cu minunile acelea, cu zâmbete largi pe buze.

— Nu putem spune că asta e zi urâtă, m-am uitat la Mario ce așternea pe buzele lui domnești un zâmbet atât

de fals cât toată greutatea lui. Suntem vedete! Ce mai! Niște zei coborâți pe pământ!

Am pufnit în râs, murmurând distrată:

— Ce bine știi să te prostesti!

— Eh, da! Sunt prea mici să priceapă la ce mă refer.

Abia când s-au plictisit toți, ne-am văzut eliberați, pregătiți de plecare. Dar Carmen ne-a oprit cu o voce autoritară, spunându-ne:

— Nici să nu vă gândiți că plecați de aici așa de repede! Trebuie să serviți ceva gustări și răcoritoare. Cu toate că suntem la început de octombrie, căldura nu cedează.

— Cel puțin mergem cu burțile pline înapoi... și plătiți, comentă Mario cât mai aproape de urechea mea, ca să nu fie auzit.

În scurt timp am fost uitați. Se cânta la *mulți ani* și se împărțea tortul. Toată lumea o înconjurase pe sărbătorită, iar tatăl său nu ezita să o fotografieze, chiar dacă încărcase memoria aparatului foto numai cu ea. Asta îmi plăcea la el. Era mereu atent la chemările micuței și-l mai vedeam îmbrățișând doi gemeni mici. Nu aveau mai mult de doi ani și cereau mereu camera să facă și ei poze. Le asculta comenzile cu calm și se supunea mereu cu un zâmbet dulce pe buze. Apela și la chemările soției, chiar dacă aceasta se juca un du-te-vino cu el. Era fericit. Îi citeam asta în ochii atât de închiși la culoare, încât păreau smoală caldă, dar erau prea duiosi și prea sinceri ca să se asemene cu așa ceva. Preferam să îmi imaginez un cer plin de nori plumburii, ceva mai exagerați, ca de uragan. Nori negri agitați de vifornite cutremurătoare, în stare să înghețe pământul întreg, să-l pustiască...

Nu mă pricepeam deloc la descrieri. Era mai bine să renunț înainte să fac vreo prostie, să transform un bărbat frumos într-un monstru. Mai bine i-am căutat nasturii cămășii. Pariam că cel puțin unul dintre ei trebuie să fie desfăcut și chiar așa era. Nu greșisem. Avea niște umeri lați care atrăgeau orice privire feminină și o încântare aparte, căci toate acele femei râdeau când era în preajma

lor. Am strâmbat din nas, negând posibilitatea de a fi invidioasă. Nu îl cunoșteam și abia dacă îi știam numele. De ce ar trebui să fiu invidioasă?

Am clipit de trei ori, încercând să revin în prezent. Brusc, Dragoș mă fotografie. Aș fi dorit să scot limba și să mă surprindă așa în cameră, dar mă temeam de reputația mea în colegiu. Din când în când, Iustin îmi arunca niște priviri curioase și parcă mă întreba de la distanță ce e cu mine. Dragoș a înaintat câțiva pași, încercând din nou să mă fotografieze. Pur și simplu, nu aveam să-i permit! În punctul culminant, m-am aplecat, făcându-mă că îmi aranjez panglica poantelor. Îl simțeam stând în picioare și așteptând calm. Nu avea de gând să se supere. Cel puțin, nu deocamdată.

În următorul moment, m-am făcut că urmăresc o pasăre pe cer. Adevărul era că îl căutam pe Mario, ca să mă scoată din bucluc. Știam că dacă îi voi cere să se așeze în fața mea, nu va ezita. Dar Mario se lingusea pe lângă gazdă, căutând să primească și el o felie de tort.

„Ce stupid! Parcă ar avea șapte ani!”

Dar oare așa era? Îl consideram cu adevărat stupid pe colegul meu? Sau oare deveneam tot mai necăjită din cauză că nu aveam pe cine să mă bazez? Iar Iustin? Îl descoperisem atât de concentrat în discuție cu oamenii, încât parcă le dădea lecții de viață. Am oftat înfrântă, mai ales când l-am auzit pe Dragoș vorbind cu o voce stridentă. Spre marea mea uimire nu atrăgea atenția celorlalți:

— Vreau să fotografiez un pic balerina aceasta micuță și retrasă. Îmi permiți?

Zâmbea ca o vulpe șireată pe sub mustața ușor crescută, combinată cu o barbă numai țepi. Prin părul lui închis la culoare, se mai zăreau și fire albe, semnul maturității.

— Îmi faci mai multe poze mie decât celorlalți...

A râs cu poftă, după care a aprobat cu un simplu da, încercând parcă să nu stea prea mult la discuții cu o străină ca mine. În timp ce flash-ul sclipea neîncetat, foarte serioasă, am continuat, cu speranța că poate, poate,

voi reuși să îl fugăresc:

— Acum nu îți mai par lipsită de experiență?

— Nu, recunosc el, prea concentrat ca să poată vorbi. Asta nu îmi plăcea. Simțeam că nu mi se acordă atenția cuvenită și mă făcea să mă încrunt.

Îngenunchease în fața mea, fotografiind serios din cauza concentrației.

— Oare soției tale îi convine că stai aici, fotografiindu-mi picioarele?

În următorul moment, a dat camera la o parte și a râs din nou cu o poftă ieșită din comun. Nu găseam rostul acelui amuzament, când eu crăpăm de rușine pentru ceea ce spusese. Mă întrebam de unde atâta curaj și nu găseam răspuns.

— Ce copilă ești... l-am auzit șoptind mai mult pentru el.

Am încrucișat brațele la piept și, mușcându-mi buzele furioasă, i-am răspuns înapoi:

— Nu sunt copilă!

L-am văzut apropiindu-se cu pași hotărâți. S-a oprit la o distanță foarte mică, privindu-mă cu aceeași ochi cu care își privea copiii, doar că un gram de ironie se revărsa în ei ca o picătură de sânge într-o cascadă.

— Ai părinți?

— Bineînțeles că am!

— Atunci încă ești copilă... copila lor până vor muri...

Ce puteam să-i spun ca să îl torturez un pic? Nu îmi găseam cuvintele, simțindu-mă dintr-odată afundată într-o clocotire de gânduri fără înțeles. Puteam pur și simplu să tac, astfel va pleca și mă va lăsa în pace. Dar nu îmi permiteam un astfel de lux, când în adâncul meu o plăcere divină îmi cerea să nu îl alung. Să fie vorba de curiozitate?

— Atunci și tu ești copil...

— Da, mi-a permis să rânjesc satisfăcută și când mi-a văzut buzele pline lungindu-se proaspete pe față, a continuat: Am fost... Acum sunt numai în fața lui Dumnezeu...

— Dar tot ești...

Suflă din greu, parcă dându-se bătut. Mă strivea cu ochii lui de smoală și mă scufunda în minuscula mea stare, așteptând răbdător să mă adun și să mă încrunt și mai tare, în așa măsură că sprâncenele aproape că se atingeau una de alta.

— Câți ani ai? Întrebă într-un târziu, mai serios decât îmi puteam închipui. Nu era o întrebare din interes. Ironia nu îi dispărea nici de această dată din negura ochilor.

— Dar tu? Deși încordată din cauza situației, am fost sigură că de data aceasta l-am încolțit așa cum se cuvenea. Ai curaj să spui câți ani ai?

— Patruzeci, mi-a răspuns usturător de prompt.

Nu mi-am pierdut zâmbetul de pe buze, însă mă simțeam un pic jenată. Încet, încet, îmi dădeam seama că nu mă comportam matur, așa cum de multe ori aș fi dorit să o fac, mai mult pentru a demonstra lumii cât sunt de perfectă. Cu o șovăială de înfrântă, am murmurat:

— Optsprezece...

— Ești mică.

Astea i-au fost ultimele cuvinte. Mi-a întors spatele și a plecat, introducându-se într-o discuție unde nu lipseau zâmbetele, glumele și vorbele haioase. Îl observasem prinzându-și soția, la fel ca în pragul încăperii din casă, și sărutându-i obrazul întins parcă anume pentru acel gest.

Dintr-odată, m-am simțit cu adevărat mică. În interiorul meu bătea vântul și ploua cu stropi torențiali. Îmi mușcam buzele ca să îmi abțin plânsul, deși lacrimile îmi încețoșaseră deja ochii. Norii de plumb îmi apăsau umerii, gonind gândurile pe care mă sprijineam, singurele în stare să mă mai țină la suprafață. Și când acestea au cedat, rătăcind prin negura necunoscutului din jurul meu, eu am căzut în abisul revoltător ce-mi topea inima de necaz și supărare. Aerul îmi lipsea, mă sufocam. Soarele dispăruse, nu mai dădea lumină ochilor mei. Singurătatea mă îmbrățișa, seacă și pustie ca însăși moartea care în ultimele clipe se abate peste viață și, în loc să-i mai dăruiască o clipă de fericire, ea o adâncește în agonie, blestemând sfârșitul.

Ce trist! Ce dur era cu mine, fără să țină cont de faptul că, dacă într-adevăr eram o copilă, îmi va frânge inima. Îmi doream să-mi fi înghițit limba în momentul când îl văzusem apropiindu-se de mine. Până la urmă, acel orgoliu de copil înfumurat nu a făcut decât să mă arate cu adevărat mică în fața acelei persoane. Nu am dat dovadă de maturitate. Învățăturile pe care mi le aplicasem singurică nu avuseseră niciun rost. Până și surioara mea de cinci anișori ar fi dat dovadă de mai multă chibzuială.

Ce a urmat apoi, nici nu doresc să-mi amintesc. Voiam să plec, dar nu aveam curaj. Nu găseam explicații în fața lui Mario și a lui Iustin, căci de restul chiar nu îmi păsa. Cât am mai stat acolo am încercat să nu vărs vreo lacrimă, strângând din maxilare și sprijinindu-mă pe duritatea lor ca să mă țin tare.

Apoi...

Nu căutam decât luna pe un cer împânzit de crengile copacilor din campus și lacrimile îmi curgeau șiroaie, tresărind din cauza suspinelor. Ce înjosită mă simțeam! Ce dezastru de om eram! Rafala vântului ajungea până la mine cu vocea lui gravă, acuzându-mă de imaturitate și asta mă durea enorm. Îmi măcina stomacul ca un pumn de fier care, odată cu puterea lui sfârtecătoare, îmi otrăvea organismul.

Îmbrățișam pătura, sufocându-mi plânsul ca să nu fiu auzită, în timp ce în gândul meu se repeta la nesfârșit acea scenă oribilă din grădina lui Dragoș. Îl vedeam atât de real, încât eram sigură că atunci când îl voi atinge, îl voi simți cu adevărat. Încleștam pumnii, avertizându-mă că nu voi sfârși bine dacă voi face acel gest și mă rugam să adorm, chinuindu-mă să îndepărtez imaginea lui din minte. Și pentru că nu puteam adormi, căutam bezmetică poantele plutitoare care mă înveseliseră în nopțile trecute, dar și ele refuzau să se apropie de mine, reproșându-mi că sunt prea mică, prea mică, prea mică...

Capitolul 4

Mă plimbam pe malul mării, lăsând ca valurile spumoase să îmi amenințe timpanele cu o gălăgie

asurzitoare. Briza dulce, ca de sfârșit de vară, mi se strecura printre şuvițele de mătase ale părului blond, fluturându-le în aer la fel ca pe un drapel înălțat între nori. Depărtările fremătau sub severitatea însușită a unui apus însângerat care reușea, spre marea mea mirare, să picteze până și nisipul gri în acele culori ale focului. Ecourile se prelingeau suav până la ființa mea, dar de acolo se transformau brusc în monștri ce pătrund în interioru-mi mișcat de nostalgie, strigând un nume comun care, totuși, mie îmi făcea atâta bine. Lacrimile fierbinți s-au cristalizat între pleoapele înăsprite și usturătoare. Chiar dacă nu se desprindeau, în umezeala lor transparentă poartă sărutarea lui și dorul contagios care îl cheamă neîncetat, îl îndeamnă să se întoarcă. Însă... cum ar putea un înger să își părăsească lumea pentru cineva neînsemnat ca mine? Cum poate coborî din cer și să răspundă astfel capriciului din dorințele mele?

Urmăream fiecare pas pe care îl făceam, fără să îmi pese că mă duceau din ce în ce mai departe. Nu mă temeam că mă voi pierde, deoarece plaja depășea orice orizont. Doar ea îmi glăsuia tainic că minunile se întâmplă numai dacă nu îmi pierd speranța.

Speranța...

Ea era cea care încerca să mă abandoneze, să fugă de mine prea sătulă, căci fata în jurul căreia domnește e insuportabilă. Cere tot mai mult și insistă dezamăgită, nervoasă, pentru că nu primește ceea ce i se cuvine. Poate ar trebui să mă împac cu ideea, însă refuz. Prefer suspinul adânc, încercând să străbat a mia oară trecutul, acolo unde știu mai mult ca sigur că îl voi găsi pe el, cel pe care l-am iubit atât de mult...

Încă îl iubesc...

Nici prin cap nu mi-a trecut că voi veni tocmai din Oradea până aici, îndemnată de destin. Îl visasem înainte de toate aceste întâmplări, dar niciodată nu am crezut că asemenea vis poate deveni realitate. Îl văzusem în partea cealaltă a realității, stând drept în fața mea și sprijinindu-și o palmă pe umărul meu. Încerca să mă atragă în brațele

lui, însă eu mă opuneam. Nu îi vedeam figura, intuiai că este un bărbat frumos, iar asemănarea dintre cel real și cel din vis a fost extraordinară.

Târziu mi-am dat seama de asta. Foarte târziu.

Niciodată nu am crezut în vise și atunci am făcut o legătură rapidă, considerând că poate fi o persoană ca multe altele pe care le voi cunoaște de-a lungul vieții mele de artistă.

Lacrimile subțiri prindeau viață, deveneau din nou umede și calde, îmi treceau de dunga mărginită de gene, gata să mi se prelingă pe obraji în orice moment. Îmi doream să mă conving de faptul că ele nu erau decât răspunsul la agresivitatea brizei, dar în sufletul meu știam că semnele tristeții proveneau de la dorul pe care i-l purtam. Cui să spun ce am pe suflet când mă vedeam înconjurată de atâta singurătate? Cu cine să împart gândurile ce năvăleau asupra-mi crude, nemiloase, când nimeni nu era dispus să mă audă plângând? De ce mai existau încă lacrimi în ochii mei pentru ceva ce am știut de la bun început că nu are rost și că nu duce nicăieri?

Puteam să îmi pun milioane de întrebări, însă eram conștientă de faptul că niciodată nu voi găsi răspunsuri logice la niciuna dintre aceste întrebări. Ore în șir mi-am privit trupul în oglindă, încercând într-un fel sau altul să găsesc în el vinovăția, păcatul și eșecul, dar oare mâinile, picioarele și abdomenul îmi erau în afara bunelor moravuri?

În momente ca acesta, voiam să-l întâlnesc, deși știam sigur că distanța dintre noi era mult mai bună decât o întrevedere. În timp ce mă abțineam să mă rog, să îl chem, să îl întâlnesc, mi-l imaginam venind din partea opusă, cu zâmbetul acela seducător și nelipsit pe buze. M-am cutremurat de plăcere și, mai ales, de dorul care mă apăsa, de speranța că, în sfârșit, după atâta timp am ocazia să îl ating, să îi simt răsuflarea lovindu-mi obrazul cu delicatețe și să îl privesc în ochi, căutând în adâncul lor licărirea vie pe care, pur și simplu, o adoram. Dar nimeni nu venea. Într-o atmosferă atât de solitară și sinistă, de

parcă cerul era pe punctul de a coborî și de a se uni cu pământul, de parcă o catastrofă era în plină desfășurare, numai ochii lui nu îi găseam. Numai acea imagine caldă și aducătoare de liniște nu mă întâmpina. Nici măcar răsuflarea lui nu îmi parfuma pielea...

Un alt oftat făcu să îmi tresară umerii și, pentru o clipă, am închis ochii, văzând balerine vesele, adunate în grup într-un colț al sălii în care mă aflam și eu. Nu știam de ce, dar azi înaintasem între colege cum nu o mai făcusem niciodată până atunci. Singurătatea și tendința de izolare mă părăsiseră, având astfel curaj să intru în discuțiile prietenelor. Nu departe de ele, băieții păreau la fel de prinși în discuții, văzându-l și pe Mario gesticulând foarte agitat. Era zarvă mare în sala de repetiții, de asta îmi aduc perfect aminte. Era o zi de toamnă posomorâtă, așa cum trebuia să fie în orice octombrie. Vântul colinda străzile din ce în ce mai pustii, strecurându-se printre clădiri, printre ramurile din ce în ce mai părăsite de frunze, ajungând triumfător până în cele mai discrete cotloane, se răsucea, se împletea și în cele din urmă se alungea la fel ca fumul subțire și străveziu al unei țigări, înălțându-se până la ferestrele sălii de balet. Se izbea de ele, cerând autoritar să i se permită intrarea în încăperea vastă unde noi ne pregăteam pentru antrenament. Nimeni nu îl lua în seamă, nimeni nu era atent la răbufnirile lui de zeități capricioasă, rănindu-i orgoliul, îndemnându-l să stârneasă ploi reci, mărunte, dese și persistente.

Pentru o secundă, am întors privirea spre fereastră. Lumina dimineții era absentă, nu reușea să străbată norii de vată, să ajungă până la pervaz. Timpul acesta mohorât, stropii de ploaie prelingându-se pe sticlă în liniștea lor absurdă, uneori molcomi, alteori prea grăbiți, vibrația ferestrelor mângâiate de gheara pietroasă și lipsită de duioșie a vântului, îmi provocau tristețe. Un dor nepătruns mă ajungea, îmi gâdila inima, îmi apăsa sufletul cu o greutate insuportabilă de plumb și mă silea să oftez. Mi-am întors privirea spre oglindă, admirând haosul din sală. Balerinele exersau încălzirea înainte de antrenament,

purtând discuții aprinse.

Am surprins-o și pe Anastasia șezând pe podea, legându-și poantele. Am rămas cu ochii la ea, admirându-i eleganța cu care își lega panglicile de satin peste gleznă, până când imaginea se distorsionă devenind o neînsemnată pată de culoare ce se mișca sacadat, ca atinsă de suferință. Mă întrebam cât de adânci îi puteau fi gemetele îngreunate de durere și jale, dacă nu reușeau să ajungă până la mine. Eram conștientă de existența lor, de chinurile în care se frământau și le căutam într-o temniță dinăuntru Anastasiei, bine ferecate, departe de orice curios, orice intrus. Era ciudat totuși că nu o deranja gălăgia făcută de noi, că nu se răzvrătea ca aripile fremătătoare ale vântului, că era atât de calmă, atât de îndepărtată de prezent. Și pentru că Anastasia devenise cu adevărat o pată diformă ce se alungea în diferite părți și forme în sclipirea netedă a oglinzii, am revenit cu atenția asupra mea. Mă studiam tăcută și concentrată, ca să găsesc măcar în interiorul meu ceea ce nu reușeam să descopăr în interiorul femeii. Azi purtam un costum galben, cu o rochiță din dantelă foarte ușoară care, la cel mai mic strigăt al curentului, protesta mută, ca aripile unui fluture cutremurate de vânt. Părul îl prinsesem într-un coc strâmt și simplu, și îmi machiasem ochii cu rimel. Strălucirea ochilor îmi lipsea. Nu era greu să îmi dau seama de asta, pentru că în ultima perioadă m-am simțit în plus pe acest pământ, m-am simțit a nimănui și fără rost. Și când astfel de sentimente te încarcă, e ca și cum ți-ar cădea cerul pe umeri ca să îl porți în grija ta, fiindcă el e fragil ca o sticlă și, atingând vârfurile brazilor, i-ar veni pieirea. Parcă de tine depinde soarta lui, iar tu, ca un bun creștin, porți în suflet milă și bunătate, te înduri pentru că așa este omul cel înfăptuit din izvor și glie, poartă în acest trup de lut un suflet prea cald și prea viu ca să nu îi pese. Simțeam povara aceasta gârbovind-mi spatele, furându-mi oxigenul. Am căzut pe călcâie, răsuflând adânc, căutând disperată sprijin în atmosfera caldă și primitoare. Iar în încercarea mea de a nu cădea în toropeală, certându-mă în

secret cu propria-mi imagine din oglindă, l-am văzut pe Iustin intrând în sală, în compania lui. Am mărit ochii surprinsă când l-am recunoscut. Era el, fotografia academiei de balet, cu acea privire apăsătoare, ruptă din cea mai adâncă noapte din cauza căreia parcă te simți vinovat de cine știe ce păcat, făcându-ți umerii într-adevăr mai fragili, conștient că în orice moment, cerul acela subțire ca o pojghiță de cristal, doar că mai greu decât stânca, îi va elibera, găsindu-și sfârșitul atât de temut. Iar el s-a uitat exact la mine de parcă știa că mă aflam acolo. Pieptul mi-a cedat brusc, aerul a devenit nesățios, nu mă mai îndestula, mâinile îmi tremurau slăbănoage, lipsite de vlagă și căutam cu orice preț să mă așez pe podea, să ascund acea senzație de nervozitate care mă controla.

„Dragoș...”, mi-am zis, întredeschizând gura și lăsând ca aerul să pătrundă rapid în organism. Ultima dată când ne-am întâlnit, am sfârșit cumplit. Mă înecasem în lacrimi din cauza cuvintelor dure rostite de el.

„Nu sunt copil...”, am răspuns celui om care acum studia fiecare balerin în parte. Și cu cât strigătele mele deveneau mai stridente, cu atât el se îndepărta mai tare, și mai tare, protejat de un scut invizibil împotriva agresivității mele abătute asupra lui. Era tăcut și serios, nu exprima niciun sentiment, fie el de triumf sau de cădere, ca să îmi demonstreze că eforturile mele nu erau în zadar. Mi-am dat seama atunci că revederea noastră nu însemna nimic pentru el, că uitase totul, că niciodată nu acordase importanță discuției noastre, vorbelor dure pe care mi le-a adresat. Din cauza asta mă răzvrăteam și eram din ce în ce mai pornită. Voiam să prind curaj și, în cele din urmă, să-i spun ce am de spus. Tremuram însă, pentru că privirea lui adâncă mă răscolea și implora sfâșietor să renunț la orgoliu, să nu-l mai judec pentru că este un artist, iar artiștii au foarte multe stări, toate diferite, de care nu se fac răspunzători. De ce simțeam că inima îmi sare afară din piept în orice moment, preferând să cedeze, să ascundă îndemnul egoiste și răutăcioase care protestau din ce în ce mai puțin? De ce sala se învârtea cu iuțeala

vântului în fața mea și o voce interioară mai îndepărtată îmi cerea să stau cuminte? Ce mi se întâmpla?

Într-o clipă scurtă, Anastasia a strâns toți balerinii în jurul ei și a vorbit:

— Din luna octombrie, așa cum bine știți, încep spectacolele, la care trebuie să asistăm și noi, ca și concurenți. Vom trece printr-o preselecție pentru spectacolul din Constanța, iar dacă ne vom clasifica pe primul loc, vom ține douăsprezece spectacole în toată țara. Așteptăm doar o dată și o oră... Ordinele celor de sus, de la Ministerul învățământului și Sportului!

Aplauze și urale, chiotе de fericire și zâmbete lungite pe fețele luminoase din cauza emoțiilor.

— Așa că... dați-i bătaie și faceți treabă bună!

L-a lăsat pe Iustin să continue:

— Ni s-a cerut un catalog de câteva file cu fotografiile academiei și l-am contactat pe Dragoș Ahtum pentru a realiza catalogul. Voi îl cunoașteți deja. A mai realizat cataloage pentru academia noastră.

Mi-a fost imposibil să nu îl sorb din priviri. Modestia lui îl făcea să arate a om și nu se compara cu acela din grădina casei în care am dansat. Azi era îmbrăcat mai simplu. Purta o cămașă albastră, în carouri, cu același nasture descheiat și o pereche de jeanși mult mai închiși la culoare. Rezemase o geantă de umăr și oricine putea ghici ce se afla în ea, de vreme ce era fotograf. Buzele îi erau subțiri și serioase, abia dacă schițaseră un zâmbet modest când i s-a pronunțat numele și obrajii rotunzi, nebărbieriți, emanau căldură, o dorință profundă de a simți prin toți porii atmosfera încărcată de incitare în care tocmai intrase. Nu îmi era necunoscută licărirea enigmatică din ochii lui de cerneală tulbure. Îmi părea mai degrabă identitatea divină a nostalgiei, căci îmi apăsa pieptul și mă făcea să suspin peste voința mea. Îmi părea că, după călătorii îndelungate, când credeam că tot umblând prin pustietăți și sălbăticie, nu mai am niciun rost. Iar atunci, dintr-odată și din nimic, primesc din văzduh dulci sărutări răcoritoare, aducătoare de pace și liniște, de un bine furat

din zestrea zeilor, răpit din lada cu dorințele lor și dăruit mie, numai mie din întreaga lume. Nu mai eram în stare să mă mișc, să clipesc măcar pentru a demonstra că sunt vie. Nu știam dacă să primesc darul acesta, sau dacă să îl refuz, pentru că sinceră să fiu, mă speria.

Pe când eu mă chinuiam să ies la suprafață, să ciobesc iazul acesta neted în care mă aflam și să înving temerile, în sală se crease o zarvă de nedescris. Toți se învălmășiseră în jurul lui, numai eu rămâneam departe, separată de grup, cu degetele încleștate pe bara de sprijin, fără să mă pot trezi din gânduri și să mă reîntorc cu picioarele pe pământ. Eu, Karina Baldin, schițam în mintea mea imaginea lui. Nu existau întrebări, nu existau răspunsuri. De fapt, aceea nu era o schiță, nu mă mulțumeam doar cu atât. Era mai degrabă o pictură desăvârșită, trecând de la aspectul superficial, la profunditatea sensibilă de dincolo de fință. Căutam nestatornică licărirea ochilor lui, de aceea urmam chemarea melancoliei cântată cu voci frânte, muțită înainte să iasă la iveală la auzul oamenilor din jur. El nu era un om oarecare... Nu, nu era un om oarecare...

Colegele, în frunte cu Ariana, nu îl scăpau din atenția lor, legănându-și trupurile și măsurându-și picioarele, încercând să îi atragă atenția. Îl țineau de povești, întrebând tot ce se putea despre pozițiile ce urmau să le adopte pentru fotografii. Așteptau de la el chiar și o explicație concretă despre calitatea imaginii, măsurată într-o unitate masivă, clară, atât cât să priceapă ele.

Din colțul meu îndepărtat, urmăream scena cu fruntea din ce în ce mai încruntată. Fruntea lui încrețită, studiind în egală măsură și fără interes balerinele din jurul lui, seriozitatea care îi dădea înfățișare de om singuratic și gânditor, acele buze subțiri și împreunate care formau câte un zâmbet discret când era silit de colegele mele, ochii de cărbune prin care juca nestingherită o sclipire caldă și inofensivă, părul brunet pieptănat cu grijă, umerii lați, modelați perfect ca din lut, degetele mișcându-se grabnic pe aparatul de fotografiat... Toate mă duceau la gândul că

îmi plăcea. Și eu îl vedeam drăguț, mai bine zis frumos, la fel cum o făceau colegele mele.

Mi-am frecat fața cu palmele asudate și tremurânde. Doamne! Ce ajungeam să gândesc? Cum puteam depăși măsura, ducându-mă mai departe decât ar trebui? Peste înverșunarea din ce în ce mai nepotolită în pieptul meu agitat, o voce străină, clară ca cea a muzelor din păduri nepătrunse, doinea vibrantă, energică, ba chiar sinistră peste ființa mea:

„Lasă-mă să-ți sărut tălpile ca atunci când sunt ultimul lucru pe care buzele mele l-ar putea atinge...”

M-am speriat. Am mărit ochii, deja rușinată, și am căutat atenția mulțimii. Nimeni nu îmi purta grija. Oare nu auzeau ce se striga în sală? Nu auzeau acele rugăminți ridicole care pe mine mă puneau într-o situație nedemnă în fața lui și în fața profesoarei? Am căutat oglinda, pentru a-mi descoperi chipul crispat și abia atunci mi-am dat seama că totul se petrecea doar în mintea mea, departe de atenția tuturor. Speram ca din când în când, sau măcar o dată în toate acele minute banale, Dragoș să ridice ochii spre mine și să îmi ghicească frustrarea pe figură. Speram să mă întrebe ce am pățit, de ce sunt atât de supărată, retrasă și îngândurată, iar atunci să am ocazia să îi explic tot ce am simțit și simt din cauza lui.

Dar nu o făcea. Nu ridica spre mine niciun colț de ochi, concentrat asupra muncii sale. Îi observam iritația pe figură. Balerinele îl încorsetau. Râsetele lor îl tulburau, știam asta când se încrunta. Aproximarea aceea pătimașă, trupurile lor mlădioase încercând să se lipească de trupul lui rigid, însă neasemuit de cald, îl făceau să ofteze, să-i apară pe frunte broboade de sudoare pe care le ștergea rapid cu dosul mâinii. Nu era timid, voia doar să le refuze cu educație, temându-se de tristețea lor. Și în agonia lui, încolțit din toate părțile, lucra totuși răbdător, improvizând un mic fundal pentru fotografii. Nu lucra singur. Era ajutat de doi bărbați pe care îi mai văzusem lucrând în incinta colegiului. Erau angajați aici.

Rând pe rând, fiecare balerină a pozat într-o poziție

preferată, încântate că, în sfârșit, își puteau arăta talentul în fața lui. Toate îi zâmbeau de parcă era făcut din raze de soare. Toate șopteau despre el de parcă era vorba de o vedetă, și asta mă înfuria. Toate îl admirau și se doreau admirate. Era în gura tuturor și mă întrebam de ce? De ce îl vedeau toate la fel de frumos cum îl vedeam eu? De ce îi cerșeau atenția cu rugăminți insistente? De ce sufeream atât de tare că degetele mele înfierbântate nu îl pot atinge, nu îi pot cunoaște corpul, finețea părului în care m-aș fi jucat în acest moment? De ce tânjeam și eu cu o poftă atât de profundă și nestăpânită să îl privesc în ochi și să descopăr în adâncimea lor carbunoasă acel mister despre a cărui existență devenisem atât de conștientă? Atâtea întrebări îmi puneam, întrebări care mă măcinau, îmi frământau interiorul, mă tulburau, întrebări cărora nu găseam răspuns.

Auzindu-mă strigată, am tresărit înspăimântată. Emoțiile îmi circulau pe sub piele, cercetându-mă, făcând în așa fel, încât să nu fiu în stare să mă ridic în picioare și să înaintez. Pășeam încet, cu picioarele întortocheate, fără echilibru, gata să mă prăbușesc în orice moment. Fotograficul mă privea. La fel făcea și Anastasia cu ochii întredeschiși. Mario era gata să îmi sară în ajutor, dar brusc, mi-am înălțat bărbia și am inspirat adânc, convingându-l să stea pe loc. Artistul îmi urmărea mișcările ridicole, însă nu zicea nimic. Iustin mă încuraja, chemându-mă grăbit:

— Hai, Bobocel! Ai rămas ultima.

Am îndrăznit să-i zâmbesc într-un fel ironic apoi, l-am văzut pe Dragoș surprins. L-a întrebat pe Iustin cu fruntea încrețită, deranjând astfel poziția curbată a sprâncenelor sale subțiri și închise la culoare:

— Bobocel? De ce Bobocel?

Iustin a râs, deși cei din spatele său nu erau încântați de toată atenția acordată mie, o incapabilă în ceea ce privește executarea piruetelor. Impunătoare ca o regină peste supuși, mi-am îndreptat spatele, ascultând explicația profesorului:

— Pentru că e cea mai nouă din această clasă, a ezitat o secundă, dar apoi a mărturisit cu ochii plini de emoție: Și pentru că o văd așa de mică și firavă! Îți vine să o strângi în brațe ca pe un copil.

Cât am putut de repede, am întors ochii spre fotograf, să-i descopăr expresia la auzul acelui cuvânt. Și îl descoperisem zâmbind satisfăcut, în timp ce în ochi îi citeam un fel de aprobare, un fel de dreptate pe care, pur și simplu, eu nu o suportam. Am încleștat maxilarele și am fost pe punctul de a izbucni, când Dragoș mi s-a adresat:

— Ai putea să-ți alegi o poziție... Pe care o preferi!

Vocea îi era bărbătească, serioasă și hotărâtă. Fie că voiai, fie că nu, te supuneai conștient că nu îi poți rezista.

La îndemnul lui Iustin, m-am ridicat pe vârfuri cu picioarele apropiate, înălțând trupul și întinzând brațele. Pregătită pentru o poză în poziția indicată de Iustin, am tresărit când telefonul acestuia a răsunat cu ecou puternic în toată sala.

— Scuzați, șopti instructorul, făcându-i semn Anastasiei să îl însoțească.

Ochii îmi rămaseră împietriți în acea direcție, simțind cum mă lasă puterile. Colegii deja comentau în spate despre un presupus telefon ce va determina data și ora spectacolelor și toți se arătau nerăbdători. În plus, profesorii mei plecaseră, colegii mă evitau, iar eu, eu, eu... eram prea aproape de el. Îi trasam linia perfectă a mandibulei, îi descopeream licărirea vie din pupilele de abanos, îi sorbeam roșeața buzelor subțiri și calde, îi urmăream șuvițele de păr fine și negre alunecându-i pe spate, îi adulmecam parfumul cu o poftă nebună ce mă răscolea, mă tulbura până în josul tălpilor, făcând în așa fel, încât să îmi pierd echilibrul, să cad pe călcâie, să tremur. Aș fi strigat după ajutor, gândul meu striga după ajutor, dar cine să-l audă? Cine să mă scape de asemenea senzații înfricoșătoare?

— Poți să te relaxezi puțin? Pari speriată...

Am clipit pripit, încercând să mă uit măcar un moment la el, fără să mă pierd în abisul imaginației mele.

Mă susțineam greu de un fir de ață care tindea să se rupă în orice moment, dar nu voiam să îmi dau drumul nici în ruptul capului. Găseam salvarea în realitate, dar realitatea parcă fugea de mine, în timp ce eu mă țineam după ea cu putere, cu înverșunare. Mi-a zâmbit delicat, mai mult silit, încercând parcă să îmi dea curaj. Părea că se grăbește. Era singurul pe care nu îl interesa telefonul primit de Iustin și parcă abia aștepta să termine cât mai repede treaba și să plece.

— Liniștește-te, te rog!

— Nu voi putea în fața ta.

Se uită la mine mirat.

— De ce? Ți par dur? Te îngrozesc?

— Puțin...

Adevărul era că mai mult decât puțin, numai că mă copleșise lașitatea. Nu mai aveam curaj să mă cert cu el, deși acum era un moment excelent. Nimeni nu ne dădea atenție, puteam să îi reproșez orice, să îi fac cunoscută nemulțumirea mea față de atitudinea lui făloasă din ziua trecută. Dar glasul îmi pierise brusc, gândul amenința că va izbucni în declarațiile de mai înainte dacă nu stau potolită, așa că frământam buzele, încercând să nu protestez. El mă privea calm și serios, la fel de calm și de serios cum privise pe toată lumea.

— De ce spui asta?

Îmi venea să râd din cauza nervozității, însă în același timp, mi-am propus să mă comport matur și să îl înfrunt cu aceeași seriozitate de care el dădea dovadă.

— Nu mi-a plăcut că mi-ai zis copil, m-am scăpat într-un final, dojenită de acea privire pătrunzătoare și acea voce profundă, convingătoare. Nu mi-a plăcut nici felul tău de a fi. Nu mi-a plăcut că m-ai judecat înainte să mă cunoști. Nu știi nimic despre mine. Crezi că dacă aș fi un copil aș fi ajuns aici? Crezi că dacă nu aș fi fost serioasă aș mai fi devenit o balerină? Crezi că dacă am optsprezece ani nu sunt destul de matură? Pun pariu că nu ai viața mai grea decât a mea.

Lui nu îi dispărea zâmbetul de pe buze, deși eram

foarte serioasă. Era bine dispus pe seama gândurilor mele. Nu avea de gând să se supere, nici să se întristeze, ba chiar aveam impresia că nu mă ascultă. Îmi venea să îi reproșez și asta, să îl oblig neapărat să stea serios la fel cum făceam eu, doar că nu găseam cuvinte potrivite pentru a-i cere așa ceva.

— Deci... rămase o clipă tăcut, adunându-și gândurile pasive cu un calm de nedescris. Să nu mă înțelegi greșit! Nu am vrut să te jignesc, dacă la asta te gândești...

— La asta mă gândesc, m-am răstit, încleștând pumnii. Nu îmi păsa că poziția îmi era incorectă, iar ochii fotografului nu se dezlipeau de la mine.

— Dacă a fost așa, atunci îmi cer scuze! Nu se va mai repeta...

— Oooh! Atunci e foarte bine, i-am mărturisit plină de ironie.

— Nu obișnuiesc să stau de vorbă cu fete ca... tine. Mi-e greu să găsesc discuții pe placul lor...

Asta m-a încruntat și mai tare. Dragoș m-a studiat. Ochii îi erau ascunși după două sprâncene ce cădeau protectoare, încercând să țină departe orice fel de sentiment. În adâncul lor deslușeam lacul de cleștar întinzându-se neted, de nepătruns, până mai încolo de realitate. Eu, curioasă din fire, mă aventuram cât mai departe, călcând cu tălpile desculțe pe suprafața rece și alunecoasă, îndreptându-mă spre nicăieri. Și cu cât înaintam mai mult, cu atât zarea devenea mai profundă ca o boltă cerească pătată de cerneală. Un nimic rece hoinărea pin jur, un pustiu chinuitor care părea să tânjească după prezența mea, atât de tare mă strângea de glezne, atât de disperat mă cuprindea și încerca să îmi blocheze pașii.

M-am speriat și am tresărit. Am clipit apăsător, pentru a-mi limpezi vederea. L-am reîntâlnit în lumea reală, clipind și el. Pauza aceea luată de privirile noastre întrerupsese orice legătură dintre noi, mă depărtase de suprafața glaciară pe care pășisem în interiorul lui și mă făcu să caut sprijinul și protecția exteriorului unde colegii

mei se agitau și trezeau atmosfera la viață.

L-am căutat pe Mario, apoi pe Ema și pe Ariana. Chiar dacă sunt prietenii mei, ei nu erau capabili să mă salveze, pentru că nu îmi descopereau temerile, nu-mi ghiceau dorința de a mă scoate din acea încurcătură.

— Ai rămas fără cuvinte?

M-am holbat la fotografia din fața mea, încercând să îmi aduc aminte unde s-a oprit discuția noastră.

— Nu! Doar că nu înțeleg aroganța asta... De ce refuzi dialogul cu o persoană care nu se ridică la înălțimile așteptate de tine? Uneori, datorită propriei noastre stângăcii, coborâm mai jos decât ar trebui... mă bâlbâiam eu, simțind că oricât încercam să explic, nu ajungeam unde mi-am propus.

— Oh, te rog frumos! Nu a fost vorba de așa ceva...

— Nu? Atunci... ce ar fi? La ce te referi mai exact?

— La faptul că ești prea mică...

Îmi venea să mă dau bătută, auzind acestea. Nu mai aveam putere și nici curaj ca să-i explic lucruri despre mine. Îmi venea să-l cert, să-l silesc să accepte că se înșelase de la bun început în privința mea. Nu reușeam însă. Nu aveam cum, de vreme ce el se apropie, rămânând doar la un pas distanță în fața mea. S-a oprit brusc și, cu degetul arătător, mi-a pipăit pumnii, zicând:

— Poți să deschizi pumnii? Când i-am deschis, a continuat: Nu mai sta încruntată! Îți stă urât... Mi-am relaxat fruntea, trăgând aer în piept și l-am eliberat apoi, alungând încordarea. Porți un costum galben...

— Și ce dacă port un costum galben? l-am întrerupt, ridicând din umeri.

— Îmi place galbenul.

— Și mie albastrul, i-am privit cămașa, cu ochii sclipindu-mi din cauza ironiei. Întotdeauna am iubit ironia și am folosit-o de câte ori am avut ocazia, așa că domnul din fața mea care mă studia în întregime, nu era scutit. Consideram că ironia e întruchiparea vinului în sentiment, pentru mine aveau amândouă aceeași aromă dulce-amăruie și o savuram din plin, chiar dacă era vorba de

licoarea minunată sau de însăși sentimentul simțit de mine.

— Galbenul e culoarea mea preferată, a mărturisit, rămânând cu ochii pe voalurile subțiri ale rochiței, pierdut parcă departe de realitate, adâncit până la epuizare în acea melancolie sfâșietoare. Oare la ce se gândea? Ce îi aducea aminte culoarea costumului meu?

— Descrețește fruntea, repetă, depărtându-se apoi în tăcere.

După ce flash-ul a dispărut, am revenit la poziția inițială, apropiindu-mă nesigură, frământându-mi degetele. M-am oprit în spatele lui, cu ochii în pământ și, într-un târziu, am mormăit:

— Vreau să îmi cer iertare pentru atitudinea mea. Cred că nu m-am purtat cum se cuvine...

— Nicio problemă. Te iert.

Își studia fotografiile din cameră, evitându-mă. Știu că a simțit când am plecat, dar nu a ridicat ochii spre mine nici măcar pentru a-mi observa pașii. Dorea să încheie aici orice discuție cu mine și cu toată lumea, asta nu era greu de observat. Era ca și cum avea multe pe cap, și timpul nu îi permitea să se distreze. Și cum răspundea foarte greu la întrebări, am dedus singură că nu îi plac întrebările.

Reveniți între elevi, cei doi instructori se decideau pentru pozițiile în grup și pereche. Ba chiar schimbaseră ținuta de antrenament cu niște tutu-uri colorate și strălucitoare. După părerea Anastasiei, imaginea conta foarte mult și știa că va exista un mic moment în care ne vor valorifica și pentru aspect, nu numai pentru cunoștințe, altfel nu ne-ar mai cere catalog cu fotografii.

Sesiunea a durat o jumătate de zi, poate chiar mai mult, și a fost mai epuizantă decât antrenamentele zilnice. La sfârșit, Iustin a împărțit cărți de vizită în caz că doritorii vor un catalog propriu, în timp ce Anastasia s-a grăbit spre ieșire, chemată de alte colege. Dragoș își strângea lucrurile introducându-le în geantă, observat neîntrerupt de mine. Mă apropiam cu pași nehotărâți – unul înainte, doi înapoi – dar să renunț, nu puteam. Trebuia să mă

conving de faptul că Dragoș nu are o impresie proastă despre mine. Dacă alții mă considerau o ciudată, acum îmi dau seama că nu o făceau degeaba. Pur și simplu, mă torturam, știind că acel bărbat nu mă bagă în seamă și, pe deasupra, îmi răspunde scurt și rece. Totuși, l-am întrebat:

— Ești supărat pe mine? vocea îmi era stinsă și buzele îmi tremurau sever din cauza timidității. Îmi era frică de o aprobare din partea lui, îmi era frică de o respingere venită de la asemenea persoană. Totuși, nu mă dădeam bătută. Uneori trebuie să recunosc că zace în mine o curiozitate și o ambiție absurdă, care nu mă lasă în pace până nu obțin ce vreau.

— Nu am motive să fiu supărat.

— Dar ai fost...

— Nu! Doar un pic deranjat...

— Îmi pare foarte rău...

— Știu... Și te cred. Nu e vina ta că ești mică.

Să fie oare un fel de glumă răzbunătoare? Pur și simplu, a rămas satisfăcut când mi-a văzut sprâncenele lipindu-se una de alta la capete și cum buzele îmi erau mușcate brutal de niște dinți furioși, își dădea seama că mă deranjează faptul că mă face mică, însă lui îi plăcea.

— Putem deveni prieteni...

— Nu cred!

— De ce?

— Tu de ce crezi?

Se uită în ochii mei, încercând parcă să îmi transmită astfel răspunsul și poate din respect pentru mine ca străin, nu mai comentase nimic în plus. Nu am făcut-o nici eu. Mă luptam cu propria ființă, abținându-mă să nu stric momentul. Asta era o parte din mine care chiar și mie îmi plăcea. Știam să îi respect dorințele și preferințele, chiar dacă nu aveam la cunoștință acest fapt. Să fie oare din instinct? Sau subconștientul îmi era mai inteligent decât credeam? Acum sunt convinsă că atunci când două persoane sunt sortite să se întâlnească, să se cunoască și să se împrietenească, nu mai este nevoie de subconștientul care lucrează neobosit, ci numai de un instinct pe care îl

ținem ascuns, dormitând până la momentul potrivit.

A plecat apoi, fără să se mai uite în spate, unde eu rămăsesem ca o statuie de piatră, urmărindu-l. Nu doream să plece. Prezența lui îmi făcea bine, chiar dacă mă răscolea, chiar dacă mă frământa. Cu toate acestea, pașii lui nu încetau și îl duceau departe, atât de departe, încât să nu îl mai aud, să nu îl mai văd, să nu îl mai simt, să nu mai știu nimic de el. Iar sala de dans mi se părea acum prea goală, prea pustie, atmosfera dintr-odată prea calmă, nu mă mai satisfăcea. Tristețea puse stăpânire pe mine și vocea îndepărtată și neauzită a gândului meu, îl chema înapoi. Eu mă opuneam, ea insista. Eu refuzam, ea continua, încercând să mă străbată și să urce până la cer, de unde să se împartă în o mie de părți, să ajungă până la el.

Nici azi nu am ieșit cu colegii. Nu simțeam nevoia să mă văd inclusă în discuțiile acelea pe care nu le mai înțelegeam. Mario mi-a propus să ieșim împreună, numai noi doi, ca doi colegi perfecți, dar l-am refuzat și pe el. Nu găseam nimic interesant de făcut. Totul devenise plictisitor, nimic nu mă mai atrăgea, nimeni nu reușea să mă învioreze, să îmi readucă starea de dinainte. Întunericul se lăsa din ce în ce mai repede, și răcoarea de afară devenea tot mai simțită. Noaptea erau mai lungi, luna revărsa lumina sa argintată chiar și în diminețile mai puțin însořite, în dreptul ei veghind ca un romantic desăvârșit acel Luceafăr osândit să-și slujească stăpâna întreaga eternitate. Vântul șoptea doine triste care pustiau copacii, purta într-un dans înșelător frunzele ruginii care prin inocența lor, prin naivitatea dulceagă și de prisos, ajungeau să putrezească pe pământul prea umed, prea rece, prea aspru pentru ele. Neoanele din curte sfidau ceața serii și ajungeau până la fereastra mea, străbătând-o sub forma unor sulite fluorescente ce piereau odată ajunse în încăpere. Eram singură. Mă cuibărisem în pat cu pătura peste picioare și cu o carte în fața ochilor. Oricine putea să își dea seama că nu urmăresc scrisul. Pupilele îmi stăteau pironite pe pagini, într-un loc anume, pierzându-mă

departe de realitate. Pur și simplu admiram literele de pe cartea de vizită ce formau numele lui.

Dragoș Ahtum...

De câte ori îi pronunțam numele, o făceam din adâncul sufletului, cu un fel de încântare în stare să îmi străbată până și cel mai puternic simț, să îmi atingă inima învăluită în palpitații emotive. Acum îmi venea să oftez, acum îmi venea să plâng, acum îmi venea să râd, toate acestea fără un motiv bine întemeiat. Fluturașul ce îmi răsărise în abdomen nu avea de gând să mă părăsească și își zbătea aripile chiar și în timpul somnului. Mă trezeam în toiul nopții cu un sentiment apăsător și nu înțelegeam ce poate fi, dar eram sigură sută la sută că avea legătură cu el. Chiar și în vis silueta lui bărbătească tremura în întunecime. Parcă se apropia. Ochii lui mă priveau profund, în așa măsură că rămâneam fără aer și tresăream. Pielea lui părea de marmură, albicioasă ca aceea a oricărei himere și trezea în mine o dorință arzătoare de a-l atinge. Această dorință era ca un demon. Prea crud, acest demon. Mă sfâșia, rupea carnea de pe mine, îmi suga sângele care mă ținea în putere, îmi fura lumina ochilor ca să nu mai văd nimic, mă tortura chinuitor și totuși, plăcut.

Am ridicat cartea de vizită. Am strecurat-o printre degete. Ceva mă îndemna să o duc la nas, să o miros, să descopăr în cartonul moale parfumul lui. La început m-am opus, dar apoi, subjugată de dorințe nestăpânite, am cedat. Și, într-adevăr, parfumul lui domnea cuceritor peste carton. M-am înfiorat și l-am aruncat departe de mine, strângând din pleoape, evitând să îl mai privesc. Am suspinat. Doamne! Ce mi se întâmpla? De ce voiam să știu ce face? De ce îmi stătea capul să formez numerele acelea și să iau legătura cu el?

„Nu o face, Karina! Nu o face!”

Într-un fel sau altul, tindeam să cred că ființa lui mă bântuia în asemenea hal, tocmai din cauza neînțelegerilor care nu puteau rămâne așa. Trebuiau clarificate, trebuia făcută pace, găsind în asta singura cale de scăpare, cea

care îmi va aduce liniștea, mă va sili să uit de el și să revin la grijile mele de altă dată.

A doua zi mi s-a întâmplat la fel. Rămânând singură în cameră, îmi rodeam unghiile cu nervozitate, în timp ce ochii îmi erau pironiți asupra cărții de vizită a lui Dragoș Ahtum. Vocea tulburătoare din minte mă îndemna neobosit să formez numerele, așa că nu am mai rezistat și, luând telefonul de pe noptieră, am intrat direct la mesagerie. Îi voi scrie un mesaj scurt. Ba nu! Îi voi scrie unul convingător. Cu degete tremurătoare, am tastat în grabă, după care am citit:

„Nu m-am purtat frumos cu tine și regret. Aș vrea să devenim prieteni și să-ți demonstrez că nu sunt așa cum m-ai cunoscut”.

Am trimis mesajul la numărul de pe cartea de vizită. Oftând parcă ușurată de faptul că, cel puțin, mi-am recunoscut partea de vină, așteptam răspuns. Un răspuns care nu venea. Așteptam măcar un semn, unul care din păcate, părea că nu îl meritam. Am încercat din nou.

„Îmi doresc sincer să fim prieteni. Crezi că asta e rău? Acceptă-mă, te rog frumos!”

Am trimis mesajul fără să mai stau pe gânduri. Între timp, așteptând răspuns cu sufletul la gură, m-am uitat pe fereastră. Încă era devreme, deși întunericul se lăsase încet, încet. Vântul încinse din nou în horă frunzele desprinsе mișelește de pe crengile castanilor. Speram să nu îl deranjez. Și ca această speranță să se stingă repede, fără folos, nici de data aceasta nu am primit răspuns, oricât am așteptat. Dezamăgirea îmi apărea pe figură, deformând iluzia și dând naștere unei expresii serioase, plânse, improprie pentru cineva ca mine. Nici nu știu de ce mă supăram, la urma urmei și el era un om, ca mine, iar dacă nu îmi dorea prietenia, poate o făcea cu un motiv anume. Intențiile mele de a repara greșelile făcute s-au risipit, nu găsisem persoana potrivită pentru a le accepta și ceva în adâncul meu îl învinovățea, încerca să mă convingă că acela care se poartă de-a dreptul incorect și copilăros era chiar Dragoș Ahtum.

Adormisem cu telefonul în mână, fără să îmi dau seama, și m-am trezit abia în zori, înainte ca ceasul Arianei să facă gălăgie. Toată noaptea am simțit cum inima mi se zbate în piept, îndemnându-mă la deșteptare. Îmi aduc aminte că mă trezeam la intervale scurte de timp, încercând să realizez dacă telefonul mi-a sunat sau nu. Totuși, m-am trezit cu o dorință categorică de a continua. Voiam să fac pace, să aud de la el că nu mai este deranjat din cauza mea, iar eu să pot spune același lucru despre el. Am ridicat telefonul și i-am scris:

„Bună dimineța. Îmi cer scuze pentru mesajul de ieri. Poate era târziu, dar azi rămâne valabil. Vreau să ne împăcăm ca să nu mai trăiesc cu această senzație de vinovăție. Să continuăm mai departe fără reproșuri”.

Ziua s-a scurs lent și chinuitor. O nerăbdare absurdă mă necăjea și mă făcea să îmi pierd concentrația. Greșeam mult la antrenamente, acuzându-mi partenerul, reproșându-i, fără să bag în seamă atitudinea lui neconvinsă și mirată. Eu trăiam clipe cumplite, pierdută, dezechilibrată. Vocile ridicate ale profesorilor mă sileau la tresărituri bruște, îngrijorătoare. Urmărisem telefonul de nenumărate ori, fără să văd ceea ce doream, devenind tot mai neajutorată, tot mai adâncită într-o situație care îmi scăpa alunecoasă printre mână. Ce să fac într-un astfel de caz fără început și fără sfârșit? Găseam în Iustin un fel de sprijin, dar să îl întreb despre Dragoș, era prea greu. Să fiu directă nu era convenabil, iar pe ocolite... Acum nu dispuneam de o minte ageră, capabilă să născocească motive pentru a ajunge până la el.

Mario mi-a observat frustrarea după ceva timp în care a stat tot cu ochii pe mine, prea certat, prea îmbrâncit și de cele mai multe ori, ignorat. La un moment dat, s-a oprit brusc și m-a prins de umeri, zgâlțâindu-mă cu destulă grijă ca să nu îmi facă rău, dar ca să mă aducă din nou cu picioarele pe pământ.

— Ce-i cu tine, colega? Ce ai azi? Nu te concentrezi deloc!

După o perioadă în care am stat pe gânduri, m-am

deșteptat cu ochii întredeschiși, răspunzându-i tot cu o întrebare:

— Mario, dacă eu ți-aș cere să fii prietenul meu, ai accepta?

— Bineînțeles! Ce prostuță poți fi! Cum să nu accept? Ești o persoană bună, sinceră și serioasă.

— Crezi că pot exista oameni pe lumea asta care să nu dorească să îmi fie prieteni?

— Ce contează asta? Cine nu vrea să îți fie prieten e un prost...

— Crezi că am destule calități să fiu prietena oricui? l-am întrerupt, văzând că lungea vorba. Mi-am mușcat buzele în așteptarea unui răspuns și când a venit, am mărit doi ochi chinuiți din cauza emoțiilor ce îmi jucau pe dinăuntru, fără să țină cont de lipsa mea de rezistență.

— Eu cred că da. Nu trebuie să fii tu cea care vrea să fie prietena cuiva. Lasă persoanele să te aleagă ele pe tine... Îți va fi mai ușor.

Am aprobat cu un cap greoi și mi-am plecat ochii, privind spre rucsac. Adevărul era că mă trezisem cu speranțe, dar după câte vedeam acestea erau deșarte. Oare să mai insist?

După trei zile, m-am dat bătută. Prea mult trecuse ca să mai primesc vreun răspuns. De ce eram atât de tâmpită și speram la ceva atât de lipsit de raționalism? Nu făceam decât să cer prietenia cuiva, dar se părea că acest cineva nu era interesat nici măcar să îmi răspundă în vreun fel. Și totuși mai eram atentă la telefon, pâlpâind în mine speranța de a avea noroc. Dar chiar și speranța se risipește uneori dacă nu este alimentată măcar cu un vis, o iluzie, ceva mărunț, orice, așa că am trântit telefonul pe pat, hotărâtă să nu îi mai dau atenție. Eram măcinată de ciudă și îmi era greu să accept un astfel de eșec. M-am îndreptat spre oglinda de lângă ușa camerei, profitând de seara timpurie, solitară, și m-am privit cu ochi dușmănoși. Nu vedeam decât o fată mică - așa cum îmi spusese și el - care nu era în stare să descurce o situație. Nu eram bună de nimic și nu meritam apreciere. Puteam să strig asta în

judecata soarelui, fiindcă știam că nici el nu are mai multă dreptate decât mine. Sau puteam reproșa lunii în miez de noapte, când pare nostalgică după visele și speranțele de pe pământ. Aș fi preferat să fiu în locul ei. Mai bine rece, distantă și singură, decât tânjind atenția unui om crud și nemilos.

Cu un suspin dezgustător, m-am străduit din răspuțeri să potolesc între gene două lacrimi transparente – simbolul nereușitei în acel moment – care se iviseră din adâncul irisului albastru, gata să îmi atace obraji. Nu aveam de gând să plâng pentru ceva ce nu avea rost. Trebuia să înțeleg că lumea nu îmi stătea la picioare și să mă obișnuiesc cu ideea că pe parcursul vieții voi mai avea parte de asemenea dezamăgiri. Dar de ce îmi era greu să văd realitatea? Să fie din cauză că, într-adevăr, încă eram o copilă imatură și neînțelegătoare?

Am tresărit când telefonul a vibrat pe pat și l-am văzut luminând tocmai prin oglindă. Nu știam dacă să merg până acolo și să îl cercetez. Îmi dispăruse tot cheful. Încă un mesaj răsună între timp, care desigur, nu mă lăsase indiferentă. Două mi se păreau deja prea mult. L-am luat în mână și am citit:

„OK”, ca și când nu era terminat, al doilea mesaj îl completa: „Accept”.

În acel moment, mi-am dorit să îl sun, dar nu puteam face așa ceva. Îi cerusem o prietenie amicală și nu era bine să devin încălcătoarea legilor. Un mesaj va fi suficient, scris cu degetele tremurânde, de data aceasta nu din cauza dezamăgirii, ci din cauza bucuriei, într-un fel, nu îmi venea a crede că am fost acceptată.

„Mulțumesc”.

Of! Acest „mulțumesc” mi se părea banal. Ce puteam scrie în așa fel, încât să par interesantă? Nu îmi venea nimic în minte. Să renunț? Inima îmi spunea să nu încerc așa ceva după atâta trudă pentru a obține acceptarea... Să îi trimit acel mulțumesc? Mi se părea prea simplu și fără folos.

— Hei, tu! am fost întreruptă de Mario, care

ciocănise ușa cu energie. Îmbracă-te și hai la plimbare!

— N-am chef...

— Nici să nu te gândești! De câteva zile ești foarte retrasă și gânditoare. Îmi pari tristă... Ce-i cu tine? Au murit vacile tatălui tău? se repezi spre mine și mă obligă să iau haina pe mine. Iustin va veni cu noi pe plajă. O să ne cânte ceva din chitară, așa că haide! Știu că îți place mult chitara lui. Doar nu vrei să ratezi un asemenea moment...

Numai el știa ce vorbește și cu cine vorbește, pentru că eu eram pierdută în alte lumi, în alte orizonturi, în alte părți, prea depărtate ca să fie găsite de altcineva. M-am gândit la Iustin. El era prieten cu Dragoș... Poate va exista posibilitatea să ne întâlnim.

Ca să nu par entuziasmată dintr-odată, m-am lăsat pe mâinile colegului meu, protestând mai mult în șoaptă. Mi-am aranjat părul pe umeri și, după ce m-am studiat timp de câteva minute, am întrebat:

— Să îmi prind părul sau să îl las așa?

— Ce mai contează? E întuneric afară...

Pentru mine în schimb, conta. Deodată îmi doream să fiu frumoasă indiferent de oră, lucru pe care întotdeauna l-am ignorat și nu m-am îngrijit de imaginea mea mai mult decât necesar. Într-un final, l-am lăsat așa, în splendoarea lui de aur și am ieșit la brațul lui Mario, mai veselă ca niciodată. Veselia m-a însoțit pe tot parcursul serii și am avut parte de emoții chiar dacă nu apăruse pe acolo niciun Dragoș. Chiar și așa, nu am rămas dezamăgită, știind că de acum înainte exista acea posibilitate să ne întâlnim și asta datorită lui Iustin. Când stau și mă gândesc la cât de neliniștită am fost atunci, învârtindu-mă pe lângă el și încercând să caut pretexte pentru a deschide subiectul... Iustin nu s-a arătat deloc interesat și nici măcar nu i-a pronunțat numele.

Mă trezisem cu emoțiile zburdându-mi prin abdomen înainte să sune ceasul de pe noptiera colegei. M-am ridicat tiptil din pat și m-am uitat pe fereastră. Zorii zilei atârnav de o lună din ce în ce mai invizibilă, dar norii plumburii amenințau cu ploaie tocmai de acolo, din înaltul cerului.

Păsările ciripeau în pofida timpului mohorât și le puteam urmări zburând printre crengile copacilor din față. Aleile încă erau pustii și peluzele lipsite de picioare care să le calce. Era prea devreme pentru orice urmă de om. Câte o rafală încingea frunzele în dans și le ridica rapid în aer sub formă de vârtej, pentru ca apoi să le abandoneze fără vrajă și să le culce din nou la pământ. Bruma le acoperea ca o pulbere protectoare, încercând să le țină pe pământ. Sclipea amenințător, convingând parcă vântul să se îndepărteze singuratic. Acesta, ca un copil ștrengar, fugea în altă parte, căuta alt mănunchi de frunze foșnitoare și naive și, lăsându-și vraja asupra lor, le îndemna înșelător la vals.

Azi mă trezisem înaintea Arianei, tocmai pentru că descopeream necesar să îmi aranjez părul. M-am apropiat de oglindă și am trasat lungimea șuvițelor blonde și cârlionțate, atât de mătăsoase, încât atunci când îmi atingeau pielea, florii se trezeau în mine și îmi făceau pielea rece și aspră. Aveam un păr frumos. Dar tocmai acest accesoriu îmi dădea bătăi de cap. Nu mă pricepeam la pieptănat și de multe ori aveam nevoie de ajutor pentru a prinde un coc de doamne ajută. Aveam telefonul lângă mine, pentru orice eventualitate, deși ieri nu am mai trimis, dar nici nu am mai primit mesaje. Mă simțeam datoare, știind că trebuie să îi răspund, dar nu găseam nimic de scris în afară de acel „mulțumesc” lipsit de originalitate. Am prins părul cu o mână și l-am dat deoparte, descoperindu-mi umărul stâng. În semiobscuritatea zorilor, îi studiam forma rotundă în oglindă. Sticla rece, fără viață, îmi făcea și mie umărul rece, ca mort, de parcă aparținea unei statui de marmură. Paloarea lui atrăgea, mă încânta în așa măsură că mă întrebam dacă lui i-ar plăcea să îmi admire umerii. Ca și artist i-ar putea schița...

— Karina, ce faci? mă întrebă Ariana, buimăcită. Cu obrajii în flăcări, stânjenită peste măsură, privindu-mi colega prin oglindă, m-am grăbit să adun părul într-un coc și m-am bâlbâit ca o ființă patetică:

— Mă chinui din nou să îmi prind un coc...

— Ah! locul, murmură Ariana parcă sătulă de chinul meu. A venit lângă mine. M-a studiat cu mâinile în șolduri, cu figura descompusă. Eu am ridicat din sprâncene.

— Ar trebui să mai tai din el, lungimea încurcă...

Am ridicat din umeri. Nu aveam de gând să fac așa ceva. Preferam să mă chinuiesc. Tatălui meu îi plăcea să îmi sărute părul. Adeseori îl surprindeam cu lacrimi în ochi când se juca cu șuvițele cârlionțate. În timp ce eu mă gândeam la aceste lucruri mărunte, Ariana s-a oferit să mă ajute a suta oară. Asta era o calitate a ei, pe lângă zâmbetul dulce, feminin, copleșitor. Se pricepea de minune la coafat.

— Azi vom face repetiții în tutu. Va fi o ultimă instanță pentru preselecția de mâine.

— Știu, am șovăit, simțind cum mă străbat emoțiile prin toate părțile corpului. Și crede-mă că nu vreau să mă gândesc acolo.

— Nu trebuie să îți faci griji! Ai progresat mult de când cu noile poante.

Știam că Ariana se referă la piruete și avea mare dreptate. Acum îmi era mai ușor să îmi mențin stabilitatea pe picioare, dar pierdusem mult în tot acest timp și încă aveam de recuperat.

— Și în plus, trebuie să ne vină și catalogul. Îți comanzi unul personal?

M-am cutremurat de plăcere, ascultând-o vorbind. Îmi aducea aminte de Dragoș și de faptul că îi rămăsesem datoare cu un mesaj. Posibilitatea de a-l revedea din nou mi se părea o vindecare pentru sufletul meu chinuit de emoții.

— O să îmi comand unul numai de dragul de a-l revedea, mărturisi Ariana cu un surâs fățarnic, de divă ce era.

— E o persoană foarte serioasă și inteligentă, încercasem eu să explic, numai ca să evit egoismul ce mi se cuibărise în sclipirea ochilor. De aceea clipeam des și îmi lăsam ochii în jos, fiindcă îmi era teamă să nu fiu

descoperită de colega mea.

— Așa e, izbucni aceasta cu o voce gravă, atât de energică, încât o făcuse pe Ema să mormăie deranjată. Tu ai fost la el acasă. Povestește-mi, cum e? Căci de fiecare dată când ne vizitează academia trezește așa un sentiment plăcut... E greu să te poți abține. E greu să-i rezisti... Arată bine, așa-i?

Am simțit cum mă trec florii și cum îmi amortesc buzele. Încercam să trec rapid printr-o serie de imagini ce presupuneam că sunt un fel de amintiri în care atât casă, familia, cât și el, se prezentau derutante, învârtindu-se în jurul meu și blocându-mi calea. Îl căutam prin străfundul amintirilor și încercam să îl găsesc, dar nu reușeam. Poate din cauză că îi acordasem prea puțină atenție. Și pentru că Ariana mă înghiontise sever, am tresărit, bolborosind:

— Cum să fie? Încercam să o ignor, făcându-mă că îmi aranjez cocul. Aceasta mă prinse de umăr și mă răsuci, aducându-mă cu fața la ea.

— Cum ți s-a părut acolo, la el?

— În lumea lui, am încheștat maxilarele, simțind cum mă furnică obrajii din cauza vinovăției. Oare Ariana îmi bănuia acea afecțiune ciudată pentru fotograficul academiei? E un mare familist și apelează la necesitățile celor din jur fără discuții. E un exemplu.

— Partea cu familia nu îmi place, stătu pe gânduri. Are mulți copii?

Așteptă să ridic din umeri, apoi, văzând că nu primește niciun răspuns concret, continuă:

— Cum e soția lui? Nu cumva e divorțat și dispune de o bonă pentru copiii lui? Asta ar fi un avantaj pentru mine...

— Are soție, i-am mărturisit pe un ton de trei ori mai ridicat, nemulțumită de imaginația bogată a colegei mele. E o doamnă rafinată care se numește Carmen.

— Nu contează! Sunt mai tânără decât ea. O să reușesc să îl seduc...

— Ariana! am țipat isterică, mușcându-mi buzele pentru curajul cu care i-am atras atenția, geloasă pe planul

ei. Nu fi atât de rea! E căsătorit și îi merge bine...

— Ce vrei să spui?

Am stat pe gânduri, la fel cum făcea colega. Dacă ei i se citea un fel de speranță în ochi, mie mi se citea dezamăgirea. Mi-am plecat iarăși ochii, pentru a ascunde orice urmă suspectă și am murmurat cu buzele mai mult împreunate:

— Încă o îmbrățișează...

— Bine, bine, dar asta se va întâmpla până mă va cunoaște pe mine.

— Ai fi în stare să intervii între ei?

— De ce nu? Suntem oameni. Trăim pentru tot felul de nevoi personale. Nu e nimic rău în a iubi...

Cu un fel de teamă necunoscută, mi-am lăsat colega să vorbească singură și am părăsit încăperea, scuturând din cap. În patul ei, Ema se arăta la fel de impresionată și nu s-a putut abține să nu zică:

— Fata asta o ia pe căi greșite. Sunt de vină părinții ei... au crescut-o într-un cont bancar în loc de pătuț, învelită în nesimțire în loc de scutec. Nu îi da prea multă importanță. Măine va veni cu coada între picioare din cauza eșecului...

— Recunoașteți, fetelor, că e atrăgător! Nu o zic doar eu... Zic toate fetele din academie.

Ema aprobă:

— Da, așa este! Doar că trebuie să ne impunem limite. Ai auzit ce a zis Karina: e căsătorit și îi merge bine.

— Ce părere ai, Karina? Nu nega faptul că e ispititor și ți-e drag să te uiți la el.

Am vrut să aprob, să mărturisesc cum îl văd eu pe Dragoș Ahtum, dar mi-am auzit telefonul vibrând și am renunțat. Am înșfăcat rucsacul, poantele aruncate lângă pat și am ieșit în grabă pe ușă, citind:

„Cioc-cioc!”. Era Dragoș și un mesaj venit nu din cauza insistențelor mele, ci din întâmplare, tocmai într-un moment în care nu m-am așteptat. Nu mi-am putut abține zâmbetul, deși încercam să îl sufoc în colțul gurii, pentru a nu îi observată de nimeni de pe coridoare.

„Ia te uită cine bate la porțița casei mele”, i-am trimis mesajul, fără să mai stau pe gânduri. M-am retras, rezemată de tocul ușii, fără să mă mișc de acolo. Strângeam mobilul în pumn, bătând cu călcâiul podeaua, din cauza nerăbdării. Știam că în orice moment îmi va scrie din nou, dar odată intrată în sala de balet, nu voi mai putea comunica cu el.

„Îmi permiteți?”

„Da, poftiți!”

„Să începi ziua în felul acesta e o plăcere”.

Eram de aceeași părere. Brusc, acel fotograf și pictor și desenator, și-a schimbat comportamentul și, din rece și serios, devenise dulce și afectuos. Cum să nu îi doresc prietenia? Vedeam în el o specie de caracter din care aveam de învățat. Găseam în personalitatea lui un fel de descoperire necesară pentru bunăstarea mea psihică și, pur și simplu, nu mă mai puteam desprinde de el.

„Unde ești?”

„La serviciu”.

„Unde lucrezi?”

„Crezi că are vreo importanță?”

„Deloc. Eram curioasă”.

„Toate sunteți curioase”.

La ce se referea oare? Toate era pluralul pentru *femeie*? Oare toate femeile sunt curioase? Asta dorea să spună?

Am zâmbit, simțindu-mă norocoasă pentru faptul că mă introdusese în grămada lui de cunoștințe; ba chiar îmi plăcea că îmi spunea *curioasă*. Adevărul este că niciodată nu am pus accent pe această caracteristică pe care el o scotea atât de ușor în evidență. „Tu pe unde ești?”

„Mă îndrept spre sala de balet”.

„Dansezi foarte frumos! Ești o balerină excelentă!”

„De unde atâta laudă? Crezi că nu îți cunosc adevărata părere?” „Se zice mulțumesc atunci când cineva te laudă”.

Asta nu mi-a plăcut prea mult. Mi-l imaginam serios în fața mea, spunându-mi acele cuvinte. Îmi părea prea

patern, dar acea ușoară posesivitate mă ajuta parcă să mă simt feminină. Foarte bine! Chiar eram datoră cu un...

„Mulțumesc”.

„Să crești mare, copilă scumpă”.

Întrecea măsura. Sau oare mă înșelam? Nu mai conta. Am pornit spre sala de balet, conștientă că în orice moment puteau ieși colegele. Sigur mă voi vedea copleșită de întrebări și nu aveam chef să dau răspunsuri.

„O întrebare...”

„Să vedem...”

„De ce ai insistat?”

Ce să îi răspund? Să îi spun adevărul? Să mint? Mă imaginam în locul Arianei și asta nu îmi făcea bine deloc. Apoi, mi-am auzit vocea minții repetând neobosit, trezind inima din amorteală și obligând-o la tresărituri spasmodice. Nu știam cum să o calmez, știam doar să ascult ceea ce gândurile mele repetau fără încetare de parcă descântau florilor adormite cu capetele plecate, ce nu reacționează la atingerea razelor de soare după o lungă și prea calmă noapte:

„Te implor în genunchii bătătoriți de chin să îmi dăruiești delicatețea existenței tale, să o simt ca rouă pe buze, să o sorb ca pe viața din mine, căci numai tu, ca un înger al fineții, înșiri înaintea pașilor mei, mătăsură de fericire...”

Am încruntat privirea gata să caut în jur glasul care repeta asemenea cuvinte, dar mi-am adus aminte că în sala de balet nu l-am descoperit oricât am insistat, așa că am renunțat repede. Am reușit să descopăr identitatea misterioasă sub numele de sinceritate, deci, nu aveam de ce să mint. M-am oprit fără să îmi pese că persoanele grăbite de pe coridoare se îmbulzeau, ciocnindu-se de mine și mă înjurau că le stau în cale. Eram cu mintea în altă parte, nu auzeam niciun reproș, nu mă durea nicio înghionteală, nu mă deranja deloc nici nervozitatea lor, nici indiferența mea.

„Nu ți-ar plăcea un prieten nou? Unul sincer și devotat?” am întrebat, într-un târziu.

„Depinde”, mi-a răspuns el repede.

„De ce depinde?”

„De cât de devotat poate fi acest prieten”.

„Te asigur că e devotat”.

„Atunci, bucură-te”.

Am rămas pe gânduri. Nu știam dacă să îl consider un egoist din cauza mesajului sau să încerc să înțeleg mai mult decât două cuvinte scrise și citite. De ce m-aș bucura pentru că sunt un prieten devotat? De ce nu ar trebui să se bucure el că îmi doresc să-i fiu un prieten devotat? De ce?

Am intrat în sala de balet și mi-am ascuns telefonul în rucsac. De acum și până după masă nu îl mai puteam folosi. La antrenamente m-am concentrat destul de greu. Îmi dădeam silința să fac totul bine, mai ales că de acum începeau spectacolele. Pentru o prim-balerină, trebuia să depun eforturi uriașe dacă voiam să iasă totul perfect. Aveam mare noroc cu Mario. Cu răbdarea lui de fier, făcea în așa fel, încât să mă țină cu picioarele pe pământ. Îi mulțumeam din suflet.

Primul lucru pe care l-am făcut în momentul când am terminat antrenamentele, a fost să îi trimit un mesaj.

„Ești ocupat?”

„Puțin. Tu ești ocupată?”

„Acum am ieșit... O să mai intru abia diseară. Mă zbat pentru locul de prim-balerină pentru cel puțin o piesă”.

„Îți țin pumnii”.

„Mulțumesc”.

În timpul prânzului nu am comunicat. Eram înconjurată de colegi și nu îndrăzneam să butonez telefonul. În plus, mă gândeam că Dragoș s-ar putea afla într-o situație similară. Când m-am ridicat de la masă, mi-am lăsat colegele în urmă, preferând să ies afară în campus. Deși nu era prea plăcut, aerul curat mă va ajuta să mă concentrez la antrenamente. O ceață deasă plutea lent în aerul umed și transforma neoanele în stele licăritoare, împrăștiate ca stropii de cerneală pe sugativă. Vrăbii de culoarea pământului trecuseră prin fața mea în

zbor, găsimdu-și adăpost pe creanga noduroasă a unui castan ce abia lăsa pe gazon o umbră scâlcită, îmbătrânită prematur.

„Deranjez?”

Mesajul primit tocmai când adăugam pași lenți prin iarba încă verde, m-a făcut să tresar și să strâng telefonul în pumn. Vântul aducea cu el un miros de ploaie, și atmosfera se simțea umedă. Norii nu își schimbaseră culoarea și se păstrau la fel de gri ca azi dimineață. Cu toate că nu era liniște în jur, gălăgia făcută de tinerii din campus nu mă deranja. Am schițat un zâmbet în colțul gurii și i-am răspuns:

„Deloc”.

„Vreau să te întreb ceva...”

„Să vedem dacă știu să răspund”. Am așteptat cu sufletul la gură mesajul lui. Niciodată nu m-am simțit atât de nerăbdătoare, iar fluturașul din stomac se trezise din somn, bătând aripile plin de energie. Nu îmi ajungea aerul să pot respira, nu îmi ajungea lumina ochilor să pot admira frumusețea lumii, așa cum o vedeam în aceste momente. Cuvintele lui mă făceau să mă simt atât de bine! Era imposibil să nu mă gândesc la cât de simplă se arăta relația noastră și totuși câtă emoție găseam în ea.

„De ce eu?”

Mi-am mușcat buzele, încercând să găsesc cel mai bun răspuns. Nu aveam de gând să fiu directă, nici măcar nu eram sigură ce vreau. Pur și simplu simțeam nevoia să comunic cu el.

„Îmi pari interesant și mi-ar plăcea să am un prieten ca tine”.

O altă tăcere profundă s-a așternut peste ființa mea, timp de câteva clipe lungi. Mi-l imaginam gânditor și mă întrebam dacă am fost destul de corectă să îi dau un astfel de răspuns.

„Îți place să îți faci prieteni mulți?”

„Nu e rău să ai prieteni mulți”.

„Colecționezi?”

M-am încruntat. Pur și simplu, i-am simțit

respingerea, cu toate că nu se afla lângă mine, despărțindu-ne kilometri întregi.

„Te-ai întrebat vreodată dacă ai ceva de câștigat cu așa ceva?” am întrebat neliniștită, dorind să îi aflu părerea.

„Nu știu. Eu nu mă folosesc de nimeni”.

„E rău că îmi doresc să te am ca prieten?”

„Cred că nu. Doar că nu sunt așa cum îți imaginezi tu”.

„Nu îmi imaginez nimic”, am mințit, mulțumită că nu era lângă mine să îmi descopere obrajii înroșiți peste care treceau milioane de furnicături vibrante.

„Cu toți procedezi la fel?”

Oare de ce acum se arăta atât de distant? Îi simțeam acea respingere ca un scut îndreptat în direcția mea și îmi era greu să mă mențin la înălțimea acestuia pentru a nu greși cu nimic.

„Nu. Ești primul”.

„Bun. Parcă tocmai m-ai lovit în cap”.

„Scuze. Nu am făcut-o cu intenție”.

În ziua aceea n-am mai primit niciun semn de la el. Am încheiat conversația într-un fel ciudat, fără înțeles. Nu doream să forțez lucrurile, așa că l-am lăsat în pace. A doua zi, trezindu-mă, am luat telefonul de sub pernă pentru a-l verifica. Nimic. Ariana era la baie. Se auzea cum se spală pe dinți. Nerăbdarea se făcea simțită și degetele îmi tremurau fără astâmpăr, încâlcite în cearșaful de pe pat.

„Chiar dacă ai fi. fost femeie, ți-aș fi cerut să fim prietene”.

„Știu că din politețe, trebuie să dai mai întâi bună dimineața”.

M-am înfuriat. Ce toane ciudate! Parcă nu era vorba de una și aceeași persoană. Încercând să nu îmi manifest temperamentul, am respirat greu, întredeschizând ochii. Pentru o secundă, m-am uitat în direcția Emei ce dormea dusă, cu capul ascuns sub pernă. Eram conștientă că figura nu îmi rămâne inexpresivă în astfel de situații și, într-un fel, mă bucuram că nu are cine să fie atent la

gesturile mele.

„Bună dimineată”, am cedat, într-un târziu, de teamă ca discuția noastră să nu se încheie atât de repede.

„Bănuiesc că ai fi procedat la fel, doar că atunci nu s-ar mai fi întâmplat așa”.

„Nu știi la ce te referi”.

„Ți-ai dat seama vreodată că uneori îți dorești să fii urmărit în permanență de cineva?”

M-am gândit la toată viața mea. La orele petrecute acasă cu familia, la orele petrecute cu prietenii. Niciodată nu am avut parte de un cerc foarte larg de prieteni, dar puținii pe care îi știam erau suficienți și deosebiți. M-am gândit la colegii cu care îmi împărțeam mai mult de jumătate din zi și la profesorii și instructorii din colegiu. M-am gândit la Ariana și la Ema, apoi la Mario. Nimic nu se potrivea cu ce întreba el. Nimeni nu mă completa în așa măsură, încât să simt că îmi doresc să fiu urmărită de cineva.

În afară de el...

Dacă Dragoș ar fi tot timpul atent la mine, aș fi foarte bucuroasă. Cu gândul la el, am răspuns:

„Nu, dar știu că niciodată nu e prea târziu”.

„Crezi că ăsta e egoism?”

„Pur și simplu cred că e dorință umană. Atâta tot”.

Așteptasem degeaba să-mi răspundă. Nu a mai făcut-o. Cu rucsacul pe umăr, m-am îndreptat spre sala de balet unde Iustin mă aștepta zâmbind.

— Azi cu întârziere?

— Îmi pare rău! Am fost un pic... ocupată.

— Haide! Azi va trebui să exersăm piruetele cu aterizare pe un singur picior. Măine îl vom invita și pe Mario să participe la antrenamente. Cu cât lucrați mai mult în echipă, cu atât vă veți sincroniza mai bine.

L-am aprobat și am intrat în sală, simțindu-l călcându-mi urmele. Mi-am pus rucsacul jos și, în timp ce încălțam poantele, am întrebat:

— Catalogul clasei e terminat?

— Poftim?

Am ridicat ochii la Iustin și l-am văzut adâncit în gânduri. Am deschis gura pentru a repeta întrebarea, dar acesta s-a grăbit să-mi răspundă:

— Nu cred! Dragoș mă va suna când va fi terminat, nu trebuie să iau eu legătura cu el.

— Sunteți prieteni buni?

S-a ridicat în picioare, îndreptându-se către aparatul de muzică pe care l-a pornit. În suava atmosferă ce se încălzea încetul cu încetul eu, ca balerină, prindeam viață. Ondulam brațele și picioarele după ritmul melodiei de pian de parcă eram un boboc de floare agățat de un lujer lung, infinit, legănat de adierea vântului.

— Ne cunoaștem, zise instructorul, fără să îmi atragă atenția. Eu continuam concentrată la mișcările mele de dansatoare. Nu ne căutăm prea des. Mă urmărea ca și când dorea să-mi citească pe figură curiozitatea, dar mă arătam ca de gheață, nepătrunsă, cu ochii în pământ, din când în când străbătându-mi brațele subțiri și lungi, cu sclipirea din pupile intensificându-se pe măsură ce degetele se obișnuiau cu melodia.

— Iustin... m-am apropiat de el cu fruntea încruntată, încercând să găsesc cele mai potrivite cuvinte pentru întrebare. Tu crezi că e rău să îți dorești să ai un prieten nou?

Mi-a fost teamă de neașteptata surprindere ce îi licărea în ochi, precum stele în noapte. Pupilele i se dilataseră și întrebarea îi atârna pe buze, gata să își dea drumul. Bâlbâindu-mă, am încercat să explic:

— Era doar o întrebare banală. Câteodată cred că trebuie să cad bine tuturor și să nu greșesc cu nimic.

— Eu mă bucur că îmi ești elevă... și prin urmare prietenă. Cred că fiecare cunoștință a ta gândește la fel. Ești o fată bună, nu trebuie să îți faci griji că nu te acceptă cineva...

Să iau oare în considerare sfatul? Habar nu aveam. Mă simțeam derutată. Nici măcar nu știam ce să spun despre sentimentele mele. De ce nu eram la fel de afectuoasă și interesată față de ceilalți? Și de ce gândul

îmi zbura numai la el în orice moment din zi? De ce fugeam de toată lumea, dar când venea vorba de el mă blocam și nu mai puteam mișca un deget? Cine putea să îmi răspundă la toate aceste întrebări, când eu nu eram în stare nici măcar să recunosc faptul că acel fluturaș din abdomen a prins viață odată cu apariția lui Dragoș? Și cânta dulce, cu șoapte line, purtate pe ecouri prelungi, acolo unde numai eu și sufletul meu le putea asculta:

„Lasă-mă să-ți sărut tălpile ca atunci când sunt ultimul lucru pe care buzele mele l-ar putea atinge”.

Am scăpat un zâmbet scurt în colțul gurii, în timp ce obrazii îmi ardeau în împurpurarea emoțiilor de zahăr. Nu mă mai temeam, eram sigură acum că numai eu pot auzi acele cuvinte cântate. Numai eu și sufletul meu...

În timpul antrenamentelor, am îndrăznit să merg mai departe cu imaginația și, de câte ori închideam ochii, îmi imaginam că mâinile lui Iustin sunt mâinile lui. Că vocea lui Iustin, deși nu atât de plină de viață, era vocea lui. Că răsuflarea ce îmi îngheța ceafa nu e a profesorului, ci a lui. Abia acum îmi dădeam seama că îmi doream cu ardoare să îl văd. O bucurie ciudată se trezea în inima mea, fără explicație. Mă gândeam profund la el, mișcându-mi șoldurile pe ritmul calm al muzicii și studiindu-mă în oglindă, considerând că ochii nu sunt ai mei, ci ai lui. Mă priveam pătimaș, cu poftă nebună, cu o dorință nestăpânită de a mă atinge, de a-mi străbate coapsele, șoldurile și talia. Mă cutremuram până în adâncuri, deoarece îmi imaginam cum mă prinde în brațe și mă sărută. Iar sărutul era apăsător, îmi mușca buzele, le sorbea ca pe un lucru care îi aducea liniștea.

Cum mi-a căzut atât de drag dintr-odată, nu știu. Habar nu aveam cum să fac pentru a ieși din această încurcătură, dar adevărul era că nici nu doream. Acea emoție puternică din inimă mă trezea la viață. Tremuraturile mâinilor și al picioarelor îmi ofereau ocazia să îmi dau seama că undeva, în suflet, am păstrat mereu o părticică dulce și iubitoare, doar că nu a existat nimeni să descopere acest fapt. Sau poate a fost prea devreme pentru așa

ceva...

Mă simțeam străbătută de adrenalină și eram conștientă chiar și de faptul că ochii îmi sclipesc veseli când Dragoș îmi acordă atenție. Încleștam degetele, strângând bara în pumni, gata să o smulg de la locul ei. Fiorul îmi urca în grabă pe șira spinării și, odată ce ajungea la ceafă, se împrăstia spre obraji cu o ardoare insuportabilă. Îmi mențineam ochii închiși, în timp ce degetele lui îmi provocau piele de găină pe brațe. Am înclinat capul, expunându-mi gâtul fin buzelor lui și am așteptat parcă să fiu sărutată, când Iustin mi-a pronunțat numele cu același calm deosebit de care avea parte tot timpul.

Am tresărit încordată și cum am deschis ochii, l-am privit lung pe instructorul ce mă ținea în brațe, pregătit să mă implice într-o piruetă. Eu însă nu reacționez, nu eram atentă la ceea ce făceam.

— Ce-i cu tine?

Eram stânjenită. Obrajii mi se înroșiseră, iar degetele îmi erau umezite, reci și tremurânde. Îmi era rușine de asemenea atitudine și cu vocea încărcată de vinovăție, mi-am cerut scuze. Am deschis ochii albaștri inundați de extaz și m-am pregătit pentru piruetă. O bubuitură zdravănă a dat dovadă de câtă stângăcie exista în mine și oftatul lui Iustin m-a intimidat.

— Să luăm o pauză! Se pare că azi ești cu capul în nori, murmură cu un zâmbet discret pe buze. Am dat din cap și l-am urmărit plimbându-se în liniște prin sală. Eu după el, încâlcindu-mi și descâlcindu-mi degetele.

— Îndrăznește, mă îndemnă. Când am ridicat ochii spre el să întreb la ce se referă, m-a rugat: Ceva ai pe sufletelul tău și ai vrea să spui cuiva, se întoarce cu fața la mine și rămase nemișcat, cu fruntea încrețită, așteptând ca eu să vorbesc. Clătinându-mă pe picioare, mi-am luat inima în dinți și în cele din urmă, am întrebat:

— Iustin, ai fost vreodată îndrăgostit?

Izbucni în râs, sprijinindu-și mâinile în șolduri. Încerca să mă readucă la poziția inițială pentru a repeta

pirueta, stânjenit din cauza gândurilor mele, dar mă arătam atât de curioasă și insistentă, încât nici nu mă clineam.

— Ce-ți veni acum cu o astfel de întrebare?

— Sunt curioasă.

— Oare te-ai îndrăgostit?

Am ridicat din umeri, pregătită să îi răspund.

— Nici să nu încerci așa ceva... Cel puțin lasă să treacă spectacolele. Îți fură concentrația și nu duci la bun sfârșit antrenamentele. Nu ai vrea ca locul tău... primul loc, importanța pe care o caută și o dorește orice balerină, să fie luat de altcineva...

Am dat din cap, de parcă aceste sentimente se puteau controla la comanda mea și am revenit pe poziție, permițându-i profesorului să mă prindă de mijloc, pregătit să-mi dea drumul într-o piruetă. Din nou, mâinile lui mi se păreau mâinile celui ce îmi bântuia gândurile, în timp ce, în minte îmi răsună o dată și încă o dată întrebarea pe care o pusesem lui Iustin.

Se poate să fi fost îndrăgostită de multe ori în viața mea, dar toate acestea nu le-am știut cu exactitudine. Sentimente pe care le-am lăsat în urmă, decisă să nu le mai fac față ca o războinică, pentru că, de fapt, erau doar o grămăjoară de iluzii într-o minte prea creativă. Ca să fiu sinceră, analizând situația de față, căutând în cel mai îndepărtat trecut, îmi dădeam seama că niciodată nu am fost îndrăgostită, iar dacă ce simțeam pentru Dragoș era dragoste, atunci știam că tocmai călcam un prag necunoscut. Și încet, încet, toate acestea prindeau viață. Mi-ar fi plăcut să îi mărturisesc ce se întâmpla cu mine, dar nu găseam curaj și mă întrebam cât voi putea răbda, ținându-le atât de ascunse când ele se străduiau să iasă în afară, să fie cunoscute și împărtășite. Nu știu dacă mi-am mai dorit vreodată atenția cuiva la fel de mult cum se întâmpla cu el. Nevoia constantă de a-l cunoaște, de a-l descoperi, de a afla lucruri noi nu mă lăsa în pace, devenea tot mai impulsivă. De ce tânjeam după acest prieten, nu știam. Simțeam doar că în jurul lui lumea se deschide și se

arată altfel. Bănuiam că neliniștea aceasta și faptul că îl purtam în gândurile mele erau îndreptate spre dragoste, spre iubire. Nu negam asta. Când ai un prieten trebuie să-l iubești, să-l ocrotești, să-l prețuiești. Eu am puțini prieteni, dar țin la ei din tot sufletul și încerc să le fiu loială. Însă cu fiecare mă comport altfel. Fiecare are ceva în plus să îmi dăruiască, de la fiecare în parte am câte ceva de învățat, de descoperit, așa că nu îmi este teamă de sentimentele mele. Sunt unele cât se poate de normale. Auzisem o vorbă: „pe omul pe care ți-l pune Dumnezeu în cale cu insistențe, să nu îl refuzi. Nici nu știi cât va însemna pentru tine”. Am nu mă rat pe degete grămăjoara de prieteni. Ajungând la degetul mic, am șoptit numele lui:

— Dragoș Ahtum...

De ce n-ar putea fi unul dintre cei mai buni prieteni ai mei?

Capitolul 5

Pașii mei calmi și hotărâți duceau în aceeași direcție de foarte mult timp. Parcă o veșnicie a trecut din acel prim moment când am văzut piatra netedă culcată peste pământ și mi-am dorit să o mângâi cu ale mele degete tremurânde. Se simțea atât de rece, atât de rece, încât m-am îngrijorat că duioasa mea căldură nu o va putea străbate pentru a-i îmbujora obrazii, pentru a-i deschide pleoapele adormite pe veci, pentru a-l readuce la pieptul meu.

Ningea atunci cu fulgi mari și grei, de parcă toată nenorocirea din lume se agățase de ei și îi trăgeau pe pământ, acolo să se topească, acolo să piară, absorbiți de pământul sătul de atâtea tristeți și cugetări. Cerul nu se vedea, era ca un gol care mă sufoca în momentul când înălțam privirea. La o mică distanță, un șir de arbori sfioși în nuditatea lor obișnuită, cu scoarțe scârțâitoare, se plecau greoi și obosiți spre numeroasele pietre marmorate, adormite în somnul de veci, uneori uitate, alteori strălucind în arșița verilor sau pălind în severitatea geroasă a iernilor, dar de cele mai multe ori scăldate în lacrimi tulburi în care se dizolvă mereu amintirile.

De câte ori am îngenunchat în fața acestui altar,

cântându-i numele, așteptând în zadar să apară, să-mi aline sufletul călcat în picioare. Albul din jur pare un veșmânt ce acoperă orice urmă lăsată de cei plecați, ca și când ar vrea să le încurce calea, să-i deruteze, ca să nu mai găsească drumul de întoarcere, să-i silească să rătăcească spre marea noastră durere și disperare, spre marele nostru dor neconsumat.

— Dragoș...

Glasul meu străbătea negura densă cu aromă a pustiu, așteptând nerăbdătoare răspunsul.

— Dragoș... am încercat din nou, convinsă că vântul nu a fost destul de înțeuțit ca să poarte chemarea în așa depărtări de vis, acolo unde îngerii își flutură aripile, dar unde păsările cerului nu sunt în stare să ajungă. Dragoș... și glasul îmi tremură, cucerit de spaimă, de gândul înfricoșător că azi sunt mai singură ca niciodată. Am oftat, căci numai asta mi-a mai rămas de făcut. Eram pregătită să mă ridic. Piatra peste care stăteam culcată, golul așternut peste ea ca o aură protectoare, mi-a înghețat îmbrățișarea. Știam precis că nu are cum să-l dezmoștească, să-i reînvie inima pietrificată. Suspinele mele făceau din mine un nimic murdar și rupt, agățat de cele mai înalte creste de munte, acolo unde curenții să mă izbească de pietre, să mă scuture violent și, în cele din urmă, să mă împrăstie în zeci de părți diferite, imposibil de recuperat.

Privirea mi-a fost atrasă de statuia care azi părea mai cugetătoare ca niciodată. Și-ar întinde brațele spre mine ca să-mi implore prezența, să mă determine să mai rămân, să nu o părăsesc. Azi părea să nu fie suficient de vie ca să mă convingă, poate nu mai avea putere.

— Micuță balerină...

Un pas am făcut, unul scurt și apăsător, turtind zăpada sub talpă și chemarea lui mi-a cuprins ființa, ținându-mă de trotuar. Lacrimile îmi inundară ochii. Spaima e aceeași ca de fiecare dată, pentru că vocea lui e vântul coborât dintre nori, pe cât de real, pe atât de himeric, prelingându-se printre șuvițele părului meu, strecurându-se sub haine,

încercând să-mi despice carnea și să pătrundă adânc în corp, acolo unde sufletul își are lăcașul. În sfârșit îl descopeream. Chiar și de data aceasta era în stare să mă întorcă din drum. Aceeași imagine hilară ce tremura sacadat când ramurile copacilor erau îndoite de vânt, de parcă ar vrea să o străpungă, să o facă să dispară. Parfumul de floare răzbătea în miez de iarnă și mă silea să-l adulmec cu nesăț, mai flămândă ca niciodată. Lacrimile mi s-au prăvălit peste obraji.

El se bucura când mă vedea plângând, știind că astfel sentimentele mele persistau, știind că nu l-am dat uitării. Apoi se despărțea de mine, așa, cu zâmbetul pe buze, mulțumit că m-a readus încă o dată în fața lui. În cel mai nepotrivit moment, imaginea lui pâlpâia ca un felinar solitar în noapte și când tăcerea și deșertăciunea îl scuturau sever, se stingea brusc, risipindu-i-se căldura.

„Bună dimineața”.

Frumos mod de a începe ziua. Zâmbetul de pe buze nu mi-a rezistat ascuns și s-a lărgit sincer, făcând în așa fel, încât să mi se lumineze chiar și ochii. Mi-am rezemat rucsacul pe umăr, și am ieșit pe ușă, scriind:

„La fel și ție. Ai spor la muncă?”

„Trebuie. Povestind cu tine, crește interesul pentru ceea ce fac”.

Mi-am mușcat buzele, simțind cum fluturașul din interior își ia zborul și mă înalță spre un cer albastru, fără margini, de unde mă simt stăpână peste tot și peste toate. Apoi mă lasă să cad, fără grija că mă voi prăpădi, oprindu-mă deasupra oceanului transformat în mirază în care chipul meu de tânără inocentă surâde vesel, necontrolat.

„Mă folosești drept muză?”, i-am scris mai departe cu speranța că împarte cu mine aceeași gândire.

„Ai vrea?”, răspunse repede, fără să taie de pe chipul meu acel zâmbet ștrengăresc.

„Poate...”, l-am amăgit amuzată.

„Nu-i așa că atunci când comunici cu mine te simți foarte bine?”

Am stat puțin pe gânduri. Emoțiile mă făceau să

tremur. Parcă ziua era mai luminată, pentru că așa doream eu, parcă păsările ciripeau în curte mai voioase, pentru că o ceream eu, parcă veselia punea stăpânire pe cei din jurul meu, tocmai pentru că asta era dorința mea. Mi s-a ivit un zâmbet cald și sincer pe buze. Am încercat să îl stăpânesc, și fiindcă nu reușeam, mi-am mușcat buzele. I-am scris cât de repede am putut:

„Ție ți se întâmplă la fel?”

„Ai crede dacă ți-aș spune că tocmai a ieșit soarele și și-a întins dorita lui lumină peste biroul meu?”

„Aș crede. Ești un om serios, cel puțin eu așa te-am văzut”.

„Ai stat cu ochii pe mine”.

Am simțit o săgetare în inimă și am rămas fără suflare. Bănuiam că sunt roșie la față, în timp ce ochii mi se încețoșară de timiditate și vinovăție. Am încercat să explic:

„E normal să stau cu ochii pe cineva, dacă vreau să îl cunosc”.

„Nu-i așa că îți tremură degetele?”

Am întins palma și mi-am urmărit degetele lungi tremurând delicat.

„Așa este”.

„De asemenea îți transpiră. Sunt umede și reci”.

Le-am șters pe ținuta mea cu un gest frenetic, încercând să fac să dispară urmele descrise de Dragoș.

„Ție ți se întâmplă la fel?” am întrebat, dornică să aflu dacă sunt singură în acea situație.

„Da. E ciudat, așa-i?”

Mi-am adus aminte de balet. Coridoarele erau prea goale. Eu eram singura rătăcită într-o liniște deplină pe acele cărări cimentate și înguste, slab luminate, dar decorate ca orice locuri artistice. Am tresărit speriată. Liniștea aceea înspăimânta, nu îmi făcea bine. Căutam soarele despre care vorbea prietenul meu, dar nu dădeam de el intrând prin ferestrele coridoarelor. M-am dezmeticit din visare și am luat-o la fugă spre sala de balet. Nu știu cum făcusem, dar azi rămăsesem ultima. Până și Ema mi-o

luase înainte și speram doar ca antrenamentele să nu fie începute. Acum două zile s-au făcut alegerile pentru prim balerini și avusesem norocul să fiu cea care va reprezenta clasa. Prin urmare, m-am ales cu câteva felicitări și mult succes, cu ceva mai multe proteste din partea unora dintre colegi și cu vreo trei ore în plus de exerciții. Iustin mi-a promis că îmi va ține pumnii și s-a ținut de cuvânt. Acum era pe capul meu în fiecare după amiază, să nu cumva să lipsesc de la antrenamente și îl induseserăm și pe Mario, partenerul meu. Anastasia, cu o strâmbătură discretă din nas, mi-a șoptit aproape de ureche ca să nu fie auzită de nimeni:

— Ți-ai câștigat locul numai pentru orele nenumărate de muncă. Ține cont că puțini sunt cei din această categorie care își dau atâta silință. Ai avut mare noroc cu Iustin...

Ca o persoană educată ce eram, am aprobat-o, fără să deschid gura. Poate că profesoara avea dreptate, poate nu eram cea mai bună balerină din academie și nici din clasă, nici măcar nu mă așteptasem la o asemenea poziție între colegi mai vechi, dar entuziasmul nu putea fi cântărit sub nicio formă. Singură îmi dădeam seama că progresele mele se datorau în mare parte lui, celui ce mă trezea aproape zilnic cu un simplu „bună dimineța”.

Dragoș...

Ce ciudate sentimente pentru cineva pe care îl văzusem de trei ori în viața mea. Cum să știu să descriu emoția ce mi se zbătea în piept, cerându-și libertatea? Cum să pot defini bucuria ce îmi scutura până și umerii rigizi atunci când îi pronunțam numele?

M-am întâlnit cu Ariana și cu Ema chiar la intrare în sală, și acestea m-au oprit mai vesele ca niciodată, vorbindu-mi:

— Azi mai târziu decât de obicei... încep să se cunoască eforturile primei balerine?

— Adevărul este că da... E din ce în ce mai greu!

— Asta nu-i nimic, avertiză Ariana, frecându-și brațele dezvelite pentru a le pregăti de antrenament. Am

fost și eu în locul tău. Vei vedea în ultimele zile...

M-am cutremurat, imaginându-mi durerea simțită în interiorul poantelor purtate timp de vreo zece ore. Cum va fi când le voi purta mai mult de atât?

Am intrat în sală și, în aceeași secundă, Ariana ne-a blocat pasul, prinzându-ne de brațe cu niște degete reci și puternice. Tremura ca ruptă, iar vocea îi era pierită. I-am urmat traseul ochilor și mi-am văzut colegii studiind cataloagele cu fotografii. Am fost cuprinsă de o panică ieșită din comun. Nu mai simțeam degetele Arianei blocându-mi circulația. Acum eram eu cea care bloca circulația colegiei și nu îmi păsa deloc de plângerile provenite din partea ei. Eram mai mult ca sigură că devenisem palidă și că buzele îmi tremurau sub dominația unor maxilare pe cât de încheștate, pe atât de instabile. Palpitațiile adânci îmi urcau și îmi coborau până în adâncul unor pupile scăldate în lacrimile emoțiilor și, cu sete, adulmecam aerul, încercând să îl înghit și să îmi satisfac plămânii. Dar îmi era insuficient. îl căutam și nu îl găseam...

Pe cine oare? Pe aerul de care aveam atâta nevoie să respir sau pe el, cel pe care îmi doream atât de mult să îl văd?

Eliberată din susținerea binefăcătoare a Arianei, am simțit cum pământul îmi fuge de sub picioare, gata să cad. Totul se învârtea cu mine, până și oglinzile imense, amețitoare. Era atâta lume în jur, încât nu reușeam să fac un pas. Încheștam pumnii, apoi îi relaxam încercând să îmi revin. îl strigam pe nume, căutându-l cu doi ochi panicați, însă foarte târziu l-am descoperit absent. Spre marea mea dezamăgire, nu era acolo.

„Mi-ar fi plăcut să apuc să te văd, dar mă tem că dormeai la ora aceea...”

Am citit mesajul, chinuindu-mă. Larma din sală și eșecul de care m-am împiedicat mă transformau într-o ființă vulnerabilă, incapabilă să dau dovadă de luciditate ca un om sănătos. Ce părere de rău se abătuse asupra mea! Dragoș fusese acolo și nu am reușit să ne întâlnim.

Am scuturat din cap, încercând să îmi revin, cu ochii țintă la colegii din față ce comentau entuziasmați catalogul plin de fotografii. Ca prin minune, am reușit să scriu:

„Poate cu altă ocazie...”

„Cine poate ști?”

„Așa e. Nimeni nu poate ști...”

Ema îmi pusese deja catalogul în brațe și, răsfoindu-l, îmi explica situația fotografiilor, fără să bage de seamă că nu sunt atentă la așa ceva. O simțeam pe Anastasia stând cu ochii pe mine și Iustin, retrăgându-se în intimitate, urmărindu-mi gesturile. Nu îmi păsa. Cu siguranță nu erau cititori de gânduri.

Așa m-am simțit pe tot parcursul zilei și depuneam eforturi uriașe pentru a mă concentra la antrenamente. Mario continua cu glumele sale care de obicei mă făceau să râd, dar de această dată doar îngreunau situația.

Terminaserăm antrenamentele aproape de miezul nopții și, deși foamea îmi rodea stomacul, încă stăteam ghemuită pe podea în compania lui Iustin și a lui Mario, povestind. Eram cam absentă, profitând de ocazie că ei doi se cunoșteau destul de bine și împărțeau suficiente motive de discuție.

— Trebuie să fiți foarte dedicați meseriei voastre! Să vă sacrificați pentru ceea ce faceți dacă vreți să cuceriți publicul. La cea mai mică abatere, profesorii vă vor schimba cu altă pereche. Voi sunteți preferații mei și nu aș vrea să se întâmple asta.

Apoi, tăcere deplină...

Vedeam ca prin ceață o palmă fluturată în fața ochilor mei și m-am deșteptat, clipind.

— Bobocelul e pierdut de realitate, izbucni Mario, pipăindu-mi fruntea într-un final, pentru a descoperi dacă am febră.

— Ce-i cu tine, Karina? Azi ai fost indiferentă...

— Nu! Indiferentă nu, l-am întrerupt, încercând să găsesc o minciună perfectă pentru a mă ascunde de curiozitatea profesorului.

— Te îngrijorează ceva? m-a întrebat suspicios.

Am stat pe gânduri. Mi-am luat genunchii în brațe și, sprijinindu-mi bărbia pe ei, am șoptit cu o voce pierdută, numărând toate sulițele de lumină născute din lămpi și izbite mut de oglinzi, despicându-se în altele și altele, parcă mai luminoase, mai subțiri și mai lungi.

— Sunt curioasă să știu dacă iubirea poate fi confundată cu prietenia...

— Oare ai ajuns să mă iubești și încă nu știi? Întrebă Mario, sărutându-mi obrazul.

— Nici vorbă...

— Bine! Recunoaște, insista el bine dispus, de ceva timp rătăcești în visare și e ușor să se descopere ce e cu tine...

M-am repezit spre el cu ochii măriți și cu inima palpitând frenetic în piept, îl priveam lipsită de astâmpăr, dornică să aflu adevăruri pe care, uite, le știau alții, mai puțin eu.

— Spune-mi, Mario! Ce e cu mine? Știi tu ce mi se întâmplă?

El râse și își trecu degetele prin păr, lăsându-se pe spate ca să se îndepărteze de mine.

— Dacă nu sunt eu motivul gândurilor tale, atunci cu siguranță ai cunoscut pe cineva...

Am vrut să vorbesc, să mint că oarecum este adevărat și nu prea, să inventez o scenă diferită, departe de adevăratul subiect, dar mă temeam că atunci nu voi mai obține răspunsurile care mă interesau. Când mi-a văzut atenția și curiozitatea îndreptate atât de bine asupra lui, s-a intimidat și a fugit.

— Mă car de aici, fiindcă nu îmi plac astfel de discuții. Măine trebuie să o luăm de la capăt, și în următoarea clipă, băiatul părăsi încăperea, lăsându-mă cu întrebările pe buze și cu răspunsurile neafiate. Mi-am plecat capul ușor dezamăgită. Situația se complica. Devenea tot mai greu. Iustin se apropie și, cu un deget fin și elegant, îmi ridică bărbia, îndemnându-mă să îl privesc.

— De cele mai multe ori mințim că persoana pe care o iubim ne este doar prietenă. Asta e sigur sută la sută

demonstrat. De multe ori nu vrem să recunoaștem că acela pe care îl iubim nu ne va mulțumi niciodată numai în calitate de prieten. Cu timpul îi vom cere mai mult, tot mai mult, până se ajunge la cel puțin un sărut...

— Mă întreb... de ce?

— Să fim oare confuzi?

Îmi luă mâna într-a lui și mi-o sărută cu două buze tremurânde.

— Poate încercăm doar să ne protejăm sentimentele de o eventuală respingere...

Poate Iustin avea dreptate. Poate că simțeam pentru Dragoș ceva mai mult decât o simplă prietenie, dar nu doream să mărturisesc tocmai din acest motiv. El avea o familie și nu va accepta niciodată să o destrame doar pentru un moft trecător. Știam că voi proteja prietenia noastră dacă îmi ascund sentimentele și dacă las doar o relație amicală să existe între noi. Cel puțin așa îl aveam aproape, puteam comunica, lucru foarte diferit față de o posibilă relație inexistentă. Nici nu doream să îmi imaginez cum ar fi să nu vorbim, să nu ne salutăm, să nu ne vedem...

— Sunt curios să știu la ce te gândești?

Am ridicat din umeri, revenindu-mi din nostalgia aceea îmbătătoare și, mult mai veselă, i-am mărturisit:

— Cred că m-a captivat rolul din spectacolul pe care îl vom susține peste o săptămână.

— Giselle?

La aprobarea mea, Iustin s-a încruntat. Știa că mint, sau cel puțin bănuia. În tot acest timp, nici nu pomenisem de personaj sau de piesă, sau de coregrafie, de absolut nimic. Altceva mă îmbrăca în mister, iar invidia creștea în el din cauza faptului că nu i se mărturisea.

— Bobocel... trezindu-mă din visare, a continuat: Mai presus de profesor și elev, suntem prieteni, nu-i așa?

— Bineînțeles! Nu trebuie să te îndoiești...

— Asta înseamnă că trebuie să fim sinceri unul față de altul...

— Întotdeauna am fost sinceră cu dumneata...

Nu avea rost să lungească discuția. De la mine nu va

scoate nimic. Nu eram dispusă să colaborez și cu cât negam mai tare acest fapt, cu atât se observa mai bine că se întâmpla ceva cu mine. A deschis gura, pregătit să mai insiste nepăsător, dar i-am luat-o înainte, sărind în picioare:

— Acum mă scuzi, dar trebuie să plec. Ziua de mâine este atât de aproape, încât o văd deja.

M-a urmărit părăsind încăperea și scufundând-o într-o tăcere absolută. Doar vântul de afară încerca să se facă important printr-un vâjâit zdravăn, amenințând cu o furtună. În diformitatea atmosferei se vedea doar trupul subțire al unei balerine, dansând ca un diamant reflectat în oglinzile sălii, departe de realitate, mai mult ca o amintire păstrată vicios de însăși aerul consumat din încăperea.

Nu îmi venea să cred cât de slabă mă arătam chiar și în fața profesorului meu și de câtă lipsă de curaj dădeam dovadă. Nu eram în stare să mărturisesc ce simt cu adevărat pentru Dragoș Ahtum și mă întrebam dacă asta e pură protecție pentru prietenia ce ne lega. Într-un fel ciudat, mă temeam că poate Iustin nu va fi de acord cu sentimentele mele și nu va accepta așa ceva. Tăcând, nimeni nu ieșea rănit. Dar cum să mă stăpânesc și cum să mă mulțumesc doar cu atât când, imaginându-mi degetele lui descoperindu-mi umerii, brațele subțiri și delicate, șoldurile desenate în două linii curbate, mă cutremuram și mă excitam ca o adevărată tânără ce abia gustă primele semne ale plăcerii carnale? Cum puteam nega simțurile femeiești, când îmi apărea gol în vise, cu trupul sculptat de ani și cald din cauza iubirii?

Mi-am trecut degetele prin păr, oftând. Habar nu aveam ce să fac. Habar nu aveam...

„Dormi?”

„Abia am ieșit de la antrenamente”, i-am răspuns emoționată, atunci când am simțit telefonul vibrând.

„Ești harnică, micuță balerină...”

„Nu sunt micuță”. Chiar dacă nu îi arătam, mă simțeam răsfățată. Deși nu îi demonstrem, în adevăratul sens al cuvântului, adoram să îmi spună astfel.

„Ai avut o zi grea?”

„Destul de grea. Am rolul de prim-balerină la toate spectacolele din anul ăsta”.

„Hm... Un an plin de importanță...”

„Ceva de genul. Tu? Unde ești?”

„Încă la serviciu. Nu am terminat ce mi-am propus. Măine trebuie să înmănez un catalog unei academii de coruri”.

„Înseamnă că și tu ești ocupat anul acesta”.

„Foarte ocupat. Nici nu îți poți imagina”.

Am intrat în cameră și mi-am salutat colegele care abia veniseră de afară. Am aruncat poantele lângă pat și m-am ghemuit între așternuturi, așa îmbrăcată cu ținuta de dans.

— Ai stat până acum la antrenamente? Întrebă Ema, mărink ochii gata să îi iasă din orbite. Abia atunci am realizat cât de nepăsătoare am devenit față de colegi din cauza telefonului, că Dragoș mă ținea departe de realitate, absorbită de existența lui, de plăcerea care îmbobocea tot mai intens de fiecare dată când luam legătura cu el. Era o legătură imaginară, una bazată doar pe vise, pe imaginație, dar chiar și așa, îmi făcea bine, o doream, aveam nevoie de ea ca să continui respirând și trăind, de parcă omul acesta alcătua înțelepciunea mea, de parcă el mi-ar fi deschis ochii, de parcă pe el l-aș fi văzut și cunoscut prima dată în viața mea. Era începutul vieții mele, pragul peste care călcam în lume și parcă și sfârșitul acesteia, pragul peste care călcam în obscuritatea densă a mormântului.

Ridicasem într-un târziu ochii albaștri prin văpaia cărora zburda măreața voioșia aceea sinistră, de nerecunoscut și o țintisem lung pe Ema, care cine știe de când aștepta răspunsul meu. Nu eram sigură dacă am înțeles întrebarea, căci aceasta a răsunat ca un ecou ce se pierde prin tuneluri, în loc să se apropie pe cărări drepte, dar am aprobat din cap, zâmbind. Am renunțat la telefon, ascunzându-l sub pernă și m-am întins cu mâinile pe burtă, admirând steluțele de pe tavan. Ce ciudat! Niciodată nu le-

am mai văzut până atunci și mi se păreau tare drăgălașe, alergând haotic pe toată suprafața aceea albă. În plus, păreau să vină spre mine, să îmi rostească numele prelung și mă făceau să zâmbesc, să tremur de plăcere, să răsuflu apăsător cu pieptul încărcat peste măsură de sentimente calde, copleșitoare. La un moment dat, printre toate stelutele zburdalnice, am surprins vocea Arianei. M-am agățat de ea să revin în prezent, chiar dacă acesta mi se părea plictisitor, patetic, nefolositor și nesatisfăcător.

— Eu păteam la fel, îți amintești? Ariana, se afundă în amintirile ce o năpădiseră dintr-odată. Să fii prim-balerină nu e deloc ușor...

— Sigur că nu. Nici nu am spus asta, se răsti Ema, după care își îndreptă atenția asupra mea, dorind să afle tot. Doar cu Iustin ai fost?

— Și cu Mario...

— V-ați potrivit bine, comentă Ariana cuibărindu-se în pat, la locul ei.

„Pot să te întreb ceva?”

Din nou emoția m-a lovit și a smuls din adâncul inimii o palpitatie zdravănă, scuturându-mă și făcând să îmi tremure mâinile. Abia dacă reușeam să îmi abțin zâmbetul ca să nu mă dau de gol în fața fetelor.

„Orice dorești”.

„Ai iubit?”

Ce întrebare! Niciodată nu m-am gândit că voi ajunge să discut astfel de subiecte cu el. Ce să îi răspund, căci egoismul devenea puternic peste mine, mă cucerea, îmi șoptea convingător în ureche să mint, să stârnesc gelozie în inima lui Dragoș, dar oare ce câștigam cu asta? Ce câștigam și ce pierdeam? Cu obrajii arzându-mi de sfială, am decis să spun adevărul, curioasă să aflu părerea lui când va citi un simplu...

„Nu”.

„Asta explică de ce te-ai legat de mine”, a reproșat, după câteva clipe scurse prea lent și prea chinuitor.

Nu mi-au căzut bine vorbele lui. Era ca și cum mă învinuia că mi-am dorit să fim prieteni, amici... Să îi scriu

sau să las totul baltă? Adunând un gram de curaj, m-am hotărât să îi explic:

„Nu caut în relația noastră nimic neconvențional. Tu decizi dacă vrei să îmi fii prieten sau nu”.

„Nu te refuz. Niciodată nu am refuzat pe nimeni. Asta mă ajută să mă depășesc pe mine însumi și mă face să mă simt foarte, foarte bine. Sunt persoană egoistă și țin mult la mine. Oare să consider că e un defect sau o virtute?”

Ce puteam să îi răspund? Eram încurcată. Printr-un singur mesaj spunea, în sfârșit, câte ceva despre el, dar nu îl cunoșteam îndeajuns ca să pot decide corect. M-am gândit la mine, la cum m-aș simți dacă el mi-ar cere să fim prieteni. Aș putea oare să-l refuz? Și dacă aș face-o din egoism, ar fi imposibil să spun nu.

„Aș opta pentru virtute”.

„De ce?”

„E mai frumos așa”.

„Nu mi se pare un motiv convingător”.

„Atunci din cauză că nu mi te pot imagina egoist?”

Niciun răspuns în următoarele minute. Îmi sărise somnul, agitația și nerăbdarea îmi zguduiau inima, forțându-o să palpite ca o scânteie abia născută. Degetele îmi tremurau frenetic, în timp ce sclipirea ochilor, atât de profundă și ea, îmi înțețoșa vederea, ivind lacrimi cristaline, nici sărate, nici amare, doar amăgitoare.

— Karina... mai stai? O să sting lumina, am auzit-o pe Ariana, pe jumătate adormită.

Am negat, fluturând un deget în aer, permițându-i să scufunde încăperea în întuneric. Doar câteva raze slabe de neoane reușeau să intre tăcute pe fereastră insuficient de puternice ca să învioreze atmosfera. Frunzele se azeau foșnind din cauza vântului și îmi imaginam că multe dintre ele se desprind de crengi și se pierd într-o învălmășeală haotică, tocmai acolo pe asfalt, fără să le poarte nimeni de grijă. Cântecele lor ruginit scârțâia melancolic anunțând ploi, trădând vântul pribegind pe alei, suferind, pustiind pământul și castanii și îmbolnăvind atmosfera de

singurătate și tristețe.

„Îmi devii din ce în ce mai dragă. Cum faci?”

Cuvintele lui întârziate mi-au adus zâmbetul pe buze, însă nu au făcut ca nostalgia din piept să dispară. Mi se citea tristețea în ochi și dorința de a-l vedea în propria licărire a pupilelor. Clipeam lent, în timp ce subconștientul nu făcea decât să îi pronunțe numele neîntrerupt. Degetele mele căutau zadarnic trupul lui pe care l-aș fi atins din dorința de a-l recunoaște, știind precis că într-o altă lume, într-o altă viață, am fost unul și același. Era ca și când îmi căutam spiritul care, hoinar îndârjit, a scăpat din strânsoarea mea și a umblat prin alte corpuri, făcând ca eu să îl urmăresc, să îl caut, să îl descopăr oriunde s-ar ascunde.

„Noapte bună, Dragoș...”, i-am răspuns cu atât de puține cuvinte. La ce folos vorbirea, când simțurile erau profunde și cunoșteau totul? Cu toate acestea, declarațiile lui îmi făceau bine pe o parte, dar pe cealaltă îmi dădeam seama că înrăutățeau situația. Mă întrebam: oare îl iubesc? Dar cum puteam să iubesc pe cineva pe care practic nu îl cunoșteam?

Adormisem cu el în gând. Telefonul îmi scăpase din mână și alunecase sub pernă, la adăpost. Nu mai auzeam nici zarva făcută de vânt și nici stropii mărunți ce cădeau la fereastră. Nu mai auzeam nici tic-tacul ceasului de pe noptiera Arianei, nimic, în afară de câțiva pași îndesați într-un ecou lung, ce se pierdeau în atmosferă de parcă nici nu existau. Am tresărit și m-am întors spre cel ce îmi prinsese brațele cu două mâini calde și convingătoare. Doar privindu-mă în ochi cu acea culoare ca de smoală, îmi bloca orice mișcare. De fapt, nici nu doream să mă mișc, nu era obligatorie expresia lui. Pielea lui marmorată sfida întunericul din jur. Era ca un înger coborât din cer, ca acea fantomă înfricoșătoare ce bântuie un suflet, îl chinuiește, îl torturează, îl tulbură. Doar că el nu era înfricoșător, din contră, mă atrăgea, fermeca prin simpla lui prezență, iar tulburările pe care mi le provoca erau de-a dreptul plăcute. Triste și plăcute. Mă privea de sus, de la o

înălțime remarcabilă, în timp ce eu, cu ochii inundați de timiditate, observam cum i se umflă pieptul din cauza emoțiilor. Iar el mă privea... Tocmai acolo în centrul pieptului, cu o poftă umană dincolo de orice barieră. Îmi simțeam buzele zvâcnind sub presiunea dorinței de a-l săruta. M-am ridicat pe vârfuri, gata să îndeplinesc dorința, dar el, așteptând în tăcere, și-a plecat capul și mi-a atins cu gura sâni rotunzi, ascunși într-un tricou aproape transparent. Simțeam cum adrenalina mi se plimbă prin abdomen, liberă, și mă face să îmi pierd capul. Simțeam cum inima bubuie nebunește, pregătită să izbucnească în strigăte de senzații colorate și nu mai văzusem niciodată atâta viață, atâta culoare, un așa curcubeu imens, cu atâtea nuanțe fermecătoare. Nu știam ce să fac. Voiam nebunește să îmi plimb degetele în părul lui, și așa am procedat. Părul îi strălucea, iar căldura lui încălzea mâinile mele înghețate de emoții. Îi căutam parfumul însetată, doream să-i recunosc aroma, să îl savurez plină de poftă, cu toate simțurile arzându-mi trupul mărunț, îmbrățișat de el, acea carne fragedă în care necunoscutul bântuitor își încheșta degetele fierbinți, dorind parcă să îmi străbată pielea, să își împreuneze sângele lui cu sângele meu, să devenim una și aceeași persoană.

Am deschis ochii larg, revenind în lumea reală mai mult sufocată. M-am ridicat în șezut și m-am uitat în jur, respirând profund, ca și când un mare necaz s-a abătut asupra mea. Totul se vedea calm, monoton și nici urmă de Dragoș în acea încăpere. Visasem.

Am întors ochii spre fereastră și am privit afară, unde cerul se vedea la fel de înnorat ca și ieri, iar ploaia cădea zdravăn de parcă cineva scutura norii cu energie. Vântul nu mai bătea și frunzele nu mai foșneau scuturate, ci lovite de stropii greoi de ploaie. O ceață ușoară cobora de sus, răcind pământul, și campusul se vedea mai pustiu ca niciodată. Nici măcar păsările nu colindau ținutul, retrase toate în ascunzișuri calde și uscate unde își ciripeau povestioare misterioase care să le aducă somnul. Le-aș fi căutat, dar efortul acesta mi se părea în zadar. Mai precis,

aș fi căutat figura lui printre picăturile ce se prăvălesc gălăgioase prin aer, însă oricât mă străduiam, imaginea lui nu apărea, nu înflorea grandios în așa întâmplări banale.

Mi-am frecat fruntea cu o palmă transpirată și am clipit adânc, încercând să îmi limpezesc vederea. Mi-am adus aminte de telefon, și l-am căutat grăbită.

— Bună dimineața fetelor, se auzi vocea Arianei care coborâse din pat, târându-și pașii spre baie.

Să îi scriu sau să nu îi scriu?

„Bună dimineața, Dragoș!”

„Bună, micuț”.

„Deranjez?”

„Deloc. Îmi place să încep diminețile cu tine. Câteodată e foarte bine să mă depărtez de rutină și, mai ales, de realitate”.

„Îmi doresc să devin o balerină celebră și visez lucrul ăsta. Dar e mai dulce visul pentru că nu se simte durerea de picioare”.

„O să te întreb ceva...”

„Să vedem, la ce te gândești?”

„Ai fost vreodată îndrăgostită?”

Stăteam pe gânduri. Dacă i-aș spune că da, aș minți și asta ar însemna să nu fiu sinceră cu el. Nu îmi doream să nu fiu sinceră cu el. Dacă i-aș spune adevărul, că nu am cunoscut încă dragostea, va fi mult mai probabil ca Dragoș să râdă de mine. Nu îmi convenea să râdă nimeni de mine. Dragoste simt și acum pentru părinții mei, pentru surioara mea, pentru baletul ce mă înalță tot mai sus, pentru Yago pe care îl știu așteptându-mă acasă. Acest căluț m-a cucerit din primul moment în care l-am văzut și doar el e în stare să-mi împace sufletul atunci când povara nostalgiei îmi atârână apăsătoare. Apoi, dragoste simt pentru muzica ce mă poartă în răsuciri plutitoare și-mi dă aripi cu care zbor în necunoscut, dragoste simt pentru colegii mei, pentru instructorii mei, chiar dacă uneori mă ceartă și sunt severi. Dragoste simt pentru viața care mi-a fost dată, indiferent câte piedici se aștern la picioarele mele și, de cele mai multe ori, drumul nu e bătătorit cu flori, ci cu

troiene dure, obositoare. Dragoste ofer și eu razelor de soare, atunci când se încumetă și mă mângâie duios în primele ore ale dimineții, și tot dragoste ofer și păsărilor care știu să-și plângă grijile comune pe pervazul ferestrei mele. Ador gestul lor, mă încântă, mă umple cu și mai multă dragoste pe care o revărs apoi asupra tuturor celor ce intră în contact cu mine, dar știam că nu la această dragoste se referă el, că e altceva, cu o altă însemnătate, ceva care poate mă depășește, ceva ce, într-adevăr, nu am întâlnit.

„Tăcerea ta spune totul”.

M-am dezmeticit, dându-mi seama că explicația aceasta mi-am dat-o numai mie, în gând, departe de a fi ascultată de Dragoș. Am butonat rapid, încercând să găsesc cel mai bun motiv pentru a mă scuza:

„Nu este un subiect care mă interesează foarte mult. Nu îmi permite să mă concentrez”.

„Nu te-ai gândit că poate te-ai concentra mai bine și ai dansa cu mai multă dăruire dacă ai iubi pe cineva?”

„Pictezi mai bine și mai frumos din cauză că iubești?”

„Depinde la cine te referi. Am parte de mai multe feluri de dragoste”.

Ce să înțeleg prin asta? M-am gândit la familia lui. La soție, la copii... Apoi m-am gândit la familia mea. La părinți, la surioară... într-adevăr era vorba de iubiri diferite, fără să mai pun la socoteală sentimentele ce le-aș putea simți pentru un băiat.

„La asta mă refeream și eu, tocmai doream să-ți explic”.

„Dar nu ai făcut-o. E ușor să cauți pretexte...”

„O să dansez pentru tine. Ești o altfel de dragoste, față de ce am cunoscut până acum...”, am mărturisit în cele din urmă.

„Va să zică am dreptate?”

M-am ridicat din pat, încruntând privirea. M-am închis în baie și de acolo am strigat:

— Care dintre voi a simțit nevoia să danseze pentru un băiat?

Timp de câteva secunde, nu mi-a răspuns nimeni. Liniștea a pus stăpânire pe întreaga încăpere. Am scos capul din baie și cu ochii pe Ariana, am întrebat:

— Tu, cea care te îndrăgostești mereu... Nu ai simțit niciodată nevoia să dansezi pentru el?

— Care el? răspunse aceasta cu un aer de plictiseală care demonstra că, de fapt, ea nu știa ce înseamnă dragostea.

Am ridicat din umeri, murmurând ușor dezamăgită:

— De exemplu... băiatul de pe coridor?

— Crede-mă! încă nu am devenit atât de obsedată, încât să dancesz pentru nimeni. Sunt doar eu și atât!

Am intrat înapoi în baie și, ținându-mi periuța între dinți, am scris:

„Numai un obsedat ar face așa ceva. Eu nu sunt obsedată”.

„Nu. Tu ești doar o copilă mică și care se ferește să vorbească despre anumite subiecte”.

Într-adevăr, mă purtam ca un copil. Am refuzat să îi mai scriu. Dacă Dragoș gândea că aceasta era o gândire de copil, atunci era clar că și Ariana ajungea la aceeași înălțime. Cu toată dragostea ei, Ariana nu era decât o persoană falsă. Nu iubea pe nimeni, ci iubea popularitatea altora prin care să ajungă chiar ea populară. Dar eu nu eram așa. Nu căutam nimic prin nimeni, nu voiam nimic din ce aveau alții și nici nu eram atât de egoistă, încât să mă iubesc doar pe mine însămi. Asta o dovedeau visele mele și oricând puteam demonstra adevărul. Atunci, ce însemnau simțurile acestea ciudate? Ce însemna gândul profund, oprit cu voie și fără voie la o persoană străină, din afara anturajului meu?

Ajunsa în sala de balet, mi-am propus să încerc să dancesz pentru mama. Nu știu de ce, dar imaginea ei nu mă mulțumea îndeajuns. Am făcut-o și pentru tata. Nici el nu ridica moralul în mine. Am încercat și cu Maia. Ea mai mult mă încurca, transformând mișcările de dans elegante și bine definite în răsucirile stângace și neîndemânatice ale jocurilor. Am încercat apoi cu Dragoș. Din prima nu mi-a

ieșit. Imaginea lui sărutându-mi sânii mă făcea să îmi pierd concentrația. Am căzut la câteva încercări de piruete și asta nu i-a plăcut Anastasiei. S-a plimbat prin fața mea, cu ochii micșorați de supărare și cu pieptul umflat, gata să izbucnească în orice secundă. Nu făcea altceva decât să mă plesnească peste bărbie cu degete lungi, îmbătrânite și foarte reci.

— Concentrează-te, Karina! Ceea ce faci tu nu e demn de o prim-balerină.

Cu toate că vocea îi era calmă, știam că nu e de glumit. Am luat aer în piept și m-am așezat pe vârfuri, permițându-i partenerului să mă prindă ușor de brațe. Am lăsat ca muzica să îmi pătrundă până în timpane și, plutind pe armonia ei, am închis ochii. Acele degete ce mi se plimbau pe corp, desenându-mi linia curbată care apoi se înfingeau în carne, gata să mă sfâșie, și respirația pe care o simțeam pe umeri era îmbibată într-un parfum pe care nu îl recunoșteam, dar pe care doream să cred că este al lui. Îi observam în oglindă ochii mari și întunecați, ascunși după niște pleoape conturate de gene brune, ce cădeau însetați de patimă asupra pielii mele fine. Vedeam de asemenea cum buzele subțiri deveneau tot mai dornice să îmi sărute umerii. Mă lăsam, fără să opun rezistență. Ce rost avea să mă împotrivesc, din moment ce îmi doream să îi simt fața lipită de umerii mei? M-a apropiat de el, cu un gest hotărât. Nu îndrăzneam să scot un cuvânt, doar m-am încruntat. Îi simțeam pieptul cald în spatele meu... M-am adunat, parcă dorind să mă cuibăresc între brațele lui bărbătești. Acolo era cald și bine și mă simțeam protejată. Mai mult decât atât, un simplu sărut, o ușoară atingere de buze provenită din partea lui, trezea în mine fluturașul colorat și parfumat. Sufla peste aripile lui suave și acesta, cu bătaii rapide, înconjura ca un vârtej stomacul întreg. O ploaie de senzații necunoscute îmi uda inima și cobora în jos, tot mai jos și mai jos... îmi doream să fiu atinsă și nu îmi era greu să recunosc degetele lui alunecându-mi pe corp cu tandrețe. Cum să nu vreau să fiu îmbrățișată de o patimă atât de dulce, de o încredere atât de convingătoare,

și cum să nu fiu cuprinsă într-o protecție atât de binefăcătoare, când întreaga mea existență tânjea după tot ce nu aveam, dar aș putea avea, după tot ce nu țineam în palme, dar aș putea strânge în pumni, după tot ce nu exista, dar ar putea exista?

O bătaie de palme și am tresărit brusc, suspinând. Am mărit doi ochi cristalizați de vinovăție în timp ce buzele îmi tremurau ca arse sub privirea crudă a Anastasiei.

— Revino-ți în fire, Karina!

La vorbele răspicate ale profesoarei, tot visul și întreaga imaginație mi s-au spulberat. L-am căutat pe Dragoș reflectat în oglindă, dar, în locul lui, descoperisem un Mario încruntat, dornic să-mi descopere gândurile ascunse. Îmi strângea corpul, de parcă era un sac lipsit de viață, și l-am îndemnat printr-un gest brusc să îmi dea drumul și să se depărteze de mine. M-am sprijinit de bară și mi-am lăsat capul peste ambele mâini, încercând să îmi revin.

Pur și simplu, o luam razna.

— Nu că gesturile tale nu ar fi destul de convingătoare... Privirea arată totul, dar nu se potrivește scenei. Trebuie să dai dovadă de tristețe, melancolie... Trebuie să plângi, pentru că adevărul despre iubitul tău este unul ieșit din comun, tragic. Te șochează. Acum îți lipsesc îmbrățișările lui, iar atunci când ai parte de ele sunt atât de profunde și atât de scurte, încât nu mai ajunge să te bucure...

Anastasia se plimba prin spatele meu, fără să mă scape din ochi. Îmi studia corpul încovoiat și genunchii tremurânzi, fără să îmi atragă atenția. Conștientizăm că Mario s-a retras undeva, departe de noi, masându-și încheieturile picioarelor, încercând să le redea forță. Ceilalți colegi așteptau oarecum plictisiți, pe poziție, pentru a relua scena.

— Respiră profund! O vom lua de la început...

„Așteptam să vorbesc cu tine. Bănuiam că nu te pot deranja în timpul antrenamentelor”.

„Nu mi-a mers prea bine. Ceva mi se întâmplă”, i-am

scris, cam dezamăgită din cauza atitudinii de care am dat dovadă în timpul orelor de balet.

„Îmi pare rău. Și eu am parte de astfel de zile”.

Am stat pe gânduri. Cât timp am mâncat, nici nu am privit telefonul. Abia după ce am ieșit din cantină, m-am refugiat sub un copac, ferindu-mă de ploaia mărunță ce nu mai încetase de azi dimineață. Am scris:

„Aș vrea să îți pun și eu o întrebare”.

„Sunt curios...”

„Nu ar trebui să fii. Cred că e ceva normal”.

„Să vedem la ce te-ai gândit”.

„Tu de ce m-ai ales? De ce m-ai acceptat ca prietenă?”

„Ți-ar fi plăcut să te refuz?”

M-am gândit și la această variantă. Probabil un refuz nu mi-ar fi convenit, și sigur m-aș fi simțit stânjenită. Mi-a fost greu să îi obțin prietenia, ținând cont că nu acceptase cu ușurință. Dar poate m-aș fi resemnat pe parcurs. Acum îmi dădeam seama că nu era vorba de o relație comună ca între mine și Mario, că fiecare mesaj are o valoare deosebită, intensificând relația. Că fiecare dimineață în care salutul lui mă trezește, mi se pare de o mie de ori mai plăcută și mai plină de viață. Că fiecare semnal al telefonului îmi provoacă emoții neștiute până atunci. Aș putea oare trăi fără el? Aș putea renunța la Dragoș așa de simplu? Să fiu oare egoistă din pricina fericirii dăruită de el sau să consider că asta nu este decât o atingere supranaturală pentru a-mi dovedi că trăiesc?

„Cred că nu. Oricum, am insistat puțin ca să îți obțin prietenia”.

„Îmi doresc să știu mai multe despre tine. Aș vrea să te cunosc mai bine”.

„Întreabă-mă orice, dar nu îmi cere să depășim limitele permise. M-aș simți vinovată”.

„Față de cine? Deoarece eu nu accept să mă refuzi. Vreau să știu cine ești și care îți este viața”.

„Aceleași așteptări le am și eu din partea ta, dar nu este vorba numai de noi. Cel puțin tu nu ești singur”.

Nu băgăm în seamă stropii de ploaie ce se strecurau printre crengi și cădeau cu o violență absurdă în părul meu. Nu eram atentă nici la puținele persoane care parcă nici nu mă vedeau, circulând grăbite prin ploaie, încercând să își găsească adăpost. Nu eram atentă nici la amenințările fulgerelor ușoare ce despicau cerul, promițând cu trimiterea tunetelor timide, strecurate printre nori și risipite printre clădiri. Nici urmă de păsări, de parcă ploaia le alungase pe toate, dar știam că în momentul în care îmi voi propune să caut sub streșini, între copaci sau chiar sub mașinile parcate pe o parte a trotuarului din incinta colegiului, le voi găsi cu siguranță ascunse de vremea urâtă.

„Să nu existe nimeni în afară de mine și tine”.

Asta nu îmi convenea prea mult. De ce trebuia să ne ascundem de lume când nu îi ceream nimic în afară de o prietenie normală și atât? Oare de ce?

Cum nu știam ce să-i răspund, am rămas pe gânduri, sperând la un fel de salvare. Când telefonul mi-a vibrat în palmă, am răsuflat oarecum ușurată.

„Ți-ai dorit vreodată să fugi de toate și de tot și să o iei de la început, chiar dacă ar fi doar pentru o zi?”

Grea întrebare. Eram la început de drum și piedicile încă nu se aliniau la pasul meu prea numeroase. Încă nu știam ce înseamnă viața în adevăratul sens al cuvântului, deși îmi dădeam seama că, în realitate, nu era nici pe jumătate la fel cum mi se afișa acum. Eram conștientă de greutatea ce vor urma și habar nu aveam dacă eram pregătită să le înfrunt. Chiar și atunci când un om cade în genunchi în fața ta și plânge îndurerat, abătut, suferind de necazuri pe care ți le explică amănunțit, tu simți doar durerea milei, acea greutate apăsătoare care te obligă să îi mângâi umărul, dar nu poți cunoaște suferința și oboseala prin care altul trece. Ești conștient că există, însă habar n-ai cum este să te aleagă, să te tortureze, să te sfarme ca pe pietrele trecute prin moară o dată, și încă o dată. Acele lucruri mărunte și neînsemnate, a căror voce nu poate fi auzită de nimeni, a căror suferință nu poate fi simțită de

nimeni, răsunând tânguitoare într-un fel deprimator, ascuns din atenția noastră. De ce un om cu viață simplă ar căuta durerea? De ce ar vrea să afle cum este suferința? De ce ar accepta să fie torturat și nimicrit până la pieire? Nici eu, om simplu, nu aș cere asemenea orori de la destin...

Am primit alt mesaj, fiindcă eu nu reușisem să scriu din cauza gândurilor ce se abătuseră asupra mea, simțindu-i lui Dragoș nerăbdarea de a discuta cât mai multe tocmai de la acea distanță interminabilă.

„Ai încercat măcar să te gândești la faptul că, dacă ai da timpul înapoi, ai putea să îndrepti multe lucruri pe care le-ai făcut greșit sau pe care nu ai fi vrut să le faci?”

„Nu văd unde greșești. Mi-a trebuit un moment să te descopăr și să îmi dau seama ce persoană valoroasă ești. Oricând aș accepta să fac parte din viața ta. Știu că nu mi-ar lipsi absolut nimic”.

„Nu cred că mă înțelegi...”

Oare așa să fie? Oare să îl și descoperit doar superficial, fără măcar să insist să pătrund mai adânc în propria lui ființă? Oare eram atât de nepricepută, încât să nu îl înțeleg?

„Îmi doresc să te pot înțelege, dar nu îmi permiți. E ca și cum te-ai teme de mine”. i-am mărturisit, stând apoi ca pe ghimpi de frică să nu se supere și să nu îmi mai răspundă.

„Niciodată nu mi-a fost frică de tine. Mai degrabă mi-e frică de mine... îmi dau seama că nu mă cunosc, că nu știu cine sunt”. Citeam în cuvintele lui tocmai ceea ce citeam în propriul meu gând. Vedeam în el tocmai ceea ce vedeam în persoana mea. Să fim oare identici sau să fie doar poarta pe care trebuie să o deschid pentru a mă autocunoaște? Dădeam un pas și în față descopeream o nouă identitate încă necunoscută, dar pe care aveam ocazia să o explorez, să o descopăr și să o cunosc. Voi ști că este vorba de mine? Voi ști să iau în serios ce mi se expune pe tavă sau voi fi o identitate falsă de care va trebui să mă salvez mai târziu?

„Lucrez la acel proiect nou. Dacă îmi dau silința pot organiza expoziția la sfârșitul lunii noiembrie”.

„Spune-mi despre ce este vorba, căci nu îmi place să ghicesc”. „Îți voi spune, cândva...”

Doar vântul rece făcea în așa fel, încât să mi se cutremure trupul, iar umbra așternută pe pământ îndrăznește, lipsită de curaj să tremure ca o baltă tulburată de o piatră, îngânând realitatea. Ea nu își arăta tulburările pentru că interiorul ei era negru, gol, eliberat de orice greutate. Era subtil, înfășat în simplitate. Semăna perfect cu o pânză de mătase străvezie, ce flutură în aer numai și numai la porunca vântului.

Ca și cum nu eram prezentă între mulțimea de balerini ce îmi pregăteau intrarea, îmi imaginam scena aceea plină de pasiune datorită lui. În fiecare zi mă trezeam cu o senzație din ce în ce mai puternică din cauza căreia singurul vinovat era doar Dragoș. Îi pronunțam numele și simțeam cum fluturi colorați își iau zborul în stomacul meu. Mi-l imaginam în fața ochilor, și un fior dulce amărui îmi străbătea spatele, furându-mi aerul și interzicându-mi să mai respir. Numai gândul la el îmi transforma palmele în cel mai fertil spațiu, pentru ca sudoarea emoțiilor să îmi inunde secretul și să îl expună într-o imagine naturală, precum oglinda din cei doi ochi albaștri. Era suficient să mă uit în jur ca să găsesc asemănări fără pic de explicații, ca în ochii mei să se oglindească transparența sentimentelor ciudate ce mă depășeau din ce în ce mai mult.

Azi, înainte să îmbrac costumul de balet, m-am privit o clipă în oglinda ovală din baie. Doream să găsesc în imaginea corpului meu o frumusețe deosebită, care să mă convingă de faptul că pot **b** atrăgătoare și că Dragoș s-ar putea simți atras de ceea ce reprezintă fizic. De când mă interesa pe mine partea fizică? De când îmi păsa dacă picioarele mele subțiri ar fi tentatie pentru mângâieri și de când îmi păsa dacă forma sânilor este suficient de senzuală pentru a-l convinge pe Dragoș să îi sărute sau cel puțin să îi privească cu ochi însetați?

M-am gândit la colegii mei, în special la Mario, cel cu care petreceam mai mult timp decât cu oricine. Nu îmi păsa că Iustin e pe punctul de a-mi cere prezența în scenă, ci m-am apropiat de partenerul meu ce își făcea încălzirea retras într-un colț mai îndepărtat, șoptindu-i:

— Mario, uită-te la mine!

O făcu fără să stea pe gânduri. Cum am observat că mă fixează cu privirea, m-am răstit:

— Uită-te la mine din cap în picioare!

— De ce? Ai pățit ceva? M-a lăsat să aprob din cap cu un gest agitat și apoi, zâmbind, a continuat: Ce anume ai pățit?

— Tu mă consideri atractivă?

Devenisem brusc furioasă, încheștând pumnii și adunând în interiorul lor un fel de ură amestecată cu jenă.

— De când te interesează pe tine aceste porcării? Te-ai molipsit de la Ariana? o arătă cu o înălțătură a bărbiei pe colega mea, pe care am descoperit-o în grupul de fete unde mișca elegant din brațe la fel ca celelalte, dar toate cu frunțile încruntate, căutându-mă și așteptându-mi nerăbdătoare intrarea.

— Nu ești prea serios!

I-am întors spatele, evitându-l, însă el m-a urmărit până în momentul când și-a permis să își sprijine bărbia pe umărul meu și, profitând de firele de păr rebele ce îi gâdileau obrazul, a zis mai mult în șoptă:

— Eventual, dacă m-ai accepta ca iubit... m-aș uita cu alți ochi la tine...

— Dacă ți-aș cere să îmi fii iubit, ai accepta?

Nici nu am stat să mă gândesc la ce urmări putea să aibă întrebarea. M-am oprit înainte să ajung în mulțime și am ridicat brațele în aer, înscenând o pregătire pentru intrarea între balerine.

— Sincer să fiu, în aceste circumstanțe, nu mă văd în stare să am grijă de o iubită. Îmi văd succesul cu ochii. Dar dacă vrei să ne întâlnim în pat... o dată pe săptămână... sunt de acord!

Am strâmbat din nas, neconvinsă. La ce mi-ar folosi o

partidă de sex dacă eu doream doar să cunosc adevărul despre imaginea mea?

Nimeni nu mi-a spus vreodată că sunt frumoasă, deși știam că, dându-mi un pic de interes, aș putea întoarce privirile oricui. Nimeni nu mi-a spus că am un corp splendid de femeie, ci toți m-au numit fetiță, bobocel și micuță, deși descoperisem în oglinda din baie forme cu adevărat femeiești.

O adevărată porcărie!

Azi îmbrăcasem din nou costumul acela galben. De când aflasem că este culoarea lui preferată, îmi plăcea mai mult. La fel putea să fie o minciună, dar tot ce venea din partea lui mi se părea mai bun și mai frumos, nu aveam de ce să neg asta. Ca să scap de lume, am luat doar o umbrelă și am ieșit afară, ca în zilele trecute. Ochii deveneau din ce în ce mai curioși, și asta nu îmi plăcea deloc. Găseam intimitate departe de orice suflet omenesc, unde nimeni nu mă întreba de ce zâmbesc sau de ce devin serioasă în fața telefonului pe care nu îl mai lăsam din mână.

„Sunt curioasă să știi ce faci...”

M-am uitat la ceas. Trecut deja de orele șaisprezece cu mult.

„Desenez”.

„Pot să știi ce?”

„Te interesează?”

„Sigur”.

„Te aștept atunci la studio”.

Am înghițit sec, cu ochii crispați de panică. La asta nu m-am așteptat. Nici măcar nu îndrăzneam să accept. Acum, deși nu recunoscusem până în acest moment, chiar mă simțeam mică și lipsită de experiență. Ce face o femeie în toată puterea cuvântului când i se propune așa ceva? Pe cine puteam întreba, când în jurul meu vedeam aceleași persoane ca mine? Nu îmi voi ierta niciodată faptul că nu voi ști să mă comport. Pur și simplu, visam la un moment care să treacă în istorie și care să nu fie uitat nici de mine, dar nici de el. În plus, dacă îi voi înțelege gesturile și dorințele foarte greșit și îi voi mărturisi ceva ce el nu vrea

să audă sau să se întâmple? Asta era marea mea teamă, dacă nu voi fi pe placul lui?

Am oftat. Poate era mai bine să nu îi mai scriu azi, profitând astfel de ocazie ca invitația să fie uitată. Am dat să plec, dar semnalul unui nou mesaj m-a oprit.

„Adevărul este că te simți mai bine fiind doar prieteni la distanță. Fără să ne vedem...”

Începea să îmi tremure mâinile din ce în ce mai tare. Îmi era sete. Aveam nevoie să beau apă. Trebuia să meditez, să văd câtă dreptate găsea Dragoș în toate gândurile mele.

„Fără să ne privim în ochi...”

Situație dificilă la care chiar nu m-am așteptat.

„Fără să ne atingem...”

Am închis ochii, imaginându-mi visul avut acum câteva nopți, îi simțisem căldura mâinilor, fără măcar să o cunosc în realitate și privirea sinceră din ochi... Era posibil ca atitudinea adevăratului Dragoș să spulbere visul?

„Nu-i așa?”

M-am trezit la realitate, citindu-i întrebarea. Ca să mă protejez pe mine, să îmi protejez visul, și să îl protejez chiar și pe Dragoș de vreo încurcătură, i-am scris:

„Da. Așa este”.

Am așteptat în zadar reacția lui. Poate tăcerea spunea totul. Să fie el mai dornic decât mine să ne cunoaștem în realitate? Să simtă el ceva asemănător cu ce simt eu? De ce îmi era atât de greu să descopăr?

Atâtea întrebări mă înnebuneau. M-am îndreptat spre cameră, hotărâtă să mă odihnesc. Mă voi relaxa citind poezii. Voi refuza orice invitație, fie ea venită din partea lui Mario sau nu. Nici nu voi mai scoate telefonul de sub pernă. Dacă eu nu îi voi scrie, el nici așa nu o va face.

Certurile deveneau din ce în ce mai severe, atât din partea Anastasiei, cât și din partea lui Iustin. Toată lumea își dădea seama de straniul comportament apărut dintr-odată și din nimic. Primul spectacol era tot mai aproape, iar eu mă comportam ciudat, mai ales din punctul de vedere al lui Mario. Recunoșteam în sinea mea că este

adevărat. Obsesia pentru frumos era din ce în ce mai vizibilă și mai obositoare. Îmi studiam brațele în oglindă minute în șir, fără să mă intereseze reacția celor care mă observau. Eram din ce în ce mai interesată dacă vreunul dintre colegi mă vede cu alți ochi decât de obicei și toate întrebările mele cădeau ca o ploaie de săgeți asupra lui Mario de care învățasem să nu mă mai feresc. Era fratele mai mare pe care nu l-am avut niciodată. Dorința fierbinte de a mă simți dorită îmi tulbura până și somnul și profitam de nopțile mai senine când luna îmi scălda patul, pentru a-mi studia degetele, palmele, încheieturile mâinilor, pentru a descoperi în ele finețea și eleganța feminină cu ajutorul cărora aş putea vrăji un bărbat.

Căci da. Era vorba doar de unul singur. Unul care nu îmi era sortit, dar unul pe care îl doream cu toată ființa mea. Pentru care simțeam orbește un dor fără limite, pentru ochii de smoală ce mă priviseră din cap în picioare, prea puțin interesați. Îmi era dor de expresia lui pierdută de prezent, adâncită într-o concentrare negăsită la nicio ființă omenească până acum. Și cum să nu îmi fie dor de buzele ce mereu formau zâmbetul cald și dulce cu ajutorul căruia ascundea mare parte din ceea ce simțea? Mi-am dat seama că obișnuia să zâmbească mai ales atunci când se afla într-o încurcătură și când dorea cu orice preț să ascundă dincolo de acel gest adevăratele sale sentimente.

„O să vii la spectacol?”

„Nu”.

„De ce?”

„Nu îți dorești să mă vezi”.

Acum mă făcea să mă simt prost și să mă întreb încă o dată dacă se poartă matur sau nu. Îmi era greu să mă mențin la înălțimea lui, așa că de data aceasta n-am ezitat să îi mărturisesc:

„Ai noroc că ești trecut prin viață, nu ca mine”.

„Nu te înțeleg”.

„Te descurci în orice situație. Mi-e greu, chiar foarte greu să discut cu tine”.

„E un fel de compliment ca să nu mă simt prost după

ce te-am refuzat?"

„Ți-am spus vreodată cât de mult te admir?"

„De ce mă admiri?"

Am stat pe gânduri. Îmi aduceam perfect aminte că i-am mărturisit acest fapt. Cu un zâmbet în colțul gurii, am scris, știind că asta o să-l amuze până și pe un om serios ca el:

„Îți place să fii lăudat".

„Ai dreptate. Oricărui om îi place să fie lăudat. Până și ție îți place să fii lăudată, așa-i?"

Am încercat să-mi amintesc de fiecare moment în care am fost lăudată. Și am fost, chiar de multe ori, pentru că întotdeauna mi-a plăcut să fac lucrurile cum trebuie.

„Sigur că da. Te face să te simți bine".

„Da. Te face mare".

Aș fi vrut să îi reproșez faptul că mereu adaugă această diferență între vârstele noastre și că, după atâta timp, nu s-a obișnuit cu mine. Dacă nu o făceam, era din cauză că știam perfect că nu este vorba despre așa ceva. Știam că nu se referă la vârstă, ci numai la senzația pe care o putem simți noi, ca artiști. Măreția e răsplata primită după timpuri îndelungate, muncind, după energia consumată zile și nopți și nimic nu se compară cu slava ce se deschide la picioare, mărginită de o parte și de alta de cununi de flori viu colorate. Chiar și un artist, fie el dansator, cântăreț, actor, pictor sau muzician, așteaptă recompense pentru sacrificarea timpului, a vieții în general, iar recompensa aceasta se măsoară în laude, respect și recunoaștere.

„Te simți mai mare când te laud eu?" l-am întrebat, gândindu-mă că poate și el se întreabă dacă îl consider artist talentat, la fel cum mă întreb și eu dacă el mă consideră balerină adevărată.

„Îndrăzneată întrebare. O să-ți răspund dacă, mai întâi, îmi răspunzi tu la o întrebare".

Am așteptat să văd ce îmi trimite în următorul mesaj. Dar până ca acesta să vină, o rafală de vânt s-a izbit în fereastra din spatele meu și m-a cutremurat. Soarele, și

așa delicat, a dispărut după perdeaua plumburie de nori infiniți, întunecând încăperea. Am scăpat telefonul din mână și, pentru o secundă, m-am gândit că poate vremea urâtă vestește un necaz, că e semn rău. M-am gândit la relația dintre mine și Dragoș. Chiar dacă se desfășura normal, ajungeam de multe ori să mă întreb câți din anturajul nostru ar fi de acord cu ea. Câți ar vedea această legătură una comună și câți ar nega-o. Mi-am venit repede în fire. Nu aveam de ce să mă tem. Nu făceam nimic ieșit din comun, nici eu, nici Dragoș. Nu deranjam pe nimeni și nici măcar nu mi se cunoșteau adevăratele sentimente, pentru că știam să le păstrez bine ferecate în adâncul sufletului meu. Nu eram superstițioasă deși credeam că faptele rele se răsplătesc cu pedepse. Tot timpul, în miez de noapte, întrebam luna din fereastră dacă, într-adevăr, comit nelegiuiri. Răspuns nu venea niciodată, fiindcă știam foarte bine că astrul acesta ceresc nu cunoaște limba omenească, el doar glăsuiește metalic printre firele de iarbă, prin vocea animalului, prin vuietul pădurilor și prin susurul lin al apelor și nu o face ca să comunice cu noi, ci să își reverse candoarea divină de zeitate peste omenire, de parcă ar fi stăpâna noastră. Când am văzut telefonul luminând pe pat în fața mea, mi-am adus aminte de faptul că Dragoș urma să mă întrebe ceva. L-am ridicat și am citit:

„Ți-ai dorit vreodată să fii sărutată?”

Îmi venea să râd. Parcă acum nu mai eram eu mititica și cel care se comporta ca un copil era tocmai Dragoș. Întrebarea lui îmi părea vulgară, prea intimă, personală. Nu aveam de gând să îi răspund, conștientă că aprobând cu sinceritate, îmi dădeam pe față gândurile ascunse.

„Ce fel de întrebare e asta?”

„Permite-mi să o completez...”

Cu un aer de plictiseală, de parcă el ar fi acolo să mă observe, am îngăduit.

„Îți permit”.

„Ți-ai dorit vreodată să fii sărutată... de mine?”

Pentru a câta oară simțeam că mi se taie răsuflarea și că obrajii îmi iau foc? Pentru a câta oară mi se incendiau buzele și nu găseam soluția care să le răcorească măcar puțin? Pentru a câta oară simțeam că mi se inundă ochii din cauza unor lacrimi cărora nu le găseam rostul adevărat? Nu trebuia decât să permit vocilor interioare dulci, catifelate și îmbietoare să cânte suav, în timp ce lacrimile transparente îmi inundau pupilele dilatate:

„Rădăcini aș prinde dacă aș ști că te-aș iubi mereu și coroană de flori mi-aș așeza pe cap dacă aș putea să-ți spun că te iubesc. Ar fi ca și când aș bea apă rece din izvoarele munților dacă, în fiecare dimineață aș primi câte un sărut de la tine...”

Îmi tremurau degetele incapabile să mai tasteze vreun cuvânt, tocmai din cauză că nu negam faptul că un sărut de-al lui m-ar face fericită. Și oftam îngrijorată, dezamăgită, știind că dorința aceasta arzătoare era prea departe ca să fie îndeplinită. Cu toate acestea, i-am răspuns:

„Nu contează ce îmi doresc sau ce îmi pot dori, atâta timp cât nu îmi este permis”.

Într-un fel sau altul, voiam să îi împărtășesc durerea mea, acea senzație de neconsolate, știind că ceea ce iubesc, nu poate fi al meu, că niciodată nu o să ajung la el, că nu îmi va aparține în această viață.

„Sunt tare curios să știu ce te reține?”

Îmi stătea în cap să îl sun și să îi lămuresc problema, dar știam că în realitate nu sunt deloc curajoasă. Scrisul, fiind atât de silențios și ascunzând atâtea sentimente, era un adevărat avantaj. Nu voiam să lungesc vorba, astfel că i-am explicat pe scurt:

„Ei mă rețin”.

Am dorit să știu care a fost problema și unde am greșit. Sau poate că greșeala mea l-a convins de adevărul adevărat ce plutea deasupra noastră, incapabil să ne cuprindă datorită magiei ce ne învăluia în astfel de momente.

M-am reîntors la antrenamente, încercând să îmi dau

silința să îl îndepărtiez din mintea mea măcar în acele două, trei ore. Iustin mă reîntorcea la poziția anterioară cu răbdarea numărată pe degete în timp ce, din partea lui Mario mai primeam câte o plesneală peste spate cu amenințarea că, dacă nu îmi revin și nu mă concentrez, voi fi abandonată. Fără să vreau și fără să mă pot controla, devenisem tristă. Iar asemenea tristețe durea în profunzimea sufletului mai tare ca orice, chiar mai tare decât glasul gol al mării, decât eterna cântare solitară a pescărușilor, chiar și decât tânguitoarele doruri ale cocorilor.

Ca de fiecare dată, Mario ajungea ultimul și pleca primul. În câteva secunde, a încălțat o pereche de papuci de casă și, cu un prosop pe umeri, a ieșit pe ușă, salutând din mers. Nu mă mai suporta, ba chiar mă îmbrâncea când tristețea se înfățișa gravă, torturându-mi obrazul. Parcă se temea cumva să nu se molipsească și era gata să îmi reproșeze faptele, dar ceva îl retrăgea înapoi, îl făcea să renunțe. Nu știu însă până când...

Iustin făcea o încălzire lentă pentru încheieturi, cu ochii ațintiți la silueta roz ce-mi aparținea, sprijinită de bara de echilibru din fața oglinzii. Azi, mai ales în această seară, nu m-a surprins încă studiindu-mă în oglindă și până și el se întreba dacă este un lucru bun sau rău. Țineam de bară ca de un obiect excelent de sprijin, deși nu găseam logica curățirii sufletului cu ajutorul unui lucru material. În plus, eram prea serioasă, prea încruntată, prea îngrijorată. Aproape că nu mă recunoșteam nici eu.

— De un timp încoace parcă nu ai fi tu. Te-ai răzgândit în ceea ce privește rolul și vrei să renunți la el?

Nu m-am întors spre cel ce îmi vorbea, nici măcar nu am ridicat ochii ca să îl privesc în oglindă.

— Mă preocupă mult persoana mea, atât de mult cum nu am mai pățit niciodată, am mărturisit, văzându-mă prinsă în capcană. Crezi că e bine așa ceva?

— Fiind mulțumiți de noi înșine, e mai mult decât bine. Să nu se întâmple invers, deoarece atunci situația se complică. Va fi foarte grav.

— Mă întreb cu ce ochi se uită lumea la mine și cât de responsabilă mă consideră?

S-a apropiat de mine și mi-a pus o mână pe umăr. Urmărea lacom cum razele de lumină se izbeau de umărul meu fragil, făcând pielea trandafirie să lucească sidefat. În acel moment, mi-am dorit să îmi ating umărul cu propriile degete. Numai Dumnezeu știa cum mă abțineam, fără să găsesc de unde să extrag atâta ambiție ca să mă port strălucit. Mă gândeam la Dragoș și la ochii lui care ar putea să mă privească. Simpla lui prezență, faptul că ar fi acolo cu mine, că ar respira aproape de urechea mea, că puteam să îl privesc, m-ar fi mulțumit peste măsură.

— Că ai câștigat rolul de prim-balerină, este deja o responsabilitate foarte mare. De aici poate să te judece lumea. În plus, toți ochii care se îndreaptă spre tine, rămân marcați.

— Ești sigur?

Am ridicat, în sfârșit, bărbia din piept și i-am căutat privirea, curioasă să aflu adevărul.

Foarte sigur. Dependența de propriul tu, devine distructivă și ți-aș recomanda să te ferești de ea! Fă-o până nu e prea târziu, altfel o să-ți pară rău.

În următorul minut, am auzit intrarea unui mesaj. Știam că venea de la el. M-am grăbit să îl citesc, abandonându-l pe Iustin.

„Îți voi pune o regulă pe care vreau să o respecti”.

„Asta depinde și de mine, nu numai de tine”.

„Din partea mea depinde de amândoi, deși părerea ta nu prea este valabilă”.

„Mă întreb: de ce uneori atât de dulce și alteori atât de rece și insuportabil?”

„Să fie oare mândrie de bărbat?”

„Pot încerca și pe piele de femeie? Îmi doresc să aibă același efect și asupra ta”.

„Îți dorești să fii rea?”

„Puțin. Poate așa îți dai seama cum este, ce se simte, și te schimbi”.

„Poate... Dar acum vreau să știu dacă ești dispusă să

ascuți condiția...”

„Sunt dispusă”.

În timp ce așteptam mesajul, îl descoperisem pe Iustin interesat. Ochii îi cădeau fixați asupra telefonului și era pe punctul de a pune una din miile de întrebări. I-am luat-o înainte, ascunzând mobilul în rucsac:

— Am să plec. Sunt foarte obosită. Dumneata nu?

Iustin a scuturat din cap, renunțând să își mai exprime curiozitatea. Și-a luat bagajul și m-a invitat spre ieșire, cât se poate de tăcut.

„O vei respecta?”

În pragul ușii de la cameră, i-am răspuns:

„Depinde de condiție”.

„Atunci nu mai are rost să mă chinuiesc. Văd că nu ești dispusă să colaborezi”.

„Jur că nu știu cum să mă comport cu tine”. am izbucnit nervoasă, firește, din cauza copilăriilor lui pe care, după câte se vedea, nu le recunoștea ca să le îndrepte și să își ceară iertare. Poate că o simplă scuză m-ar calma, dar Dragoș era prea orgolios să se coboare atât de jos.

„Îți aduci aminte că tu ți-ai dorit să fim prieteni? Ce ar fi să începi prin a mă accepta așa cum sunt?”

„O să depun eforturi uriașe, crede-mă”.

„Știm și te credem”.

Iar eu știam că folosește pluralul din cauză că persoana sa era inclusă în același amestec. Îmi dădeam seama că nu este ușor nici cu mine, și faptul că Dragoș recunoștea asta, mă liniștea într-un mod ciudat.

Am intrat în cameră și mi-am găsit colegele povestind cu alte două fete la un joc de cărți pe podea, în mijlocul încăperii. Acolo eram lipsită de intimitate, iar afară nu voi mai putea ieși. Trecuse de orele douăzeci și trei.

Baia! Am luat-o la fugă, alegându-mi un rând de haine comode și m-am încuiat, anunțând că voi face o baie fierbinte. *Fierbinte* menționat doar pentru ca ele să știe că timp de cel puțin o oră, nu voi descuria ușa.

„Și deci, ce fel de condiție ai de gând să îmi pui? Sper să nu fie nimic din altă lume”.

„Este vorba și despre mine, de asta să fii foarte sigură”.

„Cum spui tu”.

„Așa este, nu o spun eu”.

„Cel puțin mă simt mai bine acum că suntem amândoi incluși”.

„Condiția este să nu implicăm sub nicio formă familia mea în această relație”.

Asta mă descumpănea. Mă simțeam prost și, pentru prima dată, intimidată de situația lui Dragoș. Până la urmă, aflu că el ținea secretă legătura noastră, că nimeni nu știa de mine, la fel cum nimeni nu știa de el. Este foarte dificil să faci un om să înțeleagă faptul că îl iubești, că simți pentru el ce nu poți simți pentru alții și când îți cere să păstrezi secret faptul că vă cunoașteți, asta devine de o tristețe insuportabilă, te face să te simți prost, te dezamăgește, asigurându-te că ești incapabil să ajungi la înălțimea celui iubit. Să îi fie rușine cu mine? De ce i-ar fi rușine cu mine, încerca gândul să mă liniștească, că doar și eu sunt un om ca toți ceilalți. Să nu îi placă de mine? Dacă ar fi așa, nici nu ar mai sta la discuții. Dialogul acesta nu ar trebui să existe între noi. Să se teamă de ceva? De ce nu? Se teme, afirma gândul, dar de ce? Care ar fi motivul?

„Eu doar voiam să îți fiu prietenă, nimic mai mult”, am reușit să îi scriu, într-un târziu, cu lacrimile în ochi. O singură clipire a fost de ajuns ca să prăvălească picăturile sărate ce se așternură într-o clipă peste degetele mele care susțineau tremurătoare telefonul. „Știu”.

„Atunci de ce te deranjează?”

Tăcere. Doar râsetele din încăperea alăturată înveseleau atmosfera, în timp ce eu abia dacă reușeam să ridic piciorul din apă, pentru a simți răcoarea aerului uscându-mi pielea genunchiului. Aburii se înălțau spre tavan prea muți, prea subtil ca să îmi atragă în vreun fel atenția. Din când în când, o picătură rece se scurgea din țeava robinetului, pleoscând în apa din cadă, eliberând un ecou subțire și nevinovat. Lui Dragoș nu îi convenea subiectul. Prefera să nu dea explicații, astfel că nu aveam

de gând să insist.

„Cum preferi”. am vrut să închei, dar el mi-a răspuns:

„Nu este cum prefer. Este cum se cuvine”.

„Tu crezi?” l-am amăgit curioasă să aflu dacă este sigur pe vorbele lui, dacă le înțelege sau deviază subiectul.

„Ca să funcționăm noi doi, da. Cred”.

Nu mai aveam chef să îi scriu. Poate că abia acum am prins momentul oportun ca să mă gândesc dacă este bine ce fac. Poate prin cuvintele lui, Dragoș încerca să îmi explice ceea ce m-am împotrivit să înțeleg până acum, convinsă de un pumn de sentimente de care nici măcar nu eram sută la sută sigură.

„Te face să uiți de realitate. Îți amintești?” a explicat el printr-un mesaj care mi-a atins sufletul. Îl simțeam rugător și îmi imaginam cum se uită la mine, așteptând parcă un fel de milă sau înțelegere. Cum știa el să se facă iubit! Eram în stare să fiu de acord cu el în orice privință. Nu puteam să îl refuz, indiferent ce mi-ar fi cerut, „îmi amintesc”. am răspuns în cele din urmă.

„Îți doresc noapte bună, micuț”.

„Eu ție, la fel”.

„Pot să te sărut?”

Mi s-a cutremurat inima întreagă de milioane de emoții, spânzurându-mi de fiecare venă din corp. Îmi imaginam buzele lui subțiri desenând un zâmbet, sărutându-mi gura. Eram gata să dau frâu liber imaginației, în timp ce vocea interioară izbucnea din nou, mai veselă ca niciodată:

„Ar fi ca și când aș bea apă rece din izvoarele munților dacă, în fiecare dimineață aș primi câte un sărut de la tine ”i-am scris în timp ce îmi mușcam buzele înfierbântate:

„Încearcă...”

„Atunci te sărut, dulce pe obraz”.

Am răbufnit înfuriată din cauza acelui joc stupid și am lăsat telefonul să cadă pe prosop, în timp ce mă scufundam sub apa transparentă, blocând în plămâni aerul îmbibat în mireasma fericirii. Era greu să definesc șirul de

senzații de care aveam parte, toate încurcate și răsturnate unele peste altele, îmbibate și frământate din care nu ieșea la iveală nimic concret. Nu mă puteam abține să nu zâmbesc și să nu îmi imaginez acel Dragoș serios, încercând să fotografieze o mică balerină în grădina plină de soare a propriei locuințe.

— Karina...

Întotdeauna tresar când îi aud glasul serios și melancolic rostindu-mi numele. Și întotdeauna oftez, de parcă ar fi ultima dată când buzele lui șoptesc atât de dulce, încât să trezească fiorii și să-i facă să îmi alunece pe piele. Pupilele mi se dilată ca să absoarbă cu ușurință imaginea lui, s-o adâncească în memorie, s-o facă neuitată. Îi urmăresc buzele fine mișcându-se și-mi doresc atât de mult să le gust, încât nerăbdarea mi se strecoară printre degete, silindu-mă să încleștez pumnii ca să mă pot abține.

— Ești fericită?

— Tu ești fericit? l-am întrebat în momentul acela, neștiind ce să răspund, pentru că totul se desfășura haotic în viața mea, nu aveam cum să mă gândesc la așa ceva, nu știam cum să recunosc fericirea, ce însemna ea de fapt.

Când izbucnea în râs, mă trezea la viață. Când râdea, ieșeau la iveală veselia și energia din interiorul lui, pur și simplu devenea altul, iar pe mine atât de mult mă încânta faptul acesta, că opream timpul în loc numai ca să gust din veselia lui, să profit de ea cu lăcomie. Căci așa era el: uneori dulce, alteori amărui ca o picătură de vin roșu, uneori proaspăt de parcă i-ar fi nins în suflet, alteori fierbinte ca un soare. Uneori atât de bărbătesc și personal că eram în stare să îl recunosc între milioane de oameni. Azi tandru și răbdător, mâine agitat, grăbit, dar întotdeauna atent și grijuliu.

— Am tot ce îmi doresc. N-aș vrea să cer mai mult...

I-am mângâiat obrazul cu degete tremurânde, făcând gestul meu să rămână pe veci ca un fel de simbol care renaște din cenușă de câte ori îmi doresc, de câte ori simt nevoia și mi-e dor.

A nesfârșita oară străbăteam lungimea degetelor

mele cu ochii încețoșați de lacrimi. Brusc, o boabă ca de rouă transparentă, dar otrăvitor de amară, se prăvăli între degete, strecurându-se grăbită printre ele, de parcă dorea cu orice preț să se lepede de necazul și suferința din care luase naștere și să mă lase pe mine cu asemenea povară, să o duc singură ca pe o pedeapsă.

Fericirea nu e decât o pulbere de stele căzută asupra noastră, care, la cea mai neînsemnată suflare de vânt se risipește, atât de grăbită de parcă nici n-ar fi existat. E ciudat că atunci când ne învăluie, nu știm să profităm de ea, nu mulțumim lui Dumnezeu că ne-a făcut stăpâni peste asemenea sentiment, ba chiar o lăsăm să treacă fără cugetări, ca anotimpurile schimbătoare care vin, dar se și duc, se tot duc, îmbătrânindu-ne.

Capitolul 6

„Bună dimineața, micuț”.

„Bună dimineața, prietene. Îmi spui ce desenezi?”

„Un fluture”.

„De ce un fluture?”

„E inocent, subtil”.

„Deci tema este... Subtilitatea?”

„Aproape...”

„Inocența?”

„Ai ghicit”.

„Cauți inocența și subtilitatea?”

„Nu. Încerc să demonstrez că inocența se naște din subtilitate, că acolo unde există ușurință, agilitate, plutire... există și puritate, ceea ce e nou, abia încolțit. Că în viziunea mea, subtilitatea e arborele, tulpina, iar inocența un ram între multe alte ramuri”.

Am citit mesajul de nenumărate ori ca să îmi pot imagina arborele despre care el vorbea, ramul alungit care se desprinde din tulpină, să înțeleg la ce se referă, să fiu la înălțimea lui. Tăcerea mea nu îi plăcea, îl incomoda, am dedus asta după mesajul imediat trimis de el:

„Interesată câtuși de puțin de această temă?”

„Mai mult curioasă să știu cum iese fluturele din

mâna ta". „Frumos, unic, pur și simplu de admirat... așa zice eu".

„Hm! Frumos... De mult timp am băgat de seamă că ești un bărbat frumos".

„Crezi tu așa ceva despre mine? Crezi că sunt un bărbat fru

5»

moș?

„S-ar putea. Dar azi nu vreau să recunosc".

„Te-ai uitat mai lung la mine când ne-am întâlnit. Recunoaște că este adevărat".

„Recunosc că ești prea încrezut. Asta e tot".

„Crezi că sunt frumos din cauză că sunt încrezut?"

„Pariez pe varianta opusă, deși recunosc că ambele sunt acceptabile".

„Te pup dulce pe obraz, micuț".

„Mda... Nu te pot refuza..."

„Îmi pari nemulțumită... Așa este?"

Îleșită în îmbulzeala de pe coridoare, îmi pierdeam concentrația. Din cauza anotimpului ploios, mulțimea se refugia în interior și asta se observa imediat. Îmbrâncită din toate părțile, mă rugam ca nu cumva să scap telefonul din mână. Din când în când, pierdeam rucsacul pe care îl recuperam cu mare greu. Voiam să găsesc un loc unde să mă simt în siguranță, dar coridoarele erau atât de populate, încât era imposibil să mă văd șezând pe o bancă sau un scaun departe de atenția colegilor.

„De ce așa fi nemulțumită?", am întrebat, curioasă să aflu dacă reușește să pătrundă în adâncu-mi tulburat și să găsească acolo ceea ce m-ar nemulțumi. Dar, judecând logic, Dragoș era o persoană normală ca toate celelalte, nu putea ghici gânduri, nu putea pătrunde în interiorul nimănui, numai în cazul în care... Ar simți și el la fel...

„Tocmai din cauză că tu ai ales să fim prieteni".

„Crezi că e un fapt care ar trebui să mă nemulțumească? Din contră. Este foarte bine așa".

„Nu te mai minți fără rost! Nu îți dorești să fim doar prieteni. Te simt. Îți simt dorința și știu că te gândești la

mine. Simți că sunt doar un prieten pentru tine?"

Ajunsa în fața ușii de la sala de balet, am stat puțin pe gânduri, studiind-o de sus în jos, dintr-un capăt în altul. Încă un mesaj și voi intra. Cel puțin până nu este deschisă de nimeni, voi reuși să mai scriu un rând.

„Simt că am parte de o prietenie specială” am scris cu o teamă crescândă, dându-mi seama că Dragoș mai avea puțin ca să mă descopere. În final, sentimentele mele nu erau chiar atât de bine ascunse pe care am crezut eu. Cu ultimele puteri, încercam să-i refuz intenția de a mă descoperi, deși de cele mai multe ori, eram gata să renunț, să îl primesc în gândurile mele, să îi fac cunoscute toate sentimentele pe care i le purtam.

„Cât de specială?”

„Una profundă... Te convinge așa ceva?” De ce să fiu directă? Poate că el era departe de a afla adevărul și încerca doar să scoată de la mine, să fiu eu cea care se dă de gol.

„Deci profundă...”

Gata. Era timpul să intru. Am luat aer în piept, pregătită de orice atac provenit din partea lui Iustin. Am împins ușa, călcând pragul. Am simțit dintr-odată o izbitură groaznică, și am căzut, sprijinindu-mă din instinct de ușă. Era Mario cu graba lui exagerată.

— Scuze, scuze, scuze, încercă să mă ridice cu neîndemânare. Scuză-mă, Karina! Credeam că ajung prea târziu. Sunt un tâmpit!

Mai mulți dintre colegi au sărit să îmi acorde o mână de ajutor, în timp ce Mario încerca să obțină iertarea de la mine. Iustin se plimba scărpinându-și bărbia, iritat și gânditor. Cel mai probabil se temea să nu fiu grav accidentată și să stric mersul lucrurilor atât de firești din momentul în care decizia a fost luată. Căci acest firesc, ușor dereglat devine brusc haotic, iar eu voi fi singura vinovată.

— Te simți bine? Te-ai lovit?

Am scuturat din cap, încercând să îmi recapăt echilibrul. Nu simțeam să mă doară nimic, în afară de

capul care mi s-a izbit de ușă. Dacă nimeni nu mă avertiza că îmi curge sânge, însemna că nu era spart, lucru care mă făcea să răsuflu ușurată. Mi-am căutat telefonul căzut departe de mine și, cum observasem atenția instructorului îndreptată spre acel obiect, m-am grăbit să îl recuperez, ascunzându-l în pumn.

— Karina, Mario... Veniți aici! așteptă să ne apropiem și, după ce ne-a privit cearcănele de la ochi, buzele uscate de atâta trudă și umerii tremurânzi încă sub efectul oboselii, a continuat: Ieșiți afară! Faceți o plimbare pe plajă, prin parcuri... pe unde credeți voi și abia după ce vă recreați, întoarceți-vă la antrenamente.

— Dar, Iustin! Suntem la un pas de spectacol. Nu ne permitem pierderi de timp.

— Nu vă permiteți nici să dați greș, se răsti profesorul, amenințându-mă cu o privire furioasă. Nu vă dau afară de la oră. Considerați că face parte din antrenament. Valea de aici, amândoi!

Ne-am privit reciproc, căutând sprijin unul în ochii celuilalt. Singura soluție era să părăsim sala și să nu mai înrăutățim situația. Am abandonat echipamentul sub bara de echilibru și am ieșit afară.

— Te simți vinovat? l-am întrebat pe Mario, încercând să sufoc liniștea dintre noi.

— Nu cred. Aveam nevoie de un moment ca acesta. Muncim ca robii, m-a înghiontit cu brutalitate și nu era prima dată când o făcea. Poate din cauză că uita că sunt jumătate cât el, mică și firavă. Dar tu, te simți vinovată?

— Presupunând că este pentru binele nostru, nu! Cred că nu!

— Așa te vreau! Hai să mâncăm o înghețată. Încă nu s-au închis chioșcurile de pe plajă.

M-a prins pe după umeri ca și când ar fi vorba de iubita lui și, fără să ne pese că ploaia mărunță ne uda părul, am pornit lejer spre litoral. Din când în când, mai ridicam ochii la el ca să descopăr pe furiș îngrijorarea și vinovăția în sclipirea ochilor lui, dar Mario se arăta liniștit, pasiv, contemplând ținuturile ca un dramaturg melancolic,

venit aici din alte lumi și alte timpuri. M-am lăsat și eu purtată de val, am eliberat greutatea din mine printr-o răsuflare profundă și mi-am propus să nu mă mai gândesc la nimic în afară de păsările cerului ce zburau prin ploaia mărunță, de valurile mării spulberându-se spumos la malul sidefat și moale pe care îl călcam, de vântul care sufla rar, dar atunci când o făcea aducea o aromă sărată din larg în stare să îmi smulgă lacrimi.

„Tocmai am fost dată afară de la oră”.

„E ceva rău?”

„Atâta timp cât este declarat antrenament pentru relaxare...”

Y>

nu.

„Atunci îți urez distracție plăcută”.

„Nu va fi distracție. Mă plouă”.

„Adăpostește-te”.

„Nu pot face așa ceva. Mi s-a cerut să mă plimb pe malul mării”. Îl auzeam pe Mario povestind și, din când în când îi puneam câte o întrebare, asigurându-mă că îl țin ocupat. Nu băga în seamă atenția mea exagerată asupra telefonului, cu toate că se întâmpla să îmi urmărească degetele mișcându-se rapid pe taste. Ne îndreptam spre chioșc pentru a cumpăra înghețată. Deși ploaia era rece și pielea mi se făcuse de găină, nu puteam refuza capriciul dulce, savuros. Porniserăm apoi mai departe, coborând la un pas de valurile tulburate de un vânt rece, venit tocmai din largul de culoare gri. Un abur transparent se ridica deasupra apei, spumegând fără gălăgie în aer, străpuns și împrăștiat de câte un pescăruș înfometat. Auzeam în depărtare cântecul lui trist a cărui importanță era furată de sunetul ploii mărunte. Soarele era palid, îmbolnăvit de o toamnă revoltată ce-și cerne ceața deasă în aer cu puteri reînnoite. Era timpul ei, momentul unic din an în care avea dreptul la stăpânire, așa că, îndesând cugetările în natura firesc înspăimântată, revărsa în jur sentimente de melancolie dură și amăgitoare singurătate și mai presus de toate, izolare, căci acolo unde plouă, un suflet zbuciumat

de te miri ce amintiri, se retrage tăcut și calm, visând la ce a fost sau la ce va fi. Pe Mario nu părea să îl afecteze anotimpul. El rămânea nemișcat în fața atâtor schimbări care se petreceau cu mare grabă, vorbea mult, neîntrerupt, își făcea planuri, glumea, râdea singur și din când în când, se uita în urma lui ca să se asigure că eu veneam încet, că nu mă rătăcisem pe drum. La un moment dat, Mario născoci o glumă, iar eu am izbucnit într-un râs isteric, dându-mi capul pe spate. Nu încercam să mă potolesc, pentru că de mult timp nu am mai râs cu atâta poftă. Simțeam că, în sfârșit, a venit momentul să mă descarc și parcă era mai plăcut să se întâmple așa decât plângând în taină, sub așternuturi. Iar Mario continua și continua... în plus, ca să fie și mai haios, mă înghiontea cu degete lungi și ascuțite, fermecat de reacția mea neobișnuită, ba chiar străină în ultima vreme.

Ferindu-mă de gesturile lui nemiloase, l-am zărit la mare depărtare, stând cu ochii pe mine. Îi deslușeam silueta fără probleme, înghițind în gol în momentul când atenția mi se îndrepta asupra ținutei închise la culoare. Chiar și de la acea depărtare, Dragoș mă atrăgea.

Am rămas pe loc, așteptând vreun semn din partea lui. Discret cum era, se mulțumea să mă privească. În schimb, eu nu mă puteam abține. Simțeam nevoia să mă apropiu și să îi vorbesc. Să descopăr dacă, într-adevăr, prezența lui reală avea același efect excitant asupra mea, ca prezența imaginară din acel vis. Doream să descopăr dacă el, în trup și suflet, mă poate mulțumi ca el, cel de dincolo de câteva cuvinte scrise în niște mesaje.

Am pornit spre Dragoș, dar nu am reușit să fac mai mult de doi pași, căci forța lui Mario m-a oprit brusc. Mă ținea de umeri și încerca să îmi îndrepte direcția spre partea opusă, ca să ne putem continua drumul înainte. M-a întrebat cu o voce prefăcută, încercând să pară nervos:

— Unde te duci? Eu încă nu m-am limpezit mintea. Ni s-a îngăduit timp fără măsură ca să ne relaxăm. Să ne mai plimbăm puțin!

M-am încruntat, speriată de gestul lui Mario care

dorea să mă îndepărteze de Dragoș. Printre stropii de ploaie îi aruncam priviri rugătoare, simțind cum îmi tremura corpul de suferință că nu îl puteam atinge. El își ținea mâna stângă în buzunar, iar cealaltă, ridicată la nivelul gurii, se juca cu buzele cu ale sale degete lungi de artist. Părea mai mult un spirit străveziu cu ținută de doliu, uitat pe aceste meleaguri, revenind din când în când pentru a le contempla în splendoarea lor monotonă cum trec prin timp fără să știe. Semăna cu o stea căzută dintre alte milioane de stele, rătăcind singuratică pe pământ, iar silueta lui diformă, prea departe ca să o pot captura și să o vâd adânc în amintirea mea, mă atrăgea, mă chema, mă implora misterios să mă apropii. Aș fi vrut să îi explic faptul că Mario nu îmi permitea. Sădea în mine regrete, tristețe, nesiguranță, negăsind modalitatea de a scăpa de coleg și de a mă apropia de cel iubit. Cel puțin, mă resemnam observându-i atenția îndreptată asupra-mi. Asta îi plăcea chiar și uneiperate ca mine, liniștindu-mă, oferindu-mi cel puțin convingerea că îl interesez.

Dragoș a plecat fără să îmi audă rugămințile fierbinți, fără să îmi asculte sufletul prea departe și prea mut.

Mi s-a făcut frig. Deși Mario plănuia ceva pentru sfârșitul de săptămână și îmi cerea părerea printr-o simplă și repetată întrebare: Ce zici, Karina? Ce zici, Karina? Ce zici, Karina?... eu eram departe de realitate, dezamăgită că omul adorat de mine a dispărut. Am stat cu ochii pe el atâta timp cât mi-a fost permis. Chiar dacă mă opuneam, ceva din mine îmi cerea să nu îi dau de gol prezența acolo, așa că am preferat să îmi ascult colegul. Brusc, uitându-mă împietrită la colegul meu, mi-a trecut prin cap că poate Dragoș crede lucruri neadevărate despre mine. Am scos telefonul din buzunar și am butonat în grabă, lăsându-mi colegul să înainteze singur. „Nu e iubitul meu. Am fost dați afară împreună”.

„Nu e treaba mea. Mergem pe drumuri diferite”.

„Ai venit deoarece știai că mă găsești aici...”

„Oare așa a fost să fie?”

„Să învinuim destinul?”

„Ai face-o?”

„Dar tu?”

„Probabil că nu. De data asta a fost intenționat. Știam de la tine că ești pe plajă”.

„Mi-a făcut plăcere să te văd”.

„Și mie la fel”.

În timpul mesei, am încercat să părem nepăsători, deși așteptam cu sufletul la gură să aflăm ce s-a discutat despre noi în sala de balet. Am aflat că, datorită absenței noastre, ceilalți colegi nu au făcut mare lucru. Că Iustin avusese pe tot parcursul zilei o atitudine pierdută, de parcă nu se afla cu adevărat în prezent. Și bineînțeles, când le era lumea mai dragă, a apărut Anastasia cu o falcă în cer și cu una în pământ, tunând și fulgerând și cerând milioane de explicații pentru ceea ce se întâmpla.

— Deci, o să avem parte de o pedeapsă mâine...

— S-ar putea. Anastasia nu e la fel de îngăduitoare cum e Iustin și o zi fără repetiții, pentru ea e o adevărată greșală, eșecul scris mare și apăsător pe o coală de hârtie, interveni Ariana cu o figură exagerat de îngrijorată.

Eram hotărâți. După masă, când vom intra din nou la antrenamente, ne vom concentra și vom evita orice distragere a atenției ca să ne mulțumim instructorii.

„A sădi un pom, poate fi o dorință majoritară sau una personală?”

„Îți dorești să sădești un pom?”

„E ca și când ai da viață. De ce nu mi-aș dori?”

M-am gândit mai mult, încercând să mă imaginez sădind un pom. Ce aș putea simți în acel moment? Adevărul era că, de când îl cunoscusem pe Dragoș, dorința de a gândi se intensificase îndeajuns, încât să nu mai pară doar atât, o dorință, ci nevoia obligatorie pentru a scoate din ascunziș cele mai neștiute părți ale mele. Chiar și așa, de această dată am ridicat din umeri cu izvorul senzațiilor absolut secăt. Săditul unui pom nu îmi transmitea nimic. I-am scris înainte să îmi caut poantele pe lângă pat:

„Cred că una personală”.

Le-am găsit într-un colț, ascunse după piciorul

patului. Le-am aruncat pe umăr și m-am mai privit încă o dată în oglindă. Oare lui Dragoș i-ar plăcea să mă vadă în acest moment, îmbrăcată într-un body negru, mulat pe corp și cu o rochiță din satin la fel de închisă la culoare?

„A scrie o carte, poate fi o dorință majoritară sau mai mult una personală?”

M-am gândit și la asta și m-am pus în situația de a scrie câteva rânduri. Ce aş putea scrie? În afară de unele banalități extrase din viața mea simplă, absolut nimic.

„Categoric, una personală. Nu toată lumea e în stare să scrie”.

„Să scrie da, însă să scrie cu folos, mai puțin”, m-a corectat Dragoș ca un înțelept ce îmi ținea o predică.

„O să scrii o carte sau deja ai scris-o?”

„În afară de titluri nu am scris nimic interesant în toată viața mea. Nimic folositor”.

M-am ridicat de pe pat și, în fața ușii, m-am oprit din nou pentru a-i citi mesajul:

„A da viață unui copil, sau a doi copii, sau a trei, poate fi o dorință majoritară sau una personală?”

Aici nici nu avea rost să stau pe gânduri. Întrebarea era foarte ușoară.

„Depinde de fiecare persoană. Dacă cineva își dorește un copil, e una personală. Dacă mai multe persoane din această lume își doresc un copil, atunci situația se schimbă”.

„Mulțumesc”.

„Pentru ce?”

„Pentru inspirație”.

„Câți copii ți-ai dorit?”, l-am întrebat bucuroasă că nu e în fața mea ca să mă intimideze.

„Doi. Dar nu mă supăr că am trei”, a răspuns atât de simplu.

Am zâmbit chiar dacă Dragoș nu se afla acolo să mă vadă și am ieșit din cameră, grăbind pasul spre sala de balet.

Sâmbătă dimineața venise cu ploi și cu ceață, aburind fereastra. Bălți murdare creșteau ca lacuri pe

marginea drumurilor. Sub castani era plin de frunze pleoștite, mâncate de rugină și înecate în ploaie. Din când în când, ramurile îndoliate și golașe ale copacilor tremurau firav la agitația vântului care izbucnea dintr-odată, ca apoi să dispară ca gândul bătuit de mai multe subiecte încurcate.

Am deschis ochii cu răsuflarea oprită, fiindcă vocea lui îmi striga numele însoțit de ecouri nobile ce părea să transforme strigarea în cântare.

Karina... Karina... Karina...

Mi-am dus mâna la piept și am apăsat locul unde îmi stătea cuibărită inima, încercând prin frecări apăsate să mă dezmoțesc și să îmi recapăt răsuflarea. Ochii îmi erau pironiți în tavan. Căutam acolo silueta în ținută închisă la culoare surprinsă pe plajă zilele trecute. Ca prin minune, imaginea lui sclipi mărunț și se risipi foarte repede, însă deșteptă fluturașul din interiorul meu gata să-și agite aripile, să îmi gâdile trupul. Și cânta cu voce puternică și sonoră, vocea gândului cu care nu mă puteam obișnui nicicum:

„Fii cerul așternut asupra mea, fii ploaia ce binecuvântează pământul și fiecare, dar fiecare păticească din mine. Fii lumina ochilor mei și atâta timp cât voi trăi, îngăduie-mi să te văd numai pe tine...”

Am zâmbit. Pentru prima dată de când vocea gândului cânta romanțioasă, eu am zâmbit. Începea să îmi placă, nu mă mai speria, așa că îngânam și eu melodia, nu știu ce melodie, una care pur și simplu răzbătea din inimă și se legăna pe buze. În câteva clipe, am însoțit glasul meu cântător cu mișcări lente și elegante ale mâinilor. Degetele mi se vedeau ca de marmură, alungite precum umbrele de pe ziduri în miez de noapte. Încheieturile cu vene albastrii și roind subțiri sub piele, se îndoiu delicat, se răsuceau fine, dându-mi impresia că sunt corpurile în miniatură ale unor balerine adevărate.

Eram fericită. Nu știu de ce, dar trezindu-mă cu Dragoș în gând, eram fericită și veselă și parcă toate îmi mergeau mai bine. Nu aveam de gând să mă ridic din pat.

Aș fi stat acolo cuibărită atât de comod între așternuturi, cu el în gândurile mele toată ziua, dar azi... azi era o zi importantă. Azi voi dansa pentru lume și voi primi flori în semn de apreciere.

Revenind la realitate, situația nu era atât de grozavă cum am perceput-o eu din pat. Am ieșit pe coridoarele unde lumea se îmbulzea agitată. Tremuram ușor, deși eram sigură pe mine că am muncit suficient de mult ca să mă descurc fără probleme. Cei din jur însă îmi transmiteau aceste emoții neplăcute și nu mă puteam feri de ele. Majoritatea claselor se pregăteau pentru spectacole, așa că haosul nu avea să înceteze degrabă. Patru furgonete au pornit spre Teatrul Național, în interiorul cărora balerinii plănuiau ultimele detalii. Azi era ziua lor. Azi era ziua mea...

L-am căutat pe Iustin și l-am descoperit în față, lângă Anastasia. Vorbea la telefon, în timp ce colega lui verifica un tabel nesfârșit de lucruri pe care trebuia să le facem ca totul să iasă bine. Eram nerăbdătoare fiindcă, după timp îndelungat, în sfârșit îmi vedeam familia ce venea tocmai din Oradea pentru a asista la spectacolele mele. Abia așteptam să îi văd, mai ales când era vorba de surioara mea mai mică.

„Succes, micuță balerină”.

Probabil, la asta nu m-am așteptat. Tocmai din acest motiv, surpriza a fost mai mare, umplându-mi ochii de lacrimi. Am clipit pripit, încercând să le ascund, dar Mario a fost atât de atent, încât nu a dorit să lase momentul deoparte.

- Nu trebuie să plângi! Va fi floare la ureche...
- Nu plâng, am îngăimat, oftând.
- Ai lacrimi în ochi...
- Cineva mi-a urat succes. E normal să am lacrimi în ochi...

Mi-a ciufulit părul, mai vesel decât de obicei. Ochii îi străluceau, ascunzând în spatele lor orice urmă de spaimă sau emoții. Aș fi dorit să fiu în locul lui, dar parcă îmi lipsea experiența. Mi-am aranjat părul, evitându-mi colegul

chiar dacă în toată furgoneta se auzea numai glasul lui vioi.

„O să fii și tu pe acolo?”

„În calitate de spectator, nu de fotograf. Am primit invitație”.

„Deci, ne vom vedea”.

Niciun răspuns. Nu mai conta însă. Momentul era atât de aproape, încât, doar dintr-o bătaie din palme, puteam să îl ating. Am închis ochii și am încercat să mă relaxez. Mă întrebam dacă voi ști să mă comport în momentul când voi da ochii cu el. Mă rugam să nu leșin din cauza emoțiilor și îmi doream din tot sufletul să fiu o persoană cât mai naturală. Îmi imaginam tot felul de scene în care ne apropiam, el îmi săruta mâna, eu mă înclinam în fața lui, exact așa cum am învățat la orele de balet. Sau el, aruncându-mi flori pe scenă. Mai mult decât atât, el intrând pe furiș în culise și strângându-mă în brațe, ascultându-ne răsufălările agitate din cauza emoțiilor, numărându-ne bătăile grăbite ale inimilor, dorindu-ne o sărutare apăsată pe buzele tremurătoare. La fel de bună mi se părea și varianta în care eu, din neatenție, cădeam de pe scenă direct în brațele lui. Dar cel mai mult, mi-ar plăcea, ca la un moment dat, să urce pe scenă și să ia locul lui Mario. Să mă prindă de mână și să dansăm împreună, să ne atingem, să ne măsurăm lung și însetat, să ne cunoaștem prin gesturi discrete și artistice. Da! Asta ar fi foarte frumos...

Tăcere deplină într-o sală imensă, scufundată în obscuritate. Toate locurile erau ocupate, atât cele de jos, cât și cele de sus. Lumea captivată, ascunsă în întuneric într-o ordine și o disciplină tipice acestui gen de spectacole, urmărirea mișcările balerinilor aproape fără suflare. Doar scena era bine luminată, cu reflectoare arzătoare căzând ca niște meteoriți deasupra ființelor umane stabilite exact în ținta lor. Scenariul, foarte amănunțit, nu lipsea niciun detaliu. Muzica răsună strident cu un ecou ce călătorea dintr-un timpan în altul, înlocuind totodată cuvintele. Scena vibra sub tropotul artiștilor, dar

nici unuia nu părea să îi pese. Toți dansau siguri pe ei. Atâta că tropotul acela făcut de poante stârnea plăcere, emoții, făcea pielea de găină. Primii balerini, primele gesturi, primele reacții. Era ușor ca de acolo, din culise, să îmi imaginez pupilele restrânse de fascinație și gurile larg deschise, pregătite să exclame de surprindere. Așteptam și bătăile palmelor care, în orice moment vor izbucni ridicându-se spre nevăzutul tavan, dansând cu ecoul. Știam că pe undeva prin sală se află și familia mea. Știam că tot acolo în mulțime era și Dragoș, uitându-se tăcut la mine.

Nici nu îndrăzneam să întorc atenția spre sală. Nici prin cap nu îmi trecea să execut vreun gest necugetat și să stric spectacolul. Trăiam din plin acea experiență și îmi jucam rolul ca o adevărată artistă. Salturile îmi ieșeau excelent, iar de piruete nu mă puteam plânge. În timp, cu ajutorul lui Iustin și cu noile poante originale, le perfecționasem îndeajuns, încât să fie demne de o prim-balerină. Reflectoarele le confundam cu stele și cu cât le vedeam mai sus, cu atât dorința de a le prinde devenea mai puternică. Muzica era leagănul ce mă susținea, iar colegii erau uralele emoționante de care aveam atâta nevoie ca să mă simt sigură pe mine. Nu țineam cont de eforturi, nu băgăm în seamă durerea chinuitoare simțită în poante, nu permiteam vreunui mușchi de pe corp să îmi tremure. Mi-am dorit din tot sufletul să ajung până aici și, împreună cu Mario, deveneam o Giselle și un Albert în toată puterea cuvântului. Mario era un balerin excelent și îmi oferea o încredere totală pe care încercam să o folosesc până la ultimul gram. Abia așteptasem ultimul act în care schimbam ținuta de țărăncuță cu una superbă din falduri străvezii, lungă până la glezne, de culoare albă pe care mi-o imaginam ca și rochie de prințesă, potrivită pentru a sta în fața lui Dragoș. Părul îmi era prins într-un coc simplu, dar pe creștet Anastasia îmi așezase cunună de flori albe. Umerii îmi erau dezveliți, parcă prelucrați în marmură, demni de mângâiat, iar brațele lungi și subțiri, erau îmbogățite cu două brățări discrete de dantelă albă,

ușor transparentă. Când mă învârteam prin toată sala, faldurile ținutei fluturau pe lângă mine ca acele aripi de pescăruși ce cucureau bolta cerească în serile târzii. Poantele erau însă bijuteria. Ele mă înălțau grațios dându-mi aspectul unui lujer, panglicile lor înfășurau gleznele cu atâta eleganță, simbolizând gingășia. Când scena era domoală, mai aveam curajul să arunc câte o privire prin sală, căutându-l. Îl strigam pe nume, cu gândul exuberant, fără să țin cont că acesta nu poate fi destul de fin ca să fie descoperit tocmai de la o așa distanță. Cu toate acestea, îmi doream ca Dragoș să răspundă chemărilor mele.

Ce prostuță mai eram!

Terminat ultimul act, aplauzele au invadat sala, înconjurând-o repede, în timp ce uralele îmi furau din oboseală și mă convingeau să trăiesc din plin momentul. Primeam buchetele de flori cu zâmbetul pe buze, în timp ce Mario îmi striga în ureche:

— Vezi cum i-ai cucerit? Am scuturat din cap într-un semn absolut afirmativ. Ai văzut că plimbarea aceea prin ploaie a fost folositoare?

— Ești un coleg excelent, Mario! Mulțumesc mult!

Ne-am prins de mână, toți colegii formând două rânduri - unul mai în față, celălalt mai în spate - făcând plecăciuni în fața publicului. Atunci l-am descoperit. Era mai frumos ca niciodată, elegant, atrăgător. Purta o cămașă albă și un sacou închis la culoare. Părul îi era pieptănat, fără să conteze tunsoarea scurtă, în timp ce eleganța lui îmi îmbăta privirea. Nu era singur. Cu capul înclinat în jos, asculta ce i se povestea la ureche. Și ea era atât de frumoasă, atât de bine îmbrăcată, atât de sofisticată! Asta m-a întristat. Era acolo, în compania altcuiva și nu voi putea schimba nicio vorbă cu el. Nici măcar nu voi îndrăzni să îi zâmbesc, așa că toate scenele imaginate de mine se năruiseră forțat, considerându-le acum stupidități. Ce absurd! Era mai bine să îmi iau gândul de la el, cel puțin azi.

Am intrat în vestiar, în larma colegilor care discutau aprins fiecare moment din timpul spectacolului. Eram

felicități din toate părțile și primeam încontinuu buchete de flori și cadouri.

— Ai mai avut parte de o astfel de senzație?

M-am întors brusc și am dat de Iustin mai fericit ca niciodată. Avea un braț plin de flori colorate pe care mi le înmânase, lăsând ca sclipirea ochilor să trezească în mine un fior de gheață, foarte plăcut.

— Adevărul este că nu. Ai văzut? Sala era plină și toată lumea se arăta mulțumită de spectacol. Abia aștept să îmi văd familia, am bătut din palme cu atitudinea unui copil fericit, în timp ce Iustin mă sorbea din priviri ca pe o bijuterie. Era greu să nu contagiez cu fericirea și știam că până și Dragoș cel serios ar izbucni vesel în râs dacă ar sta în fața mea acum.

— Am avut dreptate de la început. Erai prost antrenată, dar gesturile de artistă se vedeau clar. Meriți toate aplauzele.

M-am apropiat de el, m-am ridicat pe vârfuri și i-am sărutat obrazul. Poate că niciodată nu m-a văzut atât de fericită. Ochii îmi erau acum un ocean de emoție, iar buzele lungite într-un zâmbet neobosit deveneau tot mai neastâmpărate.

L-am părăsit, alăturându-mă grupului de colegi. Un fotograf ne făcea poze, iar noi ne bucuram de moment, întâmpinând flash-ul în fel și fel de poziții. Tare mult mi-ar fi plăcut să fie Dragoș cel care immortalizează asemenea momente, dar din păcate, el era departe, nici măcar nu ajungea la el fericirea mea ca să o pot împărți cu el, să mă simt cu adevărat împlinită.

„Te-am văzut”.

Am descoperit mesajul abia când mi-a trecut prin cap să verific telefonul din rucsac. Cine știe de cât timp era trimis?

„Și eu pe tine”, i-am răspuns, retrăgându-mă într-un colț mai intim unde să nu fiu deranjată de nimeni.

„Frumoasă, micuța balerină”.

„Ce să mai spun de tine, domnule!”

Întrevederea cu familia a fost incitantă. Aveam atâtea

să ne spunem! Mi-am prezentat părinții instructorilor și chiar și Arianei și Emei, colegele mele de cameră și lui Mario, perechea și Albertul meu din piesă. Am sărbătorit succesul ca într-o mare familie, toată lumea la un loc, fără să se țină cont că nu aveam nimic în comun. Ne strânseserăm toți în cantină, pentru a savura gustări pregătite de bucătarii colegiului. Printre oameni îl vedeam și pe el, plimbându-se calm, mai zâmbind, mai povestind, dar foarte puțin. În schimb Carmen Ahtum, parcă îi cunoștea pe toți de acolo. Purta o rochie lungă până la glezne și discret, tocurele unor pantofi roșii se strecurau printre voalurile de dantelă. Era foarte frumoasă, iar gelozia mea creștea pe măsură ce o studiam. Eu eram simplă, cu o rochie caraghioasă, îmbrăcată în mare fugă, păream Maia mai înaltă, părul lăsat pe spate, nepieptănat, tocurele îmi lipseau, rujul roșu de pe buze atât de senzual pe buzele ei, de asemenea. Ea era o floare, eu eram o buruiănă crescută prea aproape. Stânjenită de imaginea mea caraghioasă, îl căutam cu privirea încărcată de vină și reproș ca să mă asigur că Dragoș îmi dă dreptate. El, rareori furișa câte o privire scurtă în direcția mea, fără să știu precis dacă la mine se uită, la părinții mei sau chiar la altcineva.

De multe ori am încercat să mă apropiu de el, dar nu am avut șanse nici măcar să ridic mâna în semn de salut. El se purta indiferent, iar eu încercam să îl imit. Când mă uitam în direcția lui, Dragoș comunica cu o privire mai mult plină de respect și, oricât îmi doream să zică ceva, nu o făcea. Mi-a fost greu să știu că respira aerul cu mine, și totuși nu puteam să îi mulțumesc pentru acest fapt, că gusta aceeași mâncare ca mine, și nu ne puteam da cu părerea, că saluta persoanele strângându-le mâna, numai pe a mea nu putea, și că simțeam căldura celor din jur, numai el era ca de gheață, la doi pași de mine ca la o distanță de mulți, foarte mulți kilometri. Din când în când, mai treceam foarte aproape de el, fugind după surioara mea, și îmi doream atât de mult să îl ating, încât de multe ori întindeam mâna, dar rămâneam cu ea suspendată în

aer, pentru că mă părăsea curajul în ultimul moment. Părinții mei erau găzduiți de Iustin de la care am sperat ca măcar el să îl apropie de mine. Adusese un alt fotograf, așa că nu avea nicio legătură cu Dragoș. Și dacă nu mă uitam la Dragoș, mă uitam la mama. Și ea a fost dansatoare, dar a renunțat prea repede, a lăsat ca visul ei să se năruiască, iar acum trăia din amintiri, cu ochii înecați în lacrimile melancoliei, la fel ca Anastasia. Tata era atât de frumos! Costumul îi venea de minune și am ghicit repede că abia așteptase să îl îmbrace din nou. Fiind fermier, avea puține ocazii să schimbe ținuta, de aceea mă săruta pe frunte părintește, șoptindu-mi un *mulțumesc* călduros în ureche, de fiecare dată când îl prindeam în brațe.

A fost o zi lungă și intensă care, într-un târziu, a luat sfârșit. La miezul nopții eram din nou Karina, o elevă la academia de balet. Colegele dormeau, fiecare în patul ei, în timp ce eu căutam pata de lumină provenită de la luna din fereastră, pentru a-mi studia degetele, încheieturile și, în sfârșit, brațele. Îmi doream cu ardoare să descopăr dacă în ea există eleganța celei ce stătea la brațul lui Dragoș.

„Mi-ar fi plăcut să îți dăruiesc o floare și să te felicit personal”.

„Cine te-a oprit?”, i-am răspuns mai serioasă ca niciodată. Mesajul lui la acea oră târzie a fost neașteptat. Nici prin cap nu mi-a trecut că se gândește la mine. Asta mă deruta.

„Tu. Îți amintești? Nu îți dorești să ne întâlnim”.

Gata cu gândurile negre. Nu făceam decât să îmi împovărez sufletul cu piedici pe care mi le puneam singură. Ce ar fi să ridic bariera și să încalc regulile?

„Am mințit”, i-am mărturisit în cele din urmă.

„Aș vrea să știu de ce?”

„Nici eu nu știu de ce... Știu doar cât de mult îmi doresc să te văd. Să stăm față în față și să povestim”.

„Ți-am bătut aporouri despre toate astea, dar mi se părea inutilă încercarea. Ești încăpățânată”.

„Mulțumesc”.

„Cu plăcere”.

„Mă întreb: de ce îmi este așa de greu să te accept ca prieten?” Am încercat să îmi deschid sufletul în fața lui, acum că tot am mărturisit unul din cele mai ascunse gânduri ale mele. Oricum, eu voiam să aflu răspunsurile la întrebările ce îmi măcinau mintea, întrebări legate de Dragoș care, fără ajutorul lui, mi se păreau imposibil de lămurit.

„Iar dacă nu sunt prietenul tău, atunci ce sunt?”

„Mai mult decât un prieten”.

„Mă dorești?”

Întrebarea lui mi-a tăiat răsuflarea. Dacă îl doresc? Ca să aflu asta, nu trebuia decât să îmi las sufletul să cânte:

„Azi te iubesc, mâine promit să fac la fel. Ieri te iubeam mai mult ca azi, dar... Mâine te voi iubi mai mult ca ieri...”

Totuși, cum să îi declar așa ceva? Cum să fiu atât de sinceră cu el? Poate ceea ce simte el nu e atât de profund și mă va dezamăgi. Am preferat să nu-i răspund. Am căutat senzațiile dulci care îmi controlau corpul și nu îmi permiteau să mă depărtez de fanteziile în care eu și el eram rolurile principale.

Noaptea nu a fost una tocmai odihnitoare, așa cum am sperat. Gândul la el nu îmi dădea voie să dorm liniștită și subconștientul meu îl striga mereu pe nume. Îmi era imposibil să nu îmi imaginez visul avut de câteva nopți, o dată și încă o dată. Ațipeam frântă, dar la intervale scurte de timp, tresăream cu gândul la el, cu buzele uscate tremurătoare, gata să îi pronunț numele. Căutam telefonul ascuns sub pernă cu speranța că voi găsi mesajul lui atât de așteptat, dar nu descopeream nimic și încercam din răsuputeri să adorm iar.

De dimineață, a fost Dragoș cel care mi-a dat deșteptarea așa cum speram.

„Te-ai trezit?”

„Doar de un minut”.

„Ți-a fost dor de mine?”

„Mereu te crezi atât de important?”

„Mie mi-a fost dor de tine...”

Mă simţeam din nou blocată. Nu îndrăzneam să îi răspund. Nu a mai făcut-o nici el, poate din cauză că se simţea prost pentru îndrăzneala de care a dat dovadă în ultima vreme.

Antrenamentele de azi nu au fost prea stresante şi am avut timp liber mai mult decât de obicei. Am făcut o baie, m-am aranjat şi m-am pregătit de plecare. Prietenii mă aşteptau. M-am oprit tocmai în pragul uşii, când un mesaj alarmă telefonul, obligându-mă să tresar.

„Doresc să te sun. Vreau să vorbesc cu tine”.

Ce să îi răspund? Nici măcar nu eram în stare să vorbesc. Îmi tremurau degetele, şi aerul devenea din ce în ce mai insuficient numai când mă gândeam la vocea lui. Am tresărit, căci telefonul îmi vibra în mână înainte să iau o decizie. Lui Dragoş nu îi păsa de senzaţiile vicioase de care aveam parte şi ţinea neapărat să vorbim.

— Te-ai grăbit! i-am zis fără să mai specific subiectul. Amândoi ştiam despre ce era vorba.

— Ştiu. Doar că dacă las după tine... Eşti aşa nehotărâtă!

S-a făcut linişte. Glasul lui mi-a străbătut inima şi lacrimile emoţiilor îmi jucau pe dunga subţire a pleoapelor, gata să cadă în orice moment. Eu eram într-adevăr prea mică şi nu ştiam mai nimic, dar din câte se vedea, nici el nu se descurca prea bine. Poate şi el simţise la fel când m-a auzit vorbind şi, din cauza emoţiilor, nu mai reuşea să zică nimic. Timpul acela mort dintre noi nu ştiam dacă să îl declar un avantaj pentru a prinde curaj sau să îl acuz ca fiind inoportun. Niciun subiect nu mi se părea interesant, iar ca să îl întreb ce mai face, mi se părea prea banal.

Într-un târziu, i-am auzit vocea plină de viaţă, vorbindu-mi:

— Te-am văzut ca balerină pe scenă.

— Îmi imaginez...

— Şi aş vrea să te văd şi ca o Karina obișnuită, m-a întrerupt, probabil să nu piardă din curaj.

— Adică... mă inviţi la un fel de întâlnire?

— Da. Chiar azi. Accepți?

— Accept.

Nu trebuia decât să îmi refuz prietenii, dar era ciudat faptul că nu îmi părea rău. În orice caz, nu m-am gândit că azi voi avea ocazia să stau față în față cu Dragoș și, din această cauză, emoțiile îmi zburdau libere prin abdomen, cântând cu voce sihastră de sireună care cucerește chiar și cele mai îndepărtate și retrase colțuri, silind la tremurături dulci perdelele, frunzele copacilor, firele de iarbă, chiar și razele de lumină împovărate de grație, îndemnându-mă să mă cutremur și să oftez de mulțumire. Această întâlnire demult am fi putut-o duce la capăt și nu știu de ce a trebuit să așteptăm atât. Să fie oare destinul?

Am urmărit ultima rază de soare strecurându-se printre crengile copacilor din fața ferestrei și, în acea secundă, când o pasăre și-a luat zborul spre nori, am aruncat hainele pe pat cu multă grijă ca să nu le șifonez. Deși venisem cu trei rânduri de haine și cu un geamantan plin de costume de dans, am stat totuși ceva vreme nehotărâtă în fața dulapului, neștiind ce era potrivit pentru această ocazie. Am profitat de faptul că cele două colege fugiseră la MALL pentru a-și cumpăra farduri, așa că nu mai trebuia să dau explicații despre ieșirea din campus. Totuși, aveam pregătită o minciună în caz de nevoie. M-am uitat lung la hainele de pe pat pentru a nu știu câta oară. Speram să fie o ținută pe placul lui Dragoș. În momentul următor, eram gata să fug la magazin și să îmi cumpăr alte haine, unele care să mă arate bine în fața lui, dar cheful îmi trecea de teamă că nu voi ști ce să aleg. Trebuia să mă mulțumesc cu ce aveam, căci el ceruse o Karina normală, așa că trebuia să fiu cât mai naturală. Mi-am lăsat părul pe spate, în șuvițele lui blonde și cârlionțate, și mi-am dat cu puțin parfum. Nu obișnuiam să folosesc așa ceva, dar, de această dată, dorința de a-l mulțumi pe el era mai mare decât orice obicei al meu.

Tot timpul cât a durat până ne-am întâlnit, am avut o neliniște molipsitoare care îngreuna situația. Eram întoarsă pe dos și nu știam dacă să merg sau nu. În sfârșit,

aveam ocazia să stăm față în față, numai noi doi, fără să se interpună cineva. Părea atât de necrezut, încât speram mai mult la o amânare. Atunci m-am întrebat dacă am emoții, și mintea îmi răspundea că da.

Aș fi dat orice să retrăiesc acea clipă și o căutam de fiecare dată când mă îndreptam spre plajă. Acolo însă nu aveam parte decât de o vagă imagine a doua persoane ce nu mai există. Plângeam de tristețe, dar nici acest gest nu făcea minuni.

Și acel moment a trecut repede, ca o săgeată, lăsând în urma lui o amintire dulce. O amintire de care încercam să mă agăț ca să nu o pierd, pentru că se depărtează pe zi ce trece, ascunzându-se în negura timpului, fără să țină cont de suferința mea.

Știu cât de caraghioasă trebuia să arăt atunci, când m-am grăbit spre plajă ca să mă întâlnesc cu el. Probabil ajunsesem cu mult înaintea lui și, cum mă vedeam singură, am pornit într-o plimbare pe marginea apei, însoțită de valuri liniștite ce veneau spre mine cu același ritm domol ca și adierea vântului suflat tocmai din începutul unui soare care apunea scaldat în culori roșietice. Spuma albicioasă a valurilor se spulbera pe nisip, abandonată, iar zgomotul i se pierdea în mai puțin de trei secunde, înlocuit de imnurile pescărușilor planând în aerul răcoros de seară. Norii nici nu se vedeau. Erau doar o întindere nesfârșită în lung și în lat, sub care mai zburau păsările cerului, melancolice și chinuite de soartă. Aripile lor lungi, subțiri, erau singurul semn vesel din natură în acel moment. Îmi aduceau aminte de vestimentația elegantă purtată în spectacolul Giselle.

M-am privit din cap în picioare cu ochii împovărați de vinovăție. Azi nu arătam la fel de bine. Eram numai o Karina obișnuită, părăsită de magia talentului meu. Îmi puneam o singură întrebare în momentul de față: voi fi la fel de interesantă pentru el ca atunci când eram îmbrăcată în balerină?

Aș fi dorit să ridic din umeri drept răspuns, dar îi zărisem silueta solitară la câțiva pași distanță. Stătea cu

măinile în buzunarele pantalonilor și privea în largul mării. Vedea acolo necunoscutul din fața tuturor, pe care știa să îl străbată, să îl cucerească, să îl convingă să i se arate într-o formă magică, pentru ca, mai târziu, să îl transpună în vreo operă de-a sa. Nu era greu de ghicit asta, căci și eu sunt artistă, și eu văd lumea altfel față de cei din jurul meu. Nu era conștient de apariția mea, așa că, m-am apropiat în cel mai silențios mod. Încercam să îmi controlez tremuratul și să risipesc din interior emoția chinuitoare ce mi se părea mai mult o intrusă. Nu făceam altceva decât să clipesc între un respirat agitat și o atitudine pierdută. Eram convinsă că atunci când mă voi uita în oglindă, voi descoperi un chip palid și speriat. Într-adevăr, mă speria această întâlnire. Nu știam de ce sunt capabilă, de cum m-aș putea comporta în fața persoanei iubite, pentru că acum, eram mai sigură ca niciodată că acest sentiment zburdalnic care stârnea înăuntrul meu atât fericire, cât și tristețe, atât liniște, cât și tulburare, atât voie bună, cât și nostalgie, atât râs, cât și plâns, era pură iubire, venită din neant dintr-odată și din nimic, pe neașteptate, să vadă lumina vieții prin ochii mei, să simtă căldura lumii prin sufletul meu, să respire momentele palpitate prin întreaga mea ființă, agățându-se de mine ca de un eventual ajutor, oferindu-mi acea ocazie de a cunoaște viața altfel, ocazie pe care unii o caută, alții nu, ocazie care unora li se potrivește, altora nu, ocazie care pe unii îi face fericiți și nemuritori, pe alții îi vârstă în pământ.

Dar el era acolo, calm și serios. Nu îmi ghicea gândurile. Aveam ocazia să îl văd din nou, atât de aproape, încât îi simțeam parfumul.

Ceva ciudat mi s-a întâmplat în acel moment. Îmi simțeam stomacul rostogolindu-se ca o morișcă lovită de vânt, și pofta de a respira creștea pe măsură ce parfumul lui încerca să domnească în atmosferă ca un stăpân vrednic de laudă. Îmi tremurau mâinile și lacrimile se împotriveau dorinței mele de a le risipi înainte să devină vizibile, ieșind triumfătoare între gene, însoțite de un cântec fredonat tocmai de sufletul meu:

„Te-aș ruga să întorci cerul invers pentru mine și să îmi dai voie să mă bucur... să mă bucur... să mă bucur...”

De fapt, nu era un cântec. Nu avea melodie. Erau mai degrabă versuri rupte dintr-o poezie recitată de însăși nebunia sufletului meu. Continua apoi, fără să țină cont de faptul că îi imploram sfârșitul, numai de teamă să nu fiu descoperită:

„Cum ar fi dacă aș călca cu pași domoli peste un cer întors invers? Ar fi ca o întindere oceanică, cu valuri sub formă de nori... Ar fi răcoritor, de parcă aș călca iarba deasă de sub copaci... Oare cum ar fi să înlocuim cerul cu pământul și în loc de flori, să culegem stele?”

Am scuturat din cap în momentul când am simțit florii jucându-se periculos de-a lungul spatelui meu. Mi-am îndreptat umerii, încercând să uit de acea poezie, să mă concentrez și să nu dau dovadă de lipsă de atenție tocmai în fața lui.

M-am oprit în dreapta lui, în timp ce Dragoș s-a întors spre mine, zâmbind.

— Salut.

— Salut, i-am răspuns cu jumătate de gură.

— Karina... șopti ca și când acel nume îi satisfăcea interiorul însetat. Eu încheștam pumnii cu forță.

— Dragoș?

Auzindu-și numele, zâmbetul i s-a lărgit printre firele de barbă discret crescute, de culoare la fel de închisă ca și acei ochi precum două mărgelile scăldate în tuș.

— Și totuși, da! Obişnuită ești atât de... umană, întinse un deget spre mine și îmi atinse obrazul cu un gest mai mult timid, din care nu am reușit să îmi simt pielea alintată. Dar, sub atingerea lui tandră, eu mă blocasem. Simțeam doar cum inima încearcă să evadeze din pieptul meu, să pătrundă prin pereții de carne vie și să ajungă la trupul lui. Să se cuibărească în locul unde inima sa ședea și să rămână pe veci acolo. Buzele ar fi vrut să continue tremurând, dar până și ele erau lipsite de curaj. Nu doreau să risipească asemenea moment atât de mult așteptat și le ghiceam îndrăzneala cu care erau gata să îi pronunțe

numele într-o șoaptă adâncă, dar în stare să-i atragă atenția. L-aș fi privit în acel moment în care degetul său cald de artist îmi străbătea obrazul, însă pleoapele se împotriveau timide. I-am permis să îmi contureze gâtul, umărul drept și în cele din urmă, să se piardă pe braț în jos. M-a ademenit ușor spre el, și mi-a adulmecat obrazul, atingându-și vârful nasului de pielea mea fină. Aș fi vrut să îi surprind expresia, să îmi dau seama dacă e surprins, zâmbitor sau serios, dacă se bucură de acea revedere, altfel față de cum a fost până acum, la fel cum mă bucuram și eu, dar oare sunt eu stăpâna gândurilor lui? Eu sunt doar o fată simplă care are putere numai asupra gândurilor sale, nimic mai mult.

Când l-am putut privi din nou, m-am uitat direct în ochii lui, în timp ce el își retrăgea mâna înapoi în buzunar. Zâmbea. Pupilele ca perle de culoarea abanosului îi străluceau vioi – poate semnul emoției, al fericirii. A șoptit mai mult pentru el, dar chiar și așa, cuvintele lui m-au făcut să mă cutremur:

— Ești dulce micuțo, foarte dulce!

Atunci, eu am încleștat pumnii și mai tare, ca să înlătur dorința fierbinte de a-i sări în brațe, căci îmi doream atât de mult să îl strâng la pieptul meu, să îi aud respirația caldă și vie, să îi număr bătăile inimii din pieptul său bărbătesc, să ofteze de încântare și fericire, la fel cum aș fi făcut-o și eu. Îi urmăream buzele subțiri și fine. Nu știu de ce, poate pentru că așteptam să se repeadă, să le apese peste ale mele, să mă sărute. Nu o făcea. Demonstra de pe atunci ce persoană cumpătată este, cât de bine își stăpânea gândurile și dorințele, în timp ce eu mă luptam aspru împotriva instinctelor mele care îmi șopteau neîncetat să îl sărut. De data aceasta, m-am purtat la fel de chibzuit, preferând să îi admir chipul matur, fruntea lată, cu ușoare semne ale anilor care au trecut peste el, cu obrajii fini și rotunzi peste care crescuse barba brunetă. Și, din nou, ochii mi se ridicară la fruntea lui ușor încrețită, peste care pieptănase părul scurt. Mi-aș fi strecurat degetele printre acele șuvițe fine ca să îl răsfăț, i-aș fi

sărutat creștetul capului ca să îi arăt grija ce i-o port. Apoi, ochii îmi cădeau brusc asupra buzelor lui fierbinți, dornici să le admire, să descopere pe suprafața lor delicată acel impuls care să îl determine să mă sărute. Gândul îmi era mut de admirație și fascinație, atenția blocată asupra idolului din fața mea, gesturile invizibile, răpite pe furiș de imaginea lui impecabilă pe care o sorbeam ca pe nectarul dulce din cupele florilor.

M-a invitat la plimbare și, timp de câteva minute prea lungi și prea obositoare, niciunul nu am zis nimic. În zare, un fulger și-a făcut apariția pe un cer îndepărtat, atrăgându-ne atenția. Eu consideram că protestează, că e împotriva noastră, că nu îngăduie ca el să calce strâmb, ca eu să fac greșeli.

— E frumos când plouă. Te liniștește sufletește, îngână pe un ton blând, făcându-mă să renunț la acele gânduri odioase. L-am aprobat, dedicându-i un zâmbet sincer. Nu-i așa?

Nu știam ce să îi răspund. Îmi era greu să îmi iau privirea de la el, îmi era teamă să clilesc, ca nu cumva imaginea aceea perfectă și atât de dorită să dispară de parcă ar fi fost doar o iluzie. Încercam să urmăresc ploaia mărunță și fină ce se pornise de câteva clipe. Nu mi se părea nimic interesant sau plăcut, ba din contră. Atmosfera aceea de toamnă mă deprimea, iar eu nu doream să fiu deprimată în fața lui, mai ales acum când sufletul îmi cânta, îmbătat de fericire.

— Ieri ai fost excepțională! Felicitări!

— Mulțumesc! Te-am văzut în public, erai însoțit...

A fost rândul lui să aprobe cu capul, la fel de zâmbitor de parcă nu făcea altceva decât să își copieze însoțitoarea.

Mergeam pe lângă el, simțindu-i căldura corporală și depuneam eforturi uriașe ca să nu îl strâng în brațe. Din când în când, mă uitam cu coada ochiului, studiindu-l din cap în picioare, fără ca el să mă observe. Îi admiram figura serioasă și mă întrebam cum ar fi dacă i-aș atinge buzele măcar cu vârful unui deget. Pupilele îmi jucau în pelicula

transparentă a lacrimilor, motivate de emoția iubirii ce o simțeam față de acel bărbat. Nu mă săturam să îl privesc în ochi, chiar și dintr-o parte, să îi admir buzele subțiri, ascunse după o barbă neagră, ușor crescută. Îmi imaginam chiar și textura obrazilor. Îl modelam în minte ca pe un crai și îi închinam fericirea mea prin zâmbete modeste. Vedeam în el prietenul pe care întotdeauna mi l-am dorit, dar pe care nu l-am găsit niciodată și eram foarte derutată. Îl vedeam oare ca prieten sau ca iubit? Îmi simțeam mâinile lipsite de curaj, iar intenția de a-l mângâia călătorea departe, doar prin mintea mea bolnavă. Era atât de frumos, atât de frumos!

Capitolul 7

Dacă aș fi putut, aș fi oprit timpul în loc. Doar simplul fapt că era în compania mea și puteam să îl privesc la fel ca pe oricare persoană din jur, mi se părea nemaipomenit. Îmi calma sufletul, îmi liniștea existența și îmi reda libertatea gândului de care mă puteam bucura ca înainte. Încetul cu încetul mă obișnuiam cu prezența lui și mă relaxam, atentă totuși că nu cumva să stric momentul cu vreo întrebare ieșită din comun. Am pornit fără grabă acolo unde pașii noștri aveau să ne ducă, fără să stabilem vreo țintă și fără să ne dăm seama că, de fapt, ne plimbam, profitând de ocazie ca să îi simt prezența atât de aproape de mine, de parcă era un fapt ireal, un vis dintr-acela ce-ți aduce clorul în suflet și lacrimile în ochi. Pribegeam ca gândurile singuratice pe aleea ce ducea spre marele Cazinou al Constanței, o clădire părăsită și din ce în ce mai gârbovită, zguduită de furtuni, topită de arșița atâtor luni de vară trecute peste ea. În jurul Cazinoului, domnea marea lungă și lată, fără margini. Valurile sărutau pietrele adormite acolo unde își găsea cel dintâi capăt, și le cântau doine dezmierdătore, pentru ca somnul să le fie lin și să nu tresalte nici speriate, nici agitate. Era ciudat că pietrele se supuneau atât de ușor, permițând valurilor să se strecoare printre ele și să străbată teritoriul, absorbite rapid de pământul însetat, de nisipul argintos. Privind în largul de cerneală, un fior rece mi se strecura pe sub piele,

încercând să ajungă la inimă.

— E fioroasă marea, am îndrăznit în cele din urmă, simțind că tăcerea ne îndepărtează.

— Crezi tu asta? m-a întrebat deodată, privind curios în largul mării, acolo unde asfințitul își revărsa culorile aprinse dând cerului o altă identitate.

— Mie așa mi se pare. Ție nu?

El ridică din umeri, gânditor.

— Mie îmi dă impresia că este o înșelătorie. Parcă se preface calmă ca să câștige încrederea uscatului. Simt nesiguranță, căci acolo, între pământ și apă, descopăr un gol înfricoșător, cuibul pustiului, al singurătății, temnița în care s-ar pierde un om fără alt om, un animal fără alt animal, o floare fără altă floare... Vezi cât calm înfățișează pământul la suprafață? Când el a aprobat, eu am continuat: de fapt, așteaptă să absoarbă apa, să o cucerească...

Ne-am apropiat de bara care trasa marginea aleii și am privit împreună în jos, acolo unde valurile spumoase se rupeau de mare și se agitau printre bolovani.

— Dar și apa e la fel de înșelătoare. Pare prietenoasă, nu cunoaște intențiile pământului. Vine încet, încet, încet... am înălțat degetul, arătând spre largul neted și unduitor. Și când ajunge aici, am coborât degetul spre mal, uite cum se repede hotărâtă să înece tot. Acolo, între pământ și apă există o cărare. Pe acea cărare avem tendința să înaintăm pas cu pas, până când, trezindu-ne la realitate, ne dăm seama că ne-am rătăcit. Și înaintăm parcă pe suprafețe mișcătoare ce-și schimbă forma în continuu, schimonosind chipuri feerice astfel, încât să ne facă să amețim. Amețeala este de fapt, pierderea firii. Și brusc, pământul ne fuge de sub picioare căci vin valurile inundând totul în calea lor. Sunt atât de revoltate, atât de crude și nemiloase, încât nu se înduplecă în fața nici unei rugăminți. Ele sunt împărătesele coșmarului, își deschid voalurile infinite creând un hău, eliberând o beznă tartară de care nu mai poți scăpa.

Dragoș își scutură umerii, atins de vântul ce ne

brăzda fețele, ce-mi flutura părul blond, dar știam că nu vântul e de vină, ci vorbele mele.

— Ce imaginație bogată ai, râse, în sfârșit, încercând să înveselească atmosfera. Am râs și eu, și am vrut să continui, dar m-a oprit exact când trebuia, șoptind apăsător în așa fel, încât glasul să nu îi fie acoperit de valuri:

— Poate ar fi mai bine să ne gândim că apa e făcută pentru a completa existența pământului, iar pământul e făcut pentru a completa existența apei.

Îmi cam plăcea ideea, dar am preferat să tac, să accept.

— Nu-ți dai seama că, de fapt, pământul seacă, așteptând în amărăciunea lui doritele valuri? Iar valurile se reped spre pământ ca să-l simtă, să-i dea acea aromă a viață încărcată de tot felul de sentimente? Sunt două elemente puternice care, prin contopirea lor formează un întreg, o stabilitate necesară.

Se întoarse spre mine ca să mă privească. Simțeam povara ochilor de cărbune apăsând groaznic peste sufletul meu, încercând să-l nimicească. O clipă scurtă l-am privit și eu, în timp ce briza agitată cu miros de sare și de libertate, îmi șoptea printre şuvițe să ating pumnul lui Dragoș, încheștat pe bara rece. Nu îndrăzneam. Eram lipsită de curaj. Nu aveam cum să fac așa ceva, speriată de urmări, conștientă că suferința și pofta de a-l atinge din nou mai târziu, m-ar tortura până la epuizare.

Astfel am rămas tăcuți, admirând o mare din ce în ce mai neagră, din care lua naștere o seară de început de iarnă greu de acceptat. Neoanele ne luminau calea pe o parte și pe alta a aleii, încovoiate de parcă se închinau la picioarele noastre. Umbrele lor neînsuflețite se slujeau pe asfalt, alungindu-se exagerat, de parcă vântul dorea să le smulgă și să le răpească de la locul lor.

— Am sădit pomul, vorbi el cu un calm ieșit din comun.

— O să am ocazia să îl văd vreodată?

— Da. Și pe deasupra am scris și cartea.

L-am privit cu ochii măriți de uimire, împreunându-

mi palmele ca pentru rugăciune, ascultându-l în continuare:

— Îmi lipsesc doar câteva capitole pe care le voi finaliza curând.

— Și copiii? m-a blocat râsul lui vesel. Și-a dat capul pe spate, amuzat parcă de cea mai bună glumă din lume, dar apoi, a explicat:

— Le-am dat viață de mult timp, doar că nu am știut să immortalizez momentul la timpul potrivit. Ieri am făcut-o, în sfârșit, surprinzându-i pe toți trei într-o ipostază inocentă.

— Cum se poate așa ceva? m-am încruntat, urmărind pașii noștri ce duceau spre nicăieri, având ca însoțitor valul mării gălăgios.

— Ochii. Ochii spun totul despre o persoană. Nu trebuie decât să știi când să îi privești...

Nu eram sigură că înțeleg, iar el și-a dat seama de asta. M-a privit lung, de data aceasta mult mai serios și mi-a masat fruntea cu degetul arătător, făcând în așa fel, încât să îmi dispară orice urmă a încruntării. M-a fixat adânc și a șoptit:

— La fel ca și acum, și mă sorbea din priviri, de parcă ar fi vrut să bea sclipirea umedă a privirii mele, să se îmbete cu farmecul pe care îl emanam, cu inocența dulceagă a căutăturii mele, cu admirația ce i-o purtam.

— Ochii mei îți spun ceva?

La această întrebare, Dragoș a aprobat zâmbind, în timp ce curiozitatea mea se revărsa în ochii holbați, gata să îmi iasă din orbite. Trăiam momentul așa cum nu l-am mai trăit niciodată, cu sufletul la gură, cu acea intenție insistentă de a nu rata nici măcar o clipă, de a urmări fiecare mișcare, de a memora fiecare cuvânt, de a absorbi fiecare palpitație a inimii celui iubit.

— Nu-i așa că ai vrea să te sărut?

Brusc, mi-au pierit gândurile ce puneau la cale planuri strategice. Am roșit intimidată, într-un fel dezamăgită că am fost surprinsă cu dorința înfățișată în pupile. Mi-am plecat capul, simțind cum jena îmi arde

obrajii și cum îmi doream ca vântul să îi ascundă în spatele suvițelor de păr ce fluturau energice, neîncetat.

S-a înclinat spre mine și, fără să mă piardă din priviri, mi-a sărutat obrazul, adulmecându-mi îndrăzneț parfumul pielii. Eu am întins fața spre el, așteptând totuși să îmi atingă buzele și am închis ochii, căutând căldura buzelor lui subțiri și fine. Dorința mea arzătoare nu a fost îndeplinită. Gestul lui nu a fost ceva la care m-aș fi așteptat și nici sărutul pe care mi-l imaginam, dar atâta timp cât în gestul lui exista sinceritate, era mai mult decât bine. Eram prea fericită ca să cad pradă dezamăgirii din cauza unui sărut pe obraz și chiar nu aveam motive să reproșez nimic.

Săptămâna a început, la fel de grea ca și celelalte zile dinaintea spectacolului. Sâmbătă urma să interpretăm Romeo și Julieta, o piesă destul de grea, din cauza faptului că era vorba mai mult de teatru decât de dans. Ca de obicei, Mario era decis să îmi învezească orele nesfârșite de antrenament. Iustin se arăta la fel de prietenos, în timp ce Anastasia mă supunea unor eforturi exagerate, încercând, după spusele ei, să scoată ce e mai bun din mine. De câte ori avea ocazia, îmi plesnea bărbia cu un liniar cu care obișnuia să îmi măsoare brațele pentru a-mi demonstra că nu sunt drepte. La toate acestea găseam și un motiv. Cu toate că mă bucuram de laude și încurajări, acestea veneau însoțite de reproșuri excesive din partea instructoarei. Era absolut convinsă că laudele nu făceau decât să scadă interesul pentru antrenamente. Era dispusă să-mi ia titlul de prim-balerină dacă nu îmi dădeam silința să devin mai bună decât eram.

La urma urmei, avea dreptate. Anastasia era o profesoară foarte bună și știa foarte bine ce i se potrivește unei eleve cu titlu de prim-balerină. Cu ajutorul lui Iustin, învățasem să nu mai pun la suflet toate cuvintele pe care Anastasia le rostea. Învățasem chiar să nu mă mai las intimidată de privirea plină de reproș și de ochii atât de puțin duioși. Creasem un scut pe care îl foloseam de fiecare dată când simțeam nevoia. Era vorba de Dragoș, pe

care îl purtam în suflet și în gând, și apelam la el pentru orice problemă care mă speria. Era suficient să îi rostesc numele și mă calmam.

Cum mă îndreptam spre sala de balet, descopeream o zarvă ieșită din comun. Colegele alergau pe coridoare, vesele și totuși nu îndrăzneam să întreb ce se întâmplă. Am preferat să intru și să simt cum inima îmi ia foc din cauza unei emoții. Îmi tremurau mâinile și picioarele și nu eram în stare să țin ochii deschiși, ascunzându-i după un clipit absurd pe care nu îl puteam evita.

Dragoș stătea în mijlocul sălii, discutând cu Iustin. Anastasia lua parte la discuție, dar într-o tăcere absurdă. Nu părea prea interesată de subiect, asta se observa de la o poștă. Dintr-odată, curiozitatea a pus stăpânire pe mine. Îl vedeam pe Iustin zâmbind și explicând, iar pe Dragoș scuturând din cap. Am trecut pe lângă ei și m-am așezat pe podea, la locul meu obișnuit pentru a-mi încălța poantele. Nu îl scăpăm din ochi pe Dragoș cu figura crispată din cauza seriozității de care dădea dovadă. L-am strigat pe nume într-un gând pe care numai eu îl cunoșteam și credeam în puterea lui. L-am implorat cu ochii umeziți de dorința de a-l întâlni. Îl cântam cu vocea inimii, repetându-i numele la nesfârșit. Dar când și-a întors ochii larg deschiși spre mine, pur și simplu am rămas blocată. Idolul pe care eu însămi îl creasem, mă străpungea până în adâncurile inimii pe cât de violent, pe atât de dulce, în timp ce vraja lui îmi aluneca bezmetică prin vene, otrăvind sângele cu poțiuni fermecată. Sclipirea acelor ochi mă hipnotizau, înfățișau înaintea mea secretele pătimase, destăinuindu-mi dorința de a mă prinde în brațe, de a-mi strânge trupul mărunț, gata să îmi strivească orice gest, orice intenție de a scăpa. Iar buzele lui... Acele buze fierbinți care s-ar opri peste buzele mele trandafirii, sorbindu-le cu nesaț până ce roșul sângelui le-ar păta. M-am cutremurat, scăpând panglicile poantelor dintre degete. Acestea alunecară ușor de pe gleznă, prăvălindu-se fără zgomot pe podeaua lucitoare în care chipul meu se înfățișa scâlciat, îndepărtând strălucirea frumoasă din ochii mei și aruncând

asupra-mi doar vină și reproș. Simțeam cum îmi tremură mâinile, și nu știam cum să fac să nu fiu descoperită. Ajunsesem să mă întreb dacă într-adevăr se observa. Am roșit. Îmi era rușine de ceea ce simțeam și, mai ales, din cauza faptului că nu își lua ochii de la mine. Ce puteam face? Să mă uit din nou la el sau să mă fac că nu îmi pasă de atenția lui? Arogantă cum eram, am strâns buzele, concentrându-mă la panglicile poantelor, refuzând cu orice preț să mai ridic privirea. Într-un fel îmi părea rău. Acum că era aici, atât de aproape de mine, nu îndrăzneam să mă port ca fata care îl admira, ascunzându-mă după o falsă timiditate care nici măcar nu avea loc în personalitatea mea.

Într-un târziu, am auzit-o pe Ema strigată și i-am urmărit seninătatea strecurată în tot trupul atunci când s-a apropiat de Iustin, de Anastasia și... de el. Am încruntat privirea. Oare de ce nu îmi plăcea când altcineva era atât de aproape de el și, mai ales, în locul meu?

Nu am comentat nimic. Mă prefăceam că îmi fac încălzirea, dar atenția îmi era îndreptată către ei, căci nu îndrăzneam să pierd amănuntele, lucru care m-a afectat acum cu adevărat. Poate ar fi fost mai bine dacă ieșeam afară din sală, ca să nu mai văd mâinile lui plimbându-se pe trupul colegei mele, studiind-o din cap în picioare, ridicându-i brațele cu delicatețe și străbătându-le cu vârful degetelor cu atâta gingășie și eleganță, încât îmi provoca lacrimi. Apoi, când l-am văzut fotografiind-o, am încheștat maxilarele, încercând să mă ascund. De ce nu am profitat de ocazie atunci când am fost eu centrul atenției lui și a aparatului de fotografiat? Acum admira altă balerină și asta mă făcea geloasă. Simțeam nori grei abătuți asupra capului meu, revărsând ploaie peste mine, ploaie rece și neplăcută ce părea să mă înțepe, să îmi provoace răni. Îmi mușcam buzele ca să nu plâng. Într-un colț al încăperii, Mario stătea cu ochii pe mine, mă studia pregătit să se apropie și să îmi pună întrebări.

Am tresărit când Anastasia a strigat-o pe Ariana. O vedeam aranjându-și părul și ținuta și zâmbind dulce

camerei. Am înghițit în gol, rugându-mă să scap de acel chin. Venise dintr-odată peste mine și mă învăluia, mă domina de parcă avea dreptul acesta asupra mea. Suspicioasă, l-am căutat pe Mario și, cum l-am descoperit, i-am zâmbit, făcându-i semn cu degetul să se apropie. Imediat a făcut-o, fără să stea pe gânduri. Cum l-am văzut în fața mea, am întrebat:

— Ce este cu tot scandalul acesta?

— Nu-i scandal, numai o ședință foto. Se pare că fotograful, arată spre Dragoș cu bărbia înălțată în aer, vrea ceva părți din corpul balerinelor pentru niște lucrări... Va face o expoziție și caută ce e mai bun...

M-am uitat lung la el, gata să mă dau de gol. Știam despie ce era vorba, dar aveam nevoie de Mario ca să-i atrag atenția, să se uite la mine cu camera foto la fel cum o făcuse în grădina casei lui. Cum nu îmi acorda nicio atenție, mi-a trecut prin cap să îl mângâi pe Mario pe umăr, șoptindu-i:

— Nu o să participi și tu? Ai corp frumos... de manechin...

S-a strâmbat la mine și mi-a îndepărtat mâna, vorbindu-mi pe un ton foarte neplăcut:

— Ce te apucă? Uneori ești atât de ciudată, încât nu te recunosc!

Eforturile mele erau în zadar. Dragoș muncea cu totală seriozitate și nu băga în seamă copilăriile mele. Am oftat, gata să mă dau bătută, când Iustin m-a strigat. A înghețat inima în mine și abia am reușit să mă uit la Mario, care mi-a zis printre rânjete ironice:

— Fă-o tu în locul meu! Îți stă mai bine...

Nu îmi simțeam picioarele. Nu știam dacă mai ating pământul sau dacă acesta mă înghițea încetul cu încetul. Umerii îmi erau rigizi, iar ochii încețoșați de niște lacrimi crude care nici nu cădeau, nici nu se opreau. Și oare din ce cauză aceste lacrimi? Am decis să cred că sunt din cauza emoțiilor. Chiar dacă nu mă uitam la el, știam că stă cu ochii pe mine. Îi observam chiar și o nerăbdare moale ce îl făcea să se mute de pe un picior pe altul. Doream să cred

că e din cauza mea, deși puteam la fel de bine să jur că nu era dispus să îmi acorde prea mult timp de gândire. Așa că m-a invadat teama. Dacă îl fac să aștepte prea mult și se răzgândește? Poate să aleagă alt model în orice moment și să renunțe la mine. Nu! Nu voiam să renunțe la mine. Chiar nu voiam să se întâmple așa.

Într-un târziu, am făcut primul pas, iar el și-a pregătit camera, în adâncul meu, încercam să mă conving de faptul că, într-adevăr, nerăbdarea lui se datora profesionalismului și nu prezenței mele acolo. Mi-a făcut o serie de fotografii din care scotea concluzii bune și, din când în când, îmi cerea să ridic vreun braț, să îndrept spate -le, să aduc un picior mai în față...

Numai eu știu cât mă abțineam să nu plâng. Eram atât de furioasă, încât îmi porunceam în fiecare secundă să renunț. Pe mine de ce nu mă atingea? De ce nu se apropia ca să îmi străbată lungimea mâinii cu degetele lui lungi și fine? De ce mă chinuia în halul acesta? Iar eu de ce eram atât de slabă în fața lui, dorindu-mi lucruri ciudate, la fel cum o făcea Ariana?

Am închis ochii, încercând să îl evit. Dar nu făcea altceva decât să mă condamne fără încetare. Acum, că nu mă uitam la el, îi simțeam parfumul și îl urmăream cu gândul, numărându-i pașii, ascultându-i răsuflarea, citindu-i satisfacția tocmai acolo, în adâncul său. Cu toate că nu spunea nimic, știam că rapiditatea ochilor plimbați când la cameră, când la mine, era doar un pretext pentru a mă face să cred că nu îl interesează atenția mea... sau cel puțin asta voiam să cred, ca un fel de consolare pentru faptul că nu făcea altceva decât să fotografieze. Nu fotografia nimic mai sus de genunchi și nici mai încolo de coate sau umeri. Căuta ceva în acele părți ale corpului, în finețea brațelor, în eleganța gleznelor și în rotunjimea umerilor. Vedea frumosul din cele mai simple momente ale noastre ca oameni. Vedeam în ochii lui flacăra exuberantă dornică să cunoască, să descopere și știam mai mult ca sigur că nu își făcea griji că va fi descoperit. Cei care îl înconjura erau prea simpli ca să vadă ceea ce el vedea.

Atunci eu? Eu de ce aveam atâta curaj să pătrund în ființa lui și să îmi dau seama că e o persoană specială?

M-am cutremurat. Ce gândeam în acele momente mi se părea nepotrivit și chiar mă făcea să roșesc. Mi-am pus următoarea întrebare: de ce aș fi eu capabilă să văd ceva diferit în el? Dacă mă înșelam? Dacă mă mințeam frumos ca să dau de lucru minții mele?

S-a uitat lung la mine, iar eu mi-am ascuns atenția după un clipit lent, dar plin de aroganță. Recunoșteam că mă temeam să nu îmi descopere gândurile. Am râs în sinea mea. Așa ceva nu era posibil, nu avea cum să descopere ceva atât de secret, cu toate că ochii lui ziceau contrariul, iar eu mă încăpățânam să cred că are puteri asupra mea.

Și-a coborât privirea spre picioarele mele învelite în ciorapul de bumbac și le-a urmat calea dreaptă până la glezne. Acolo s-a oprit oftând, după care le-a străbătut cu palmele bine deschise exact până la glezne. Dorința îi devenise atât de apăsătoare, încât a întredeschis ochii. La fel mă simțeam și eu, și senzațiile deveneau mai puternice când îi observam reacția. Îmi tremurau picioarele și nu eram în stare să mă susțin pe ele. Îmi controlam sentimentele, încercând să le țin strâns, ca să nu iasă la iveală ca o explozie colorată și devastatoare. Nu știu dacă era doar în imaginația mea sau dacă se întâmpla cu adevărat. Nu știam nici dacă întredeschise ochii din cauza plăcerii cu care îmi atinsese picioarele. Chiar dacă îmi venea să îl întreb, nu am făcut-o. Nu mă mulțumeam doar cu atât și nu țineam cont de cei din jur. Voiam ca el să fie pentru mine, iar eu pentru el și nu suportam faptul că nu îmi acorda nicio atenție specială, de parcă nu ne cunoșteam. Nu stătea de vorbă nici cu mine, nici cu Anastasia, nici cu Iustin, cu nimeni. Își făcea treaba rapid și în deplină liniște, din când în când mulțumea politicos sau aproba cu o mișcare rapidă a capului.

Mai aruncam priviri scurte colegelor mele. Acestea își șopteau în urechi tot felul de discuții, atrăgând privirile muștrătoare ale Anastasiei ce nu părea în stare să le întrerupă. Era clar că vorbeau de el și asta nu îmi plăcea.

Nu suportam să știu că Ariana avea fantezii când îl privea și nu suportam nici să le văd cum își aranjau părul numai să îi atragă atenția. Practic nu mă recunoșteam. Nu eram eu aceasta, atât de plină de sentimente amestecate ca un vârtej de apă în timpul furtunii. Nu, nu eram eu...

Seara, după ce am terminat cu antrenamentele, am primit un mesaj:

„Vreau să te văd”.

„Ești sigur?”, l-am întrebat cu o expresie ironică pe figură, fără să îmi pese că el nu era acolo ca să mă vadă.

„Chiar dacă nu sunt acolo, cu tine, îți simt seriozitatea în cuvinte. Ceva nu îți convine”.

Mi-am mușcat buzele. Modul lui de a așeza lucrurile cu fața în sus mă dominau. Cădeam ca o sclavă la picioarele fiecărei litere și nu îmi rămânea decât să recunosc. Dar unde îmi era mândria de sine? Cea a Karinei Baldin care știa mai mult ca sigur că în afară de balet, nimic nu o poate afecta? Dorința de a-i spune cum stau lucrurile, de a-i marca teritoriul cu limită în fața mea, nu îmi dădea voie să refuz. Am ieșit afară pe ascuns, încercând să evit ciocnirile cu Anastasia și, mai ales, cu Iustin. Am profitat de ocazie că eram singură – colegele încă nu veniseră de afară – și am pornit, hotărâtă să mă întâlnesc cu Dragoș. Nu era nevoie să stabilem un loc de întâlnire, căci amândoi știam perfect unde să ne găsim siguranța și intimitatea. Un loc pe care eu îl adoram și pe care el, probabil, îl prefera știindu-se departe de orice ochi curios.

Îl vedeam stând drept cu ochii aceia negri, țintindu-mă. Începusem să tremur și încercam să descopăr motivul pentru care o făceam. Frig nu îmi era, dar când îmi lăsam atenția asupra umerilor lui și trasam conturul lor cu un deget imaginar, tremurăturile se înteteau. Am strâns pumnii, respirând adânc. Inima mai avea un pic și îmi ieșea din piept. Conștientizam faptul că nu aveam nicio putere asupra-i ca să îi poruncesc să stea cuminte la locul ei.

M-a salutat doar cu o șoptă ușoară ce i-a făcut buzele să tremure. Eu, în ameteala mea nu eram în stare

să deschid gura. Mă clătinam pe picioare, încercând în zadar să caut sprijin în aerul ce se dovedea a-mi fi dușman în acele momente. Curajul m-a părăsit încă de când i-am deslușit silueta în amurgul serii, tocmai de pe marginea trotuarului. Nu mai puteam să îl cert pentru faptul că azi m-a considerat o străină. Nu mai conta deloc asta. Ce conta era prezența lui acolo, posibilitatea de a-l vedea, de a vorbi numai eu cu el, de a-l studia din cap în picioare, fără să îmi fac griji că mă poate descoperi cineva, fără să îl împart cu nimeni. Cât egoism se născuse în mine, fără să îi prind capătul de pornire și fără să văd măcar semnul capătului de oprire!

După o bună bucată de timp, Dragoș m-a întrebat:

— Știe cineva că ai venit?

— Asta e marea ta grijă... am gândit cu voce tare, fără să mă feresc, fără să îmi pese că mă aude, apoi am completat cu o întrebare, ca să mă asigur că am dreptate: Nu-i așa? Încercam să caut ceva interesant de văzut în largul mării atât de tulburat în acel început de iarnă și, culmea, nu vedeam nimic. Nicio pasăre nu avea chef să zboare în momentul de față, niciun vapor nu se depărta de portul ce se zărea minuscul ca o pulbere de stele mai în dreapta, și niciun trecător nu își agita pașii pe lângă noi, fiind parcă toți împotriva mea. Cazinoul apărea ca o schiță în depărtare, atât de părăsit, de diform în monotonia prin care trecea, obișnuit cu tabloul din care făcea parte, străin însă față de umbra mea și cea a lui Dragoș, două pete însuflețite, târându-se pe asfalt ca și când ar vrea să se ajungă, să se atingă. Cine știe? Poate printre coloanele de piatră, printre spărturile înecate în întunericul prea grăbit al ferestrelor, răsuflarea noastră aleargă, se joacă, zburdă plină de dor și nostalgie, șoptind o poveste, o întâmplare pe care nimeni nu o știe, nici măcar noi, stăpânii propriilor decizii, responsabili propriilor gesturi.

— Ești supărată.

Mi-a ridicat bărbia cu un deget, silindu-mă să mă uit la el. De fiecare dată când o făceam, ochii aceia negri mă străpungeau ca o lamă rece de cuțit și chiar și așa, îmi

doream nespus de mult să îi văd. Unul câte unul, pe rând ca să-i pot descoperi sentimentele și totuși, chiar dacă mă străduiam enorm, totul era în zadar. Nu ajungeam atât de departe, deoarece devenea neutru sau poate eram eu vinovata. Poate că avându-l în față, mă tortura atât de tare, încât nu mai eram în stare să caut și să găsesc.

— Motivul pentru care ascund prietenia noastră este unul foarte bine întemeiat, oftă, încercând parcă să găsească o cale de a-mi explica situația pe înțelesul meu. Eu sunt diferit față de tine. Nu îmi este ușor să fiu văzut în compania unei fete... în plus, nimeni nu este de acord ca tu să te îndrăgostești în această perioadă când spectacolele sunt în toi, și succesul e la un pas de a fi atins.

Să fie oare acesta motivul pentru care tremuram în fața lui? Pentru care încercam să intru înăuntrul său? Pentru care mă emoționam chiar și atunci când îi pronunțam numele? Dar, dacă era așa, eu de ce nu recunoșteam dragostea? De ce nu acceptam lucrul acesta și mă supăram când mi-o spunea el? Și de ce el știa mai bine ceva ce mi se întâmpla mie, fără măcar să întrebe dacă are dreptate?

Mi-am plecat capul și, găsind puțin curaj, i-am mărturisit pe un ton sec:

— Nu sunt îndrăgostită...

Cât de goală mă vedea acel artist? Cât de profund putea apăsa cu pensula ca să definească vârtejul ascuns în mine?

— Îmi doresc doar să fim prieteni, am mărturisit, căutând în aceste cuvinte sprijinul de care aveam nevoie. Nu aș îndrăzni să intervin în diferențele tale. Nu vreau nimic, decât să fii cum e Mario.

Scutură din cap, zâmbind. Ochii i-au sclipit, de parcă o nenorocire incendiară s-a abătut asupra lor. Și-a lipit palma de obrazul meu, în timp ce eu m-am adunat toată.

— Nu te înșela, micuțo! Noi știm mai bine, fiind mai vechi. Cu timpul o să înveți despre viață, despre oameni, despre tot ce te înconjoară.

Atunci m-am gândit la dorința mea arzătoare de a ști

ce mi se întâmplă cu adevărat și, nerăbdătoare, curioasă, dornică de a afla adevărul, am întrebat:

— Când o să se întâmple? i-am luat palma și i-am strâns-o într-a mea.

— Nu te grăbi! O să ajungi să îți dorești să dai timpul înapoi mai târziu și nu va fi posibil. Fii răbdătoare!

Porni într-o plimbare, profitând parcă de prezența mea tăcută, susținându-mi mâna într-a lui, mult mai caldă și mult mai calmă.

— M-ai crede dacă ți-aș spune că acest sentiment îl identific ușor în fiecare privire, în fiecare gest, în fiecare moment dedicat nouă? E ca și cum recunosc dragostea aceasta dulce și inocentă, dar simt nevoia să mi se dovedească, să mi se mărturisească. Cum aș putea face ca să aflu de la tine, prin cuvinte? Ce ascunzi în adâncul inimii, căci, nici nu îndrăznesc să îți pun vreo întrebare nepotrivită. Îți descopăr prezența lângă mine chiar dacă nu te privesc. O prezență timidă, dar curioasă, a cărei umbră tremură mută pe nisipul fin și răvășit al plajei.

Voiam să verific că are dreptate. Încercam să îmi surprind umbra tremurând în spatele meu, însă se ascundea atât de bine de mine, încât pur și simplu, mă dădeam bătută. A ridicat capul spre cer și l-a studiat cu ochi ușor obosiți, pierduți, aventurându-se departe de realitate. Eu doar oftam. Credeam că gestul acesta este unul cât se poate de normal, știind că nu voi avea ocazia să îi mărturisesc gândurile ce mă apasă. Se uita la mine zâmbind și, când devia privirea, devenea serios. Apoi iar se uita la mine zâmbind, și iar se întorcea în altă direcție serios, gânditor, poate chiar trist, cu sprâncenele împreunate, apoi cu ochii larg deschiși...

Dar toate erau manifestarea proprie a unui artist. Emoții interpretate într-un limbaj misterios, demn de un pictor de categoria lui. Mai încolo de această aparență, nu reușeam să pătrund, nu puteam intra adânc pentru a-l cunoaște. Îl visam. Mă visam făcând dragoste cu el și cel mai greu era faptul că trebuia să suport senzațiile în adâncul sufletului meu, fără să le pot mărturisi.

— În ultima vreme a fost timp urât. A plouat, brusc, schimbă subiectul, de parcă acum nu îl mai interesau sentimentele mele.

— Da! A plouat, am repetat, ridicând ochii plini de dor ca să îl pot privi, capturându-i chipul cu repeziciune, ca nu cumva să mi se interzică un asemenea gest. Și spun că îmi erau plini de dor, pentru că așa simțeam. Era lângă mine și totuși așa departe! Voiam să îl ating măcar cu un deget sau să îl iau în brațe, dar distanța dintre noi nu îmi permitea asemenea lux. Privirea lui călca peste mine, îmi zdrobea oasele din ce în ce mai fragile, dar durerea pe care o provoca era moale, melodică, încântătoare. Mă înlănțuia și mă silea sublim să o urmez, să cred în ea, să o suport, să o doresc. Și o suportam, așa în tăcere, pe ascuns, știută numai de mine. Eu însămi singurul meu confesor, singurul meu sfătuitor.

— Mie îmi place când plouă, se uită la mine mai, mai să schițeze un zâmbet. Ție nu?

Am ridicat bărbia în sus, admirând întinderea plumburie. Acea suprafață nesfârșită părea să mă amenințe. Îmi promitea oarecum sfârșitul, chinuită prin înlănțuire și sufocare. Nu știam ce să-i răspund. Nu doream să îl dezamănesc. În acel moment, dacă ar fi turnat cu găleata, tot aș fi zis că îmi place, chiar dacă de obicei, ploaia nu îmi aducea nicio satisfacție. Observându-mi tăcerea, s-a grăbit să vorbească pentru a înveseli atmosfera. Întotdeauna mă scotea din această încurcătură și îi mulțumeam enorm.

— Să dansezi în ploaie e o dorință ce aproape nu se poate îndeplini.

— De ce? mi-a revenit glasul, în sfârșit.

Dragoș a râs, aruncându-mi o privire scurtă.

— Ne dorim să dansăm în ploaie, dar nu o facem niciodată.

Probabil că avea dreptate. Eu întotdeauna m-am gândit la ploaie ca la umezeală, răcoare, murdărie... Am aprobat doar ca să nu fiu de altă părere. I-am dat de înțeles că și mie îmi place ploaia, deși pe mine mă

îngrozea. Am mințit nevinovat că îmi place doar pentru că și lui îi plăcea, dar nu mă simțeam rău din cauza acestei minciuni, ba din contră, parcă toate îmi mergeau mai bine dacă îmi plăceau aceleași lucruri care îi plăceau lui.

Toată viața, până în prezent, trăisem într-o fermă. Iar acum, atmosfera aceea de ploaie, norii plumburii căzând în valuri învolburate în mare, adierea vântului și stropii pe care îi scutura din înălțimile cerului, îmi dădeau poftă de viață. Am răsuflat ușurată, strângându-i palma, simțindu-i căldura, cercetându-i palpitația venelor active de care eram aproape sigură că se ascund pe undeva, pe sub piele. N-aș mai fi vrut să îi dau drumul. Pur și simplu, n-aș mai fi făcut-o.

— Îmi place mult cum arăți, Karina, îmi zise într-un târziu, mai serios decât în discuția cu ploaia. Ești frumoșică, se mai uită o dată la mine, studiindu-mă mai atent, lucru care pe mine mă făcu să îmi mușc buzele intimidată. Îți spun numai adevărul, mă crezi?

L-am aprobat, lărgind un zâmbet luminos pe chip. Parcă îmi vedeam pupilele licărind jucăușe în lichidul transparent al ochilor. Eu frumoșică? Eu admirată de el? Atunci ce aș putea zice eu când vedeam în fața mea idolul himeric, muza care îmi bântuia sufletul și visele și mă tulbura în așa măsură că îmi doream să plâng, să jelesc un dor crud, amar, dar totodată dulce, necesar pentru a continua în viață, căci fără el, simțeam că nu mai pot trăi. Doamne! Și când mă adânceam în ochii lui profunzi, descopeream dezmiardarea nemiloasă, provocatoare, răscolitoare, din care aș fi mușcat lacomă, doritoare să pună stăpânire pe mine, să-mi domolească dorul, să-mi astâmpere dorința. Tânjeam după mângâierea lui scumpă care ai înălța binecuvântarea pielii mele ce doinea duioasă, în fragmente șoptite sonor, palpitante, în stare să îmi scuture pieptul, să-mi stârnească lacrimile, să-mi aline orice durere. Și trupul lui atât de puternic, atât de bărbătesc, atât de nobil... Oh! Cât de bine mi-ar fi mie la pieptul lui cald, în îmbrățișarea aducătoare de liniște. Am suspinat, controlându-mi dorința arzătoare de a-l încolăci

cu brațele, de a-i mușca buzele cu dinții mei dornici să-i simtă carnea moale și aromată, de a-i săruta ochii împovărați de nostalgie, de a-i mângâia fruntea netedă și pală peste care uneori îi tremură șuvițe brunete și fine. Ce n-aș fi dat ca acea gură a lui, parcă indiferentă în fața mea, să-mi aparțină, să fie pentru mine, să o pot gusta în orice moment! Aș fi dat orice să îi pot cădea la picioare, să mă închin lui, să-i mulțumesc din suflet pentru tot ceea ce mă face să simt. Însă nu puteam. El nu îmi aparținea. Intențiile lui erau încătușate, nu sfida moralul lăsându-mă să mă chinuiesc singură într-o agonie subtilă, ferecată în beciurile depărtate ale trupului meu îndurător, îmi venea să mă pipăi, să descopăr dacă nu cumva pierd părți importante din trupul meu care m-ar lăsa prea goală în fața lui, prea descoperită, dar nu. Eram întreagă, puternică, impresionant de stabilă pe propriile-mi picioare.

— Ai un corp deosebit de frumos! O piele subțire și parfumată... inspiră adânc în piept și întredeschizând ochii, rămase blocat în privirea mea. Îl simt chiar și de la distanță. Ai buzele cărnoase... zâmbi, așteptând să o fac și eu, așa cum îmi place mie. Ai fi un tablou frumos dacă te-aș picta. Stătu puțin pe gânduri, cu sclipirea vagă din ochii săi negri, intensificându-se brusc. Aș începe cu începutul, ridică o mână ca și când ar ține între degete o pensulă și, unduind-o în aer, continuă: Aș trasa linie cu linie până ți-aș da viață, iai atunci când schița ar fi gata, ți-aș desena ochii ca atunci când ar fi ai mei, buzele ca atunci când ar fi rupte din ale mele, sânii, și privirea i-a căzut lacomă în jos înghițind sec, ca atunci când ar fi fost atinși și simțiți. Apoi ți-aș da culoare, îmi admira părul blond și inelat, căzut pe spate, și strânse pumnul, renunțând la pensula imaginară, o culoare interesantă, vie, atrăgătoare, căci ar fi culoarea vieții mele.

Eu, prea pierdută, prea fermecată de atitudinea lui, nu cutezam nici să respir. La ce îmi mai folosea aerul când pur și simplu trăiam datorită acelui artist? Sigur îmi lăsam descoperită naivitatea, dar nu îmi păsa. Voiam să afle iluzia care mă tortura, să o surprindă tocmai în sclipirea ochilor.

Eram curioasă, iluzia o putea picta?

Ce naivă puteam fi! Chiar nu îmi păsa că îmi lăsam descoperită acea iluzie tocmai în sclipirea ochilor, dispuși să se supună în fața lui la următoarea cerință. Acest fapt l-a amuzat la culme după câte vedeam. Stătea în fața mea, blocându-mi pasul. Râdea timid, discret, foarte elegant.

— Of, of! Copilă dragă, încă nu știi tu la ce mă refer.

Porni mai departe. Eu, cum nu mă mulțumeam doar cu frazele acelea lipsite de înțeles, îi călcam pe urme, grăbită să îl ajung.

— Ai putea explica, nu? Cred că dacă în cuvintele tale ar exista alt înțeles față de cel pe care eu îl cunosc... am dreptul să știu.

Dragoș a ridicat din umeri, arătându-se nepăsător. S-a uitat la cer de unde picuri argintii și foarte mărunți se repezeau spre noi. Observam cum i se așază în păr ca podoabe de rouă și îmi doream să îmi strecor degetele printre şuvițele lui și să le simt umezindu-mi pielea, dar nu îndrăzneam. Mă vedeam atât de departe de acest fapt, încât singura mea alinare erau doar săgețăturile din piept. Ele îmi demonstau că, oricât de mare ar fi dorința mea, așa ceva era imposibil.

— Când plouă am mai multă inspirație și creez de zece ori mai bine. Într-o zi îți voi arăta...

— Dragoș... îmi vei explica?

Ce mod ciudat de a evita o discuție. Credea că farmecul lui mă va întoarce de pe o parte pe alta și voi renunța la acel subiect. Dar el nu știa faptul că pătrundeam profund în mintea lui și analizam fiecare cuvânt spus. Îl analizam așa cum nu o făceam niciodată cu nimeni și despicam firul într-o mie de părți ca să ajung deasupra gândirii lui, acolo unde totul devenea limpede, ca un mal de apă lină.

— Într-o bună zi, mă voi decide și atunci când o voi face, voi fi mult mai câștigat...

— La ce te referi? i-am strigat, pierzându-mi răbdarea. Măi să fie! Chiar îmi pierdeam răbdarea? Eu cea care cercetam fiecare cuvânt pe care îl rostea? Eu cea care

doream cu orice preț să ajung deasupra gândirii lui, unde totul se vedea limpede? Am scuturat din cap. Nu mă recunoșteam. Încetul cu încetul descopeream o altă Karina, una retrasă în tufișurile întunericului din abisul în care eram afundată. I-am blocat pasul, văzându-l atât de nepăsător, și mi-am lipit palma pe pieptul lui. Ce îndrăzneată eram! Imediat apoi, i-am observat expresia feței schimbându-se de la cea amuzată, la una serioasă și pierdută, de parcă tocmai s-a depărtat de realitate, scuturat de severitatea vocii mele.

— Îmi doresc să te înțeleg și nici nu știi cât de dificil este. Treci de la un subiect la altul, derutându-mă. O faci intenționat, nu-i așa? Dădu să plece, dar nu i-am permis, ridicând bărbia spre el ca să îl pot privi direct în ochi. Îmi dau seama că vrei să îmi spui ceva și pe ultima sută de metri, te răzgândești. De ce această atitudine? De ce nu îmi spui ce ai de spus?

— Niciodată nu voi reuși să îți explic multe din gândurile mele, tocmai din cauză că ești prea mică, drăguța mea Karina.

Am negat, pierdută în frumusețea ochilor lui întunecați. Seara devenea din ce în ce mai rece și mai aproape de noapte. O lună umbroasă, ca ascunsă după o falsă identitate, încerca să îi scalde chipul în delicata sa lumină, pentru ca acea culoare să se poată observa în continuare. Ora târzie însă, era necruțătoare și protesta cu tot mai multă obscuritate. Norii de ploaie o protejau de parcă voiau cu orice preț să-i ascundă farmecul, să nu o lase să îl împărtășească lumii, mai ales unui artist ca Dragoș Ahtum, care ar fi putut-o transpune într-o imagine perfectă, identică, prea deschisă în fața tuturor celor care, văzând-o atât de goală în fața lor, s-ar obișnui cu ea și ar deveni nepăsători.

Căutam între gene sclipirea unor ochi de noapte lichidă, caldă, și pe măsură ce rămâneam proptită în adâncimea lor, simțeam cum timpul se scurge, trece și nu mai vine. Îl ceream înapoi cu autoritate, dar nici măcar nu se întorcea spre mine, se depărta în continuare, evitându-

mă.

— Cum poți să spui așa ceva când tu de fapt nu mă cunoști?

A ridicat din sprâncene, înclinându-se hotărât spre mine.

— Ești sigură de asta?

— Da! De fapt... nu! Adică, nu știu, am șoptit derutată. Ce știu eu este că îmi doresc să te cunosc, să te descopăr, să fiu una cu tine. Iar ție să ți se întâmple la fel...

— De ce? Ce rost are să te implici când știi că noi doi nu ducem nicăieri?

Nu m-am putut abține văzându-i figura pierdută, căutând largul mării ca pe o scăpare ce era în stare să îl ajute să se ferească de realitate. Și pentru că atmosfera devenise atât de tristă, am lăsat să mi se scurgă câte o lacrimă din fiecare ochi, prăvălindu-se pe obraji cu o brutalitate aproape eroică în fața patimii amoroase pe care încercam cu orice preț să o ascund, să o neg, să o risipesc la fel ca atunci când nu ar fi existat.

Puteam oare să spun același lucru despre lacrimile ce îmi curgeau din ochi acum, după atâtea luni de chin în singurătate? Ce înseamnă oare plânsul mai încolo de un gest sufocator și dureros? Cum să îl descriu, de vreme ce nu mă calmează, nu îmi îndeplinește dorințele și nici măcar nu îmi redă judecata? Mi-am șters obrajii cu dosul palmelor tremurânde, și m-am uitat spre strada unde, acum un an, dansasem la petrecerea aniversară a unei fetițe, tocmai la casa cu poartă neagră. Ca și atunci, liliicii fără floare își legăneau alene crengile înfrunzite în vazele calde ale unui început de octovnbrie. În acel moment nu am crezut că un simplu copăcel îmi va rămâne întipărit în memorie și îmi va aduce aminte de el. Zilnic îmi propuneam să renunț la amintirea lui, să renunț la lacrimi și la acest sentiment de vină, tristețe, supărare, furie și nesiguranță pentru a continua mai departe măcar cu intenția de a reveni la vechea Karina de dinaintea lui. Dar frica de întuneric, de falsitatea identității mele și de îndepărtare de simpla mea existență, mă reîntorcea pe

același drum o dată, și încă o dată. Cum aș putea să fiu eu fără Dragoș? Cum aș putea să răspund la numele de Karina, fără să îi recunosc vocea între sutele, miile de voci cunoscute din mintea mea? Cer de sus, din înaltul cerului presărat cu stele mărunte, ca el să își facă apariția pe acea poartă. Să îl văd apropiindu-se, la fel cum mi-am imaginat deja de nenumărate ori, fără măcar să se întâmple cu adevărat.

Unde era? De ce nu apărea? Oare nu îmi auzea chemările? Oare inima nu îi reacționa ciudat când îl strigam pe nume? De ce această depărtare atât de bruscă și neanunțată?

M-am uitat în stânga, cu disperarea înotându-mi în lacrimile ochilor. Apoi, m-am uitat în dreapta. Încotro s-o apuc pentru a da de el? Căci nu la fel s-a întâmplat atunci, în trecutul prețios transformat brusc în pura înfățișare a diamantului atât de interzis atingerilor. Și nu la fel de inutile mi-au fost chemările, de parcă frânturi de aripi căzuseră din ele, fără pic de salvare. Atunci a fost mai simplu și era suficient să îi pronunț numele, ca el să apeleze la fiecare dintre nevoile mele.

Am scos telefonul din buzunar și am apelat numele cu degete tremurânde. Mi-am șters lacrimile din nou, mult mai calmă. Printre clipiri disperate, am citit:

„Dragoș...”

Să fie oare doar o aparență pentru a-mi calma sufletul bolnav, sau acest nume exista cu adevărat? Dar dacă exista, de ce nu reacționa ca atare, răspunzând strigătelor mele severe? De ce se ofilea ca o floare, căzându-i literă după literă, ca petală după petală, și revenind în următorul minut de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat?

Nu găseam răspuns, așa cum niciodată nu o făceam atunci când era vorba de el. La fel cum nu am făcut-o nici în noaptea târzie când mesajul lui m-a trezit din somn și, năucă, am citit:

„Dacă ți-aș mărturisi sincer că îți sunt cu adevărat prieten, m-ai purta în gândurile tale atunci când dormi?”

Ce frumos! Am gândit atunci, reușind să schițez un zâmbet plin de dragoste și de bucurie. Acum însă, nu spun decât ce blestem! Căci îl port adânc în gânduri, fără să mă mai desprind de el.

„Aș face-o zi și noapte, dragă prietene”.

O pauză lungă în care doar noaptea rece de afară reușea să își facă simțită prezența, mi-a adus din nou somnul, silindu-mă să închid și să deschid ochii, îmbătată de atmosfera dulce, căzută dintr-odată peste mine.

„Sunt trist”, mi-a scris, într-un târziu. Am oftat. Cuvintele pe care le scria erau ca vocea lui, la fel de vii și umane, călătorind prin lumi neștiute, printre aere neobișnuit de străine, prin întunecimi proaspăt descoperite, dar care, de fapt, niciunul purtând aceeași esență. Mă vedeam pătrunsă în noutate, una atât de plină de curiozitate, atât de magică, atât de întreagă, încât simțeam o teamă ușoară în fața cunoașterii.

Dar ce teamă?

Una care mă împingea de la spate să înaintez, care mă îmbrăca în adrenalină ca într-o dantelă vaporosă, care îmi cânta imnuri în ureche precum sirenele din legende.

„Sunt trist pentru că lumea nu ne stă la picioare. Alegerile și deciziile noastre nu ne convin întotdeauna, iar faptele mai mereu ajung să fie regretate...”

„Nu fi trist, te rog frumos. Mi se rupe sufletul. Să fim noi mai puternici decât tristețea și regretele. Să nu ne pară rău de nimic, pentru că totul trece prin viața noastră cu un scop”.

„N-aș vrea să-ți fac vreun rău, micuță balerină. Chiar n-aș vrea”.

„Nu îmi vei face...”

„Promiți să fii tare atunci când valurile mării se vor sparge de stâncă?”

„Promit”.

Eram în stare să îi promit orice în acele circumstanțe. Nici măcar nu cunoșteam viitorul. Nu știam ce efect poate avea acea stâncă asupra valurilor. Ce durere și cât sânge puteau vărsa printre crăpăturile transparente

dintre ele. Și, în adevăratul sens al cuvântului, habar nu aveam la ce se referea, dar nici prin cap nu îmi trecea să îl dezamăgesc. Pur și simplu, simțeam nevoia să îl fac să creadă că știam perfect ce spunea.

Acum însă, înțeleg ce înseamnă aceste valuri și, de asemenea, ce este stânca. O simt dură și nemiloasă, rezistând provocărilor. Dar ce păcat că nu eu sunt această stâncă solidă. Eu nu sunt decât victima ei. Eu sunt valurile. Mă izbesc de ea, mă aruncă în larg pentru a mă reîntoarce, intenționând să se întâmple așa la nesfârșit. Și mă simt atât de fragilă, fără puteri. Mă doare fiecare mușchi și fiecare bucată de carne, trăind și ca victimă, și ca distrugător, transformată în neștire în martorul torturărilor crude din fiecare ceas al existenței mele.

În sâmbăta următoare a avut loc un alt spectacol, după care, în zilele ce au urmat, alte piese fură interpretate pe scenă. Programul era din ce în ce mai încărcat, iar timpul liber tot mai scurt. Nu prea reușeam să mă gândesc la Dragoș însă, uneori, chiar și în timpul actelor pe scenă, îi pronunțam numele în gând, căutându-l disperată prin sălile pline de oameni. Îmi doream o reîntâlnire, indiferent că era vorba doar de o conversație de câteva minute. Prezența lui mă calma, îmi aducea liniște în suflet, și asta mă mulțumea până peste măsură.

Într-una din seri, în timp ce îmi abandonam poantele la marginea patului, am primit un mesaj:

„Vreau să te văd”.

M-am pregătit în grabă. Îmi tremurau mâinile și nu eram în stare să îmi închei nasturii de la cămașă. Am hotărât să îmi las părul desprins, liber, să îmi cadă pe spate, fără să îl mai pieptăn. Degetele îmi erau umezite de sudoarea emoțiilor, iar firele de păr mi se încălceau ușor printre ele. Uitându-mă ultima dată în oglindă, am inspirat adânc în piept. Nu era decât o întâlnire între prieteni, de ce atâta grijă pentru felul cum arătam?

M-am dus direct pe aleea Cazinoului, acolo unde singurătatea era stăpână. Obişnuiam să ne întâlnim acolo. Seara se lăsase de mult, iar stele licăreau grandioase pe

un cer calm, senin, oglindindu-se în mare ca adevărate nimfe cerești. Valurile veneau spre mal liniștite, iar vocea le era blândă, auzindu-se peste ele sunetul spumant ce se risipea cu un sâsâit amenințător printre bolovani. Un vânt răcoros scutura amurgul ale cărui culori închise înnoptau într-o atmosferă de toamnă târzie. Pe marginea drumului mai vedeam câte un suflet rătăcit, plimbându-se în tăcere, fără să îmi acorde vreo atenție. Mașinile se auzeau în depărtare cu un zgomot antipatic, a căror ecou se ridica spre nori, pierzându-se printre clădiri ca niște călători străini. Nu știam dacă să îl aștept într-un loc anume sau să fac o plimbare. În gând, îmi propuneam să discut lucruri interesante care să îi stârnească curiozitatea, lucruri amuzante care să îi aducă zâmbetele acelea superbe pe buze, lucruri serioase care să îl pună pe gânduri așa cum se întâmpla mai tot timpul. Problema era că nu știam dacă voi putea îndeplini toate aceste cerințe și, de multe ori, îmi ziceam că sunt prea dură cu mine însămi, dar dorința de a ajunge până la perfecțiune mă obseda. Nu puteam scăpa de ea oricât îmi doream. Mi se părea destul de greu să mă arăt simpatcă, știind că în adâncul meu se desfășoară o luptă continuă față de dorința de a-l strânge în brațe și de a-l săruta.

L-am văzut de departe. Ședea pe nisip, la distanță de clădirea argintoasă, scufundată într-o tăcere absurdă, tipică pustietății. Privea largul cenușiu, cum obișnuia când venea acolo. M-am grăbit să mă apropii și, cum m-a văzut, și-a lăsat ochii negri asupra mea. Eram sigură că se străduiește să caute în adâncul lor ceva care să îmi dea de gol starea. Mie, în schimb, nu îmi era greu să descopăr că azi venise serios. Nu mi-a zâmbit, ci a ridicat din sprâncene ca surprins că mă vede acolo.

— Vino lângă mine, îmi ceru, bățând nisipul cu o palmă calmă, ușor tremurândă.

Am luat loc lângă el, studiindu-i trăsăturile cu o curiozitate ieșită din comun. Sprâncenele îi conturau ochii cu o formă frumoasă, perfectă, iar genele i se lungeau, pierzându-se în vârfuri închise la culoare, ridicate spre

pleoape. Nasul îi începea într-o linie dreaptă, sfârșindu-se deasupra unor buze lungi și subțiri, ascunse discret între firele crescute de barbă. Bărbia îi era rotundă și pornea spre maxilare, ridicând în înaltul acestora doi obraji maturi, destul de palizi. Părul îi era scurt, pieptănat fără o direcție anume, coborându-i spre o ceafă groasă și fierbinte. În colțul frunții, bretonul se ciufulea, aducându-mă din nou cu gândul că acela este locul cuibărit în palmă când stătea prea multe ore la masa de lucru.

Îmi tremurau mâinile de neastâmpăr. Îmi doream să îl mângâi și, din cauza asta, îmi frământam pumnii în buzunarele hainei, departe de atenția lui.

— Știi cât de ușor se desenează valurile mării într-o seară atât de liniștită? Cu un creion poți face minuni.

— Îmi vei desena și mie aceste valuri?

— Într-o bună zi... da!

Oare de ce toate voia să le facă într-o bună zi?

— Karina, vreau să discutăm serios! Vreau să știu de ce îți dorești să fiu prietenul tău și de ce mă consideri bun pentru tine? Nu îți cer decât să fii sinceră, atâta tot.

Am oftat. Mi-am mutat ochii de la el, la orizontul colorat în nuanțe violete ce se scufunda încetul cu încetul în marea nesfârșită care, brusc, se termina într-un fel de graniță trasată doar de o dungă cenușie, tocmai la o aruncătură de băț în fața mea. Am căutat luna retrasă timid într-un colț unde norii îi ascundeau servili întreaga candoare în umbra lor transparentă. Oare de ce o căutam? De ce aveam nevoie de un astru îndepărtat și indiferent pentru a vorbi? De ce dintr-odată inima îmi cânta versuri de poezie strigând ca o nebună:

„Sunt vie, vreau să dansez! Sunt vie, vreau să alerg! Sunt vie, vreau să cânt, să respir, să strig, să plâng... Nimeni nu mă oprește. Nimeni nu îmi poate interzice”.

Să fie vorba de curaj? Mă simțeam înarmată de această însușire atunci când mă uitam pe cer, asta era foarte clar.

— Karina... mi-a cântat numele ușor, înclinându-se spre urechea mea, trezindu-mă la realitate.

— Nu îmi place să vorbesc despre asta...

— Dar trebuie! Fă-o pentru mine, te rog frumos!

Nu puteam să îl refuz când rugămințile lui sunau atât de provocator. Am oftat din nou, aruncându-i o privire scurtă.

— Ai simțit vreodată că ești așa de aproape de o persoană, încât parcă aceasta trăiește în tine? l-am văzut ridicând din umeri, căutând parcă în adâncuri urma întrebării mele pentru a descoperi răspunsul. Ai simțit nevoia să îți dorești prietenia cuiva cu orice preț? Că dacă nu o obții lăsând garda jos, parcă o parte din tine moare? Ai simțit vreodată că nu ești tu dacă cel de lângă tine nu te cunoaște?

În acel moment trăiam cu certitudinea că Dragoș se afundase într-o desfătare colorată ca rubinele, pe care o puteam recunoaște în orice moment dacă doream să o descopăr. Mă întrebam dacă el caută în acele întrebări frumosul artistic pentru ca, mai apoi, să îi poată da viață pe o coală de hârtie. Gândul mă contrazicea. La ce îi foloseau lui niște sentimente calde pentru a picta? Dar ochii spuneau contrariul, atât de prinși erau în incitare. Eram derutată. Nu știam ce să cred și ce să nu cred. Nu îmi rămânea decât să îi dezvălui lupta continuă ce se dădea în interiorul meu. Pur și simplu, simțeam nevoia să îi dezvălui ce simt, așa că am început:

— Nu știu ce se întâmplă cu mine, epuizată din cauza gândurilor, am scuturat din cap și mi-am acoperit fața cu palmele înghețate de emoții. Nu mă recunosc! Nu mă pot dezlipi de tine, nu pot să mă imaginez fără tine, nu pot nici măcar să mă gândesc că mâine s-ar putea să renunți la mine! îmi simt stomacul revoltat și în inimă îmi joacă felurite senzații înțepătoare, dar foarte dorite, apoi, cu o voce ascunsă după timiditate, am întrebat: Ce poate fi oare?

— Dragoste.

Am ridicat privirea uimită. Prietenul meu refuza să se uite la mine, preferând largul întunecat, unde nimicul își făcea loc pentru a înghiți totul în calea lui, pentru a aduce

tăcere și singurătate, pentru a încerca să ne îndepărteze chiar și pe noi.

— Ești îndrăgostită.

Aș fi râs în hohote dacă aș fi avut curaj, însă nu îndrăzneam nici măcar să respir. Aș fi vrut să mă opun, încercând sub orice formă să îi demonstrez că nu este vorba de așa ceva, dar de fapt, aveam eu dreptate în locul lui? De asta nu eram convinsă, astfel că am preferat să tac.

Mi-a întins mâna, așteptând să îmi cuibăresc delicatele mele degete în palma lui, apoi, studiind acea legătură sacră, mi-a vorbit din nou, încă și mai serios:

— Crezi că asta, arată doar cu o mișcare a capului spre mâinile noastre, este încălcarea moralului, a firii omenеști care trăiește numai după legi? Crezi că înseamnă trădare?

Nu știam ce să-i răspund, deși știam perfect la ce se referă. Încercam să mă pun în locul lui și să mă încarc cu situația pe care el o avea. Îmi era imposibil însă să descopăr ceva care să mă ajute. Nu cunoscusem sentimente speciale pentru niciun partener și nu știam nici ce înseamnă dragostea de părinte. Eu nu trădam pe nimeni, dar nici nu mă simțeam bine știind că el suferă. Într-un târziu, am șoptit foarte convinsă:

— Tot ce știu este că nu vreau să sufere nimeni. Nici măcar unul dintre ei...

— Dar tu? Tu vei reuși să nu suferi?

I-am urmărit zâmbetul și ghiceam în el o acoperire falsă ca să se poată ascunde. Știam că suferă, că îl doare chiar dacă nu o spunea. Era prea simplu pentru o persoană matură ca el și prea complicat pentru cineva atât de lipsit de experiență ca mine.

— Sunt importanți. Sunt ai tăi și așa vor rămâne mereu, pe când prietenia noastră, deși am jura acum că nimic nu ne poate despărți, va ajunge la final. Tu ai deja un drum pe jumătate parcurs, iar eu abia încep să parcurg drumul meu, total diferit, îi explicasem atât de limpede și de logic pentru că așa vedeam situația. Nu era prima dată când mă gândeam la asta, o făcusem de nenumărate ori.

— Cum poți să ajungi la final când iubești cu adevărat?

— O să se ajungă, vei vedea, i-am zis, gândindu-mă la un viitor în care eram incluși amândoi. Nu merită să îi dai deoparte pentru un capriciu personal... nu merită!

— Nu merită? m-a întrebat cu o voce apăsată, de parcă dorea să descopere în ea un fel de îndoială.

— Nu merită, am murmurat, scuturând din cap din ce în ce mai tristă.

— Poate că nu ești chiar atât de mică cum credeam eu. Poate că stând lângă tine o să te pot descoperi cu adevărat și o să am parte de surprize neașteptate...

Când am intrat pe ușă, m-am trezit scufundată într-o liniște cumplită. Colegele mele nu erau acolo și singurătatea m-a cuprins pe neașteptate, aducând cu ea un chef nebun de plâns. Aș fi vrut să mă întorc înapoi pe plajă, în compania lui, unde timpul se oprea în loc și unde totul mi se părea atât de ușor și de bine. Mi-am pregătit baia cu apă fierbinte și am dat jos haină după haină, simțind cum sunt învăluită de plăcere datorită aburilor ce se ridicau energici spre tavan. Am intrat în apă și m-am întins, chemându-l pe Dragoș. Asprimea sentimentelor nu erau deopotrivă cu mine și mă scuturau ca pe o neînțelegătoare, readucându-mi la cunoștință că nu sunt decât o supusă, o persoană stăpânită de un viciu precum dragostea, așa cum l-a numit el.

„Recunosc. Sunt îndrăgostit de tine și am știut asta din momentul când am acceptat să fim prieteni”.

Am zâmbit cu amărăciunea pictată în ochi. Mesajul lui mă satisfăcea, dar în adâncuri știam că nu e bine. Relația noastră era absurdă. Niciodată nu vom ajunge să ne iubim liberi.

Nu știam ce să îi răspund, așa că am preferat să îndepărtiez mobilul, să închid ochii și să mi-l imaginez așa cum l-am văzut în această seară pe plajă. Nostalgia mă apăsa și îmi striga în timpane că zbor fără aripi. Și zborul era greu, mă împovăra, îmi rupea trupul în bucăți mărunte care tindeau să se împrăstie, să nu mai poată fi

recuperate. Dar pe cât era de greu, pe atât era de dorit, mă stimula, îmi reda dorința de a lupta, de a-mi depăși propriile limite.

Iubirea înnebunește, te urcă pe trepte ce duc sus, atât de sus, încât te transformă în nemuritor, îți promit sprijin, fericire. Atunci când accepți, când te lași pe mâinile ei, e ca și când te-ai vinde diavolului... Va zdrobi treaptă cu treaptă, îți va împovăra urcușul, te va sili să te târăști până rămâi fără vlagă, se va desfăta fără milă din cugetările tale, din suspinele ce-ți apasă sufletul și îl îmbătrânește, îți va bea lacrimile cu o sete demonică de parcă flăcările iadului ard în ea... Aceasta este adevărata față a iubirii, dincolo de masca angelică, dulce și doritoare, când lucrurile nu se așază în rând, așa cum ar trebui, așa cum se cuvine.

Recunosc! întotdeauna am fost naivă, omul capătă înțelepciune de-a lungul anilor, deci, nu aveam de unde să știu cum era corect să tratez situația. Eu făceam ce îmi dicta inima, mă lăsam sedusă de sentimente pe care nu le mai simțisem până atunci, eram eu în adevăratul sens al cuvântului, prea sinceră, nudă în fața acelor întâmplări.

— Karina...

Nu știam dacă să mă sperii sau să mă bucur. Numele mi se strecura printre acele cotloane discrete și umbrite, unde soarelui îi este greu să ajungă și nu îi place să atingă ce este rece și indiferent. Lumina se sperie, tremură agitată și fugi, pieri de parcă ar fi fost înghițită de păcat.

— Karina... se auzi din nou, cu mai multă disperare. Vocile încercau să se agațe de atenția mea, aducând în cântecul lor o ușoară aromă de floare care mă convingea, în final, că sunt reale, că, de fapt, este vorba de ecoul glasului său melodios coborât din văzduh. Eram curioasă cum mă găsește, cum știa unde mă ascund, când eu căutam mai mult locurile solitare, liniștite. M-am dau bătută și de data aceasta, și am căutat ecourile ce se întindeau când pe podele, când pe pereți, când pe patul meu, dorind să ajungă până la mine, să mă atingă, să-mi sărute pielea până când florii se trezeau din amorțeala lor

obișnuită și înfloreau miraculos ca într-o noapte de primăvară prea caldă.

— Karina...

Eu m-am uit peste umăr, acolo unde delicata lumină a dimineții străbătea fereastra aburită și se târa pe podea, cerșindu-mi atenția. Ochii mi se încălzeau când pata de lumină tremura, se subția parcă înveselită că este demnă de atenția mea, apoi se alungea, urcând domol pe pat, sălta peste valurile așternutului tulburat și se oprea lângă mine, silindu-mă să oftez. Pierdută, am observat cum suspina și ea și, culmea, îi înțelegeam durerea la fel cum și ea mă înțelegea pe mine.

— Karina, ești fericită?

Privirea îmi atârna, plânsă, străduindu-se să descopere tremurii mâinilor mele. Căutam cu disperare senzațiile pe care el mi le provoca. Știu cât de mult îi plăcea să îmi atingă degetele, să știe că acestea îmi tremurau de emoții, de plăcere.

Azi sunt adormite, nu are cine să le stimuleze.

— Tu ești fericit? am îndrăznit să întreb, chiar dacă mă temeam să nu se supere că nu mai găsește tremurăturile mâinilor mele. Dar el nu se supără. El e un înger, iar îngerii spală supărarea cu simpla rază a soarelui, nu se folosesc de ea ca să ne-o arate nouă. Era ciudat că, în loc să îi răspund, preferam să îi întorc întrebarea. Asta, pentru că întotdeauna am fost confuză și nu am știut să definesc sentimentele, să pun barieră între ele și să le recunosc. Mă foloseam de răspunsul lui ca să îmi dau seama dacă, într-adevăr, eram fericită...

Dar răspunsul meu a rămas în vânt pentru totdeauna, acum nu mai este valabil, nu mai are niciun rost.

— Am tot ce îmi doresc, n-aș vrea să cer prea mult. Nu vreau să fiu lacom...

Îl căutam pentru că simțeam nevoia să îl ating, să îl știu lângă mine, să profit de căldura emanată de trupul lui, ba chiar să mă mir de modestia lui. Dar silueta străvezie fugea de mâinile mele. Se repezi spre fereastra pe care o văzu ca o scăpare ca să se înalțe din nou în văzduh. Se

ascunse printre nori, pierind ca atunci când n-ar fi existat, lăsându-mă din nou singură. Vocea mea abia șoptită îi pronunța numele cu o disperare distructibilă, fără să mai primesc răspuns. Îmi venea să renunț la aer, la oxigen și la răsuflare. Aș face-o fără regrete dacă aș ști sigur că, în schimbul acestora, puteam obține o îmbrățișare de la el.

„Bună dimineața, micuță balerină”.

„Bună dimineața, domnule”, i-am răspuns cu un gust ironic pe vârful limbii. Eram curioasă să știu cam ce expresie înfățișează, citind un astfel de mesaj. Oricum presupuneam că mărește ochii de surprindere și că nu îi convine prea mult un astfel de alint, dar nu conta. Aveam dreptul să mă amuz puțin pe seama lui, la fel cum făcea și el, dezmiierzându-mă ca pe un copilăș.

„Chiulește de la antrenamente azi. Vreau să fiu cu tine”.

Acesta a fost ultimul lucru la care m-am gândit. Nu m-am așteptat ca tocmai el, cel serios și responsabil, să îmi ceară așa ceva. De fapt, nu înțelegeam ce vrea să spună, iar ca să îl întreb direct, nu mi se părea potrivit.

„Vrei să ne petrecem ziua împreună?”

M-am uitat pe fereastră. Azi, vremea era din nou schimbată. Greutatea norilor plumburii amenințau furioși, supărați, gata să trimită ploaie pe pământ. Ramurile castanilor din față se agitau sub povara crudă a vântului, implorând prin gesturi grave și pripite să nu îi golească și de ultimele frunze, să nu îi facă să se despartă de ele și să rămână absolut singuri, căci iarna e grea, trecătoare, dar calmă în timp, iar așteptarea îi obosește, îi îmbătrânește, îi distruge. Nu aveam nimic de făcut într-o zi atât de mohorâtă, așa că îmi surâdea ideea să mă întâlnesc cu el, să petrec o după amiază altfel față de până acum.

Când am ieșit pe poartă, un Land Rover de culoare gri metalizat a parcat în fața mea. Dragoș era la volan. Mă aștepta. Am urcat repede în dreapta și abia când ne-am pus în mișcare, mi-am închis telefonul, scoțându-i bateria sub privirile lui încântate.

— Nu îți pasă că te vor suna?

— Nu, am răspuns prompt, fără să îl privesc.

— Ar trebui să procedez și eu la fel... Și-a căutat telefonul apoi mi l-a înmănat. Poți să-i scoți bateria?

Nu știam dacă era bine ce făceam, dar atunci chiar nu îmi păsa. Am luat telefonul, l-am desfăcut și l-am așezat bucăți pe bord.

— Cum ți-a mers?

— Binișor, fără să mai țin cont de faptul că mă vor certa pentru indisciplină. Oricum, Mario face lucrurile astea destul de des, iar cearta este singura pedeapsă aplicată. Nu voi muri doar dintr-atât.

— Nu vei muri, dar nici nu o să-ți convină. Te vei simți foarte prost.

— De parcă tu nu vei fi certat...

S-a uitat la mine zâmbind în colțul gurii, fără să îmi răspundă.

Între noi s-a așternut tăcere. Muzica suna calm, dar nu știu dacă vreunul dintre noi îi acorda importanță. Eu urmăream peisajele de afară, neștiind ce discuție să încep. Mă temeam că subiectele atinse de mine l-ar plictisi, așa că preferam să aștept, să fie el cel care vorbește. Dar și el tăcea. Ochii îi erau ațintiți în față. Mișca volanul fără dificultate și, din când în când, îl auzeam oftând. Mi-aș fi dorit să îl întreb de ce o face, dar nu știu de ce am preferat să ghicesc singură. Adevărul este că nici în ziua de azi nu am reușit să aflu acest secret al lui.

Într-un târziu, a rupt tăcerea cu un singur cuvânt:

— Plouă.

— Din câte se vede, da! Plouă.

Am aprobat, acordând mai multă atenție parbrizului peste care se prăvăleau stropii transparenți ca boabe de mărgele, pierzându-se în final, departe de ochii mei. Ce simplu era pentru ei, dar ce viață scurtă aveau. Și, în minuscula lor apariție, se oglindea o lume întreagă cu bune și cu rele, cu tristețe și bucurie, cu felurite sentimente, senzații puternice la fel ca ale mele, fiindcă simțeam că inima o să-mi iasă din piept știindu-l pe Dragoș atât de aproape de mine, mai presus de toate atât de viu,

nu o himeră ce îmi bântuie gândurile și visurile, ce dispare cu prima rază de soare oglindită în fereastră.

— Nu-i nimic! Va fi frumos oricum.

După un drum lung prin locuri necunoscute de mine, a parcat mașina în fața unei case situată într-o curte plină de pomi fructiferi. Se vedeau încă merele agățate între crengi. La următoarea rafală, era mai mult ca sigur că vor cădea câteva. Casa era micuță, zugrăvită într-un orange cald, fără vreo terasă. Ferestrele erau destul de mari, cu rame albe, iar dincolo de ele se vedeau plăcuțele subțiri ale jaluzelelor alineate unele sub altele într-o ordine absurdă. Printre stropii de ploaie, părea că se pierde într-o distanță de neînvins, devenind imposibil de atins.

Ne-am privit reciproc, în timp ce Dragoș, mai vesel decât de obicei, și-a frecat palmele una de alta, zicând:

— Vom fugi repede, ca să nu fim udați de ploaie. Aici nu dispun de șifoniere cu haine, e doar un refugiu în care poți muri la fel de ușor ca pe câmpul de luptă, și a râs cu poftă, aducând și pe buzele mele un zâmbet cald și sincer.

Am privit o dată căsuța aceea primitoare pe care el a numit-o refugiu. Mă întrebam: ce se ascunde în interior? De jur-împrejur erau numai copaci, case ascunse în curți încărcate de arbori și arbuști care acum zăceau în boala lor monotonă și tristă adusă de începutul iernii. Era atâta liniște în jur! Niciun trecător, nicio privire curioasă de dincolo de gardurile caselor. Locul era intim.

A ieșit din mașină și a fugit lângă mine, protejându-mă sub sacoul său de o ploaie rece și chinuitoare. A descuiat ușa și m-a poftit înăuntru, scuturându-și umezeala din păr cu rapiditate. Râdea vioi, plin de viață, făcând în așa fel, încât să mă înveselesc și eu.

— Adevărul este că ne-a înviorat. E al naibii de rece ploaia asta de toamnă! îmi mângâie obrajii răciți din cauza frigului și îmi mută o șuviță de păr după ureche. Aici e cald și bine, așa-i?

— Da, am aprobat, uitându-mă fix în ochii lui, fermecată de acea schimbare bruscă. Două licăriri intense îi jucau în pupilele negre ca și când executau un dans

sacru și obligatoriu pentru realitatea în care era prezent. Zâmbea, așa cum o făcea de fiecare dată când era mulțumit și mă urmărea, așteptând parcă să îmi descopere impresia. Îmi urmărea și mișcările, ca nu cumva să scape din atenție vreun detaliu. Iar eu păream îmbătată de prezența lui de parcă presărase asupra mea o pulbere vrăjită care să mă transforme, să mă schimbe într-o altă persoană, una străină, de nerecunoscut.

Capitolul 8

— Vino! Îți voi prezenta studioul meu de fotografie și desen, într-adevăr, deși din exterior arăta ca o casă, înăuntru era total diferită. Holul în care ne aflam acum era zugrăvit într-un alb imaculat și, pe toată lungimea lui, era plin de tablouri. Cum știam că e fotograf, nu mi-a fost greu să deduc că sunt creațiile lui. Încă din hol, lumina apusului scălda încăperile cu mare grijă ca nu cumva să devină prea agresivă pentru ochii umani ai musafirilor. Totul era scufundat într-o liniște deplină și nimic nu îndrăznea să îmi întrerupă răsuflarea caldă. Era ca și cum devenisem brusc stăpână, și asta mă încânta peste măsură. Atmosfera era caldă, primitoare, între pereți mirosea a tuș, a hârtie și acuarele. Un ecou ușor, domol și melodic, se risipea în jur, anunțându-ne prezența în fiecare încăpere. Mormane de dosare stăteau așezate în teancuri pe marginea peretelui, poate nemișcate demult. Le-am studiat câteva clipe, dornică să le răsfoiesc, sigură că între copertele cartonate voi descoperi lucrările artistului. Eram curioasă să știu cum desenează, cum pictează, ce miracole pot ieși din mâna lui. El îmi observă atenția exagerată asupra teancurilor și, zâmbind, a vorbit, vocea lui străbătând zidurile albe și reci, aerul îmbibat în aroma tușului, acuarelelor, hârtiei, fiecare colțișor al casei care nu tresărea, nu se speria de intrus, căci acesta era stăpânul ei; numai inima mea tresălta plină de viață când glasul lui nobil și râvnit îmi străbătea trupul, ajungând în adâncul sufletului. Mă cutremuram de plăcere, posedată de fiori când prea reci, când prea fierbinți, făcând ca buzele să îmi

tremure și ochii să îmi lăcrimeze.

— Aceasta a fost casa bunicii, vorbi el, pe care am iubit-o enorm. Părinții mei au murit într-un accident rutier, iar ea a fost cea care m-a crescut. Cum am fost singurul său nepot, mi-a rămas mie această casă pe care am transformat-o în studio de fotografie.

M-am oprit în fața unui peisaj desenat în creion și l-am studiat atentă. Nu îndrăzneam să îi spun, dar peisajul reprezenta acele valuri de care el îmi vorbise. Valuri gri, ondulate, ce dădeau senzația că se mișcau cu adevărat. Cerul de deasupra era înnorat și doi pescăruși cu forma cifrei trei, planau între cer și mare, fără să își schimbe vreodată poziția de zbor. Eternă vedere melancolică ce pătrunde atât de adânc, încât rămâne în memorie, se transformă în vise și invocă tristețea. Am ridicat degetul și am atins peisajul protejat de sticla transparentă care, în semiobscuritatea ruginie a apusului, îmi întorcea gestul ca printr-o oglindă. Iar acolo, în spatele meu, ca himera care îmi tulbură somnul, silueta caldă, armonioasă și dragă a lui Dragoș Ahtum se reflecta mută și ispititoare. Mi-am mușcat buzele, încercând din răputeri să mă abțin, să nu sar asupra imaginii care mă răscolea până în adâncuri și să o sărut cu sete, cu dorința pătimașă din ce în ce mai arzătoare. Ecoul vocii lui m-a înfiorat și m-a făcut să mă adun, să tremur tulburată, răscolită de sonorități angelice și demonice, luminoase și obscure, calme și agitate, capabile să mă trezească la viață.

— Aici obișnuiesc să vin când vreau să pictez, să desenez și să dezvolt fotografii. E o plăcere să îmi fac munca aici, departe de agitația orașului.

Din hol vedeam patru intrări separate, două pe o parte, două pe cealaltă. Aproape de ușă era un cuier cu picior și un mobilier pe care așezase o bufniță de porțelan cu ochi mari, sticloși, colorată toată în nuanțe maronii.

Mi-a luat haina și mi-a agățat-o în cuier, cum procedase și cu sacoul lui. Apoi, m-a prins de mână și m-a îndemnat:

— Să mergem!

A pornit înaintea mea, iară să îmi dea drumul la mână, și am intrat pe prima ușă, în timp ce explica:

— Asta e singura încăpere care arată mai primitoare.

Era destul de spațioasă, cu un șir lung de ferestre și cu pereții împodobiți de felurite tablouri, toate înrămate la fel. În mijloc existau două canapele și o masă de centru. Într-un capăt era o masă lungă cu șase scaune, iar în capătul opus, un șemineu, acum stins. Asta era tot, scufundat într-o ordine domnească.

— Urmează baia. Nu e mare, dar suficientă pentru a-mi spăla mâinile, mi-a urmărit zâmbetul timp de câteva secunde și abia când a considerat că m-a privit suficient, a continuat: Aici, bineînțeles, o mică bucătărie. Mai pregătesc cafea și ceai, mai ales pentru clienții mei. Oricum, îmi place ceaiul.

Bucătăria era strâmtă și, pe o parte, se întindea o mobilă deschisă la culoare, aproape albă. Dispunea de tot ceea ce este nevoie într-un asemenea loc. Chiar și acolo, ordinea era ieșită din comun.

— Și aici, micuță balerină, este încăperea unde muncesc, deschise ușa, făcându-mi semn cu mâna să intru. A aprins o veioză cu lumină slabă și, parcă nemulțumit, a aprins luminile, scaldând încăperea într-o imagine vie. Masa de lucru era plină de creioane, pixuri colorate, hârtii, dosare, toate împrăștiate, amestecate între ele. Într-un colț îndepărtat, biroul arăta mult mai ordonat. Teancurile de hârtii erau așezate la dungă, pixurile și creioanele așezate într-un suport, telefonul pe margine și lampa pe mijloc, acum stinsă. Peste tot domneau creațiile lui: pe mese, pe scaune, agățate pe pereți și pe sfori, până și unele colțuri ale podelei găzduiau hârtii desenate și dosare prea pline ca să mai stea închise.

— E frumos aici, am mărturisit, cercetând între hârtiile desenate.

— Da! La fel de mult îmi place și mie. Acum îți voi arăta ceți-am promis, dar, doar o mică parte. Încă lucrez la ele.

Pe masa de lucru, închise într-un dosar, o serie de

desene făcute în creion reprezentau în mare parte ceea ce noi discutaserăm în trecut.

— A sădi un pom... arată cu degetul pe hârtie un copac bătrân, cu crengi înfrunzite, ramificate, noduroase, dând impresia că este real. Respirând profund, aveam senzația că îi simt aroma a proaspăt, a verde umed și rece, la fel cum se întâmpla atunci când colindam pădurile din jurul casei. Faptul acesta mi-a stârnit zâmbetul pe buze. Doar acel gri de cărbune îl vopsea de la tulpină și până la cea mai pierdută frunză, alcătuindu-i umbra dedesubtul coroanei, o umbră pe care, dacă aş fi atins-o, aş fi luat-o pe propriile degete. Bănuiesc că nu este o dorință, ci mai degrabă o faptă, o obligație. Pentru copiii noștri, ca să poată trăi sănătoși, sădirea copacilor e necesară. Copacul în sine e necesar, alcătuiește lumea, deci trebuie protejat, înmulțit, respectat. Pentru un amator ca mine însă, sigur rămâne o dorință. O lăsa deoparte și cotrobăi, oprindu-se la alta. A scrie o carte... pe coala de hârtie avea desenată o carte cu paginile deschise la jumătate. Un șnur lung, împletit cu măiestrie, o străbătea de la un capăt la altul, așezat pe mijloc. Trecu degetul peste desen, continuând: Nu înseamnă neapărat a mângăli cu cerneală. Viața noastră este o carte, și cuvintele pe care le cuprinde pe fiecare pagină nu sunt decât existența noastră pe acest pământ. Faptele noastre rămân pe veci în lumea asta, sunt importante, de aceea trebuie neapărat să comitem cât mai multe fapte bune. Omului îi place să fie lăudat, să se amintească despre el în veacurile ce vor urma, astfel, pot spune că o carte stimulează omul să fie mai bun. Pentru cei care nu se mulțumesc doar cu atât, sigur că a scrie se transformă în dorință. Ei vor stelele descrise pe hârtii, vor vise descifrate, vor destine alese și modelate după placul lor. Ei se numesc scriitori și sunt la fel de ciudați ca oamenii de știință. Experimentează din orice, de toate, tot ce pică în mâna lor. Am râs amândoi, amuzați, făcând în așa fel, încât casa să răsunе de veselie, să se trezească din acea stare parcă prea tihnită. Cel mai bine este că ei văd lumea altfel, diferit. Ei sunt diferiți, sfârși sigur pe el că

avea dreptate.

— Și tu ești diferit, ești pictor... Nu vezi lumea altfel? Căci eu ca balerină, atunci când dansez, te asigur că văd lumea altfel.

Auzindu-mi vorbele, rămase pe gânduri. Clipi lent o dată, apoi încă o dată. Mă uitam la el, urmărindu-i gesturile, așteptând în tăcere să continue discuția, să mă aprobe, simțind că, dacă nu o face, mă dezamăgește. Eu voiam ca el să fie altfel, așa cum voiam ca eu să fiu altfel. Îmi doream ca noi să fim altfel, diferiți, mai bine străini în această lume, musafirii ei decât simple persoane, gazde care nu au nimic special, care urmează firul vieții normal, fără să devieze cărarea lăsată de Dumnezeu, fără să încalce reguli stupide, gazdele lumii supuse. Eu doream ca noi să nu fim supuși, ci să sfidăm puterea, slăbiciunile și să ne înfruptăm singuri dintr-o altă putere, să avem alte slăbiciuni smulse dintr-un destin unic, lăsat de univers. După ce mi-a fluturat hârtia în fața ochilor deșteptându-mă, a murmurat:

— A da viață unui copil, doi sau chiar trei... este de fapt o necesitate cerută de natura noastră umană. Nu există dorință aici. Eu la rândul meu, prin faptul că am primit viață, sunt dator să ofer viață. Ținea în mână un desen foarte ciudat. Trei copii, dintre care doi gemeni și o fetiță puțin mai mărișoară, așezați unul în spatele celuilalt, se uitau fix la noi cu figurile serioase, întrebătoare. Purtau câte o cămașă lungă ce le venea la nivelul gleznelor, lăsând să se vadă doar tălpile desculțe. Erau atât de reali, de vii, încât îmi era imposibil să nu suspin după imaginea lor. Îi cunoșteam. Erau copiii din grădina lui Dragoș. Erau copiii lui.

— Vreau să îți cer ceva, se întoarse spre mine, plecându-și capul.

— Orice, doar sunt prietena ta, m-am grăbit să-i explic, mulțumită că, în sfârșit, puteam să fiu de folos. Era un om atât de complex, încât îmi era greu să cred că el ar avea nevoie de ajutor. Și totuși, mă vedeam atât de mică în fața lui, încât nu mă credeam în stare să fiu de folos. Știam

că, dacă mie mi se întâmpla asta, li se întâmpla și altor persoane, poate tuturor cunoștințelor sale, având așa o minte calculată și un șir atât de lung de gânduri ciudate. Întotdeauna căuta în profunzimea lucrurilor și le dădea viață, făcându-mă să mă întreb mereu de ce nu pot vedea totul la fel ca el?

— Vreau să pozezi pentru mine. Pentru că am izbucnit în râs, mi-a luat mâna într-a lui și mi-a explicat cu mai multe cuvinte: Vreau să îmi împrumuți imaginea ta pentru următoarea colecție! Am nevoie de buzele tale, de umerii și cele două brațe, își lipi palmele pe trupul meu și apăsându-le în jos, parcurgându-mă până la coapse, continuă: De trupul firav de balerină și de grația de care dispune în gesturi și mișcări. Am căutat, jur! Peste tot am căutat și nimic nu se potrivește mai bine decât făptura ta. Vreau să duc la bun sfârșit colecția, vreau să-mi văd pomul sădit crescând, vreau să scriu ultimul cuvânt pe pagina încă albă ca să pot spune la sfârșit că, într-adevăr, am scris o carte... Pentru toate acestea, numai tu mă poți ajuta și am ajuns, în acest moment, să te implor să fii de acord, să te supui. Îngenunche, lipindu-și obrazul de abdomenul meu. Tăcerea era adâncă, foșnetul vântului, căutând o intrare prin colțurile ferestrelor, se prelingea cu ecou în jurul nostru, zidurile zumzăiau, gâdilite de simțurile noastre, eu înghițeam în gol mulțumită că îl simt atât de aproape de mine, el profitând de faptul că nu mă feresc, că nu fug de atingerea lui. Mă simțeam ca o stăpână ce își îngenunchează robii cu o cruzime dezgustătoare, dar, în loc să fie așa, cruzimea ce sălășluia în adâncul ochilor mei era prea dulce, prea satisfăcătoare. Rămase așa o bucată bună de timp, parcă condamnat, supunându-se dorințelor mele ascunse, poate fără să vrea, fără să știe, după care, mai mult în șoaptă, încercă să mă convingă: împrumută-mi frumosul din tine și permite-i să-mi aparțină măcar o zi. Lasă-mă să mă îmbăiez în glorie câteva ore și să mă bucur de viață, chiar dacă acest fapt înseamnă un păcat...

Noroc că mă susținea cu brațele, altfel aș **h** căzut. Inima îmi bătea frenetică, iar poezia reînvia în mine,

repetând la nesfârșit:

„Of, dulce viață! Cum sunt eu așa norocoasă? De ce atâta libertate pentru a respira numai pentru mine? De ce așa muzică dulce ca să pot dansa? De ce adiere caldă și parfumată numai pentru simțurile mele?”

Am tresărit când și-a înfipt degetele în coapsele mele și, cu această ocazie, am îndrăznit să îmi plimb degetele prin părul lui, privindu-l de sus, foarte serioasă. Am înghițit sec și doamna matură din adâncul meu, s-a trezit brusc din somnul greu, îndemnându-mă să vorbesc:

— Ce trebuie să fac?

Mi-a sărutat abdomenul, apoi s-a ridicat, mângâindu-mi obrazii

— În noiembrie o să aibă loc expoziția pe care am numit-o Inocență. Fotografiez tot ceea ce mi se pare delicat, fin, grațios și, de asemenea, o să reprezint această însușire și prin desen. Pentru asta am nevoie de tine... ca model, la fel cum am avut nevoie și de o pasăre, și de un fluture, și de o floare.

Am încruntat privirea, încercând să înțeleg ceva din ceea ce încerca să îmi explice. Capul mi se învârtea agresiv și, dintr-odată, toate obiectele din încăpere se dublară. Inima se zbătea în mine, dornică să evadeze și să fugă pe culmi neștiute, neumblate până acum. Tresărea în pieptul meu, căutând parcă o salvare. Și la fel de agitați se înșirau și norii pe cer, apoi se împrăstiau repede, poate chiar mai repede decât îmi imaginam eu, dispărând fără urmă, lăsând bolta cerească prea pustie. Am ridicat ochii spre fereastră ca să surprind dansul ramurilor golașe, schițate suav prin jaluzele. Îmi păreau balerine zvelte, alungindu-se până la epuizare. Iar umbrele lor erau goale ca un nimic de care eram conștientă că nu există și totuși îi simțeam consistența, îl simțeam aproape. Nu l-am refuzat pentru că mă încânta ideea. Mi se părea că, într-adevăr, sunt importantă și mult timp m-am rugat în tăcerea și în singurătatea mea ca el să nu își schimbe ideea, să nu se răzgândească.

Au urmat apoi zile dificile în care trebuia să îmi fac

timp pentru a-l ajuta pe Dragoș și răpeam din orele de somn ca să pozez pentru acest artist. La rugămintea mea, Dragoș păstra în secret absențele din colegiu și mă aștepta discret într-o parcare depărtată de clădire. Ce era bine în toată această întâmplare era faptul că astfel îl vedeam zilnic. Încordarea dintre noi dispăruse, lăsând loc glumelor, râsetelor, discuțiilor încinse și poveștilor nesfârșite. Era atât de bine să îl am aproape, încât uitam complet de balet, de Iustin, de Anastasia, de colegile de cameră și de prietenii ce îmi reproșau tot mai des abandonul. Îmi petreceam ore în șir privindu-l pe săturate, în timp ce el, concentrat ca un artist adevărat, îmi surprindea cele mai delicate părți ale corpului în imagini spectaculoase și în picturi excepționale. Azi - fotografiată doar în lumina lămpii sau cea a neonului din curte, mâine - desenată doar de vârful unui creion la lumina jucăușă a lumânărilor. Trăiam momentele îmbelșugat, profitând de fiecare minut pentru a-i povesti, pentru a-l asculta vorbind, pentru a-i urmări ochii și degetele active. Crea o atmosferă caldă, primitoare, pot spune romantică, și așteptam de fiecare dată nerăbdătoare să mă sărute. Nu o făcea însă și eram curioasă să știu din ce cauză. Să fie din cauza seriozității sale cu care muncea? Să fie oare din cauză că mă respecta? Nu uita însă să zâmbească de fiecare dată când îi atrăgeam în vreun fel atenția.

Douăzeci și două de zile intense în care toate grijile dispăruseră din gândurile mele. Această apropiere de el mă liniștea suficient, încât să nu îmi mai fac griji pentru imagine, în timp ce somnul îmi era liniștit și odihnitor. Renunșasem la antrenamentele de după amiază în compania lui Iustin, iar acesta, nemulțumit, îmi cerea explicații de câte ori prindea ocazia. Nu primea nimic convingător în afară de faptul că sunt prea obosită și că renunț la orele de lucru din seară. Pe cât timp? Asta nu știam și nici măcar nu mă interesa.

Leșind din curtea colegiului, am scos bateria din telefon, aruncând-o în rucsac. Luasem cu mine costumul de dans și poantele pentru pozare, îndesate și ele în

rucsac. Acum mă simțeam ca un adevărat model și mă gândeam cam ce invidie aș stârni între colege dacă le-aș explica toate acestea. Un zâmbet răutăcios mi-a apărut pe buze, tocmai în momentul când Dragoș îmi urmărea pașii, apropiindu-mă de el. A așteptat să mă urc în dreapta, după care a pornit mașina.

— La ce te gândeai când zâmbeai? mă întrebă ușor încruntat.

— La nimic deosebit, i-am răspuns, intimidată de curiozitatea lui. Nu aveam curaj să îi dezvălui cele mai ascunse gânduri ale mele, mai ales că erau atât de malițioase.

— Ești sigură?

Am aprobat cu o mișcare lejeră a capului, urmărindu-i figura întrebătoare. Atunci mi-a trecut prin minte ceva ciudat. Îmi imaginam cam ce față ar face dacă m-ar vedea în compania altcuiva, îmi doream să îl văd gelos, să văd că tânjește după prezența mea și că nu suportă să mă știe discutând cu altcineva în afară de el. Dar oare sentimentele lui erau atât de profunde, încât să îi pese în așa măsură de mine?

Cum eram neastâmpărată, am inversat rolurile. Voiam să mă testez, să descopăr cât de afectată aș putea fi dacă l-aș vedea pe Dragoș cu altcineva și, dintr-odată, o gelozie extremă mi-a otrăvit inima. Vedeam negru în fața ochilor, de parcă un nor de plumb se abătuse asupra mea și îmi tremurau degetele chiar și atunci când îmi imaginam sosirea lui acasă, sărutul dat de soție, faptul că se culcă lângă ea în pat sau și, mai rău, momentul când fac dragoste.

Mi-am mușcat buzele și am încercat să îndepărtez toată această grijă, dar el era un bun observator și mereu îmi ghicea starea, își dădea seama când gândurile mă măcinau.

— Ce te frământă?

Am ridicat din umeri cu ochii în pământ, în timp ce mă jucam cu degetele, neastâmpărată.

— Știu că este ceva... Ești prea descoperită și nu îmi

este greu să te citesc. Ce se întâmplă? îmi spui?

După frământări îndelungi, am hotărât să împart cu el gândurile tulburătoare:

— Mă gândeam așa... la cât de fericită trebuie să fie soția ta că te are.

Pentru câteva secunde, liniște deplină. Doar motorul mașinii se mai făcea auzit și, din când în când, sunetul bălților prin care călcam. Muzica mergea prea încet, lipsită de atenție, și eram mai mult ca sigură că o pornea numai din obișnuință.

— Îmi imaginam cum mi-ar fi mie dacă aș fi în locul ei... dacă ar trebui să fiu eu cea care te așteaptă să vii acasă, am oftat, uitându-mă la el. Se arăta foarte serios, gata să intre adânc în toate gândurile mele.

— Ai fi fost mai fericită decât acum?

— Crezi că acum sunt fericită? l-am întrebat, zâmbind ironic. Eram atât de confuză, încât mi se părea greu să răspund la o astfel de întrebare. Cum să nu fiu fericită având lângă mine bărbatul pe care mi-l doream? Dar, în același timp, cât de tristă puteam fi pentru faptul că acest bărbat nu îmi aparținea, că nici măcar nu mă săruta și că tânjeam ca o cerșetoare părăsită la colț de drum după o mângâiere de-a lui.

— Să nu fie așa, oare?

Am scuturat din cap, mușcându-mi buzele. Într-adevăr, eram fericită pentru că poezia din mine răsună neîncetat chiar peste voința mea:

„Petale de trandafir vreau peste pielea mea. Atingerea să îi fie mai dulce decât ele. Flori, multe flori să ningă ca fulgi de zăpadă peste creștetul meu. Vreau să simt parfum. Simt parfum... parfumul lui, parfumul celui ce îmi este drag!”

Nici eu nu mă înțelegeam, dar în aceste circumstanțe chiar nu voiam să mă înțeleg, încercând să mușesc toate versurile din gândul meu. Și apoi, pierzându-mi privirea undeva în depărtare, clipind lent numai pentru ca să nu mă rătăcesc în imaginea ștearsă din față, poezia și-a schimbat sever versurile:

„Ce departe ești! Te-aș atinge măcar cu un deget, dar îmi este imposibil. Te văd, dar în ceață. Ce este ceața? Perdea de mătase ce desparte o femeie de un bărbat sau numai pe mine de tine?”

— Nici măcar nu te pot săruta. Cum aș putea fi fericită?

Eram sigură că am ales bine sentimentele. Ce simțeam cu adevărat era mai mult tristețe decât fericire, și el trebuia să știe asta, chiar dacă nu îmi doream să îl fac răspunzător pentru starea mea absurdă. Habar nu aveam dacă a fost bine să-l întreb așa ceva, mai ales că a căzut brusc într-o tăcere adâncă și nici măcar nu s-a uitat la mine pe parcursul drumului rămas.

A parcat mașina în fața porții și a intrat în curte, studiind gazonul ce începea să se ofilească. S-a plimbat prin iarbă cu pași calmi, foarte gânditor și într-un final, a murmurat:

— E neplăcut să vezi cum munca ta de atâtea luni piere odată cu iarbă.

Era atât de preocupat de natură, încât puteam jura că aceasta era cea care îl menținea viu, care îl înzestra cu talentul său de artist și, că prin acea dăruire sinceră, îi aducea un fel de jertfă drept mulțumire. Chiar și acest lucru ciudat îmi plăcea la el, acea meditație între copaci, în aer liber, cu picioarele ascunse între firele de iarbă.

Când a deschis ușa, m-a poftit să intru. Mi-a luat haina și rucsacul și le-a agățat în cuier, ca de fiecare dată. Continuând în tăcere, s-a îndreptat spre masa de lucru, analizând ultimele desene. Fără să pară atent la mine – deși știa foarte bine că îi călcasem pe urme și îl însoțisem în birou – a vorbit cu o voce plină de viață:

— Azi voi scoate din laborator toate fotografiile pentru expoziție. Ești curioasă să știi cum au ieșit?

Din spatele lui, am răspuns scurt:

— Da.

— Desenele, în schimb, le voi finisa puțin. Încă mai este de lucru la ele.

— Nicio problemă.

A urmat un minut de tăcere, în care doar răsfoitul hârtiilor îndrăzneau să stăpânească atmosfera. Dacă eram un pic mai atenți, puteam chiar să ne auzim răsuflarea, dar atunci niciunul nu am crezut că așa ceva poate deveni interesant.

— Bănuiesc că Iustin încă nu a aflat că ești modelul meu...

— Nu, m-am grăbit să îi explic. N-ar fi de acord. Nu știe nici că părăsesc academia, el crede că mă odihnesc. M-ar sancționa sever dacă ar afla.

— A trecut atâta timp... Credeam că poate s-a mai schimbat ceva.

— Absolut nimic. Nu i-ar conveni să știe că pozez pentru tine și că las deoparte baletul. Nu i-ar conveni nici Anastasiei, nici unui alt instructor...

— Îmi dau seama. Răpesc din timpul prețios al unei prim-balerine. Asta poate duce la eșec, nu-i așa?

— Oh, haide! îmi voi da silința să nu se întâmple.

Am zâmbit amândoi, lăsând deoparte subiectul.

— Vino! Vreau să îți vezi picioarele în poante, mi-a arătat desenul și am chicotit amuzați. Le recunoști? Îți dai seama că sunt ale tale?

— În niciun caz! Ba chiar par mai ușoare decât sunt în realitate. Uitându-te la acest desen, nici măcar nu te gândești că degetele îți sunt zdrobite de durere în interiorul poantelor. Nu se simte durerea.

— Nimeni nu va ști că sunt brațele tale. Nici că aceștia sunt umerii Karinei Baldin. Te pot măsura cu degetele și cu privirea din cap în picioare, fără ca vreo persoană să bănuiască ceva. Astfel rămâi numai a mea, fără să trezesc interesul altora...

I-am îndepărtat hârtiile din mână, lăsându-le pe masă și l-am îndemnat să mă privească fix în ochi. Îmi ardeau obrajii pentru că vorbele lui ajungeau până la inimă și coborau chiar și mai jos de aceasta. Era culmea cum simțeam că mă duc la fund în profunzimea stranie a ochilor lui, acolo unde eram atrasă fără milă și unde mă duceam fără cugetare, vrăjită, nemaifiind stăpână pe

faptele mele. Acele pupile ciudate, arzătoare în splendoarea gesturilor lui, mă condamnau la pribegire pe rătăcitele lor cărări, mă afundau într-o lume necunoscută, lumea lui, acolo unde nimeni să nu mă mai găsească, unde și aerul era împutinat, dar obligatoriu, indispensabil, acolo unde mă sufocam de dorința de a-i săruta gura dulce, umedă, atât de caldă și de vie.

— Ești gelos? am întrebat în cele din urmă, dornică să îi aflu cele mai ascunse gânduri.

— Uneori sunt. În cazul tău, de ce n-aș fi? Ai un suflet bun, ești o ființă dulce și ai un corp de invidiat.

Am zâmbit, mândră de descrierea făcută. Mi-am dat părul după ureche și, încruntând privirea, am vorbit:

— Tare aș vrea să știu dacă ții la mine...

— Bineînțeles că țin la tine, prostuțo! Doar ești prietena mea. Cum să nu țin la tine?

O rafală de vând ne-a atras atenția, obligându-ne să ne uităm spre fereastră. Afară se vedeau pomii scuturați de vânt, a căror crengi lepădau rămășițele frunzelor cu părere de rău. Numai ei își cunoșteau cugetările, numai ei plângeau, acceptând pe vrute și nevrute trista despărțire. Zgomotele erau înfiorătoare, anunțând furtună, în timp ce valurile mării se auzeau în depărtare ca un strigăt disperat de ajutor. În casă doar ticăitul unui ceas de pe perete înveselea atmosfera și foșnetul foilor de pe masă, agitate de mâinile energice ale lui Dragoș.

— Azi vreau să-ți fotografiez trupul gol, se întoarse spre mine, amuzat de uimirea întipărită pe figura mea. Știam că obrajii îmi erau înroșiți și că îi vede așa chiar și în lumina slabă din încăpere. Îmi ascundeam degetele tremurânde la spate, încercând să îl conving de faptul că dorința lui nu mă afecta nicicum. Încerca să zâmbească, dar nu o făcea, poate din cauză că mi se părea jenantă situația și parcă nu dorea să o înrăutățească. Să nu te gândești la nimic vulgar! Te vei folosi de un cearșaf pentru a-ți ascunde părțile... de care îți este rușine, m-a tras de nas cu zâmbetul larg pe buze și a dispărut din încăpere. Continua să vorbească din camera opusă, cu vocea

puternică, asigurându-se că este auzit:

— Vreau o imagine... pură! Un spate trasat de o dungă subțire, feminină, umeri delicați în forma lor rotundă... șolduri curbate, străvezii... Astfel va exista polemică între vizitatori. Se vor întreba dacă m-am folosit de un model din carne și oase și vor dori să îl cunoască. Tu decizi dacă vrei să fii descoperită sau nu...

— Nici nu mă gândesc, l-am întrerupt, apărând de după ușă, încruntată. Totuși, e rău faptul că te folosești de un model adevărat? E obligatoriu să ai un model în față?

— De obicei o fac din memorii. E mai frumos așa. Ești mai liber când creezi o imagine în minte. Nu mai auzeam niciun zgomot făcut de el. Se opri rezemat de masă, cu brațele la piept, afundat în discuție, cu ochii pierduți în semiobscuritatea încăperii. O ai în minte mai în detaliu decât orice model și o simți pentru că este deja desenată în tine. Trebuie doar să o așterni pe hârtie.

Dădusem peste o latură sensibilă de-a lui Dragoș. Cu o întrebare îl cucerisem, și acum își deschidea sufletul în fața mea cum nu o mai făcuse niciodată. Doamne! Cât mă străduisem pentru a fi destul de bună ca să își spună secretele și, la sfârșit, o singură întrebare a făcut minuni. Îmbrățișam tocul ușii, fără să mai fiu în stare să mă mișc de acolo, strângând cămașa în pumn de parcă acest gest îmi calma pieptul deodată revoltat, admirându-l pe el ca pe un idol abia înflorit în credința mea. Ce putea să fie mai sacru decât acea voce îmbătătoare și acei ochi profunzi, ascunși din când în când după clipirea pleoapelor lui timide?

S-a apropiat, într-un târziu, și s-a oprit în fața mea, înmânându-mi cearșaful alb. Mi-a șoptit:

— Vreau să știi că, dacă eu mă folosesc de tine ca model, este pentru faptul că văd frumosul în tine. Că îmi placi atât ca persoană, cât și ca ființă. În tine înflorește arta și poate că sunt singurul care o vede, dar nu ultimul care o poate descoperi.

Puteam să jur că a schimbat subiectul numai din cauză că am rămas cu gura căscată, sorbindu-l din priviri.

Ce spunea era atât de frumos, încât parcă nu avea logică într-o lume atât de împărțită în frânturi printre care umbli și răscolești ca să găsești frumosul. În cei optsprezece ani ai mei nu auzisem atâtea cuvinte frumoase și, mai ales, adresate mie.

— Voi aprinde șemineul. Este destul de frig și nu vreau să tremuri.

A așteptat ca eu să îi acord permisiunea să plece, și, cum am aprobat, s-a îndreptat spre celălalt capăt al încăperii. Am stat cu ochii pe el până când imaginea mi s-a dublat, până când, în loc de o siluetă am văzut două, până când lacrimile mi-au cristalizat ochii și m-au silit să mă îndepărtez de realitate. Abia atunci m-am retras, închizându-mă în cealaltă cameră. M-am ghemuit jos, cu spatele lipit de ușă. Am studiat pânza albă și rece susținută în brațe și m-am gândit la propunerea prietenului meu. De când l-am cunoscut, mi-am dorit să mă comport matur, iar el m-a pus la încercare de multe ori. Am strâns cearșaful în pumni, hotărâtă să îi demonstrez că nu îmi este rușine de el. Chiar nu aveam motive să îmi fie rușine, mai ales de el.

Când am intrat în încăperea unde mă aștepta Dragoș, l-am văzut ghemuit în fața focului, încălzindu-și mâinile. Țineam strâns în pumn un nod al cearșafului ce îmi ascundea trupul, în timp ce zgomotul pașilor desculți i-au atras atenția. S-a ridicat de jos și m-a studiat în tăcere, coborându-și ochii de la creștetul capului, până la tălpile desculțe. S-a apropiat cu pași calmi. O mână o ținea închisă în pumn în buzunarul jeansilor, în timp ce, cu cealaltă mi-a mângâiat obrazul, vorbindu-mi:

— Habar nu ai ce frumoasă ești! Chiar foarte frumoasă!

Mângâierea lui caldă era singurul lucru de care aveam nevoie.

Am închis ochii, profitând de prezența lui cum știam mai bine și, zâmbind, l-am ascultat continuând:

— Vreau să te așezi cu spatele spre mine. Voi încerca să îți desenez dunga subțire a gâtului ce coboară de sub ureche și ajunge până la umăr... ba chiar mai jos de umăr,

până la cot...

Îi simțeam ochii căzuți asupra mea, urmărindu-mă cu nesaț cum mă așez în poziția indicată, iar atunci, poezia din mine a izbucnit din nou:

„Îmi tresare inima bruscată de lumina pală a focului. Îmi cade peste piele, dansează frenetic ca pierdută într-un haos lipsit de rațiune...”

Mi s-a făcut pielea de găină pentru că, în sfârșit, mă simțeam mândră de înfățișarea mea. Îmi simțeam părul căzând pe spate într-o cascadă de aur, dornică să îmi atingă șoldurile.

L-am auzit apropiindu-se. S-a ghemuit în spatele meu și cu un deget îmi trasă umărul drept, șoptindu-mi în ureche:

— Lăcomia aceasta carnală născută în mine într-o clipă... mă macină, silindu-mă să îmi imaginez cum ți-aș mângâia spatele dacă ar lipsi cearșaful...

Am tresărit ca o floare udată de ploaie și i-am permis să îmi ridice brațul cu aceleași degete fine de artist, în timp ce eu îmi încurcam degetele de la cealaltă mână între șuvițele de păr. Simțeam că mă sufoc, și acele versuri din mintea mea se încâlciseră, fără să mai existe ordine între ele. Cu toate că îmi doream, nu reușeam să îmi iau gândul de la ele. Apeland la acestea ca la o metodă de scăpare ca să nu vărs lacrimi în fața cuvintelor rostite de el. Am întors capul spre el și i-am observat pupilele dilatate în fața unei bucăți de pânză albă. Mă pipăia pe toată lungimea corpului, murmurând:

— Cearșaful acesta a adoptat perfect forma șoldurilor pure, feciorești... îmi doresc să îți descopăr textura pielii cu buzele. Vreau să simt gustul spatelui, gâtului și sânilor tăi. Vreau să îți descopăr picioarele pe rând, unul câte unul. Te admir ca pe o zeiță, încercând să descopăr adevăratul miracol al existenței tale, făptură delicată, îți văd imaginea bătută de nuanțele focului din șemineu și îmi este atât de greu să o obțin...

— Dragoș...

Pur și simplu mi-am înghițit limba. Cum să mai pot

spune ceva, când vorbele lui mă legaseră ca o vrajă fără leac?

Se ridică în picioare și plecă. Am întors privirea, curioasă să știu ce va urma, și l-am văzut așezându-se pe un scaun cu un dosar în mână. A luat creionul și a calculat mărimea colilor din dosar, foarte încruntat. Și-a șters sudoarea de pe frunte, apoi a clipit apăsător, încercând să se mențină concentrat.

Am revenit cu ochii asupra focului, în timp ce el vorbea, parcă să alunge tăcerea apăsătoare dintre noi:

— Te am aici, între mâinile mele și totuși, nu îmi este permis să te ating. Te am sub privirea ochilor întreagă și totuși, nu pot să te gust ca pe vinul din paharul de pe bar. Îmi ascult inima răzvrătită și înnebunesc când îmi imaginez că aş putea deveni stăpân peste tine, privindu-te din înaltul poziției cu zâmbetul satisfăcut pe buze.

Ce îl oprea oare să aducă la realitate acel vis? Nu îndrăzneam să i-o cer, cu toate că îmi doream cu adevărat.

— Sunt curios...

— Curios? l-am întrebat nerăbdătoare, fără să aștept să termine de vorbit.

— Curios să aflu dacă ai fost atinsă de vreun bărbat.

M-am întors spre el, dar am evitat să îl privesc în ochi. Am zâmbit nevinovat cu uimirea stăpânindu-mi sprâncenele arcuite.

— Am fost atinsă de nenumărate mâini, Dragoș. Sunt balerină și în majoritatea pieselor sunt însoțită de un partener. Chiar și la antrenamente...

Râse, scuturând din cap.

— M-ai înțeles greșit, explică, coborând ochii spre coala de hârtie pe care desena.

— Așa să fie oare?

Bineînțeles că era așa, doar că nu doream să recunosc. Obrajii îmi ardeau de rușine și căutam disperată acea înțelepciune matură cu ajutorul căreia să pot răspunde la întrebări cum se cuvine.

— Te-a cunoscut cineva cu adevărat în tot acest timp? Se uita la mine, iar asta a fost suficient ca să îmi retrag

privirea, să mă ascund sfioasă ca luna ce se oglindea mare și rotundă în fereastra încăperii, spionându-ne. Urmăream jocul vâpăilor din șemineu, pentru că nu aveam curaj să urmăresc licărirea incitată din ochii celui ce stătea în spatele meu pe un scaun și mă desena. Doar din acest gest cred că descoperise că nu. Era prea deștept și destul de înaintat în vârstă ca să își dea seama de anumite lucruri fără ajutorul aprobărilor.

— Într-un fel mă bucur ca un copil nebun, crede-mă!

A lăsat creionul și dosarul pe scaun și a venit lângă mine. S-a ghemuit în spatele meu și, jucându-se cu degetele între șuvițele de păr pe care le adulmeca pofticios, a șoptit:

— Dacă mi-ai da voie să te fotografiez... simt nevoia să fac asta și nu știu de ce... Totuși, îți respect deciziile și nu îndrăznesc nimic fără permisiunea ta.

Am oftat apăsător, dorind să îi transmit tot ce se ascundea înăuntrul meu. Cred că rămăsese fără suflare, fiindcă nu îi mai zburda jucăușă prin părul meu. M-a prins în brațe și m-a strâns la piept cu forță, odihnindu-și obrazul pe umărul meu.

— Într-o zi voi înnebuni. Mă ucide gelozia, faptul că poți fi a altcuiva în întregime, iar a mea, nu! Mă chinuiește obositor dorința de a te săruta și de a te pătrunde cu dragoste, și nu știu cum să o stăpânesc, deoarece nu îmi este permis. Nu știu cum să fac să te obțin, pentru că, după aceea, eu mă voi întoarce de unde am plecat, devenind același om de dinainte, în timp ce tu... tu... tu nu vei mai putea coborî de pe norișor. Te înalț până la el cu iubire și te abandonez cu lipsă de interes. Nu sunt potrivit pentru tine copilă, și îmi pare atât de rău!

Îi simțeam pieptul cald, dar zguduit de o inimă energică ce îmi lovea spatele, de parcă îmi aparținea. Nu îndrăzneam să mă întorc spre el, ochii fiindu-mi atât de plini de lacrimi. Brațele lui puternice mă cuprindeau într-o îmbrățișare sinceră, iar respirația îi cânta suav printre firele de păr, ajungând până la mine. Tremura. De asemenea, simțeam cum poezia din mine încearcă să iasă

la suprafață, adâncită într-o fântână obscură, dar de data aceasta, nu o ajutam. Nu îmi stătea capul acolo, o evitam. Am prins puțin curaj și i-am vorbit, rugându-mă în același timp să nu pierd căldura acelei îmbrățișări:

— De ce nu mă lași pe mine să decid ce este de făcut? Tu nu poți hotărî în locul meu. Nu știi ce îmi doresc.

Se ridică de pe podea și se așează în fața mea, ștergându-mi lacrimile de pe obraji.

— Doamne ce ochi superbi ai când sunt tulburați de transparența lacrimilor! Te-aș face să plângi zilnic ca să te pot admira!

Am suspinat aproape zâmbind. Era culmea să surâd, în timp ce plângeam. Era o nebunie să amestec fericirea cu tristețea, să le combin de parcă ar fi doar un buchet de flori de care nu trebuie decât să te bucuri. Nimic nu era așa. Nu vedeam nimic bun în amestecul acela de lacrimi cărora ar trebui să le adaug zâmbete. Ce mai așteptam oare? Eram acolo, în brațele lui, săturându-mă cu aerul pe care îl respira. Eram atât de aproape unul de altul, încât îi simțeam vibrația pielii curentându-mă. Se uita lung la mine, pregătit să vorbească. Mă uitam la el, încercând să îndepărtez lacrimile din ochi. Îi citeam în pupile dorința. O dorință care zăcea în mine, mai încolo de ochi, de buze, de orice expresie a feței. Stătea cuibărită ca în puf tocmai în adâncul sufletului meu și îmi porunceă isterică să o ascult. Așa că am ascultat-o. M-am repezit la el și l-am sărutat pe buze. S-a ferit o secundă, încercând să mă privească nedumerit. Nu mă interesa acea nedumerire, eu voiam doar să îl sărut. L-am sărutat din nou cu ochii închiși, cu respirația agitată și cu brațele încolăcite în jurul gâtului. Mi-a cuprins fața în palme și m-a sărutat și el, fără să mai stea pe gânduri. Mi-a cuprins gura într-o sărutare mult mai aprinsă, simțindu-mi căldura și delicatețea în așa măsură că se imagina sărutând o floare. Sau asta îmi imaginam doar eu? Imediat l-am simțit învăluindu-mă în brațele sale puternice, sărutându-mă cu dorința zbuciumându-i interiorul, mușcându-mi buzele pătimăș, alimentându-și pofta carnală cu nectarul pe care îl căutase tot timpul în

preajma mea, dar de care nu s-a putut atinge până acum. Și cum îmi dorisem nespus de mult acea îmbrățișare, am renunțat la orice gest, lăsându-mă în mâinile lui, cu ochii închiși, purtată de plăcerea gustului său dulceag ca pe aripile unei lebede. Buzele îi erau umede și reci, doar o clipă le-a trebuit să se înfierbânte, să le înfierbânte și pe ale mele. Vru să se retragă un moment, eu nu îl lasam, îl prindeam cu dinții și îl ademeneam. Apoi, eram eu cea care ar fi vrut să respire, însă nu îmi dădea el voie. Și după un sărut lung, apăsât precum dorința arzătoare din suflet, șopti cu răsuflarea agitată:

— Fii iubita mea, Karina, deschise ochii mari pentru a primi imaginea sfioasă a copilei din brațele lui și repetă: Fii iubita mea, te rog!

Poate aș fi dorit să spun ceva sau poate nu. Doar inima îmi sălta, dornică să cuprindă milioanele de senzații ce alergau în jurul ei, iar Dragoș îmi mângâia obrajii și îmi săruta dunga buzelor, implorând cât mai convingător posibil:

— Promit că o să am grijă de tine așa cum meriți și nu te voi dezamăgi niciodată.

Mă clătinam pe picioare, epuizată din cauza emoțiilor. Totul se învârtea cu mine, și fiecare lucrușor din jur căpătase o dublă identitate, numai ochii lui ca măgelele scaldate în tuș rămâneau aceeași, unici. Capul nu îmi stătea decât la faptul că, în sfârșit, îl simțeam atât sufletește cât și trupește, contopiți într-un sărut ce mi-a parfumat gura cu aroma lui atât de râvnită.

În secundele bătute de acul ceasului de pe perete, în bătaia vântului ce încerca să intre înăuntru și nu reușea, în căldura dulce a șemineului, Dragoș nu făcea altceva decât să mă observe, începând cu obrajii pe care îi pipăia cu vârful a două degete și cobora încet, foarte încet spre piept. Nu îi era greu să observe fiorii ce îmi zgribuleau pielea și aveam impresia că așa ceva îl încânta la culme. A agățat cearșaful și, privindu-mi excitarea cântată în adâncul pupilelor, l-a îndepărtat ușor, lăsându-l să ne cadă la picioare. Și-a coborât ochii asupra sânilor mei pe care îi

simțeam zvâcnind în capetele lor robuste și rozalii. Îi privea cu nesăț, cu pupile dilatate, cu imaginea pierdută, de parcă în forma lor rotunjită, proaspătă, feciorească, găsea asemănarea cu divinul, cu o altă lume de unde își acumula talentul pentru creațiile sale artistice. Mă întreb, unde îi călătorea gândul în acel moment? Poate pe târâmurile cunoscute numai de el, de unde extrăgea esența dulce pe care să o aștearnă mai târziu pe hârtie. Ridică palma și mi-o lipi pe piept, închizând ochii. Am încruntat privirea. Nu voiam să închidă ochii, pentru că îmi plăcea să mă privească. L-aș fi rugat să o facă din nou, însă vocea lui șoptită, neașteptată în acel moment, m-a făcut să tresar.

— Îți dorești, la aprobarea mea, a continuat: Se cunoaște după căldura emanată de trup.

Mi-a prins părul în pumn și l-a alungat elegant pe spate, înclinându-se spre mine și sărutându-mă. Nu știam ce să fac. Cu dor îi acceptam sărutarea, în timp ce încordam picioarele în așa măsură că mă durea carnea pe ele. Și ca să ajung mai bine la buzele sale senzuale, m-am ridicat pe vârfuri, cerându-i printr-un oftat zgomotos să nu se oprească, să continue așa la nesfârșit. Încleștam pumnii și îi eliberam tremurând. Cu o mână îmi străbătea spatele curbat, ridicând în urma degetelor sale calde fiorul aspru, de această dată dorit, care aluneca suav, dar la fel de tăios de-a lungul spatelui meu, scuturându-mi umerii. Cu cealaltă mână îmi trasa pieptul, încercând să ajungă la sâni printr-o metodă plină de respect. Ve

deam cât este de însetat de dorința de a-i atinge și totuși nu o făcea direct, așteptând parcă aprobare. Mi-a luat mâinile apoi, lipindu-le de trupul său încordat și cu ajutorul lui, m-a învățat să le strecur sub cămașă. Abia foarte târziu, după clipe lungi de agonie suferită în tăcere, degetul arătător i s-a lăsat delicat deasupra sânelui meu și ușor, ușor, îi trasă conturul, lăsând ca pe buzele-i subțiri să apară un zâmbet cald, zâmbetul satisfacției, al triumfului că ajunse la capăt de linie, acolo unde pofta creștea și dorința râvnea după aspect, gust, textură, formă. Eu nu

îndrăzneam să zâmbesc. Îi urmăream gesturile cu ochii măriți, cu răsuflarea întretăiată, cu degetele mele înfigându-i-se în carne. Pupilele îi erau delicioase și scânteiau precum luna pe un cer lipsit de stele în profunzimea întunecimii nopților eterne, numai luna și atât.

Numai ochii lui, atât.

Și s-a uitat la mine când, în sfârșit, m-a surprins admirându-l. Înclină capul ușor și mă ademini, prinzându-mă de șolduri și lipindu-mă de el. Mi-au tremurat buzele. Două lacrimi cristaline mi-au împovărat pleoapele, atât de plăcută a fost căldura pe care am simțit-o pe piele. Mi-a luat mâinile prea înghețate și prea umede ca să îndrăznesc să îl ating, însă lui nu îi păsa, și lipindu-le pe trupul său încordat, le-a ghidat încet, dar sigur sub cămașă. Profitând de mângâierile mele, își desfăcea nasture după nasture, continuând să mă sărute tot mai pasional. Din când în când, se uita la mine, urmărindu-mi reacțiile. Mă vedea cu doi ochi holbați, după care, în minutul următor mă vedea închizându-i și ascunzându-i în spatele unor pleoape tremurânde. Obrajii îmi erau moi și catifelăți, iar el nu se sătura să îi sărute.

Eliberat de cămașă, a lăsat la vedere un trup matur, cu umeri lați și fini. Abdomenul i se mișca parcă dansând după ritmul respirației agitate. Îmi privea palmele suave lipite pe pielea lui și degetele jucăușe mișcându-se ușor, cercetându-l și descoperindu-l. Le-a luat pe amândouă și, ridicându-le la nivelul buzelor, le-a sărutat, privindu-mă fix în ochi. Știu că dincolo de imaginea lui serioasă, se bucura descoperind emoția și curiozitatea în pupilele ce îmi străluceau intens. Zâmbea, iar eu, în sfârșit, nu m-am mai putut abține și i-am răspuns la fel. Îi simțeam dorința de a se lipi de tot de mine. Îmi căuta șoldurile. Căldura lui mă atrăgea. Carnea, pielea, senzația provocată de el ca bărbat mă îndemna să îi urmez jocul. Interiorul îmi era scuturat de emoții, fluturași încărcăți cu adrenalină zburau grăbiți din înaltul stomacului până sub abdomen. Aveam tendința să îmi apropiu mâinile ca să îi prind în pumn, dar nu

reuşeam.

— Ştii ce e ciudat? mă întrebă, fără să îşi dezlipească buzele de cele ale mele. Eu am negat clătinând capul, căci voce nu aveam. Faptul că acum nu mai sunt împânzit de gelozie ca atunci când îmi imaginez mâini care te ating. Calmul oferit de propriile mâini mângâindu-te îmi cucereşte fiinţa. Câtă duioşie în privirea ta curioasă şi neştiutoare! Sunt îmbătat de parfumul tău, micuţa mea balerină.

Avea dreptate. Eu nu mă gândisem la toate acestea, dar acum că mărturisise aşa ceva, îmi dădeam seama că nici pe mine nu mă mai afecta imaginea nimănui sărutându-l, mângâindu-l, dormind în pat la pieptul lui. În aceste circumstanţe nu mă mai temeam de nimic. Iubirea şi acceptarea lui Dragoş îmi împlineau existenţa, iar acesta era singurul lucru care conta.

— Câtă supleţe în tine, copilă! Câtă fericire într-o mângâiere îngheţată de emoţii şi asudată de dorinţă!

Am închis ochii, legănându-mă lin pe fiecare cuvânt rostit de el. Într-un târziu, i-am surprins formele bine desluşite, rupte într-o sosie prea calmă, prea blândă tocmai acolo, pe podeaua peste care se împrăştia lumina pâlپătoare a focului. Până şi umbra lui era plină de farmec şi o căutam absorbită în dorinţa de a o admira, în jur domnea liniştea şi incitaţia cusută la gură. Niciun gest, niciun zgomot, nicio părere dătătoare de gol nu cutremura încăperea pierdută în magie, în surplusul de senzaţii şi sentimente. Ne uitam unul la altul, stând goi faţă în faţă, în timp ce umbrele luminoase ale focului din şemineu dansau pline de viaţă peste noi. Ne atingeam reciproc, cunoscându-ne aşa cum nu ne-am gândit că vom ajunge să o facem vreodată.

În acel moment dispăruse şi vântul, şi cântecul serii, şi parfumul toamnei, până şi prezenţa aerului din ce în ce mai nesăţios. Nu ne păsa că s-a făcut târziu. Luna răsărea printre norii de plumb cu o timiditate ce nu îi permitea să se arate la fel de nudă ca noi. Norii dansau în jurul ei, stropind alene picuri ce se pierdeau înainte să atingă

pământul. Din când în când se ciocneau de fereastră, după care se prelingeau leneși pe sticlă în jos, până când reușeau să se risipească fără urmă.

M-a culcat pe spate, peste cearșaful alb și s-a așezat deasupra. S-a strecurat între picioarele mele, ajungând în sfârșit la sâni pe care îi săruta neobosit. Îi atingeau cu buze grijulii, ca să nu fiu nevoită să tresar. Fiorii îmi alunecau înghețați pe sub piele. Îmi asculta răsuflarea, transformând-o într-un cântec sacru pentru auzul lui. Îmi simțea în palmă fiecare suflare, iar clipirea îi era ca o închinare în care se desfăta fără urme de căire. Îmi mângâia părul și îmi zâmbea, deși eu încruntam privirea și încleștam maxilarele în așa măsură că eram în stare să le sparg în sute de fragmente. Mă avea sub el, numai pentru el, numai a lui, savurându-mi puritatea, citindu-mi tinerețea, ghicindu-mi ființa în căldura buzelor, în tremuratul pleoapelor și în agitația respirației. Îi permiteam să îmi atingă buzele cu buzele lui și să simtă pe propria piele cât de dăruitoare eram. I-am permis să mă ia în brațe și să îmi mângâie trupul cu palmele sale pătimășe. Se mișca încet, sprijinindu-se pe un cot, strecurându-și palma sub mine pentru a mă explora, pentru a-mi descoperi textura fiecărei părți a corpului, gâdilându-mi fruntea doar cu vârful degetului arătător. Îmi săruta conturul buzelor cu o atingere extraordinar de delicată și îmi gusta gemetele scuturate ca un drapel în oxigenul respirat de însăși persoana lui.

Iar eu, pierdută într-o lume lipsită de materialism, simțindu-mă purtată în suavitatea norilor de vată, mă chinuiam să rămân conștientă, realizând duritatea fierbinte a corpului bărbătesc ce dansa senzual deasupra mea, într-un ritm calm și ordonat. Respirația lui mă răcorea. O recunoșteam ca aparținând acelui Dragoș pe care îl iubeam. Mă simțeam protejată. Degetele lui îmi mângâiau fruntea și era capabil să înlătorească încruntarea la îndemnul îngeresc al gesturilor lui. îl vedeam frumos și iubitor, depășindu-l chiar și pe Dragoș imaginar pe care îl foloseam nopțile, diminețile, amiezile, pentru a-mi potoli

pofta de el. Îl aveam între mâini cum niciodată nu mi-am imaginat. Îl puteam atinge, îl puteam înlănțui în îmbrățișări, și plăcerea creștea și mai mult atunci când bărbatul își pironea ochii asupra-mi, îmbătându-mă cu emoții.

Iar cerul? Cerul nu mai era doar cer. Acea întindere albastră pictată de nori revoltați de ploaie, amenințând casa în care amândoi ne iubeam. Era doar o magie universală căzută asupra noastră, oferindu-ne curajul de a respira. Culorile naturii nu mai erau doar culori pe lângă care treceam cu prea puțin interes. Acum totul, până și cea mai obscură nuanță, călătorea ca pe pâlپاitul silențios al fluturilor. Marea nu mai era doar o întindere zadarnică ce se întrerupe la orizont, marcată de o dungă dreaptă peste care slujește soarele și luna. Totul avea sens, dar totul era ciudat și izbitor în același timp. Era ca și cum căutam un lucru fără existență, dar care credeam nebunește că există. Ca și cum aș fi fost nevăzătoare și totuși, aș fi deslușit fără nicio problemă. Ca și cum aș fi fost pierdută în tăcere, însă zgomotele mă îndemneau la dans, ca și cum nu aș fi fost în stare să vorbesc, dar aș fi pronunțat milioane de cuvinte, fără întrerupere. Imaginație explodând în artificii luminoase și gânduri pictând emoțiile în culori fosforescente. Dorințe arzând într-un foc moale ca apa și senzații sfârșind precum stele căzătoare de pe un cer în noapte.

Nimic nu mai exista în afară de mine în compania lui, rotindu-ne într-un cerc neîntrerupt sub vraja plăcerii de a ne simți reciproc. Nimeni nu își mai avea rostul între noi, două persoane născute pentru a ne savura cu gândul și cu atingerile.

Mușchi încordați, biciuiți de gemete voluptuoase. Arcuiri de spate provocatoare și pupile dilatate explorând și ghicind fiecare linie în parte. Degete încercând să pătrundă adânc în piele și tresărituri dulci, sub comanda lor. O seară târzie de toamnă, revărsându-și drepturile sub formă de ploaie al cărei zgomot ciocănea în ferestre cu speranța că poate cineva se va îndura și îi va deschide.

Flăcările roșietice ale focului, arzând lasciv într-un semineu dornic să împrăstie căldură. Umbre vesele jucând neîncetat pe trupul meu mlădios de femeie goală.

Urmăream cu ochi întredeschiși degetele rapide ale iubitului desenându-mă pe hârtie. Ceasul anunța trecerea timpului atât de neînsemnat în acest moment, nebăgat în seamă de niciunul dintre noi. Lângă el – o cupă cu vin roșu, clătinându-se suav, semn că tocmai îl așezase pe masă. Lângă mine, pe podea, altă cupă cu vin roșu, neatinsă. Umbra ei se subția alungindu-se aproape de picioarele lui, de parcă încerca să îi implore sorbirea dulce de care eu mă bucurasem în clipele trecute. Amândoi eram tăcuți, sfătuindu-ne fiecare cu propriile gânduri. Nu îndrăzneam să spun nimic, dar atunci când se oprea și mă privea pierdut în inspirație cu un surâs fermecător pe figură, îi răspundeam pe măsură, schițând zâmbete delicate pe buzele-mi mușcate cu pasiune. Doi ochi plini de viață și lipsiți de maturitate într-o oră fierbinte ca aceasta, clipind fără dorința de a mă îndepărta din vedere. Două inimi energice, bătând într-un piept de femeie și într-unul de bărbat, răspunzând ca prin minune, comunicând între ele ca și când ar fi vorba de una și aceeași. Dornica senzație de a ne gusta reciproc, de a ne mirosi pentru a ne descoperi aroma pielii, de a ne atinge pentru a ne recunoaște. Cugetări alungate în întunecimea serii de toamnă și tresărituri sublime sub efectul amintirilor romantice care acum, câteva momente, fuseseră realitate.

Exista ceva în imaginea lui, în acei ochi de abanos, ceva ce mă făcea să cred că de fapt, cunoșteam această persoană dintotdeauna, ca și când dintr-o lume în care am fost destinați pentru a ne trăi viețile împreună, am fost aruncați departe, în lumi diferite, ca să ne căutăm, să ne găsim și să ne iubim din nou.

— Mă întreb cum va fi mâine... Dacă ne vom saluta atunci când vom trece unul pe lângă altul, dacă vom mai avea ocazia să ne vedem, dacă vom ajunge să ne mai îmbrățișăm...

Lăsa creionul nemișcat între degetele lui lungi și, cu

ochii rătăciți între imaginea flăcărilor și cea a mea, molatică, tolănită pe podea, răspunse:

— N-ar trebui să îți faci rău gândindu-te la asta. Trăiește momentul și bucură-te de el cum știi mai bine. Nimic din ce este acum nu va mai fi în viitor.

— Câteodată mă gândesc cum ar fi peste zece ani... Eu voi avea aproape treizeci... tu cincizeci. Sau cum vom fi peste treizeci de ani, când eu voi avea aproape cincizeci, iar tu șaptezeci... Ne vom aminti cu drag aceste momente?

Am deschis ochii mari, repetându-mi la nesfârșit că săruta minunat. Mi-am dus două degete spre buze și le-am mângâiat ușor, amintindu-mi cum Dragoș le-a prins între ale lui, apăsându-le delicat, de parcă dorea să le soarbă până la pieire. Un oftat s-a eliberat din pieptul meu și a scăpat în atmosferă, fără măcar să ne înveselească sau să ne întristeze. Am clipit de două ori, iar a treia oară am rămas cu ochii închiși, pronunțându-i numele în gând.

L-am urmărit ridicându-se de pe scaun și căutând pe birou un pahar cu apă pe care l-a băut dintr-o gură, fără suflare. Vinul nu îi satisfăcea însetarea, trupul lui era încăins după atâtea momente aprinse ca de flăcări amoroase, sau poate doar tulburat de cuvintele mele neașteptate.

— Ești caraghioasă, copilă. Ce mai contează atâtea amar de ani când nu se știe dacă ne vom mai întâlni mâine?

M-a privit cu o figură ironică, încercând cu orice preț să renunțe la o astfel de conversație. Dându-mi acest timp de gândire, am reluat de la capăt discuția și am întipărit bine în minte cuvintele lui. Voi ști oare să mă bucur suficient de momentele frumoase pe care le trăiam acum, în prezent? Voi ști oare să profit pe săturate de clipele care îmi vor fi date pentru a fi cu el? Voi ști oare?

— Poate că ai dreptate. Nimic nu este mai important decât prezentul.

S-a apropiat de mine cu foaia în mână și mi-a dăruit-o, sărutându-mă zgomotos pe obraz.

— Gata! Îți aparține, se depărtă apoi, strigându-mi:

îmbracă-te! Te voi duce acasă!

— Aș vrea să mai stau puțin. Te rog frumos!

— Cam ce ai vrea să faci?

— Să te țin în brațe, mi-am lărgit mâinile, chemându-l cu acel gest plin de căldură și neputându-mă refuza, s-a cuibărit la pieptul meu, ascunzându-și fața între valurile de păr galben ca spicele de grâu.

— Nu contează că nu spunem nimic? mă întrebă ca pe un copil căruia încerca să îi ofere protecție.

— Nu. Să profităm de aceste momente așa cum știm. Cuvintele sunt de prisos în fața îmbrățișărilor și a privirilor...

Și am rămas așa, îmbrățișați pe cearșaful de pe podea, dăruind căldură trupurilor noastre nude. Nimeni nu știa ce ne trece prin minte în acele clipe. Nimeni nu știa ce gândeam atunci când minutele răsăreau între noi ca fluturi albi în număr excesiv, ridicându-se în aer spre un cer din ce în ce mai îndepărtat.

— Karina...

Auzindu-mi numele, șoptit printre mocnirile unui foc obosit ce-și căuta somnul cu o pasiune domoală, pe buze mi s-a ivit un zâmbet sincer. Nu m-am întors spre el, dar faptul că am tresărit, ușor fermecată de glasul lui, l-a convins că atenția îmi este îndreptată asupra-i. Pumnii mi s-au încheștat, căci vocea iubitului mi-a pătruns în măduva oaselor și m-a făcut să tremur ușor.

— Ești fericită?

— Tu ești fericit? am întrebat la rândul meu, fără să știu ce să îi răspund. În momentul acela parcă nu eram eu, parcă trăiam doar cu sufletul, nu și cu trupul, și pentru că sufletul nu se poate manifesta fără o formă de lut, eram ca și inexistentă. În schimb, mă interesa nespus de mult să știu cum era el. Mă interesa mai mult starea lui decât a mea. Azi eram mai sinceră ca niciodată. Azi eram cu adevărat eu.

— Am tot ce îmi doresc. N-aș vrea să cer prea mult. Nu vreau să fiu lacom...

M-am întors spre el. L-am privit lung în ochi,

încercând să găsesc o presupusă neliniște în interiorul lor. I-am mângâiat obrazul cu o duioșie necunoscută în gesturile mele, încercând să mă descopăr în descrierea pe care el și-a făcut-o. Într-adevăr, și eu eram mulțumită cu ceea ce aveam și îmi era suficient momentul acela în care eram în compania lui Dragoș.

Îmi urmărea mișcările și îi citeam curiozitatea pe figura ce devenea tot mai apăsătoare la fiecare gest pe care îl executam. Știam că era vorba de energia și dorința mea puternică de a dansa. Radiam de fericire. Chiar și eu observam asta în ochii sclipitori ai imaginii mele din oglindă. Chiar dacă era înnorat și ploaia era pregătită să ude pământul, eu vedeam numai soare, numai lumină învâluindu-mă din cap în picioare, iar ciripitul îngrijorat al păsărilor ascunse prin colțuri retrase mi se părea mai degrabă anunțarea vioaie a venirii primăverii. Eram întoarsă pe dos. În locurile triste vedeam doar flori și auzeam numai râsete, în locurile acoperite de posomorârea cernută de toamna târzie nu vedeam decât veselie, și în seriozitatea colegilor și profesorilor mei nu mai vedeam decât o joacă zburdalnică de copii. Totul era verde în jurul meu și ningeau cu petale rozalii de flori parfumate deci, nu existau motive nici de îngrijorare și nici de seriozitate. Cu toate acestea, nu înțelegeam de ce ochii lui Iustin nu se arătau bucuroși. Fruntea îi era încruntată, dar, chiar și așa, nu ezita să îmi aprobe mișcările și să îmi arate că, deși chef de a dansa era mare, treaba o făceam excelent.

A cerut pauză, oprind muzica. S-a apropiat de mine, în timp ce restul colegilor se încinseră la povești departe de noi și m-a prins ușor de braț, întorcându-mă cu privirea spre oglindă. De acolo, îi urmăream ochii apăsați asupra umărului meu și, cu o voce gravă, mi-a șoptit:

— Fericirea aceasta ivită din nimic te îndepărtează de mine, Karina!

Am făcut ochi mari, nemulțumită de ceea ce spunea. Cărei persoane nu îi plăcea să își vadă aproapele fericit? Din câte se vedea, lui.

— Pe zi ce trece ești tot mai distantă, mă abandonezi

de parcă nu ai mai avea nevoie de mine. Ai renunțat la multe ore de balet și asta, în loc să te pună pe gânduri pentru că e pentru binele tău, te înveselește. Te surprind zâmbind, visând cu ochii deschiși departe de prezent, trăind într-un extaz nepătruns și neaflat de nimeni. Mi-a întins brațul și i-a străbătut lungimea cu palma bine deschisă. Atunci mi-am dat seama că era doar o acoperire ca să nu atragă atenția colegilor asupra discuției noastre. Nu te mai superi ca altă dată și nu îți mai pierzi răbdarea așa de ușor cum se întâmpla la început. De ceva timp încoace ești o Karina nouă și asta mă neliniștește.

Mă aflu în încurcătură. Nici prin cap nu mi-a trecut că sentimentele mele și senzațiile oferite de prietenia lui Dragoș mă schimbaseră atât de mult. Nu am crezut că vor ajunge să îmi atragă atenția pentru un zâmbet în plus pe buzele mele. Mă trezeam în fiecare dimineață cu Dragoș bântuindu-mi până și cel mai ascuns colțișor al minții. Încercam să îl țin aproape de mine, dar, în același timp, încercam să îl îndepărtiez, de teamă să nu mă dau de gol în fața nimănui. Din câte se vedea, nu prea reușeam, deoarece gândul îmi zbura mereu la sărutările dăruite de el. Iustin îmi atrăgea atenția prin oglindă, cu o îngruntare amenințătoare, și astfel ajungeam să simt o vinovăție gravă, agățată de interiorul meu, ce îmi îmbujora obraji.

O bătaie în ușă ne-a întrerupt. Intrase în sală o doamnă mai în vârstă, pe care o știam de la secretariat, și a înmănat un plic lui Iustin, după care s-a retras, lăsându-l singur. Colegele îmi vorbeau, dar, văzându-l pe instructor atât de atent la ceea ce primise, curiozitatea mea creștea văzând cu ochii, așa că nu le ascultam. După ce a citit mesajul din interior, l-a pus înapoi, în plic, apoi a dat comanda să reluăm antrenamentele.

La sfârșit, când eram pe punctul de a ieși din sală împreună cu ceilalți, Iustin m-a oprit. M-am întors spre el și mi-a făcut semn să mă apropiu. Cum am făcut-o, mi-a vorbit:

— Peste două zile va avea loc expoziția lui Dragoș Ahtum și sunt invitat. Te-aș ruga să mă însoțești... dacă ai

plăcerea...

Am stat pe gânduri. Era o alternativă bună ca să îl văd pe Dragoș, chiar și de la distanță. Însoțindu-l pe Iustin, aveam ocazia să fiu aproape de iubitul meu, însă gândindu-mă de asemenea la corpul meu expus pe pereți, l-am întrebat:

— De ce nu îi ceri Anastasiei să te însoțească? E mult mai potrivită decât mine.

Zâmbind, a insistat:

— Ai fost vreodată la o expoziție de-a lui Dragoș Ahtum? Pentru că am scuturat repede din cap, s-a grăbit să îmi explice: Măcar știi la cine mă refer?

Era bine oare să mint că nu? într-un fel, nu îmi strica puțină indiferență, batjocorindu-mi ființa cu faptul că nu mă interesează acea persoană. Dar sufletul, acel amărât din interiorul meu nu îmi dădea voie să mint. Mă implora să nu îi trădez încrederea și să nu îndrăznesc să mă prefac că nu îl cunosc. Încercând să par naivă, am răspuns cu o întrebare:

— Fotografia la care am dansat acasă?

— Exact! izbucni profesorul, cu o emoție ușoară în ochi. E un artist desăvârșit, nu o să-ți pară rău...

— Nu știi ce să spun...

— Acceptă. Va fi frumos!

Doamne! Dar de ce eram atât de idioată? Pentru ce lungeam acea discuție, știind că exista posibilitatea ca Iustin să se răzgândească? Dacă voi pierde acea ocazie? Dacă voi rata șansa să fiu aproape de el, să îl văd, să îi simt parfumul?

— Bine! Te voi însoți.

S-a bucurat nespus de mult pentru că nu l-am refuzat. Și bucuria lui era liberă să se exprime, să fie împărtășită și gustată de alții. Numai bucuria mea era obligată la tăcere, întemnițată în întunericul pieptului meu, încercând să evadeze sub formă de suspin. Chiar și atunci, acel suspin era atât de bine instruit, încât existența lui Dragoș nu era în atenția nimănui.

Trist. A fost trist să simt o așa imensă fericire, dar să

nu o pot dezvălui nimănui. A fost dureros să plâng de mulțumire, un plâns sufocat de lacrimi sărate a căror urmă numai eu o descopăr zilnic pe obraji, chiar și acum, după atâta timp de la plecarea lui. Râvnesc după zilele și nopțile în care plângeam de dragul lui, și chiar dacă era trist, așa cum credeam eu, totuși, era plăcut. Acum ce mi-a rămas? O vagă idee despre figura lui și faptul că îi știu precis culoarea ochilor. Din mulțimea de posibilități avute să obțin măcar o poză de-a lui... din nenumăratele dăți în care l-aș fi putut surprinde într-o fotografie... Din toate câte mi s-au oferit în timpul cât a fost lângă mine, nu am știut să profit de nimic. Acum ce mi-a rămas? Doar cerul înnorat peste care văd pictată imaginea iubitului meu ce, încetul cu încetul, dispare fără să îi pese de dorințele mele. Și sufăr, dar asta nu o știe nimeni sau poate că acest nimeni nu vrea să îmi arate ce știe. Să fie oare pentru binele meu? Sau să fie drept pedeapsă pentru faptele săvârșite? Tare mult aș vrea să înțeleg, numai că nu mai există înțelepciune în mine. Sunt un nimeni rătăcind prin lume, plângând doruri fără speranță și cerând imposibilul, fără să accept că acesta nu este decât un nimic. De asemenea îmi este frică de imaginea lui ce se risipește în uitare, mai ales că eu nu vreau să se întâmple așa. Nu vreau să îl uit pe Dragoș Ahtum, ci să îl păstrez pe veci în amintirea mea, să rămână cu mine și să îmi aline dorul de câte ori râvnesc după prezența lui, după imaginea serioasă, îngândurată și melancolică a iubitului meu. Dar pe cine interesează ceea ce vreau sau nu vreau? Pe nimeni, căci dorințele mele se ridică peste înălțimea tuturor posibilităților, nimeni nu are puterea să facă ceva bun pentru mine, pentru că nimeni nu îl poate aduce înapoi. Îmi tremură mâinile de neputință și știu că vor îmbătrâni, că delicatețea lor va seca, și ele se vor ofili calm, încet, fără grabă și vor ajunge să moară fără să obțină ce îmi doresc. Și acolo jos, coborâte în mormânt, sub pământul rece, umed și străin, vor rămâne înlănțuite, pierdute, până ce nu vor mai fi decât o adunătură de oase albe de marmură fără folos, deznădăjduite, care nu mai pot lupta, nu mai pot ajunge să atingă îngerul căruia altă dată

i-au mângâiat obraji, i-au descoperit trupul, i-au cunoscut căldura, visurile și dorințele.

Înainte cu o zi de expoziție, după terminarea antrenamentelor, gândindu-mă la Dragoș, l-am întrebat pe Iustin:

— Tu crezi că o persoană este capabilă să schimbe o altă persoană? Crezi că un prieten foarte bun ar putea să te transforme într-o pasăre liberă cu aripi imense ce zboară... și zboară... și zboară... până la cer?

Adevărul este că nici nu știu de ce i-am pus asemenea întrebare. Aceste senzații le aveam cu adevărat când eram aproape de Dragoș, și fericirea provenită din dărnicia lui ascunsă era singurul lucru pe care doream să îl simt de-a lungul întregii mele vieți.

— Presupun...

I-am sărutat obrazul și am fugit, lăsându-l singur. Ce putea să știe el, când nici măcar nu visa ce se întâmplă între mine și acel bărbat? Mă vedeam atât de schimbată! Tot mai frumoasă din toate punctele de vedere.

M-am apropiat de fereastră și m-am uitat în depărtare. Ploaia cădea cu viteză, inundând asfaltul în întunericul orelor de noapte și cu nostalgia cuprinzându-mi interiorul, m-am imaginat plimbându-mă prin ploaie cu umbrela în mână. Sub umbrelă însoțindu-mă el. Ce mult îmi doream să mă văd la brațul lui Dragoș, povestind. Vor veni oare astfel de zile? Dacă le voi cere, vor veni?

A doua zi de dimineață, înainte ca antrenamentele să înceapă, eram numai eu și cu Iustin în sală. Încercam să îmi leg poantele, concentrată la muzica pe care instructorul o pornise deja. M-am trezit cu el ghemuit în fața mea și mi-a vorbit în grabă:

— Karina, eu... Mi-a luat mâinile într-ale lui și mi-a sărutat degetele, fără să mă scape din priviri. Vreau să știi că țin mult la tine și vreau să te am în grija mea ca nimic rău să nu ți se întâmple...

— Îți mulțumesc mult, profesore!

Gândindu-mă la părinții mei atât de departe de mine, la surioara pe care înainte o strângeam la pieptul meu în

fiecare seară, la locurile în care am crescut, la calul pe care obișnuiam să călăresc, la Dragoș și la orele insuportabile petrecute departe de el, am continuat:

— Am nevoie cu adevărat de sprijin și, mai ales, dacă este venit din partea cuiva ca dumneata, nu am de ce să mă plâng...

Așteptă să îmi retrag zâmbetul de pe buze și, într-un târziu, vorbi:

— Ce crezi despre mine, Bobocel? Ai putea fi sinceră? Ai putea să spui ce simți pentru mine?

După cum se uita în ochii mei, sunt sigură că descoperise în ei duioșia pe care doream să i-o demonstrez. I-am mângâiat obrazul și i-am șoptit veselă din cauza acelor întrebări. Parcă aveam în față un copil curios, nu un adult în toată puterea cuvântului.

— De ce toate aceste întrebări?

— Cândva vei ajunge și tu să te întrebi același lucru și atunci, dacă nu ți se va răspunde, vei rămâne dezamăgită...

M-am bâlbâit, simțind cum un singur cuvânt împinge restul frazelor sub limba mea și nu îmi permite să vorbesc, dansându-mi pe buze. Ce noroc că restul colegilor au intrat în sală tocmai atunci și m-au salvat. L-am observat pe Iustin ridicându-se și apropiindu-se de grup, în timp ce eu am oftat. Mă gândeam la Dragoș. Încontinuu îmi puneam acea întrebare, dornică să aflu ce simte pentru mine și niciodată nu aflam vreun răspuns, dar adevărul era că, cel puțin deocamdată, nu voiam să aflu. Totul era bine atâta timp cât era cu mine și încercam să nu țin cont de lucrurile mărunte care aproape că nu se vedeau. Mă mulțumeam cu îmbrățișările lui calde, cu sărutările atât de pline de pasiune și cu poveștile în care ne pierdeam ore în șir, uitând de tot ce ne înconjoară. Ce să conteze mai mult decât atât? Mai mult decât fericirea mea, mulțumirea de care aveam parte și decât nostalgia dulce atunci când nu ne puteam vedea?

Capitolul 9

Niciodată nu m-am gândit că atunci când voi privi în

urma mea, voi ajunge să regret și să doresc, în același timp, tot ce a făcut parte din viața mea. Nu sunt decât un om cu o vârstă poate prea fragedă ca să car pe umeri atât binecuvântarea, cât și blestemul unei vieți pe care, pur și simplu, nu mi-am dorit-o. Iar dacă regret ceva din trecut, este perioada în care Dragoș Ahtum a făcut parte din viața mea. De ce regret? De ce oare? De ce, dacă nu din cauza lui? De ce a plecat, lăsându-mă singură? De ce a lăsat greutatea imaginii lui să fie suportată pe brațele mele de copilă? De ce nu a luat cu el dragostea pe care încă i-o port ca în prima zi?

Și apoi, aș muri de tristețe dacă această iubire față de el s-ar schimba, dacă nu ar mai fi simțită la fel de profund și dacă aș ignora-o. Mă agăț de amintirea lui ca de o coardă care mă menține în viață, dar care, nemiloasă, se încolăcește în jurul meu și mă strânge atât de tare, că mă lasă fără aer. Ființa lui se răzvrătește în mine, cerându-mi să îl strig zilnic pe nume, să îl chem, să îl păstrez în gândurile mele. Pentru el o fac. Cum n-aș face-o când i-am dăruit tot ce aveam mai bun în mine? Oare el știe asta? Oare simte ceea ce simt eu și, acolo unde este, se gândește la mine? Își dă seama cât înseamnă pentru mine?

Știu că închizând ochii acum și lăsând ca lacrimile să îmi aline durerea, e ca și cum aș cere să îl mai văd o dată îmbrăcat în smoching, așteptând calm și încrezător tocmai în pragul ușii. Așa l-am descoperit pe douăzeci și unu noiembrie la Casa de Cultură din Constanța, înconjurat de o colecție vastă de fotografii, picturi și desene. Cerul era limpede, nici urmă de ploaie. Stelele străluceau ca o pulbere prea fină și prea delicată, luna cu a sa înfățișare diafană picta întinderea de cerneală cu formă sferică, strecurându-se din când în când printre crengile copacilor părăsite de frunze. Din interiorul clădirii izbucnea lumina pe ferestrele mari și dreptunghiulare, agitația se cunoștea încă de afară. Era plin de lume în fața clădirii care, în această seară, îl găzduia pe Dragoș atât de frumos.

Coborâsem din mașină la îndemnul lui Iustin care, îmbrăcat la patru ace, își aranjă gulerul cămeșii în oglinda

retrovizoare, apoi ieși trântind portiera și pornind în urma mea. Mi-am îndreptat umerii scuturați ușor de vântul rece al sfârșitului de toamnă care cânta deja cu triluri prelungi simfoniile din ce în ce mai ascuțite ale pustiei. Profesorul a întins brațul ca să îl apuc și să mergem împreună înainte. Eu însă mă prefăceam neatentă, profitam de poșeta pe care o strângeam cu ambele mâini, ținându-l astfel departe de mine. Azi, după cum i-am promis, l-am însoțit la expoziția lui Dragoș. Am presupus că era vorba despre o întâlnire sofisticată, așa că am îmbrăcat o rochie lungă, neagră, foarte simplă. Părul îl pieptănasem pe spate, iar culoarea lui aurie era cel mai potrivit accesoriu pentru asortarea vestimentației mele.

Când am ridicat ochii și mi-am văzut amantul privindu-mă lung, mi-a înghețat inima. Era atât de frumos, de elegant, încât îmi venea să îi sar în brațe și să îi mărturisesc prin sărutări fierbinți cât de mult îl admir. Dar ea era acolo, pregătită să își apere ce îi aparținea, astfel că eram ca un nimic în fața lor. Muream de invidie când o vedeam atât de frumoasă și elegantă, reușind să zâmbească tot timpul, în timp ce eu o făceam din obligație.

— Bine ați venit, ne-a întâmpinat Dragoș care a strâns mâna profesorului meu, iar mie mi-a sărutat-o cu indiferență, de parcă nu aveam nimic în comun.

— Bine te-am găsit, dragă prietene! Te-ai pregătit suficient pentru evenimentul acesta? întrebă Iustin, bătându-l energic pe umăr.

— Doar mă cunoști! Sunt Dragoș Ahtum, fost voievod din epoca medievală, în prezent voievod peste operele mele, râseră amândoi cu poftă, în timp ce Carmen dădea din cap, încântată de glumele copilărești ale soțului ei. Numai eu păream ruptă din lună, bezmetică între lume străină, încruntată de parcă mergeam la moarte, incomodată de prezența atâtor oameni în jurul meu și a lui, oameni care nu ne permiteau să ne atingem, să ne vorbim sau măcar să ne privim lung, apăsător, penetrant, până ce florii ne taie adâncurile și ne aruncă în îmbrățișări pătimașe.

— Poftiți! Faceți-vă comozi printre lucrările mele, vă rog!

Și asta a fost tot.

Am intrat în clădirea pe pereții căreia, creațiile lui Dragoș domneau ca adevărate protagoniste. Atmosfera era caldă, primitoare, în surdină se auzea muzică de pian, armonioasă, luminile aprinse peste tot, împrăștiind raze străvezii ce alunecau prin încăperi vioaie, încântătoare. Mulțimea fremăta ca vântul printre copaci, doar că, din când în când, râsete stridente dădeau de gol fenomenul ascuns și îl expunea cu adevărata lui înfățișare: stări omenești vesele, mulțumite, pline de viață.

Numai eu eram serioasă. Gândul îmi stătea la indiferența lui. Deși știam că aceasta e cu un motiv, tot mă făcea să sufăr. Încleștam maxilarele și încordam toți mușchii, încurajându-mă prin tremurat să nu vărs nici măcar o lacrimă, pentru că nu se cuvine. Mă împotriveam cât îmi stătea în puteri, și totuși simțeam că situația îmi scapă de sub control, că nu o pot stăpâni, că furia și dezamăgirea voiau cu orice preț să se manifeste. Priveam în jur în căutarea ajutorului, dar cine să mă ajute când eu însămi eram neputincioasă? Gândurile țipau chiar și înăbușite în adâncul meu cum că Dragoș e un străin, parcă nu ar fi el, dezvăluind o parte necunoscută a iubitului meu, iar asta era strigător la cer, de neînțeles.

Iustin mi-a cerut voie să îmi ia haina și s-a depărtat apoi, lăsându-mă singură. Repede, am căutat cu privirea și am dat peste acel Dragoș profesionist care saluta formal și întâmpina invitații la fel cum procedase și cu noi. Voiam să îi atrag în vreun fel atenția, măcar să ghicesc în colțul buzelor lui acel zâmbet care să îmi potolească stările. Nu reușeam.

Când Iustin s-a apropiat de mine, eu priveam pierdută în gânduri un tablou mare unde, un umăr de femeie, făcea concurență cu un fluture mov ce zbura la câțiva milimetri distanță. Știam că este umărul meu, dar răpit într-un cadru fix, părea o adevărată bijuterie, o perla proaspăt obținută dintr-o scoică, și puteam să jur că făcuse

ceva imaginilor ca să pară pe cât de reale, pe atât de fictive. Dar nu. Doar mărimea imaginii era modificată, nimic mai mult. Acum puteam să îmi dovedesc singură feminitatea pe care mereu o consideram inexistentă în ființa mea. Umărul acela, într-adevăr, arăta feminin, încânta vederea, ba chiar stârnea pasiuni. Șușotelile din jurul meu dovedeau asta, Dragoș avusese dreptate, stârnisem polemica între invitați.

— E talentat fotograful nostru, nu-i așa? Încercă Iustin să umple liniștea dintre noi.

— Da, i-am răspuns, mult mai convinsă decât el. Îi simțeam privirea apăsătoare asupra mea și asta mă făcea să tremur. Când devenea atât de insistent studiindu-mă, mă îngrozea. Din prostie, din inocență, sau din instinct, mi-am trecut degetele rigide peste umăr, zgâriindu-l cu unghiile în așa măsură că eram gata a geme de durere. Și nu făcusem altceva decât să atrag și mai tare atenția instructorului asupra mea. Ca să evit asta, m-am decis să trec la alt tablou, apoi la altul și la altul. Iustin admira creațiile în tăcere, ducând din când în când degetele la bărbie, jucându-se cu ea ca o persoană afundată în gândire. Eu nu aveam motive să stau atât de mult cu ochii la un tablou, căci participasem la crearea lui, îmi erau familiare. Mi se părea mai interesant să îmi caut iubitul prin sală, să îl descopăr, să îl surprind aruncându-mi măcar o privire scurtă. Iustin mi-a descoperit repede indiferența față de lucrările de pe pereți și, într-un final, se uită în direcția în care mă uitam și eu. Amândoi l-am văzut pe Dragoș în compania soției, discutând cu niște domni din înalta societate. Cum mi-am dat seama de concentrarea instructorului asupra mea, am plecat capul, întrebându-l:

— Vrei să alegem cea mai frumoasă lucrare? Sunt curioasă care îți place ție și dacă ne potrivim la gusturi.

Și-a introdus mâinile în buzunare și, oftând, a zis pe un ton ironic:

— Mie îmi plac toate.

— Nu se poate să nu existe unul mai special!

— Ba da, se poate. Toate prezintă corpul aceleași

femei.

— Și? am întrebat curioasă.

— Și îmi dă impresia că eu cunosc corpul acestei femei.

Brusc, am înghițit în gol. Simțeam cum obrazii mi se incendiază, deși mă opuneam. Mi-am dres glasul, încercând să par indiferentă, dar cum eram atât de lipsită de experiență, nu eram în stare să mă prefac. Am încercat să îl ignor, frământându-mi degetele departe de privirea lui. Cel puțin asta am crezut eu, căci Iustin nu pierdea niciun detaliu. Parcă unde nu doream să se uite, acolo se uita.

— Nici măcar nu e vorba de o femeie. E vorba de o fată, de o copilă...

Am pufnit în râs, plecând. Am căutat să mă refugiez în imaginea soldurilor unei Karina Baldin neștiută de nimeni.

A venit după mine și și-a plimbat două degete pe brațul meu, apoi pe umăr și în final, a coborât spre sold. Am vrut să mă feresc, dar mi-a blocat orice mișcare.

— Nu ți se pare că seamănă cu tine?

— Deloc! îmi tremura vocea și mă rugam cu disperare să intervină cineva, să ne întrerupă. Iustin nu era o persoană rea, și colegii mei, chiar și cei din celelalte clase, îl adorau. Uneori devenea autoritar și impulsiv și aștepta ca noi să ne supunem ordinelor lui. Asta făcea cu mine acum. Mă obliga subtil să recunosc ceva văzut clar, dar încețoșat de negarea mea.

— De atâtea ori am pus mâna pe tine, Karina! De atâtea ori m-am uitat la tine, încât te știu pe de rost.

De data aceasta am întors capul spre Dragoș. Nu părea deloc preocupat și, în cea mai mare parte a timpului, era cu zâmbetul pe buze. Habar nu avea cât sufeream în acele momente, fără să am parte de vreun sprijin. îl căutam pe el să mă salveze, să mă scoată din încurcătură, dar el era departe, prea departe ca să îmi audă disperarea. Iustin s-a uitat și el în direcția indicată de atenția mea. A șoptit apăsător, foarte deranjat de ceea ce tocmai

descoperise:

— Sunt curios să știu cum a reușit el să se apropie atât de mult de tine...

— Cred că exagerezi! Nu sunt singura fată din lume care are corpul așa...

— La fel cred și eu, și cu asta a terminat discuția. A pornit cu pași rapizi spre locul care s-a transformat dintr-odată în groază. Strângeam pumnii, simțind cum unghiile îmi străbat pielea și mă rănesc. Niciodată nu am simțit atâta neputință și furie în mine. Devenisem atât de tulburată, încât nu eram în stare să gândesc. Mă pierdusem în infinitul unui tunel din care eram mai mult ca sigură că nu voi găsi o cale de ieșire tot restul vieții mele. Eram singură în asta, neajutorată și neprotejată. Îmi mușcam buzele din cauza neliniștii și încercam să găsesc o cale ca să îl avertizez pe Dragoș că intenția lui de a mă ține în secret, a eșuat. Îmi venea să îi strig tocmai de la acea distanță de câțiva metri, că profesorul meu e pe punctul de a-l interoga, dar rămăsesem fără glas. În plus, la ce bun să strig dacă mă auzea toată lumea? Aș fi vărsat lacrimi amare, însă eram lipsită de curaj. Nu îndrăzneam nici măcar să clipesc.

Am urmărit atentă cum Iustin se apropia de soții Ahtum. O retrase pe Carmen, discutând cu ea. Ceva important trebuia să îi spună, pentru că gesticula grav, în timp ce femeia devenea tot mai încruntată. Îi dispăruse complet zâmbetul de pe buze, se arăta serioasă, ca și cum nu ar înțelege ce i se spune sau... ca și cum ar îngrozio ceea ce i se spune.

Aș fi intervenit ca să opresc intenția profesorului, însă îmi era teamă. Frica aceasta otrăvitoare mă ținea pe loc de parcă îmi răsplătea faptele pe măsură. Dragoș m-a privit și, după expresia feței, a descoperit groaza revoltată în interiorul meu. Parcă dorea să mă avertizeze de faptul că sunt palidă, că ochii îmi sunt înghețați și umerii rigizi. Nu a apucat, pentru că un domn s-a apropiat de el cu un catalog în mână și a deschis o discuție.

M-am întors din nou spre Iustin, concentrat la

discuția cu soția lui Dragoș. După câte se vedea, nu vorbea despre mine. Nu s-a dus la ea cu gândul să îmi dezvăluie fapta. Lărgiră zâmbetele pe figurile deodată luminate, iar Carmen aprobă, parcă înțelegând în sfârșit ceea ce Iustin încerca să-i explice.

Am încercat să mă relaxez, îndreptându-mi atenția asupra unui tablou, străbătându-l lent, de sus în jos. Am răsuflat ușurată. Despre ce faptă vorbeam? Cu ce greșisem oare, pozând pentru un artist? Carmen nu părea interesată de corpul din tablouri, deci, nu o deranja faptul că soțul ei se folosește de modele. Eram obsedată. Lumea din jur mi se părea suspicioasă, nu aveam încredere, dar începeam să îmi dau seama că totul se petrece doar în mintea mea, că eu sunt cea care înrăutățește situația și dă de bănuț. Trebuia să mă liniștesc. Să îmi schimb atitudinea și să mă bucur deplin de imaginile în care, recunoșteam, arătam ca o adevărată zeiță.

M-am trezit din gânduri abia când râsul lui plin de viață a străbătut încăperea, ajungând până la mine. M-a scuturat cu o energie dulce care m-a ajutat să renunț la încordare. L-am urmărit strângând mâna domnului și apoi, ochii noștri s-au întâlnit într-o privire lungă, plină de dorință. A dat să vină spre mine, citindu-i pe figură dorința de a mă saluta, de a-mi vorbi și de ce nu, de a mă îmbrățișa. Doamne! Ce dură era acea situație! Ce crudă și nemiloasă, punându-ne la încercare în acel hal. Nu eram în stare să rezist. Nu aveam puterea să mă închin în fața ei, acceptând ideea că Dragoș este lângă mine, dar nu îl pot atinge.

A mai înaintat un pas și, pe când credeam că, în sfârșit, vom schimba două vorbe, Iustin s-a apropiat cu o viteză ieșită din comun. S-a făcut că nu îl interesează prezența lui Dragoș, ridicând brațele spre mine și izbucnind atât de plin de viață, încât chiar nu îl recunoșteam:

— Draga mea Karina! E timpul să ne retragem! Măine te așteaptă o zi foarte încărcată. Fiind balerină, ai destul de multe de făcut și n-aș vrea să fiu eu motivul

pentru care îți pierzi timpul. Plecăm!

M-a deranjat mult faptul că a decis în locul meu, dar de teama de a nu redeschide subiectul despre expoziție, am preferat să îi fac pe plac. Am aprobat în grabă, întipărint în minte chipul dezamăgit al iubitului meu. Nu a îndrăznit să mai vină la mine, ci a rămas privindu-ne serios și indiferent. Își cerceta telefonul, mai arunca priviri invitaților, până când a fost îmbulzit de persoane care l-au făcut să mă piardă din gânduri imediat. Asta era ceea ce nu îmi plăcea. Depărtarea mea din gândurile lui crea în mine o teamă insuportabilă pentru faptul că, poate astfel, sentimentele lui se vor răci și mă va uita. Gânduri nebune ce îmi înlănțuiau adâncurile, transformându-le în mlaștini adânci și întunecoase. Îmi era frică de singurătate. Îmi era frică fără el. Îmi era frică atunci, când era cu mine, dar acum? Acum când m-a lăsat singură cu adevărat în mlaștina pe care mereu am încercat să o mențin limpede?

În aceste momente nu vreau decât să îmi aduc aminte de clipa când ne-am pregătit de plecare. Iustin mă ținea de braț, ca nu cumva să îl refuz, și ne îndreptam spre ieșire, în tăcere. Brusc, Carmen ne-a oprit, zicând:

— Sper că nu plecați acum când servim șampanie...

Iustin s-a bâlbâit, dar nu a refuzat. Știa cum funcționează lucrurile în înalta societate și nicidecum nu dorea să facă impresie proastă și să își distrugă imaginea impecabilă de balerin și instructor de balet clasic.

Am luat amândoi câte o cupă și am ciocnit în compania soției lui Dragoș. După imagine, era o femeie foarte serioasă și bine pusă la punct, dar vorbind, râzând, explicând, era o persoană agreabilă. Din nou, gelozia m-a cucerit. Oricât de bine arătam, tot ea era mai presus și, în sfârșit, descoperisem și secretul, tocmai în momentul când am sorbit din pahar. Era vorba de maturitate. Imaginea ei matură o îmbrăca în feminitate, exact ca mătasea căzută peste o regină. Pe când eu... eu... Eu nu eram decât o copilă naivă, obsedată de anumite aspecte deformate în oglinzile din fața ochilor mei. Asta era problema. Ea era mai frumoasă și fermeca, pentru că era matură. Eu eram

drăguță și dulce, pentru că eram o fetiță îndrăgostită și pierdută într-o lume de vis.

Am oftat. Nu mă interesa discuția lor despre creațiile lui Dragoș, pe care ea îl numea soțul ei cu mândrie, strigând în gura mare acest fapt, liberă ca fluturii din nenumăratele tablouri de pe pereți. Pe când eu îmi strigam amantul într-o șoaptă adâncă, fără să am dreptul să deschid gura, mișcând doar vârful fragil al limbii, dincolo de buze.

Nu îmi plăcea că soția lui Dragoș stă lângă mine, obligată să îi inspir parfumul, dar cel puțin l-a convins pe Iustin să mai rămână. Din când în când, mai roteam capul căutându-l pe Dragoș, cu o discreție tipică Karinei Baldin. Mulțumeam lui Dumnezeu că doamna de lângă mine știa destule despre pictură, desen și fotografie și discuta aprins cu instructorul meu, ținându-l departe de intenția de a mă cerceta.

Am tresărit brusc când am simțit parfumul lui Dragoș alunecând rapid prin aer și alimentându-mi sufletul. Stătea în spatele meu, încercând să se includă în discuție, aprobându-și soția în tot ceea ce zicea. Eu stăteam în mijloc, Carmen în dreapta, și Iustin în stânga. Dragoș strecurase capul între noi două și, din când în când, își umezea buzele cu șampania din paharul pe care îl ducea elegant la gură.

Inima îmi bătea energic, gata să îmi sară din piept. Palmele îmi erau umezite din cauza emoțiilor și mă controlam cu greu, simțind cum răsuflarea lui îmi gâdilea umărul. Parcă briza mării zburda în jurul meu, atât de dulce mi se părea. Era atât de aproape de mine, încât a îndrăznit să îmi atingă degetele strecurate între corpurile noastre. Era atât de aproape de mine, încât îl simțeam. Simțeam degetele lui atingând degetele mele. Căldura aceea aluneca pe sub pielea-mi trezită la viață prin cutremurări bruște, dar foarte plăcute. Am rămas fără suflare. M-am mișcat agitată, mutându-mi poziția de pe un picior pe altul. Atingerea lui, textura fină, aromată și caldă a pielii lui, simpla lui prezență îmi cernea milioane de

senzații în corp, coborând desfătător spre abdomen. Erau senzațiile pe care le simțisem în ziua când am făcut dragoste în fața unui șemineu. Senzații adulte, serioase, pline de viață, pătimase, însă atât de dorite, încât le lăsam să se manifeste libere în corpul meu. Nimic nu îmi mai trecea prin minte în afară de faptul că zburdalnica căldură transmisă de atingerea lui mă depărta de realitate, aducându-mi în fața ochilor un Dragoș care mă sorbea din priviri, jucându-se cu sânii mei, așteptând de la mine aceeași dăruire plină de plăcere. Era ca atunci când vezi o floare între alte mii de flori. Dar ție ți se pare că aceea este cea mai frumoasă, că parfumul ei te atrage cel mai tare. O admiri legănându-se alene în adierea vântului, agățată într-o tulpină firavă, în care sălășluiește însăși viața, și culorile ei te duc cu gândul departe, te îmbată de melancolie, ba chiar te aduce într-o stare de beatitudine prea moale ca să fie respinsă, așa că tinzi să păstrezi toate simțurile pentru tine, tinzi să devii egoist, să ceri mai mult decât ți se cuvine. Și te apropii... în ochii tăi scânteiază malefic dorința de a vedea floarea în propriile tale mâini, așa că o rupi. Acel moment când o smulgi din rădăcină, acel moment în care simți că lumea îți aparține, că o susții în propriile palme, că e a ta și numai a ta... acel moment în care o apropii de tine, închizi ochii, îi inspiri parfumul și ți se pare că nu ai mai întâlnit nimic asemănător în viața ta, nimic atât de frumos, de plăcut, care să îți ofere atâta liniște sufletească.

Nu i-am rezistat atunci. Căldura șemineului și duritatea podelei făcuseră în așa fel, încât să cad pradă brațelor lui și să mă dăruiesc cu trup și suflet. Nu îmi era rușine de ceea ce simțeam. Nimeni nu știa ce îmi trecea prin cap, nimeni nu reușea să cucerească adâncurile mele peste care îl făcusem stăpân pe veci tocmai pe el, pe iubitul meu Dragoș.

— Frumoase lucrări, Dragoș, îl laudă Iustin, prea serios ca să fie sincer. Dragoș îl privi lung și îngândurat, la fel de serios.

— Acesta este soțul meu, izbucni Carmen mândră.

Deși e cam sărac în vorbe și fapte, în artă întrece orice măsură. îl ador!

— Mă bucur că sunteți încântați de lucrările mele și tare mult mi-ar plăcea să le pot prețui măcar atât cât o faceți voi.

Eu? Eu nu gândeam ca el, pentru că trupul meu, cu toată splendoarea lui, îi era dăruit artistului, îi aparținea. Fără el nu mă prețuiam, mă consideram mai degrabă un nimic. El făcea totul, ochii lui slăveau frumusețea mea, gândurile lui laudau existența mea, vorbele lui mă mențineau vie, eternă.

Stăteam și îmi priveam degetele în semiobscuritatea camerei, agitată de lumina neoanelor. Această lumină pală și rece tremura din cauza stropilor de ploaie ce îmi cântau la fereastră, fără grija că ar putea deranja. Grăbiți, voiau să treacă repede și simplu prin lume, să nu afle ei ce este necazul, să aibă o existență scurtă, însă plăcută, în noapte, descopeream niște degete formate doar din fumul transparent al imaginației și tânjeam atât de mult după atingerea lor, încât vărsăm lacrimi. Cu cealaltă mână mi-am astupat gura, înăbușind plânsul. Colegele mele dormeau duse și nu voiam să le trezesc. O piatră s-a repezit spre inima mea și a lovit-o zdravăn. Insista, încă lovind, și tot insista, cu nepăsare. Încercam să-mi întreb inima cât mai poate răbda, dar atitudinea ei silențioasă îmi dovedea că, pentru el, nu renunța nici în ruptul capului. Nici aerul nu mi se părea suficient și refuzam să cred că nu mă satisface. îl căutam, inspirând adânc, până când mi-am dat seama că, de fapt, nu făceam altceva decât să oftez. Și suspinele îmi scuturau umerii, umilindu-i cu tresărituri ce îmi afectau chiar și patul. Vântul de afară era geamănul glasului meu, plângând amândoi la fel. Așteptam zadarnic să mă sune, să îmi trimită vreun mesaj, așa cum obișnuia. Totuși, am luat telefonul de sub pernă și am verificat. Gândurile mele cele mai ascunse credeau că încă ar mai fi ceva posibil, că încă nu s-a pierdut totul, că poate trăiam adâncită într-un somn lung și apăsător, din care nu reușeam să mă trezesc.

Niciun mesaj. Dragoș nu mi-a mai scris, chiar dacă îl imploram zilnic să o facă. Nu știam dacă mă asculta, dacă refuza sau dacă nu putea. Am oftat. Telefonul ajuns în ascunzătoarea lui, sub pernă, iar eu m-am pregătit să aștept o nouă zi, încurajată de speranță. Ce avea să fie mâine, încă nu știam...

M-am trezit încruntată a doua zi. Chiar dacă înainte cu o seară, l-am însoțit pe Iustin la Casa de cultură pentru expoziția lui Dragoș, nu am avut parte de liniște. Am trăit un moment prea intens, iar azi durerile de cap erau constante. M-am uitat spre fereastră. Era soare afară, vântul nu bătea și nici stropii de ploaie nu mai necăjeau ferestrele. Totuși, eram neliniștită.

Dragoș!

Am căutat telefonul sub pernă, cu mâini agitate. Nu l-am auzit toată noaptea, iar la această oră trebuia să am deja mesaj de la el. Nimic. Ce ciudat! Totuși, era dimineată devreme și ziua era lungă. Am urmărit telefonul din cinci în cinci minute, fără să îmi pese de neplăcerea instructorului care avertiza cu privirea de fiecare dată când mă vedea uitându-mă la rucsac. Orele au trecut cât se poate de greu. Dragoș nu mi-a scris. I-am trimis un mesaj, salutându-l. Nu mi-a răspuns. Când m-am cuibărit în pat, între perne, am încercat din nou. Am adormit greu, cu el în gând și cu așteptarea chinuindu-mi sufletul.

A doua zi s-a întâmplat la fel. Nu înțelegeam de ce lipsa aceasta de comunicare între noi. Încercam să mă armez cu răbdare, ca să aștept așa cum se cuvine salutările lui.

Trecuse o săptămână, timp în care nu am făcut altceva decât să dansez, să dorm și să aștept. Înainte de vacanță, am ținut și un spectacol, trei zile la rând, în Constanța. Am fost cu ochii în toate părțile, să îl descopăr între spectatori, dar nici urmă de el.

Îmi făceam bagajul în compania colegelor care abia așteptau să vină părinții după ele și să le ducă acasă. Erau vesele, cântau și își făceau planuri. Am privit-o pe Ariana. Își umpluse brațele de accesorii și își pusese niște cercei

enormi care îi atârnavu greu în urechi. Cochetă ca de obicei... Ema își sufla oja pe unghii, cu teama că nu va apuca să i se usuce înainte de plecare. Nu înceta din cântat și, între miile de cuvinte rostite, cel mai mult pronunța cuvântul mama. Era singură la părinți. Tatăl ei era primar într-o comună din apropiere, iar mama ei era doctoriță. De mică a fost dată la balet pentru a o ține ocupată și spune că și-a descoperit talentul datorită bunicii care a insistat să nu renunțe la antrenamente. Într-adevăr era talentată, dar întotdeauna exista un motiv pentru a renunța la balet și, mai tot timpul, era vorba de petrecerile de pe plajă.

Mi-am mușcat buzele. Eu de ce nu procedam ca ele? De ce mă adânceam în gânduri negre și chinuitoare? Cum să mă bucur că plec în vacanță, când iubitul meu rămânea aici, la sute de kilometri distanță?

Am închis fermoarul geamantanului și Ariana mi-a sărit în brațe. M-a strâns cu putere, până când brațele i-au tremurat, apoi s-a uitat lung la mine cu ochii aproape înlăcrimați. Nu știam dacă lacrimile sunt din cauza despărțirii sau din cauza emoțiilor că două săptămâni va fi liberă ca pasărea cerului. Nu am cutezat să o întreb, ca să nu îi stric fericirea, și am preferat să o ascult vorbind:

— Păstrăm legătura, prietenă! Ne vom reîntâlni peste puțin timp.

— Abia aștept, am răspuns foarte sincer. Cred că a fost prima dată când chiar așteptam plecarea de acasă, reîntoarcerea între străini, acolo unde Dragoș al meu mă făcea să mă simt iubită, fericită, deplin împlinită. Îmi părea prea rău să plec și să îl las pe el aici.

M-am uitat la Ema și aceasta, cu zâmbetul pe buze, m-a îmbrățișat și ea.

— Îți urez drum bun și vacanță plăcută! Sigur nu vrei să te însoțim la gară?

Am scuturat din cap.

— Nu este nevoie. Mario o să mă ajute.

Au ieșit din cameră, lăsând în urma lor o liniște chinuitoare. Nu îmi doream liniștea, pentru că o voce

disperată striga neîncetat: Dragoș... Dragoș... Dragoș...

M-am cutremurat. De ce oare nu răspundea?

„Sunt în drum spre Oradea și mi-aș dori să te văd. Două săptămâni voi fi la sute de kilometri și o să-ți duc dorul”.

Am așteptat cinci minute. Telefonul era prea tăcut și mă întrista. M-am ridicat de pe pat, apoi am împins geamantanul cu piciorul. Încă un mesaj și gata.

„Trenul meu va porni peste o oră. Poate ne vom întâlni pe peron”.

Mi-au dat lacrimile. Distanța aceea mă tulbura enorm. Mi-am frecat obraji cu palmele, încercând să îmi revin. Nu aveam puteri să o fac. Nu eram în stare să îmi potolesc lacrimile.

Dragoș nu îmi răspundea.

Am cercetat încăperea cu ochii încetoșați de lacrimi. Afară - agitație. Telefonul zăcea pe pat, lipsit de viață. Bagajul aștepta să fie dus de Mario, care urma să apară peste câteva momente, iar eu, eu...

Am tresărit când Mario și-a făcut apariția, plin de energie. Procedase exact ca la antrenamente. Intră în fugă, fiind gata să răstoarne ușa, și, foarte agitat, întrebă:

— Am întârziat?

Am întors capul spre el și, zâmbindu-i stins, fără chef, i-am răspuns:

— Doar puțin.

Nu mă deranja că a întârziat. Speranțele de a-mi vedea iubitul creșteau astfel. Am ieșit din cameră în urma colegului ce îmi căra bagajul, povestind de zor cu mine. Păcat că nu eram disponibilă și nu mă interesa discuția lui. El întotdeauna mă făcea să râd. De această dată, nimic nu mă scotea din starea deprimată.

Pe parcursul drumului, a fost mai atent la povești decât la condus. Nu se sătura să îmi spună că în aceste două săptămâni va dormi ca un trântor, va mânca dulciuri cu grămadă și va ieși cu prietenii. Eu nu eram în stare să dorm. Cum voi putea face așa ceva când nu aveam nicio veste de la el? apoi să mănânc... Era prea mult pentru

mine. Nu aveam poftă de mâncare. Îmi era dor de el, dar mesajele nu erau suficiente ca să îi demonstrez asta. Îmi lipsea enorm, și faptul că nu puteam să îmi iau la revedere, mă obosea peste măsură.

Ajunsa pe peron, Mario m-a strâns în brațe, mi-a sărutat obraji și m-a lăsat cu grijile, singură în gară. Asta mă bucura, într-un fel, pentru că așa voi putea vorbi cu Dragoș în caz că va apărea.

Așteptarea aceea a fost lungă și din ce în ce mai tristă. Îmi era frig și mă simțeam neconsolată. Priveam în stânga și în dreapta, și tresăream la fiecare apariție a cuiva. Degeaba. Toată lumea semăna cu el. Descopeream în mișcările călătorilor gesturile adorabile ale iubitului meu. Totuși, nu exista persoană care să mă mulțumească la fel cum o făcea el.

Auzeam trenul venind și, odată cu el, pleca și ultima mea speranță. Zgomotul acela nebun îmi fugărea până și curajul de a-l mai chema. Mă durea profund în piept indiferența lui. Îmi trecea prin cap că, într-adevăr, am fost doar modelul acela de care îmi vorbise de când l-am cunoscut. Acum că și-a terminat lucrarea, nu mai avea nevoie de mine. Dar nu! Dragoș nu era așa. Refuzam să cred toate aceste gânduri care îl învinovăteau. Toate vorbele frumoase, gesturile încărcate de sentiment, eforturile și sacrificiile depuse pentru a se întâlni cu mine... Erau atâtea care mă făceau să cred în el și nu în gândurile mele.

M-am așezat pe bancheta din tren, lângă geam, încercând să evit și să fiu evitată de călătorii cu care împărțeam compartimentul. Strânsesem maxilarele mult timp, kilometrii întregi, cântând în minte:

„Nu vine, nu vine, nu vine...”

Încercam să îl fac să înceteze, dar protesta prin țipete înnebunitoare:

„Tandre clipiri de ochi îndoliați printre care mă descopăr ca o umbră îmbătată de amor... Te văd, dar nu te pot atinge. Te-aș iubi, dar ești departe. Mă rog la stele să mă însoțești în această noapte, însă nu știu dacă atât este

suficient. Nu văd nimic în întunericul începutului de dimineață, doar numele tău străbătând ceața orelor regăsite într-un răsărit fără grabă. Implor în genunchi atenția ta, dar oare mă auzi? Unde ești, iubitule? Unde ești?"

Îmi jurasem atunci că, dacă va suna în momentul de față, voi coborî din tren, chiar dacă acesta se va duce și îl voi pierde. În momentele acelea de cumpănă, toate treceau pe lângă mine fără nepăsare. Și vântul, și păsările, soarele muribund agățat de colțurile norilor pe unde se întrevedea palid, chiar și arborii ce dormitau în mediocritatea lor lucidă, nebăgată în seamă. Culmea, în acea zi, eu o băgăm în seamă. Știam că imediat ce trenul se va pune în mișcare, speranțele mele de a-l revedea, se vor deșira precum mărgelile pe o ață. Deși gândul mă îndemna să rămân nemișcată, vântul de afară parcă mă chema. Ramuri scheletice păreau să scârțâie, îndoite de povara amărăciunii. Făceau semne pe care numai eu știam să le descifrez, semne care mă îndemneau să cobor din tren și să renunț la călătorie. Nu aveam curaj, pentru că îmi era frică de singurătate. Pietrele brăzdate de umbra cenușie a cerului, mă asigurau că Dragoș nu va veni. Credeam mai mult în ele decât în mine însămi.

Primul fulg de zăpadă se grăbi spre pământ, se răsuci cu grabă, apoi coborî lin și drept pe lângă fereastra trenului. Adunase în el lamentarea lumii și îi descânta într-o absurdă tăcere, ca să o reducă la liniște deplină, ca să o adâncească într-un somn grotesc, demonic, înspăimântător, eliberând prin gestul său toată suflarea omenească.

— Începe să ningă... Ce bine! se auzi o voce mulțumită, șoptind lângă mine.

Atunci, m-am cutremurat de gândurile care mi-au trecut prin minte și am scuturat din cap, încercând să renunț la ideea că asemenea bucatică de gheață mătăsoasă purta în ea răutate și blestem. Cu o ultimă încercare, l-am strigat încă o dată pe Dragoș. Mai speram să îl văd pe peron, căutându-mă. Dar nu a fost să fie. Imaginația mea

era prea bogată, nepotrivită.

Am parcurs un drum foarte lung și obositor de la Constanța până la Oradea, dar telefonul nu a sunat. Am încercat să ațipesc, să uit de el, să uit de timpul acela fără rost, să treacă repede, cât mai repede și să mă văd acasă, acolo unde știam că-mi va fi bine. Uneori, tresăream din somn de parcă îmi aduceam aminte de ceva, de parcă uitasem ceva și suspinam cu pieptul atârând ca un pietroi. Câte o lacrimă se prelingea printre pleoape și cădea în neștire. Simțeam ochii călătorilor studiindu-mă, le bănuiam atenția pe care mi-o acordau văzându-mă plângând, dar nu îndrăzneau să deschid ochii și să îmi privesc în față. La urma urmei, ce importanță avea că eu plângeam în fața lor? Erau doar niște străini, niște simpli străini care mâine nici nu vor mai ști că m-au cunoscut.

Părinții mă așteptau în gară, emoționați. Îmi făceau cu mâna, mă chemau la ei, scăpărau de bucurie că, în sfârșit, eram acasă. Nu îndrăzneau să îmi dezamăgesc. Le zâmbeam atât cât îmi permitea tristețea și era bine că nu mă întrebau de ce atâta seriozitate. Se gândeau la cât de obosită trebuia să fiu după atâtea ore cu trenul, încercam să mă consolez cu faptul că distanța aceea nu va face nimic ca să îl pot vedea pe Dragoș. Totuși, eram cu ochii pe telefon, așteptând vești de la el.

După atâtea luni de absențe, casa mi se părea primitoare. Sobele ardeau zdravăn, și căldura de aici era copleșitoare în comparație cu cea a caloriferelor din colegiu. Pomii își pierduseră frunzele de mult și nu mai vedeam niciun fruct între crengile lor. M-am oprit în fața unor meri bătrâni și mi-am adus aminte de livada lui Dragoș. Chiar și aici mă ataca amintirea lui. Îmi venea să mă descalț și să calc iarba la fel cum făcea el, însă totul era veșted, cuprins de frig. Surioara mea, Maia, a fost încântată de venirea mea și chiar am petrecut mult timp împreună în aceste două săptămâni de vacanță. Zilnic îmi luam calul și rățăeam pe dealuri, prin păduri și pe marginea pârâului din zonă. Calul meu era un pur sânge, dăruit de tata când împlinisem treisprezece ani, era

complet negru, cu coamă strălucitoare, în gesturi i se descoperea noblețea, iar ochii apoși mă priveau uneori măriți de fericire, în pupilele cărora apăream ca un idol, ca un adevărat stăpân. Eu îi spuneam Yago. Era alinarea mea, singura alinare, pot spune. Eram curioasă să știu cum o făcea. Un animal care habar nu avea ce se petrece cu mine, reușea totuși să îmi alunge tristețea, înlocuind-o cu nostalgia ușoară ca un ghemotoc de vată. Nu o refuzam. O suportam cu înțelepciune, iar atunci când pronunțam numele lui Dragoș în prezența ei, nu rămâneam fără suflare.

Mă întrebam de ce acum, acest animăluț nu mai este în stare să mă liniștească la fel cum o făcuse atunci? Oricât îl strângeam în brațe și îi imploram ajutorul, nu făcea altceva decât să scuture din cap și să mă privească cu ochi sticloși. Îmi dădea impresia că era speriat, că nu îi plăcea ce se întâmplă cu mine, că îmi regreta starea, că îl durea enorm atâta neliniște și atâta tristețe. Tare aș fi vrut să știu dacă îmi putea ghici viitorul, dacă m-ar putea sfătui cum să scap de acest blestem. Dar el nu era decât un animal, știa să accepte și să îndure, să se uite la mine și să ofteze compătitor.

Trecută o săptămână din vacanță, parcă începeam să mă obișnuiesc cu ideea. Nu mai controlam telefonul. Toate mesajele - vreo douăzeci pe zi - veneau numai de la colegii mei, nici măcar unul de la el. Îmi căutam jocuri cu Maia ca să uit de grijile mele, o ajutam pe mama la treburile casei și mă implicam trup și suflet în munca tatălui meu, ca să nu am timp să mă gândesc la Dragoș. Oricât încercam să îl apăr, să dovedesc tuturor gândurilor negre că Dragoș era special, parcă o fărâamă de neîncredere clădea ziduri din ce în ce mai uriașe, care îl îndepărtau de mine, îngropau încrederea și eliberau suspiciunea.

Era luni pe la amiază când am văzut fulgi de zăpadă, atât de delicați, de străvezii, coborând calmi și blânzi spre pământ. Eu eram în grajd, periam calul, pregătindu-l de ieșire. Tata era pe afară, plimba un mânz, așa că liniștea din grajd era apăsătoare. Afară era frig, dar în grajd nu se

simțea. Caii făceau destulă căldură. Atâta lemn în jur pocnea, prins de umezeală. Deasupra capetelor noastre, perechi de porumbei gângureau cuprinși de amorțeală. Chiar și pisicile se strecurară acolo unde paiele erau mai curate și se făcură ghem una lângă alta, ca să își țină de cald.

Mă simțeam prea singură și tăcerea de mormânt din grajd îmi dădea impresia că totul în jur plânge, că îmi face voia și se întristează după întristarea mea. Ca să îmblânzesc atmosfera, am început să cânt încet, doar cu un murmur:

— Femei sunt multe în lumea asta mare, frumoase ca seninul înstelat. Găsești plăceri bune în fiecare, și-s dulci ca o clipită de păcat... apoi oftam și, când Yago scutura din cap, murmuram din nou: De-mi place-o brună cu ochii de jăratec, în focul căror inima-mi topesc, apare o blondă cu surâs sălbatic și nu mai știu pe care s-o iubesc... Apoi, aceste versuri nu mă mai satisfăceau. Îmi părea că aud vocea lui Iustin cântându-le și, nu știu de ce, dar nu îmi convenea. Încercam să îmi aduc aminte de toate cuvintele pe care le striga gândul meu atunci când eram în preajma lui Dragoș: Lasă-mă să-ți sărut tălpile... Te implor în genunchii bătătoriți de chin...

Yago necheză ușor speriat și se trase înapoi, întrerupându-mi murmurul.

— Ce? Nu-ți convine? Vreau să știi că așa reacționez de fiecare dată când îl știam aproape de mine. Uite! Ce zici de asta? M-am ridicat pe vârfuri ca să ajung la urechea ascuțită a animalului și am șoptit ca un geamăt înrobitor, scrutându-i trupul de animal blând: rădăcini aș prinde dacă aș ști că te-aș iubi mereu și coroană de flori mi-aș așeza pe cap, dacă aș putea să-ți spun că te iubesc. Ar fi. ca și când aș bea apă rece din izvoarele munților... Și calul se agită, retrăgându-se înapoi. Nu? Nici asta nu-ți place? Am lăsat lacrimile să mi se prelingă pe obraji și, cu o ultimă încercare, am explicat: Eu încerc, mă crezi? Fac tot posibilul să îndrept lucrurile, dar fără ajutor, nu sunt capabilă...

Tata intră gălăgios, îndrumând mânzul la locul lui și mă întrerupse. M-am repezit să îmi șterg lacrimile și, când l-am surprins studiindu-mă, i-am zâmbit, încercând să ascund seriozitatea. Nu voiam să vadă că se întâmplă ceva cu mine.

— Nu mă lua în seamă! Mi-era tare dor de Yago...

— Ce zici draga mea? Am făcut treabă bună în lipsa ta?

Poate că știa că mint, de aceea a schimbat subiectul, nefiind în stare să îmi suporte frământările. Întotdeauna s-a simțit incomodat de problemele mele de fată și m-a trimis la mama cu pretextul că ea mă înțelege mai bine.

— După cum îl văd pe Yago, cred că da! i-am urmat eu jocul, prefăcându-mă că problema mea era una într-adevăr banală, fără importanță.

— Să știi că întunecatul acesta, arătă calul cu un deget acuzator, mi-a cam dat bătăi de cap cât ai fost plecată. Parcă nu accepta că nu ești aici. Uite-l acum, blegul, cât de calm dormitează pe copitele-i leneșe. Îmi vine să-i trag câteva lovituri de bici ca să mă țină minte.

— E și el cu stări, tată! Ca oamenii, de altfel...

— Da, da! îi arăt eu lui stări...

Dacă un animal nu accepta deciziile și poruncile altora, eu de ce trebuia să le accept pe ale lui Dragoș? Oare el nu își dădea seama cât de greu îmi era?

Dragoș!

Tata plecase și mă lăsă din nou singură, revenind la murmurările mele caraghioase:

— Te implor în genunchii bătătoriți de chin...

Calul fornăi pe nări, parcă dezgustat, și lovi podeaua cu copita, atrăgându-mi atenția. L-am privit lung, uimită de acea reacție isterică, ușor nemulțumită că nu îmi dă voie să mă descarc așa cum mi-ar fi plăcut.

— Nu? Nu îți place, scumpul meu Yago...

Maia apăru cu un coșuleț în mână și cu cizmulițe lucioase în piciorușele ei mărunțele.

— Haide să adunăm ouă din cuibare, Karina! Nu auzi găinile? Haide, repede, repede! Ajută-mă, că mama ne face

tartă cu compot de vișine.

— Vișine, Maia! Se spune vișine!

— Vișine, încercă din nou fetița, și se dădu bătută când văzu că nu îi iese. I-am dus dorul acelei surioare de cinci anișori și m-am lipit repede de ea, sperând să găsesc în jurul ei alinarea pe care Yago și tata refuzau să mi-o ofere.

Seara, când îmi terminasem treaba pe afară, am urcat în cameră să-mi iau telefonul abandonat pe pat. L-am verificat ca de obicei, dornică să descopăr mesajul lui, măcar unul scurt care să mă bucure, să îmi schimbe starea. Nimic însă. Nu aveam decât mesaje de la colegii mei, care îmi povesteau pe scurt cum se distrează ei în vacanță. În adâncul sufletului eram invidioasă. Eu venisem acasă cu pieptul încărcat de tristețe și faptul acesta nu îmi dădea voie să fiu deplin mulțumită. Am butonat telefonul de câteva ori. Am căutat numărul lui Dragoș, am citit fiecare cifră, l-am implorat cu gândul să mă sune, am dat să îi scriu mesaj, dar apoi m-am răzgândit. Parcă de fiecare dată când scriam o frază, focul din sobă izbucnea, lovind plita ca avertizându-mă de pedeapsă și își lărgea flăcările gata să se strecoare printre orificiile neastupate și să cuprindă tavanul încăperii. O clipă am aruncat privirea într-acolo, și am simțit că flăcările roșietice îmi dădeau forță să refuz, să renunț la dorința de a continua, așa că am băgat telefonul în buzunar și am ieșit în grabă, hotărâtă să îl scot pe Dragoș din gândurile mele. Dacă lui nu îi păsa de mine, atunci mie de ce trebuia să îmi pese de el? Nu era oare mai dulce egoismul și mai satisfăcătoare indiferența?

M-am dus la bucătărie. Acolo, mama pregătea cina. M-am hotărât să îi țin companie. Ajunsese să îmi reproșeze faptul că sunt mai mult cu ceilalți decât cu ea. Am luat zarzavat ca să îl tai cubulețe.

— Cum te împaci cu colegele din Constanța?

— Bine, mai ales cu cele de cameră...

— Sper să nu exagerezi. Te știu eu pe tine, se înclină spre mine și îmi șopti cu zâmbetul pe buze: Ești o

singuratică.

— Ba nu, am răspuns, lovită parcă de acel cuvânt.

— Mă așteptam să vii acasă și să îmi dai vestea că ai iubit... M-am uitat urât la ea, dar nu s-a lăsat intimidată. Sau măcar să îmi mărturisești că îți place vreun coleg din academie...

— Nu am timp pentru asta, mamă, am mințit, fără să mă simt vinovată. Îmi părea rău doar că nu puteam să îi dau acea veste, să îi spun că într-adevăr există cineva și că îl iubesc din tot sufletul. Antrenamentele mă țin foarte ocupată...

Nu am uitat niciodată discuția cu mama. Câtă poftă de a striga în gura mare că am iubit se născuse atunci în mine. Și totuși, eram mută. Căutam poezia din mine, dar în acele momente era sufocată de nostalgie și nu îi permitea să se dezlănțuie. Mama mă considera o singuratică. Nu îmi plăcea deloc acel cuvânt. Singuratic vine de la singurătate. Îmi dădea senzația de frig, pustiu, mă gândeam la întunerice, la peșteră... Mă feream de singurătate.

Telefonul îmi vibra în buzunar și mă făcu să tresar. Primisem un mesaj și eram curioasă să aflu de la cine. Am căutat telefonul în buzunar. Purta o cămașă în carouri cu un buzunar la piept. Pe când să verific mesajele, mama m-a întrerupt:

— Îmi pregătești și mie tava pentru cuptor?

M-am uitat repede peste mesaj, cu gândul să nu răspund dacă sunt tot prietenii mei. Dar descoperisem altceva.

„Sunt în Oradea și aș vrea să ne vedem”.

Era mesaj de la Dragoș. Mi-au tremurat mâinile în așa măsură că am scăpat telefonul pe podea, răsunând în liniștea bucătăriei. Era el, scurt și direct ca mai tot timpul. Nu știam dacă să zbier de bucurie, dacă să plâng de emoțiile care au pus stăpânire pe mine, dacă să zburd pe dealurile din jurul casei de fericită ce eram că el venise în orașul meu. M-am stăpânit cum știam eu mai bine, ca să nu dau de bănuț, sub privirile curioase ale mamei. Am căutat tava cerută și, cum am găsit-o, am vrut să i-o

înmânez, dar mâinile încă îmi tremurau, așa că am scăpat-o și pe aceasta. Zgomotul asurzitor a stârnit și mai tare curiozitatea mamei.

— Ce-i cu tine, Karina?

— Nimic... Un mic accident, atât, am încercat să o conving, pentru că ochii ei atât de cunoscători păreau să mă acuze, proptiți asupra-mi ca o intenție de pedepsire.

— Ei nimic... Visezi cu ochii deschiși, reproșă mama, fără să mă mai privească, atentă la puiul pe care îl pregătea pentru cină.

— Uneori sunt neatentă, mamă. La școală sunt atât de concentrată că nu mai reușesc să fac diferența între ore și pauze...

— Scapi lucrurile din mână...

— Da, am râs vesel, încercând să mă scuz: De la oboseală. Uit că nu sunt la orele de balet.

Mama nu a mai zis nimic. Eu însă mă gândeam la liniștea în care își petrec ziua cei de aici. La măsurarea lentă a timpului, la lipsa de griji că apune soarele și nu sunt toate făcute, la calmul cu care se circula prin casă, față de îmbulzeala din colegiu. Apoi, la cât de străini sunt ei în fața relației mele cu Dragoș, la faptul că radiam de bucurie că a dat un semn de viață. Parcă mi-l și imaginam venind pe drum, în timp ce eu, în jeansi decolorați și cu hanorac, îmi periez calul, fredonând cântece de dragoste. Oare i-ar plăcea să mă vadă periind un cal? Dar gătind? Ar mânca o cină gătită de mine?

Totuși, nu era corect. Cum putea să fie atât de dur? Să nu îmi răspundă la telefon mai bine de două săptămâni și apoi să apară brusc, cerându-mi autoritar să ne vedem? Apoi, mai era faptul că în mine se încolăceau sentimentele cu supărarea și aveam nevoie de explicații. Acea atitudine a lui mă întrista, dar mă și bucura în același timp.

Toată noaptea m-am gândit dacă să îi accept invitația. Partea rea din mine îmi cerea să nu îndrăznesc. Din orgoliu, să îl fac să sufere, la fel cum a făcut-o și el, fără să îi pese de mine. Un pic de răzbunare nu îmi strica. Întotdeauna mi-a plăcut să răsplătesc omul cu aceeași

monedă, așa că el de ce ar fi o excepție? Partea aceea blândă și bună însă, considera că nu ar trebui să îi reproșez nimic de vreme ce venise atâta drum ca să mă vadă. O făcuse pentru mine, eram mai sigură ca niciodată.

Nu am dormit deloc în noaptea aceea. M-am întors de pe o parte pe alta, clipind apăsător în întuneric și încercând să îmi stăpânesc nervii. Acum îmi era frig, acum îmi era cald. Căinii lătrau pe lângă casă, făcând să vibreze ferestrele. Păsările nopții își făceau slujba tocmai în copacii din jurul camerei în care încercam să mă odihnesc. Lemnele pocneau în sobă, flăcările se întindeau pe pereți, zăugăvînd o horă ciudată, nemaîntîlnită, iar o voce îl striga pe Dragoș, părăd ecoul unui clopot de biserică. Iar el, de această dată, răspundea. Mă chema, mă cerea lângă el... eu nu îl puteam refuza. Vocea gândului meu fredona neobosit versuri lungi, interminabile, prin care îl menținea pe Dragoș prezent, îmi fura somnul și mă neliniștea:

„Starea mea depinde în permanență de tine deci, nu pot fi calmă de parcă aş dormi într-un câmp cu flori. Sunt mai degrabă o amenințătoare furtună de tunete și fulgere dulci ca nectarul, regăsind în neliniștea emoțiilor și nervozitatea dorințelor, nerăbdarea de a te îmbrățișa...”

A doua zi, îl treziseam direct cu un „bună dimineată” formal. Voiam să îi transmit prin asta supărarea lipicioasă din mine. Mi-a răspuns la mesaj, la fel de formal, și apoi mi-a cerut din nou să ne vedem. Nu îl puteam refuza. Acolo, întinsă în pat peste cearșafurile parfumate cu mirosul căminului, holbam ochii în tavan, încercând să îl descopăr în nuanța albă, să îi surprind privirea de abanos admirându-mă, dornic să mă atingă. Îi căutam și zâmbetul, și tristețea, mâinile calde și fine, dorința de a fi a lui, de a avea grijă de mine, și câte și mai câte. Dar erau greu de văzut într-un mediu în care Dragoș era absent. Nu apărea la fel de real aici, cum se întâmpla în camera din colegiu, și asta mă înspăimânta. Nu voiam să îl pierd, nici să îl îndepărtiez de mine, nici să îl dau uitării.

Stăteam în mașina tatălui meu, privind prin parbrizul ușor aburit. Tata bătea din degete pe volan și aștepta ca eu

să mă trezesc din gândire și să plec. Îi răpeam din timp și nu îi convenea, dar eu plănuiam amănunțit cum să mă iau de iubitul care a uitat de mine atâtea zile. Îi vedeam mașina parcată între alte mașini, în fața hotelului, și bănuiam că mă așteaptă acolo. Îmi era teamă să cobor. Dacă mă va apuca plânsul atunci când îl voi vedea? Dacă îl voi certa prea tare și va pleca? Nu știam ce să fac. Băteam din călcâie, în timp ce tata mai avea un pic și mă dădea jos din mașină. Într-un final, m-am hotărât.

— Tată... eu cobor.

— Aham... răsuflă ușurat, apoi zâmbi.

— Sigur așteaptă să îl întâmpin...

— Atunci grăbește-te! Nu face oaspeții să aștepte...

Le explicasem părinților că fotograficul academiei de balet avea o expoziție aici, în Oradea, și cu această ocazie mi-ar face plăcere să îl văd. S-au bucurat amândoi văzând că apariția artistului m-a înviorat, așa că m-au rugat să îl invit la noi acasă. Asta rămânea de văzut...

În cele din urmă, am ieșit din mașină și mi-am luat rămas bun de la tata. L-am urmărit apoi pierzându-se pe șosea și mi-am strâns haina în pumni, emoționată. Din acest moment, Dragoș avea parte de toată atenția mea.

Îl voi trage la răspundere.

Ba nu îl voi trage. Nu am niciun drept asupra lui.

Ba da, îl voi certa, pentru că merită. Eu am meritat să sufăr atâtea săptămâni, așteptând un semn de la el?

A ieșit din mașină cu figura serioasă. Mie mi s-au înmuiat picioarele... și inima. M-am încruntat, încercând să par hotărâtă, supărată și mai presus de toate, dură. Dar când a ridicat mâna și a fluturat-o în semn de salut, am renunțat la curaj. Lacrimile îmi atârnavă de dunga pleoapelor, dar îmi era rușine să le șterg. Am refuzat să îi fac cu mâna. S-a apropiat de mine și ochii lui mi-au părut străini. Erau ascunși după o tristețe pe care demult o cunoscusem și, mai presus de toate, se vedea foarte concentrat. Nu îmi era greu să ghicesc că și-a epuizat energia gândind. Dacă îl întrebam despre asta, era mai mult ca sigur că îmi putea confirma suspiciunile. Îmi

dădeam seama că începeam să îl cunosc. Starea lui nu era una tocmai bună, dar se străduia să facă revederea noastră cât mai plăcută.

— Pot să te sărut?

Am ridicat din umeri, opunându-mă bărbătește dorinței mele arzătoare. Cum să nu poată să mă sărute când eu așteptam asta de la el în fiecare clipă?

Mi-a prins obrajii în palmele lui calde și și-a atins buzele de ale mele. M-am cutremurat. El a oftat. Îmi venea să îl strâng în brațe, să simt cât de cald și bine este la pieptul lui și să îl simt respirând, asigurându-mă că nu e doar un vis.

— Vrei să facem o plimbare?

Nu l-am refuzat. Îmi pierdusem graiul și doar gesticulam, dar el mă înțelegea. M-a prins de mână și a pornit pe drum, depărtându-se de parcare, agitată și luând-o pe o străduță mai îngustă și mai ferită de populație. Am mers așa multă vreme, într-o profundă tăcere care ne măcina atât pe mine, cât și pe el. Nu știam ce să ne spunem, nici măcar nu știam cu ce să începem, sau de unde. Ne era teamă ca nu cumva să rostim prea multe cuvinte, să irosim timpul cu discuții care nu duc nicăieri. Tăcerea aceea era mai dulce, ne ajuta să ne concentrăm, să ne căutăm prezența, să devenim conștienți de ea. După multă vreme în tăcere, s-a întors spre mine și m-a privit lung. Eu mergeam cu capul în pământ. Îmi simțeam fruntea încruntată și buzele bosumflate. Ochii lui erau ațintiți asupra mea. Într-un târziu, a vorbit:

— Nu vrei să știi cum am ajuns până aici?

— Cu mașina? Ironia mea amară nici nu l-a clintit. Se arăta răbdător în comparație cu mine, care, pentru a infinita oară, dădeam dovadă de cât de copilăroasă îmi era gândirea.

— Am organizat expoziția în Biblioteca Județeană... Am făcut-o cu adevărat. Voi rămâne trei zile...

— Mă bucur, i-am răspuns, încercând să nu îi arăt veselia înfloritoare din mine. O îndesam în piept și chiar și în pumni, cu toate că amenința cu izbucnirea.

Mi-a strâns degetele între ale lui și s-a înclinat spre mine, sărutându-mi în fugă obrazul. Era și el lingușitor ca o pisică, și asta îmi plăcea enorm la el. Astfel îmi arăta că tânjește după atenția mea, că vrea să fie iubit de mine, că îmi imploră îmbrățișarea, că mă dorește.

— Nu am rezistat prea mult fără să te văd și am profitat de ocazie că aici suntem foarte departe de atenția tuturor. Văzând că nu îmi răspund, a șoptit cu o voce dulce, foarte calmă: Mi-ai lipsit...

Of! Cât mai puteam continua cu acea răceală? Cum puteam să fiu indiferentă în fața cuiva atât de dornic de iubire?

— Cum de nu te-a însoțit nimeni? l-am întrebat curioasă. Era ciudat că venise singur.

— Nu era cazul. Am mai fost aici, la Oradea, cu expoziții... în plus, e foarte departe. Copiii mei nu rezistă atâtea zile singuri. Sunt foarte atașați de mama lor.

— Și de tine nu? îl vedeam un pic stânjenit, vorbind de familie în fața mea. Eu însă mă arătam triumfătoare că, în sfârșit, intram în viața lui, într-adevăr cu pași mărunți, dar o făceam. Nu era vorba că nu își iubea familia, dar se prea poate să nu fi vorbit de ea în fața străinilor niciodată. Era discret însă, văzând că își deschide sufletul, începeam să uit de faptul că sunt o străină. Cel puțin pentru el, nu mai eram așa ceva.

— Ba da, și de mine. Numai că eu sunt tata. Cel care aduce cadourile. Dacă tata nu e plecat, nu există cadouri.

Ne-am zâmbit reciproc, eu absorbită de imaginea lui mulțumită, el absorbit probabil de imaginea celor trei copii ai săi într-un moment de fericire.

Ne-am oprit. Deasupra noastră cerul din prima oră a după-amiezii era senin, chiar dacă arunca spre noi un ger invernall ce ne înroșea fețele. Porumbeii își fâlfâiau aripile cu zgomot ca de fluier, așteptând parcă să se întâmple o minune între noi. El nu îndrăznea să facă nimic necuvenit, iar eu nu îndrăzneau să mă mai abțin. l-am sărit în brațe și l-am strâns cât de tare am putut. Căldura lui mă liniștea și, printre lacrimi, i-am cerut cu amărăciunea scaldându-mi

gura:

— Să nu îmi mai faci așa ceva! Te rog, te implor să te gândești câtă nevoie am de tine, de salutul tău, de prezența ta...

Nu știu cum am reușit să îi spun atâtea cuvinte, căci suspinele îmi săltau din nou pe umeri, rănindu-mă din cap în picioare.

— Nu vreau să suferi, micuță balerină...

Vorbele acelea le repeta tot timpul. Eram atât de curioasă să aflu la ce se referă mai exact, dar totuși nu aveam curaj să îl întreb.

Urcam scările hotelului împreună. Niciunul dintre noi nu zicea nimic. În jurul nostru o tăcere plăcută. Nimeni nu se uita la noi, nimeni nu ne purta grija. Comoditatea oferită de acele împrejurimi îmi făcea inima să bată puternic. De data aceasta nu încercam să o țin în frâu, ci o lăsam să se manifeste liberă. Odată ce am ajuns în fața ușii camerei lui, ne-am oprit și ne-am privit.

— Nu este decât o cameră de hotel. Îmi pare rău că nu îți pot oferi mai mult.

El nu știa că mie nu îmi păsa. Pentru mine nu conta decât faptul că eram cu el. Am zâmbit mulțumită că îl privesc în ochi după atâtea zile și am așteptat să deschidă ușa. M-a poftit înăuntru. Făcând doi pași, m-am oprit. El încuia ușa. Zgomotul acela a stârnit senzații ciudate în mine, m-a făcut să tresar de plăcere. Ce am simțit atunci, a fost indiferență. Multă, foarte multă indiferență față de tot ceea ce ne înconjura din exterior, pentru că interiorul era primitiv, era cuibușorul nostru, intimitatea de care aveam atâta nevoie. Brusc, lumea dispăruse. Mai existam doar eu și el într-o încăpere semiobscură în mijlocul căreia, un pat mare cu așternuturi bine întinse, parcă ne aștepta. M-a luat în brațe și m-a pus pe pat, după care a șoptit ușor, ca să nu strice momentul:

— Voi aprinde niște lumânări parfumate.

Dintre perne l-am urmărit cum se mișca rapid, dar fără zgomot, într-o ordine deplină. Îmi era nespus de drag să stau într-un colț și să îl urmăresc. Îmi dovedea că este

viu, fermecător și de neuitat, că nu este doar o iluzie diafană ce se strecoară în mintea mea atunci când sunt departe de el. Să stau și să îl admir cum se mișcă prin încăpere, era un privilegiu. Îmi imaginam cum este el în mediul prielnic, personal de acasă, dar nu aveam dreptul să mă bucur de acest lucru în realitate.

A venit lângă mine apoi, spulberându-mi gândurile. S-a întins pe pat și m-a luat în brațe. Respira profund în comparație cu mine, iar respirația îi era delicioasă. O doream, o căutam și o acceptam ca pe o minune. Priveam tavanul împietrită, adâncită în căldura brațelor lui. Nu știam dacă să-i povestesc ceva sau dacă să tac. Nu știam dacă să-l sărut, dacă să-l mângâi sau dacă să rămân în continuare nemișcată, la fel cum o făcea și el. Număram stele, mulțime de stele risipite pe tavanul încăperii și nu îmi păsa că se întâmpla doar în imaginația mea. Auzeam păsări cântând și fluturi bătând din aripile fine. În sufletul meu se desfășura o adevărată primăvară din care nici valurile plutitoare ale apelor nu lipseau. Mă legănau lin fără să amenințe că mă vor scufunda.

Am oftat de plăcere, iar el a procedat la fel. Eram curioasă să știu dacă simte același lucru ca mine sau dacă motivul pentru care ofta, era cu totul diferit. Nu îndrăzneam să îi pun astfel de întrebări, și acum, că nu mai este lângă mine, regret nespus că nu am știut să aflu la momentul potrivit ce era ceea ce îl făcea să ofteze în prezența mea.

Mă trezesc din gânduri, imediat ce îi aud vocea străbătând încăperea, înviorând-o, făcând ca ochii să mi se deschidă larg, absorbindu-i lăcomă imaginea sfântă de idol al inimii mele:

— Știi? Întotdeauna mi-am dorit să ajung cu iubita mea într-o cameră de hotel, înconjurați numai de lumânări. Mi se pare romantic.

Am stat pe gânduri. Am schițat un zâmbet. Într-adevăr, așa era. Plăcerea care se simțea în atmosferă era total diferită față de ce am simțit până acum. Nu mă mai vedeam ca o copilă pierdută care nu știe ce are de făcut, ci

priveam cu ochi maturi situația în care ne băgasem amândoi. Nu îmi mai tremurau mâinile din cauza neputinței, neștiind că trebuie să îl ating, ci îi mângâiam brațele cu o poftă nebună, sărutându-i, din când în când, bărbia.

— Aș vrea să te sărut, la rugămintea lui m-am întors spre el, gata să îi dăruiesc buzele, însă s-a retras ușor, continuând: Nu aici. Își strecură mâna sub bluza mea și, doar cu vârfurile degetelor, a ridicat-o încet, lăsându-mi sânii descoperiți. Aici! sfârși, aplecându-se spre mine. Simțeam fiorul cum mă pătrunde adânc, până în rădăcinile organismului, și îmi doream să îi spun asta. Nu reușeam să deschid gura, prinsă în mrejele excitației. Mă jucam în părul lui și, când mă simțeam între dinții iubitului meu, îi strângeam șuvițele în pumnii tremurători, ademenindu-l, dovedindu-i cum știam eu mai bine cât de mult îmi place când îmi sărută trupul.

M-a dezbrăcat ușor, cu finețea scrisă în degete, îndepărtând haină după haină, până am rămas goală în fața lui. Mă admira cu ochii ca perlele întunecate, în timp ce eu încercam să fac același lucru cu el. Nu eram suficient de îndemânată și, din când în când, zâmbea amuzat de stângăcia de care dădeam dovadă. Mâinile sale mă mângâiau, mă explorau ca pe un teritoriu necunoscut. La fel am procedat și eu. Nu făceam altceva decât să îl imit, dar după reacțiile pe care le avea, înțelegeam că îi place.

„Viață! Multă viață!” striga poezia din mine „Fugi, tristețe! Străbate munți și mări și evită-mă! Lasă-mă să trăiesc ca o zeiță ce se scaldă în laptele eternității și se îmbracă în mătasea frumuseții! aruncă peste mine petale de fericire. Scufundă-mă în elixirul dragostei. Învăluie-mă în așternuturile iubirii. Nu îmi arăta lumina vieții obișnuite, ci întunericul pasiunii. Nu mă îndruma pe drumul înțelepciunii, ci pe cărarea plăcerii. Fă din mine cârpă, floare, secetă și bogăție. Fă din mine un om fericit!”

Dintr-odată, m-am oprit. Mi-am simțit iubitul în mine, dansând sacru cu inocența sufletului meu. Ochii mi s-au

mărit, admirând pătimaș dorința de a obține, de a poseda, de a se bucura și bineînțeles, de a savura. L-am prins în brațe, în timp ce îmi sufla agitat în ureche. Gestul lui mă ducea la extaz și îmi era imposibil să nu mă arcuiesc, deși greutatea bărbătească mă înrobea, biruitoare. Nu mai voiam să izbucnesc în poezie. Nu mai voiam să mă gândesc nici la răzbunare și nici la amărăciunea simțită în ultima perioadă. Voiam doar să îl simt, să mă bucur de el, să mă bucur din plin de atingerile limitate. Îmi doream nespus de mult să îi dovedesc cât de bine mă face să mă simt și, în sfârșit, să îi dovedesc cât de femeie mă simt în brațele lui. Asta am căutat mereu de când l-am descoperit. Să alung copila din mine și să chem femeia cât mai aproape. Să fie ea cea care îl întâmpină și îl iubește. Îmi doream să îi spun că îl iubesc, că stelele de pe cer dansează pentru noi, că lumea înconjoară pământul la comanda noastră. Îmi doream să plâng de fericire, să inund cu lacrimile mele întregul lui suflet, să îl conving că nu există nimic pe lumea asta în afară de el, care să merite atâta dragoste din partea mea. Dar nu eram decât o ființă prea mică și prea neînsemnată ca să pot întoarce lumea cu capul în jos, să rog soarele să fie el cel care se învâрте în jurul pământului și nu invers și să implor ploaia să cadă din mare și nu din cer. Eram în stare să fac orice în acele momente, chiar să îi dăruiesc propria-mi viață, dar dintre toate, am ales numai să îmi controlez emoțiile. Culmea! Am ales cea mai dificilă muncă. Nu îmi stătea în puteri să comand sentimentelor și să mă joc cu ele ca atunci când ele mi-ar aparține, nu eu le aparțin.

De afară, întunericul părea sinistru, bătând la ferestre ca o umbră solitară, dar amestecat cu lumina lumânărilor din interior, crea o atmosferă tandră, dorită în special de el. Eu doream lumina ca să îl pot vedea, să îl pot studia, să îl pot admira. Mă uitam în ochii lui și îi vedeam strălucind atât de intens, încât mă gâdila în adâncul inimii. Mă întrebam adesea dacă ochii mei se văd la fel, dar am rămas cu misterul, căci nu am îndrăznit să o știu de la el. Mă întrebam dacă inima ce îi bate în piept este la fel de

activă ca inima mea, dacă bucuria lui întrece bucuria mea și dacă dorința de a mă săruta este la fel de fierbinte precum a mea.

Să fie noapte? Să fie zi? Să fie devreme sau târziu? Ce conta că existau persoane care ne purtau grija? Ce conta că existau ore care ne marcau timpul, severe și nemiloase în fața rugăminților noastre? Așa eram noi. Regretând trecerea timpului și implorându-i oprirea. Dorindu-i odihna și transformând un minut într-o oră, o oră într-o zi și o zi într-o săptămână. Așa eram noi, cerșetori pierduți în zarea speranței că următoarea secundă va fi mai bogată și mai satisfăcătoare. Aceștia eram noi, doi eroi ce salvează nimicul din jur, la fel de valoros ca un diamant. Ce văd frumosul într-o esență lentă, domoală, statornică. Nimeni nu ne reproșa nimic, pentru că nimeni nu exista în jur. Nimeni era doar o ridicătură din umeri, un cuvânt formulat într-o întrebare pierdută prin deșertul nisipos al tăcerii. Nimeni era prea departe de noi și nu ne deranja pentru că, pe nimeni, îl aruncasem într-o ignoranță absolută.

Capitolul 10

A doua zi, am venit din nou în oraș ca să asist la expoziția lui. Aici, deși avea prieteni care îl găzduiau cu drag, nu se simțea aceeași atmosferă ca în Constanța. O adiere ușoară de nostalgie și străinătate se revărsa peste

capetele noastre, consumându-se în tăcere. Nu mai conta. Aici, noi doi eram împreună. După expoziție, în timp ce oamenii lui Dragoș adunau operele care au mai rămas nevândute, el s-a apropiat de mine și mi-a înmănat un plic. Zâmbea satisfăcut, așteptând ca eu să deschid plicul.

— Cee?

— Descoperă singură...

Am procedat întocmai, cu mâinile tremurătoare, abia descurcându-mă să despart cele două file subțirele de hârtie.

— Sunt bani, am șoptit speriată de parcă am dat de ceva periculos.

— Da.

— De ce îmi dai bani? Nu ți-am cerut nimic...

— Te răsplătesc pentru munca depusă ca model. Meriți atâta pentru tot ajutorul pe care mi l-ai acordat, nu crezi?

Am ridicat din umeri.

— Ce să fac cu ei?

— Ce vrei. Poți să îți cumperi ceva, sau poți să îi păstrezi la pușculiță... dacă ai una. Am râs amândoi amuzați.

— Nu am o pușculiță, dar știu ce trebuie să fac cu ei. Vino!

L-am prins de mână și am pornit prin oraș, mai veseli ca niciodată. În centrul orașului știam un magazin cu echipamente de balet pe care îl vizitam de foarte mult timp, ori de câte ori aveam ocazia. Îmi plăcea să admir tutu-urile dantelate și poantele de mătase cu panglici fine ce fluturau șerpuitoare atunci când suflam asupra lor. Acolo erau doar lucruri de calitate, lucruri străine, scumpe, pe care nu și le permitea oricine. Magazinul era mic, înghesuit, vitrina strâmtă în care zăceau două vioare prăfuite, ale nimănui. Între vioarele acelea - niște poante așezate una peste cealaltă. Lumina le decolorase, praful le îngălbenise și totuși, nimeni nu se atingea de ele, păstrându-și locul pe care și-l meritau. Lângă ușă puseseră o pianină, și aceea veche, demodată, dar care îmi atrăgea

atenția de fiecare dată când călcam pragul magazinului. Tot de vânzare era și pianina pe care, din când în când, o mai curățau de praf cu un pământuf din pene. Iar fulgii mărunți de prai se risipeau în aer, tulburați, dansând în lumina amiezii ce năvălea prin sticla ușii de la intrare. Eu îmi imaginam balerine în locul prafului. Căutam cel mai îndrăzneț fulg, cel care reușea să se înalțe mai sus și să se mențină mai mult timp în aer, dându-i numele meu, încurajându-l să urce și să urce, până când spațiul nu îi mai permitea, până când eu însămi mă plictiseam și îl abandonam cu zâmbetul ușor pe buze.

— Aici este magazinul meu preferat, i-am zis lui Dragoș, în timp ce îi urmăream reacția, ca să mă asigur că nu se supăra că îl port prin locuri ciudate. Dar el zâmbea suav și se lăsa purtat de intențiile mele. Chiar dacă l-aș fi dus în tartar, nu avea de gând să se supere, azi făcându-mi voia ca să fiu mulțumită. Asta îmi plăcea la el, că în momente foarte rare se lăsa dus, se desprindea de grijile lui, de viața lui și devenea altul, un Dragoș modelat după placul meu, care mă făcea să îl îndrăgesc, să îl iubesc.

M-am dus direct la tejiștea. Am scos plicul cu bani câștigați din expoziție și l-am vărsat pe masă, cerând poantele pe care de atâtea ori le-am încălțat ca să mă asigur că îmi vin bine, ca să le admir cum lucesc sidefat pe picioarele mele.

— Ce faci? m-a întrebat, privind peste umărul meu și văzându-mă îndesând încălțăminte în săculeț.

— Cheltui banii câștigați.

Am râs amândoi, apoi ne-am privit lung și neobosit, fără să cedăm. Nu știu ce vedea el în ochii mei, dar eu într-ai lui vedeam o sclipire nouă ce înota în cerneala atât de stranie a pupilelor. Și dacă mă aventuram în profunzimea lor, descopeream o liniște ciudată, o mulțumire care răsare o dată în viață. Lacrimile fine îi umezeau pleoapele, atârnav sub formă de dungă ușoară și transparentă între genele lungi de abanos, pe care aș fi fost în stare să le sorb dintr-o sărutare chiar în acel moment.

Îl țineam de mână cu degetele bine încrucișate, ca nu

cumva umbrele noastre alungite pe asfaltul nins să îl smulgă de lângă mine și să gonească cu el în cine știe ce lumi îndepărtate, unde să nu îl mai pot ajunge, oricât în aș strădui. Neoanele păreau felinare, acum cu lumina pală și rece, acum cu lumina brusc înviorată, de parcă însăși stelele ar sălășlui în ele. Pașii ne erau domoli, cântau printre zidurile clădirilor, fluierând un ecou slab și domol, ușor metalic, ridicându-l până la pervazul ferestrelor, acolo unde vreo siluetă discretă s-ar putea arăta, dându-se de gol că ne urmărește. Pentru prima dată, îmi doream ca oamenii să ne urmărească, să ne surprindă plimbându-ne în întuneric, precum singuraticii basmelor ce-și iau lumea în cap ca să schimbe povestea.

Mă simțeam bine, mulțumită și prea fericită ca să mă mai tem în aceste momente de critica celor din jur. În sfârșit, aveam acea clipă de libertate la care întotdeauna am visat. În sfârșit, eram pasărea care, prinsă în colivie, descoperă o cale de scăpare și saltă spre zarea albastră ca o bătaie scurtă și rapidă din palme.

Dragoș pășea calm în dreptul meu, respirând aerul proaspăt de seară. Stelele nu se zăreau, atât de profunzi erau norii. Dar eu le ghiceam acolo, la locul lor. Mii și mii de roiuri fluorescente pâlpâiau înaintea ochilor mei, înmulțindu-se de fiecare dată când clipeam.

Îi simțeam căldura. Chiar și umbrele copacilor scheletici se țârâiau până la noi ca să profite de această afecțiune. Răsuflarea lui îi dădea de gol starea. Uneori ridica privirea de abanos spre bolta de cerneală, dorind parcă să vâneze din necunoscut tihna ce i se cunoștea în bătaile inimii. Alteori lăsa privirea în pământ, înrobit de șoapte sinistre ce ademenesc, chemându-l acolo unde altora le este interzis, într-un spațiu feeric găsit doar în bezna dulce și somnoroasă a pământului. îl surprindeam zâmbind, devenind serios, cu o delicată tristețe pe chipul său dulce, apoi mărturisind limpede fericirea ce-l cuprindea. Era indecis. Știam că se luptă cu gândurile, cu temerile, cu el însuși, că vrea să se desprindă de Dragoș cel obișnuit și să devină unul necunoscut. Mă amuza, însă

la fel de mult mă îngrijora, așa că mi-am sprijinit obrazul de umărul lui și, strângându-i cu dor brațul la pieptul meu, am șoptit melodic, glasul meu întrerupând tăcerea serii:

— Dragoș...

El se opri. Eu m-am așezat în fața lui. Își rezemă capul de clădirea din spate, închise ochii și oftă. Îmi duse palma în dreptul inimii sale și imploră tainic să îi număr bătăile ce-i scuturau pieptul. M-am ridicat pe vârfuri, ca să îl pot surprinde în momentul când ar fi deschis ochii. Pentru că părea rupt de realitate, i-am cântat numele din nou, făcând din vocea mea valuri de tandrețe ce au călătorit până la el, silindu-l să reacționeze:

— Dragoș...

— Hm... cânta și el cu zâmbetul larg pe buze. I-am cuprins fața în palmele mele. Îmi tremurau și le simțeam umede. Îi plăcea când emoțiile mă transformau astfel, îl aducea într-o stare de pură fericire și mulțumire. Urmăream aburii vătoși ce năvăleau în aer, atunci când el răsufla, și regretam pieirea lor de parcă s-ar fi dus cu ei toată fericirea mea.

— Dragoș... îl scutur ușor de gulerul hainei, azi te-ai adâncit într-o beatitudine neobișnuită.

— Da! Sunt beat, și râse cu poftă, undele glasului său vioi bătând din aripi de fluturi prin pâcla deasă și greoaie. M-am gândit la butelia de vin golită și răsturnată pe podea. În momentul când o desfăcuse, mi-a mărturisit că azi voia să întreacă măsura, să uite cine este, să modeleze lumea și împrejurimile după placul lui. Eu nu l-am împiedicat să își ducă la bun sfârșit planul.

— Din cauza asta pot să-ți spun orice. Măine nu îți vei mai aduce aminte de nimic...

— Ești lașă, murmură el, apoi închise ochii, lăsându-și capul pe spate, rezemat de zidul aspru și rece. Îmi permiteam să îl sorb din priviri, de parcă era ultima dată când o făceam. O greutate distrugătoare îmi apăsa pieptul, zidindu-mi inima cu pietroaie voluminoase și atât de groase, încât lumina zilei nu putea pătrunde niciodată. Asta îmi aducea lacrimi în ochi. Lacrimi amare și tulburi.

La fel de ușor mă făcea și să suspin de dragul lui. Aripile îi lipseau, altfel puteam să jur că e un înger, fiindcă aura ce plutea în jurul lui îi scălda imaginea în divinitate.

— Știu că sunt lașă. Nu am curaj să îți spun cât de mult te iubesc. Căci, într-adevăr, nici nu îți poți da seama ce sentimente dulci și totodată crude ai presărat în sufletul meu. M-ai blestemat să te iubesc tot mai mult pe zi ce trece, să fii în gândurile mele zi și noapte, să nu mai am liniște. Ce fel de vrăjitor ești tu? Unul fără inimă? Fără milă?

— Egoist... gelos... invidios și... lacom...

Râse amuzat. Deschise ochii, în sfârșit, și mă privi lung, pătrunzător. Am tresărit ca înjunghiată, simțind că rămân fără aer.

— Te iubesc, Dragoș, am vrut să știe în clipele în care simțeam că, în orice moment, apele se pot deschide, iar noi ne ducem la fund, unul într-o parte, altul în cealaltă parte, pierzându-ne urma pentru totdeauna. Nu doream să se întoarcă în lumea lui, fără să știe ce simt. Te iubesc, dar asta nu o vei ști, pentru că nu îți vei mai aduce aminte de nimic. Și tremurai pumnilor în care îi strângeam cămașa, dintr-unul plin de emoții și fericire, deveni unul plin de disperare, de frică, de tristețe. Aș fi vrut să îi spun că nu vreau să îl pierd, dar nu doream să îl sperii, nu doream să îi aduc o grijă în plus. Tăcerea lui mă înfricoșa, îmi dădea senzația că, de fapt, trăiesc într-o altă realitate, una în care Dragoș nu există, că mă agăț doar de o urmă adusă de vânt, care se va prelinge printre degetele mele și va pleca mai departe, tot cu vântul.

Mi-am apropiat fața de fața lui. I-am descoperit în pupile o stare necunoscută. În cărbunii ochilor lui sclipea feeric beatitudinea aceea proaspăt descoperită la cineva ca el.

— Știi de ce m-am îmbătat? Întrebă în cele din urmă, devenind prea serios. Oftă apăsător. Buzele îi tremurau supărate. Eu m-am încruntat. Nostalgia lui mă făcea să-l doresc și mai mult. Mă pierdeam în privirea lui ca într-un lac fără fund, dar aveam încredere în el. Știam că în acele

adâncuri nu are cum să îmi fie rău, ci din contră, mă făcea să renunț la calea de întoarcere, să șterg pașii în urma mea, ca să rămân răătăcită acolo pentru totdeauna. Pleoapele îmi tremurară când el îmi mângâie obrazul cu degete calde, nu ca ale mele, înghețate și amorțite.

— Ca să uit de tine.

Am tresărit.

— Ca să trezesc demonii mizerabili din mine. Aceștia să născocească rele despre tine, să afle un motiv pentru care să te urască, iar dacă nu se poate întâmpla așa, măcar să îl născocească. Să mintă despre tine ca să încep să te detest, să te resping și să fug de tine ca un nebun...

— Chiar vrei să faci așa ceva? l-am întrebat îndurerată. Am lăsat vântul să se strecoare printre noi și să fluiera a pustiu, de parcă sfârșitul lumii venea în acel moment și pustia pământul, lăsându-l ca o scoarță uscată și nefolositoare ce se desprinde de trunchiul verde, cu viață, și se pierde fără urmă, fără importanță. Deasupra, cu un etaj mai sus, ferestrele vibrau, cuprinse de ger.

— Aș vrea, dar crezi că se poate? Crezi că un nebun poate fugi de propria lui nebunie? Tu crezi?

N-am avut timp să îi răspund, pentru că el mă cuprinse în brațe, oftând apăsător. Oftatul său suna oarecum a despărțire. O despărțire grea care smulgea bucată cu bucată din mine și o izbea de stânci abrupte și crestate, sfărâmând-o. Nu mă puteam vedea fără el. Era atât de greu să îmi urmez viața fără Dragoș, încât eram convinsă că toți anii aceștia care s-au scurs în lipsa lui nu au fost decât momente uitate de timp, scene dintr-un vis pe care pur și simplu nu îl puteam numi realitate.

În ultima zi a șederii sale în Oradea, l-am întâlnit în parcare hotelului, rezemat de mașină. Aparatul foto îi era agățat la gât, iar nerăbdarea îl obliga să își mute poziția de pe un picior pe altul. Țineam neapărat să îi arăt casa în care locuiam și chiar și unele din obiceiurile mele atunci când eram departe de balet.

I-am făcut semn cu degetul și s-a apropiat. Mi-a admirat figura veselă și după ce ne-am privit o perioadă în

tăcere, l-am îndemnat să mergem. Am urcat amândoi în mașină, și am pornit spre casa părinților. Locuiam departe de oraș, într-un sat înconjurat de păduri. Liniștea de acolo era tipică locurilor căutate de turiști pentru vacanțe. Drumul de țară ce cotea spre dreapta era conturat atât pe o parte, cât și pe alta, de copaci care acum, în această perioadă din decembrie, nu mai etalau decât scheletele de culoarea pământului, așteptând căderea zăpezii pentru a le îngreuna crengile ca podoaba imaculată. În depărtare, se observau dealuri înălțându-se ca bolta sub cerul liber și, dintre crăpăturile ce le despărteau, urcau în aer șiruri transparente de fumuri, alungate prin hornurile caselor. Casa părinților se întrezărea prin ceață, primitoare, iar, pe deasupra, câțiva porumbei dădeau târcoale pentru a se amesteca cu păsările curții. Yago era afară, priponit pe partea cealaltă a drumului, pe deal, alergând sprinten de jur-împrejurul pironului de care era legat, ca să își dezmoștească picioarele. Maia fugărea rațele.

Ajunși în fața porții, a parcat mașina sub vișinii de lângă gard. Am rămas acolo un minut, oftând când el, când eu.

— Frumoasă zonă, aprecie în momentul când am fost pe punctul de a coborî.

— Așa este! Îmi era dor să mă plimb pe drumurile acestea de țară. E atât de bine acasă!

— Cum se face că o țărăncuță a ajuns prim-balerină?

Am râs amuzată. El doar zâmbea și, pentru că aștepta curios răspunsul meu, i-am explicat:

— În tinerețe mama a dansat și ea. A renunțat pentru tata la visul ei. El locuiește aici de când s-a născut și nu a fost destul de curajos ca să renunțe la toate acestea pentru a urma calea mamei. Lui îi place atmosfera liniștită de țară, căminul primitiv și retras, pe când mama îi promitea agitație și rulotă în loc de casă.

Din nou, liniște deplină. Nu îmi plăcea când rămânea fără cuvinte. Adoram să îl aud vorbind, explicând, râzând. S-a întors spre mine o clipă scurtă, după care și-a pierdut ochii la parbrizul din față, descoperind dincolo de el o

cărare ce ducea spre dealurile conturate de o dungă subțire pe care amândoi o recunoșteam ca fiind o pădure. Deasupra pădurii, străbătând ceața parcă mai deasă în văzduh, soarele palid părea un glob de gheață. Razele lui slabe nu reușeau nici măcar să atingă pământul.

— Între ei există dragoste adevărată, a înghițit în gol, mă crezi?

Am ridicat din umeri, puțin nepăsătoare. Niciodată nu am stat să îmi urmăresc părinții și să gândesc profund relația lor. Nu cunoscusem iubirea aceea adevărată despre care Dragoș vorbea și nu știam ce înseamnă să renunți la tot pentru ea.

Până acum...

Mă întrebam dacă aș fi în stare să renunț la balet pentru el. Și de asemenea, mă întrebam dacă el ar renunța la tot ce are pentru mine. M-au scuturat florii. Nu îmi plăcea să gândesc așa. Mă mulțumeam cu cât ne era dat și chiar nu voiam să schimb nimic. Mă imaginam trăind zilnic cu el în casă. Oare dragostea noastră ar mai fi la fel de dulce dacă ne-am avea zilnic? Îmi stătea în cap să îl întreb, să aflu răspunsul de la el, dar mă temeam că aceste gânduri nu vin cu maturitate, ci născocite de o minte necoaptă. Am preferat tăcerea. Era mult mai apetisantă, mult mai liniștitoare.

Cum am coborât din mașină, Maia mi-a sărit în brațe.

— E surioara mea. Dragoș i-a zâmbit, dar Maia s-a ascuns timidă, evitându-l. După acea privire naivă, după zâmbetul ei nevinovat, după interesul pe care încerca să i-l acorde, așa cum știa ea la cei cinci anișori ai săi, știam că îl place. Se vedea asta în ochii ei sclipitori.

Am înaintat împreună spre mama și tata. Ei stăteau în pragul ușii, așteptându-ne curioși. Mama sălta pe picioare, nerăbdătoare să facă cunoștință cu fotograficul academiei de balet, în timp ce tata îl măsura cu priviri întrebătoare, poate puțin invidios că domnul de lângă mine e atât de arătos, de bine pus la punct.

— Mamă, tată, el e Dragoș Ahtum, fotograficul academiei de balet.

L-au primit cum se cuvine și au încercat să îl cunoască prin milioane de întrebări adresate unui Dragoș ce era obișnuit cu tăcerea. Pot spune că s-a descurcat foarte bine. În public, arunca înfățișarea de singuratic și devenea foarte sociabil. Știa multe lucruri din multe domenii. Iubea natura și sportul, deși recunoștea că nu își permite prea des să profite de aceste plăceri. A vorbit de familia lui, în timp ce sorbea dintr-o ceașcă cu ceai fierbinte, zâmbea, glumea și uneori devenea serios. îl admiram. Nu mă decideam ce anume îmi plăcea mai mult la el. Nu reușeam să îmi fac o idee fixă despre cum ar fi să mă obișnuiesc cu prezența lui zilnică și acum nu făceam decât să descopăr dacă aceste momente sunt chiar reale sau am parte de un vis. Adoram să mă joc cu imaginația, să inventez, să creez fel și fel de situații și îmi era teamă ca vizita lui să nu fie una dintre aceste invenții ale imaginației mele. Nu a fost așa însă. Îmi aduc perfect aminte că l-am dus pe dealurile din fața casei și i l-am prezentat pe Yago. L-am îndemnat să îl mângâie și i-am permis să îl călărească.

— Haide! Yago e prietenos, nu te azvârle de pe spinare! Călăritul relaxează... O să vezi că o să-ți mai dorești să sui pe spinarea unui cal după această experiență.

— Am încredere în tine, mărturisi la un moment dat, când văzu că nu scapă de mine. Prietenii tăi sunt și prietenii lui...

Îi era teamă, am simțit asta. Pe mine mă amuza, dar nu am vrut să îi arăt, ca să nu se simtă prost și să renunțe. Atunci a fost pentru prima dată când am pus mâna pe aparatul lui de fotografiat. Era o onoare și, de asemenea, o plăcere deosebită să îl prind în cadru, inversând rolurile. Nu știam să comentez o fotografie, dar nu mi-a fost greu să îi apreciez figura mulțumită, depărtată de acele gânduri care îl torturau. Nu eram expertă în acest domeniu, însă mi-am dat silința să îl prind în imagini ce știam că vor rămâne pururea poate chiar pe biroul meu. Și printre toate acestea, îmi fura câte un sărut, departe de atenția tuturor.

Se retrăgea după calul care ne proteja și se repezea la mine, atingându-și buzele subțiri și reci de buzele mele doritoare. Eu nu eram curajoasă, nici acum nu sunt. Lui i se părea un joc și profita de fiecare moment, mărturisind că era cucerit de adrenalină. Îmi arăta cerul, eu mă uitam în sus și, brusc, îi simțeam gura caldă lipindu-se de obrazul meu. Ducea degetul la buze, le atingea pripit de mai multe ori, în semn că așteaptă o sărutare, eu scuturam din cap, refuzând categoric, atunci din nou se repezea și își lipea buzele de ale mele. Avea nenumărate metode ca să iasă învingător de câte ori își propunea.

Tot ce mi s-a părut frumos atunci, s-a spulberat ca o mână de praf suflat de vânt, iar acum, oricât aș fi încercat să îmi imaginez acele invenții ale minții, nu reușeam. Cum să o mai fac când știam precis că nu se mai poate întâmpla nimic? Mă plimbam de zece ori pe zi pe aceste cărări și rugam din suflet o minune, să îl văd fotografiind peisajele, la fel cum făcuse atunci. Însă nici natura nu era de acord cu mine, nu îmi asculta poruncile, preferând să le împrăștie în zare împreună cu cântarea păsărilor, şuieratul cutremurător al vântului, cu susurul molcom alpârâului, făcând toate astea cu nepăsare, abandonându-mă cape ceva lipsit de valoare. Dar natura îmi ghicise fericirea deplină, atunci când îl urmăream pe Dragoș fotografiindu-i priveliștile rurale în tăcerea lui netulburată, pe care întotdeauna am încercat să o respect. Acum era vitregă, departe de a fi utilă, calmant pentru sufletul meu, se cutremura prin suflarea vântului ce străbătea ramurile noduroase și scorțoase ale arborilor, jelindu-i absența, strigându-l cu disperare, fără să obțină vreun semn de la el. Dragoș nu răspundea. Dacă mie nu mi se întâmpla asemenea minune, de ce i s-ar întâmpla ei?

După ce a plecat, zilele mi-au devenit pustii. Număram fiecare oră cu nerăbdare. Abia așteptam să mă întorc la Constanța, să îl revăd, să îl pot atinge, să mă bucur de el în realitate, nu în visurile care mă bântuiau în fiecare noapte, să îl știu aproape de mine.

Numai că nu a fost așa.

Din momentul când a părăsit casa noastră, acea piatră care îmi lovea sufletul, a răsărit brusc și nu a mai plecat. Încercam să mă feresc de ea și să par indiferentă în fața acelor lovituri dure, dar nu rezistam. Se izbea puternic de cele mai adânci locuri ale inimii mele, reușind să scoată durerea la iveală prin tresăriturile umerilor pe care îmi era imposibil să îi mai pot controla. Numai eu știu cum făceam ca lacrimile să nu îmi alunece pe obraji. Tremuratul nu înceta, atacându-mi corpul ca o otravă fără leac. Un nor plumburiu stătea să verse ploaie rece peste mine, și o făcea ori de câte ori încercam să oftez. Dacă vreodată m-am întrebat ce înseamnă nefericirea, din acel moment am aflat. Ce poate să însemne nefericirea, în afară de o coroană de spini așezată pe creștetul meu? Ce poate să însemne mai mult decât picături de sânge, alunecându-mi pe obraji în jos? Nu înseamnă decât pieptul lovit de o inimă sfărâmată sub presiunea sufocării. Dar parcă nu e de ajuns. Atunci când suferința se abate asupra ta, încearcă să te umilească în ultimul hal. Te scuipă, te înjură, te batjocorește fără milă, călcându-te în picioare până îți zdrobește oasele. Și plângi, și implori, dar nu ești ascultat pentru că, prin ruga ta parcă îi mărești curajul, furia, dorința de a chinui. Te sfarmă până când cedezi, până când sclipirea ochilor tăi dispare, până când răsufierea îți devine domoală și fără rost, până când mâinile tale nu mai sunt în stare să apuce, să te susțină, și îți dau drumul, pierzându-te în abis. Abisul este astfel: o nemărginire rece și goală în care lumina caldă nu are voie să pătrundă, iar luna fuge de ea înspăimântată, refuzând să-i împodobească infinitul umbros. Astfel, întunericul e stăpân pretutindeni. Odată rătăcit în abis, cale de scăpare nu mai este, numai prin mijlocul dureros al morții. Însă prea puțini sunt curajoși să îl accepte și să îl urmeze, așa că rămân timpuri îndelungate prizonieri acolo. Devii agitat, ești furios și supărat, dar nu ai pe cine-ți vărsa ura și furia, nu există nici măcar un obstacol de care să te izbești, pe care să îl lovești până la epuizare, până ce calmarea se așterne peste tine cu gingășie, dulce, odihnitoare, biruitoare. Acolo

ești singur, numai tu și nebunia ta. Uneori mințile îți răsăd în hohote din cauza durerii din tine, iar altele plâng neoprite, vărsând râuri de lacrimi, inundând pustiiurile, însă și ce dacă? Acolo nu există nimeni și nimic pe care să îl îneci în afară de tine însuși. Ai presimțirea că o să cazi în gol, dar că durerea nu se sfârșește niciodată. Simți cum ți se strânge inima, cum rămâi fără aer, aștepti impactul care să-ți pună capăt zilelor, iar eforturile tale de a te salva, încetează. Cugetările sunt singura cale de a mai afla dacă încă trăiești. De fapt, nu trăiești, doar supraviețuiești. Și totuși, nu ajungi să te ciocnești. În nemărginire nu există lume largă, nici lume strâmtă; nimeni nu te aude, nimeni nu te vede, nimeni nu-ți cunoaște suferința. Chiar și stelele te-ar mulțumi cu neînsemnata lor căldură, însă în universul acela grotesc, ele nu se arată. Nu o fac deoarece stelele poartă cu ele speranța, iar speranța în nemărginire își pierde licărirea, deci stelele se sting și cad, refuzându-li-se intrarea. Tu le-ai primi, dar haosul nu. Tu le-ai ține în palme și le-ai săruta delicat ca nu cumva să le sorbi strălucirea și să rămână doar corpuri lipsite de evlavie. Haosul, în schimb, cum le prinde, cum le sfarmă cu pumni tari de oțel, până face din ele doar o pulbere aspră pe care o suflă asupra ta, uscându-ți buzele, crăpându-le până se ivește sângele. Lacrimile îți sunt secate, fiindcă ele sunt izvorul ce ar da viață pulberii împrăștiată, ar face-o să crească, să se dezvolte, să se transforme iar în stele însuflețite cu speranță. Speranța distruge haosul, așa că ea nu îți este permisă atâta timp cât ești sclavul lui.

Aceasta este suferința.

Iar suferința începe să răsară la primul semn de indiferență, când aștepti zile în șir cu o nerăbdare crescândă să ți se răspundă la un salut, la o chemare, la o rugămintă.

Iar asta nu se întâmplă.

Indiferența doare...

Cum să nu doară când te vezi într-o lume largă, pierdută, bezmetică și atât de încurcată, încât te sperie? Și culmea, în această lume fără sfârșit, un singur om găsești

pe care să-l iubești. Dar omul acesta nu e pentru tine. Cu toate acestea, continui să-l iubești.

Ai vrea să îi dai toată dragostea ta, să-i arăți prin iubire cât de fericit te face, să îi mărturisești în vreun fel că viața ta nu are rost fără el, dar persoana aleasă, unica persoană din mulțimea nesfârșită lăsată pe pământ fuge, se ascunde, te evită...

M-am întors în Constanța după două săptămâni de vacanță, și acolo, acel blestem care m-a însoțit la plecare, m-a așteptat la întoarcere. Dar avertizarea oricum apăruse chiar din momentul când l-am văzut dispărând pe drumul de țară dintre copacii satului. Văzusem atunci în ochii lui o părere de rău pe care i-aș fi spus-o, dar eram prea naivă ca să iau în seamă semnele. Chipul îi era trist, surâsul forțat, iar melancolia îi atârna de privire, încercând să călătorească departe, să rămână în liniștea eternă din acele ținuturi unde viața nu îi era amenințată, unde uita cine este și era cine își dorea să fie, unde scăpa de realitate pentru câteva clipe scurte, ca să plutească pe aripile visării. Era și el om, la fel ca mine și ca toți ceilalți, așa că avea dreptul la visare.

Am stat sub vișinii din drum, numărându-i pașii, cu zâmbetul din ce în ce mai stins. Cu el se ducea și fericirea mea, și veselia, și voia bună. Mai făceam doar cât un sac plin cu tristețe. Imaginea i se cutremura ușor în depărtare și se rupea în fragmente, învăluindu-l în negura aspră a temerilor, a amintirilor, a trecutului, a fricii că se duce, dar nu se știe unde, și mai rău, dacă se mai întoarce. Mi-am dus brațele la piept, încercând să potolesc fiorul care îmi scutura corpul. Îmi venea să îl strig, să îl întorc din drum, dar eu sunt pleava dominată de stele, lună și soare, nu am puterea să schimb destinul. L-am lăsat să plece...

Când am coborât din tren și am înaintat pe peron, un vânt pustiu mi-a dat târcoale, șuierându-mi în urechi șoapte sinistre precum doine de singurătate care mă speriau, mă făceau să caut în jurul meu, să dau de cunoscuți de care să mă agăț cu disperare, pentru ca noaptea grea și lungă să nu se aștearnă într-o profundă

tăcere și să nu mai lase lumina să-mi scalde ochii. Pe nimeni nu descopeream din păcate, în afară de călători nepăsători ce se grăbeau în direcții diferite. Cu toate acestea, păream nepăsătoare, nu doream să distrug mulțumirea și încântarea pe care le-am acumulat în ultimele zile de vacanță.

Nu am mai știut de el de atunci. Existența îi pierise brusc, de parcă în viața mea nu existase niciodată Dragoș Ahtum. Nu mai auzeam pe nimeni să vorbească de el, nu mai făcea vizite academiei; chiar și atunci când încercam să îl menționez în fața lui Iustin, acesta mă privea încruntat, cu răceală, dornic să mă evite cu orice preț. Oricum îl supărasem atunci când, reîntoarsă în Constanța, am fugit la el cu zâmbetul pe buze și i-am înapoiat poantele pe care mi le-a dăruit. S-a arătat derutat, a scuturat din cap parcă dezamăgit

— De ce mi le înapoiezi?

— Mă țin de promisiune, atâta tot.

— Nu mai ai nevoie de ele?

— Nu.

— De ce?

— Pentru că am reușit să îmi cumpăr unele la fel de bune...

— Dar nu la fel de încărcate de sentiment.

L-am privit lung și apăsător, simțind cum strălucirea din ochi îmi piere. Tonul pe care îmi vorbise m-a săgetat până în adâncul inimii și m-a făcut să tremur, se vedea că nu îi convine. De ceva timp încoace, era prea serios, chiar nimic nu mai era pe placul lui. Totuși, i-am răspuns înduioșată:

— Ar trebui să te bucuri că ți le înapoiez...

— Prea repede, murmură, luându-le, în sfârșit, și privindu-le cu dispreț.

— Mi-au fost de mare ajutor și rămân în continuare recunoscătoare.

M-am întors cu spatele, pregătită de plecare. Ajungând în dreptul ușii, vocea lui Iustin mă opri:

— Și... mă rog! Cum ți-ai făcut rost de alte poante?

— Prin câștiguri proprii.

— Fii drăguță și răspunde-mi. M-am întors spre el ușor speriată. Tonul îi era autoritar, nemulțumirea creștea în el pe măsură ce treceau clipele. Ți-a plăcut să muncești pentru aceste câștiguri, nu-i așa?

Atunci mi-am dat seama la ce se referea. Mi-am dat seama că pe el îl deranja faptul că am pozat pentru Dragoș. Deși nu i-am confirmat presupusele, Iustin era la curent cu ceea ce se petrecea, el era prea inteligent ca să nu își dea seama.

Am strâns buzele, hotărâtă să îi răspund, dar un gând ciudat m-a liniștit în ultimul moment, tăindu-mi graiul. Am zâmbit și am ridicat din umeri cu o oarecare nepăsare, apoi am ieșit pe ușă, lăsându-l singur, în compania melodiei potrivită în surdina. În timp ce adăugam pași pe coridoarele lungi și slab luminate, am oftat mulțumită că ironia mea afectează pe alții. Uneori, deși știm că răutatea nu este benefică, ne dă o stare de mulțumire, de împăcare și ne face să ne bucurăm din plin de ea, chiar dacă e durabilă cât o clipire a ochilor.

Neputința e otrăvitoare. Se strecoară ca o săgeată în corp și blochează până și mintea. Te frământă, te lovește, rupe din tine bucată cu bucată ca să te nimicească. Tu urlă, însă urlatul e pribeag, aleargă numai prin locuri îndepărtate, către văzduh căutându-l pe Dumnezeu. Dumnezeu, la rândul Lui, e divinitate, el ne-a creat, ne-a făcut stăpâni peste pământ, însă nu ne schimbă destinul, pentru că orice stăpân e înțelept și așteaptă și de la noi același lucru. Lasă înțelepciunea noastră să aleagă calea pe care vrem să înaintăm. Cel mai rău este că ne înșelăm adesea când alegem afurisita cale. Ne temem de cea bună și o vedem scăpătoare pe cea rea și, înaintând, descoperim că ne-am înșelat. Dăm să ne întoarcem, dar în spate nu mai e nimic decât haosul prin care sunt presărate regretele. Regretele sunt tot dureri sufletești, fără rost însă. Ce s-a pierdut, nu se mai poate recupera. Aș fi făcut orice să pot da de el, dar chiar și cea mai ușoară intenție era în van. Cineva sau ceva se opunea cu încăpățănare, fără să țină

cont că pe mine mă distrugea încetul cu încetul.

Singurătatea e ca un păcat. Întotdeauna m-am ferit de singurătate, însă tot la ea am ajuns. Nu voiam așa ceva pentru mine, mai ales de când l-am cunoscut pe Dragoș. Nu voiam ca singurătatea să sufle peste mine și să mă îndepărteze de îmbrățișările, sărutările și mângâierile lui. Dar dacă nu voiam, de ce nu eram ascultată și mi se întâmpla tocmai contrariul?

Multe au căzut atunci asupra mea și m-au zidit întreaga, izolându-mă între pereții suferinței de unde eram atinsă de durere și străpunsă până la oase de păreri de rău ce nu știam de unde vin.

Nu l-am mai auzit pe Iustin să îmi spună Bobocel. Într-una din zile chiar i-am reproșat asta.

— Am trecut în rândul lebedelor? Cine va fi de azi înaintea bobocul?

S-a uitat lung la mine, apoi a făcut o piruetă, profitând de spațiul lăsat de elevii care se retrăgeau după trei ore de antrenament. Am fugit după el, prefăcându-mă că îl imit. În realitate, așteptam nerăbdătoare să îmi răspundă.

— Nu mai vrei boboci? am insistat, ridicându-mă pe vârfuri, încercând să îl ajung la înălțime. Dar profesorul era un bărbat înalt și, când se ridica pe vârfuri, mă depășea cu aproape un cap. Eram mică și slabă în fața lui, dar el spunea că e bine așa. Cu cât este mai ușoară balerina, cu atât dansează mai bine. S-a oprit brusc, făcând în așa fel, încât să mă ciocnesc de el și să cad. Fără să își ceară iertare sau să mă ajute să mă ridic, mi-a vorbit:

— Cum să îți spun așa când acel boboc vesel s-a transformat într-o stană de piatră indiferentă, tristă și mofturoasă? Nu îți mai place să ți se vorbească, iar atunci când se insistă, te apucă plânsul, făcu o pauză scurtă, timp în care m-am gândit la ce îmi spunea. Poate avea dreptate. De multe ori am izbucnit în plâns când mi-a vorbit, și nu era vorba numai de el, ci și de colegii mei. Sigur vorbeau despre asta între ei atunci când se adunau pe plajă și îl ascultau pe Iustin cântând la chitară.

Nu îi lăsam să se apropie de mine. Le strigam cu o voce isterică, împărțind ecouri chiar și peste largul nevăzut al mării, să mă lase în pace, să tacă, să mă ignore. Ce păcat însă că aceea era vocea interiorului meu și eram singura care o putea auzi, dar nu singura care îi simțea puterea.

— Uită-te la tine, arătă cu bărbia spre mine, silindu-mă să îmi plec capul, studiindu-mă cu atenție, ai un aspect parcă rupt din noapte, neadecvat pentru o balerină. Nu îți mai citesc dorința de a triumfa, nici în gesturi, nici în privire, mă prinse de umeri și mă întrebă: Ce se întâmplă cu tine, Karina?

Mi-am mușcat buzele, lipsită de curaj. I-aș fi povestit ce mi se întâmpla, dar mă temeam de o răbufnire, de faptul că poate nu ar înțelege și ar face situația și mai dificilă. Nu mai puteam ține în mine, îmi era de ajuns. Aveam nevoie de consolare. Dacă, într-adevăr, îmi era prieten, mă va ajuta, așa că mi-am luat inima în dinți și am îndrăznit:

— Ce mai știi de el? Mi-a dat drumul cu un gest agresiv și s-a întors cu spatele. S-a depărtat și m-a urmărit doar prin oglindă cum mă adunam tremurând acolo jos, pe podea. Spune-mi măcar dacă l-ai văzut...

— De ce ar trebui să-ți spun? Câte mi-ai spus tu mie, alegând mai bine tăcerea decât un confident?

— Te rog frumos, Iustin! Dumneata ești singurul care îmi poate spune, am mormăit printre lacrimi, fără să ridic privirea din podea.

— Nu te baza pe asta! Vezi și singură cum este situația. Nu sunt o excepție care le știe și le cunoaște pe toate. Acum suferi și ți se pare că cerul va cădea peste tine, dar nu uita de familia lui. N-ar trebui să îi oferi atâta atenție știind că nu e singur, se întoarce spre mine cu privirea încruntată. Doar nu crezi că îi lasă pe ei pentru tine!

— Ce știi tu?

Normal că nu știa nimic. Niciodată nu cerusem și nici nu mă gândisem la asta, dar totuși mi se reproșa.

— Adevărul îl știu, Karina! Acum ar fi fost aici dacă nu aș fi avut dreptate.

A plecat apoi, lăsându-mă singură. Ce proastă eram! De ce nu aveam curaj să sar în picioare și să îi cer prin strigăte să îmi dea vești de la el? De ce eram atât de slabă și nu îndrăzneam să fac mai multe pentru cel pe care îl iubeam?

Poate din cauză că el nu voia...

Confident! Nu vedeam în acest confident decât un batjocoritor care profita de ocazie să intre adânc în suflet și să îl răscolească pentru a readuce la cunoștință, o dată și încă o dată, lucrurile rele pe care reușeam să le fac. Nu aveam nevoie de reproșuri. Nu îi era milă de mine, nu se gândea că totuși ajunsese confidentul meu și mă refuza. Din acel moment, m-am ferit să mai plâng în fața lui și preferam să mă retrag în locuri pustii, unde să nu bănuiască măcar că mă ascund. Acumulasem atâta furie în mine, încât eram sigură că atunci când voi da ochii cu Dragoș, îl voi certa. Am mai promis eu o dată și nu m-am ținut de cuvânt. Eram în stare să o fac de această dată? De ce nu? Cine era el să nu fie certat? Cine era Dragoș Ahtum ca să greșească și să nu răspundă pentru greșelile lui? Era cineva, cu siguranță, altfel nu îmi explic de ce suportam eu consecințele greșelilor lui.

În acea perioadă, a fost prima dată când mi-am cumpărat o floare. Da. Un boboc de trandafir vișiniu. Un boboc la care mă uitam cu ochi răutăcioși și îmi doream să îl strivesc în pumn, ca pe un lucru lipsit de viață. Rațiunea mă bloca însă, căci nu eram o criminală. L-am pus într-o vază, fără apă, chiar pe noptiera de lângă pat, unde lumina era slabă. L-am urmărit zile la rând schimbându-se. Prospețimea îi dispăruse și bobocul acela parfumat emana doar dorința fierbinte de a-i veni sfârșitul cât mai repede. Râdeam nemiloasă în sinea mea, bucuroasă parcă pentru faptul că, în sfârșit, mai exista cineva care să simtă ce simțeam și eu. În nebunia mea îl auzeam cum strigă disperat după ajutor, dar nimeni nu apela la chemările sale, înăbușit de circumstanțe. Frunzele îi căzuseră una

după alta, desprinsă după un proces lung și chinuitor, lăsând în urma lor un schelet de floare torturată pe nedrept. Numai spinii rezistau, deși își schimbaseră culoarea. Dar ei rezistau, pentru că în interiorul lor zace furia trandafirului și, ca orice sentiment negativ, furia rezistă, și rezistă, atinsă parcă de putere divină. Apoi, au căzut și petalele învinețite de chin. Una câte una, până ce nu mai rămăsese nimic din el, doar lujerul lemnos, sec, care dintr-o culoare verde, devenise pământiu.

M-am gândit așa: dacă acel trandafir era cu mult mai mic decât mine și a avut nevoie de atâtea zile să moară, câte îmi vor trebui mie? Luni? Ani? Oftam, gemând de durere la gândul că voi fi torturată ani de zile de suferința aceea atât de amară. Niciodată nu mi-au plăcut gusturile amare. De ce ar trebui să le suport acum, știindu-se acest lucru? Pur și simplu, eram sclava vieții. Totul era contra mea și ordinea în care se întâmplaseră toate până în acea blestemată zi de iarnă, s-a pierdut ca în negura unor zori îmbăiate în cerneală.

Încercam să mă ridic în fiecare dimineată, torturată de-a lungul nopții de chinuri groaznice și de coșmaruri neliniștitoare și îmi dădeam seama că, dacă azi mă foloseam doar de o mână ca să mă pun pe picioare, mâine mă foloseam de ambele mâini.

Nu mai aveam putere. Corpul îmi era vătămat în interior din cauza tremuraturii, plânsului sufocat de maxilarele încleștate și bătăilor inimii care deveniseră mai mult bubuituri sub formă de vârtejuri ce mătura viața din mine. Iar în exterior, mărcile făcute în timpul antrenamentelor nu îmi mai permiteau să mă uit în oglindă.

Într-o zi, atât Anastasia cât și Iustin, au hotărât să mă coboare de pe locul îmbrăcat în lauri și să dea funcția mea de prim-balerină Arianei. Eram atât de invidioasă, încât nu mai vorbeam cu Iustin. Plecasem din sală, călcând apăsător și ridicând ecouri grave spre tavan, lipsite de educație. Ei îmi porunceau autoritar să mă întorc, iar eu și mai autoritar, refuzam. Am trântit ușa în așa măsură că se

cutremurată ferestrele și m-am închis în camera de unde nu am mai ieșit multe zile. Într-un târziu, am revenit singură, deoarece eu eram o balerină, nu puteam rezista departe de muzică și de dans.

Anastasia m-a oprit odată, după antrenamente, lucru pe care nu îl făcuse până atunci. Mi-a făcut semn să mă așez pe podea, în timp ce ea învârtea un dosar, șezând pe scaunul pe care obișnuia să îl ocupe când venea aici. Se arăta serioasă, nemulțumită de atitudinea mea din ultimele săptămâni, era atât de dezgustată că nu dorea să îmi arunce nici măcar o privire scurtă.

— Nu știu ce e cu tine Karina, dar te asigur că nu vei ajunge departe așa!

Mi-am plecat capul rușinată de atitudinea mea.

— Erai balerină excepțională, dar doar... erai. Nu se mai cunoaște nimic în urma ta, decât o profundă dezamăgire pe care ne-o lași nouă. Ne este greu să le zicem părinților tăi că ai decăzut, însă nu ne putem feri.

— Nu am cerut să vă feriți. Faceți ce trebuie și ce credeți că e bine să se facă.

Oftă. M-a impresionat acel gest, pentru că nu era genul de femeie care să se lase copleșită de sentimente. Anastasia era o femeie puternică, în ciuda gesturilor sale pline de eleganță. Ajunsese deja la o vârstă înaintată, dar baletul nu i-l putea scoate nimeni din sânge. De obicei, privea cu ochii săi căprui, dând impresia că va reproșa, dar din câte vedeam, era mult mai observatoare și știa cum să atingă punctele sensibile ale persoanelor. O făcea în două moduri: unul - prin ceartă și răstiri severe și altul - prin cuvinte blânde. Clar că nu a trecut degeaba prin viață.

— Ce atitudine e asta? De ce vrei să se întâmple așa? De ce nu lupți ca să-ți îmbunătățești starea?

— Crezi că are rost? am întrebat atunci, convinsă că eu le știu pe toate, că nimic nu îmi poate schimba părerea.

— Nimic nu este imposibil...

— Imposibil este să îmi revin, știind că nu e de partea mea.

— O să vină o zi când vei regreta că ai coborât garda

jos tocmai la mijloc de drum. Fii conștientă de ceea ce faci acum, nu peste câțiva ani. Tu erai ambițioasă, luptai... Cum se face că ai renunțat?

— Sunt conștientă, dar nu înțeleg de ce cuvintele tale, în loc să mă încurajeze, mă slăbesc! Am început să plâng, fără să mă feresc de ea, și mi-am lăsat capul în poala ei, privind pierdută, în neștire. De ce încerc să mă ridic și totuși nu reușesc, bântuită de imagini pe care le doresc și le resping în același timp? De ce aerul este vocea lui și mă tot strigă și nu mă lasă să respir?

Când mi-a pus palma pe creștet și m-a mângâiat, am închis ochii. M-am gândit la mama și la câtă nevoie aveam de ea, dar după sfatul Anastasiei, nu era bine să o îngrijorez.

— Ești îndrăgostită, copilă!

— Eu? De cine? De un nimeni? Încercam să par ironică, însă suspinele nu prea îmi permiteau. Aproape că nu mai aveam voce, iar Anastasia insista, fără să îi fie milă de mine, fără să se oprească atunci când eu, cu ochii înlăcrimați, așteptam oarecum ca ea să îmi ghicească dorințele și să pună capăt discuției. Deși mă durea să vorbesc despre el, parcă simțeam nevoia să împart secretul meu, să îl fac cunoscut și cumva, instructoarea mea de balet să găsească vindecarea de care aveam nevoie și să o presare asupra mea sub formă de pulbere.

— Nu ignora ce e al tău, că oricum nu vei scăpa de el. Acceptă-l... Poate îți va fi mai ușor.

Tare mult mi-ar fi plăcut să se întâmple așa, dar era imposibil, îi simțeam lipsa lui Dragoș. Aveam nevoie de prezența lui ca de aerul pe care îl respiram. Aveam nevoie să îi simt căldura ca pe o necesitate, căci fără el, eu eram rece și pustie ca pământul acela pe care nici iarba rea nu crește. Mergeam adesea pe plajă și căutam consolare, dar, odată ajunsă acolo, mă loveam deși mai multă singurătate. Valurile mării, pe care atât de mult îi plăcea lui să le deseneze, mi se păreau respingătoare și ciclul lor de apropiere și depărtare neconținută devenea iritant. Ce mai funcție banală a acestui element! Trebuie să fii nebun să

vrei să te întorci mereu de unde ai plecat și să pleci din locul în care întotdeauna te întorci, însă cel mai rău este să vrei să pleci și să te întorci cu aceeași dorință, cu aceleași sentimente, neschimbat.

Dar oare eu nu eram așa? Nu îmi doream să mă întorc în trecut, când totul a fost frumos și bine? Și de asemenea, îmi doream mai mult ca orice pe lume să plec mai departe, să renunț la ce mi-a aparținut, doar că nu exista suficient curaj. Întotdeauna mă întorceam și mă întorceam... și mă întorceam...

În plus, nu terminasem cu el. Încă mai exista posibilitatea ca, în orice moment, să se întoarcă, deoarece nu mi-a confirmat ruptura. Eram decisă să îl primesc, chiar dacă acum juram că nu o voi face. Știam asta mai bine ca oricine. Nimeni nu mă cunoștea așa cum mă cunoșteam eu. Nu puteam respinge persoana pe care o iubeam, nu eram în stare de așa ceva.

După două luni, am renunțat să îi mai trimit mesaje. Acel „bună dimineța” îmi provoca greutate, iar „noapte bună” îmi aducea numai coșmaruri. Din acel moment, mi s-a făcut dor de casă. Aici nu găseam consolare, și începeam să am nevoie de căminul care întotdeauna mi-a fost drag. Îmbrățișările lui Dragoș, sărutările, zâmbetele, discuțiile noastre, faptul că stăteam amândoi gânditori și priveam apusul, nu mai existau. Poate acasă voi găsi toate acestea, alimentându-mă și redându-mi viața. Am decis să renunț, să pun capăt trecutului și să merg mai departe, chiar dacă sufletul meu refuza. El îmi reamintea de fiecare dată când închideam ochii că va exista speranța de a putea zbura din nou, că într-o zi mă voi ridica cu propriile mele aripi, dar cum aş putea face așa ceva fără Dragoș? Cum mă puteam vindeca, de vreme ce el era rostul vieții mele, îmi bântuia existența, mă trezea din somn cântându-mi numele, și atunci când deschideam ochii se risipea în neant, de parcă nici nu a existat, lăsând totuși o urmă aspră, sângerândă, în adâncul meu.

Mi-am privit ceasul de la mână. Îi cerusem Anastasiei să mă învoiască o oră, ca să ridic un colet de la poștă.

Mama îmi pusese niște ceaiuri de tei și mușețel, îngrijorată de starea mea. Îi spuseseam că sunt neliniștită, instructorii mei îi dăduseră vestea de mult că m-au coborât de pe primul loc, că nu sunt bine, că am nevoie de ajutor. Ea a plâns, eu la fel. Am plâns fără oprire, simțind că viața mi se scurge prin lacrimile acelea, cu ea ducându-se și speranța, și iubirea. Era dispusă să vină până în Constanța ca să mă încurajeze, învinuindu-se că depărtarea mă distruge, că datorită absenței mamei, ambiția a pierit. Mi-a fost milă de ea și îmi este și acum, imaginându-mi cât trebuia să se frământa, să cugete că nu e o mamă bună. Mă întreba de ce renunț, dar nu știam ce să-i răspund pentru că, de fapt, nu aveam motive, dar nu i-am spus adevărul. Am mințit că sunt prea îngrijorată și stresată și nu îmi merge bine la antrenamente, că trec printr-o perioadă dificilă de tulburare, că eforturile, oboseala, stresul mă doboară și că nu mă simt în stare să merg înainte. Promiteam că totul va fi bine, însă lucrul acesta nu se întâmpla, nu găseam motivare în nimic ca să mă îndrept. Toate le făceam greșit. Întorsesem lumea cu susul în jos. Nu îi plăcea că decăzusem atât de mult și că titlul mi-a fost luat de altcineva. Îi spuneam adesea că îmi este dor de ei, și asta nu era ceva normal la mine. Mă suna zilnic, iar atunci când nu îi răspundeam, știam că data viitoare mă aștepta o ceartă.

Nu mai aveam mult ca să ajung la colegiu, și alergam printre mașini ca să nu întârzii la orele lui Iustin. Am ridicat ochii spre oamenii din față, făcându-mi loc printre ei. Greu deslușeam persoanele. Aglomerația aceea mă agita, aveam impresia că lumea se uită la mine ca la o ciudată, că încearcă să mă respingă, să-mi reproșeze faptul că pășesc pe acest pământ fără permisiunea nimănui, fără un scop anume. Îmi era greu să mă uit în ochii cuiva și mai ales să îmi mențin privirea la același nivel cu așa numitul adversar. Și, pe când eram gata să cedez și să renunț, prăbușindu-mi privirea în pământ, departe de atenția tuturor, în depărtare, acolo unde lumina devenea franjuri fosforescenți fluturând în aer, o siluetă familiară mi-a atras

atenția. Aura care pâlpâia în jurul ei călătorea prin văzduh și ocolea orice piedică, ajungând până la mine. Se revărsa asupra mea, precum pulberea de stele lăsată în urma unei comete. Căldura aceea se încolăcea pe mine și mă scutura, pătrundea până la inimă, palmele îmi asudau, ochii mi se umpleau de lacrimi, iar umerii îmi tresăreau ca biciuiți cu îndârjire până la sânge. Era o tortură ceea ce trebuia să suport, însă era una dintre cele mai dulci, pe care simți că nu le poți îndura și totuși le ceri, le dorești, râvnești la ele ca la cupa cu vin pe timp de secetă.

Seamănă cu Dragoș, mi-am zis, întredeschizând ochii. Evitam lacrimile, deși furnicăturile din corp mă amorteau. Coletul devenise dintr-odată prea greu pentru mine și aveam impresia că îl voi scăpa în orice moment. Părul negru în care m-am jucat de atâtea ori, forma ochilor ca perlele negre, buzele subțiri și serioase, umerii, brațele, capul plecat, atitudinea matură...

Era Dragoș.

Am încetinit pasul. Picioarele îmi tremurau și am încercat să respir profund. Nu îmi mai simțeam respirația. În mine răsărise un gol adânc, prea profund, în care se pierdea orice gest, orice senzație, orice sentiment. În locul pământului care îmi fugise de sub picioare, se iviseră niște valuri mișcătoare, înălțându-mă și coborându-mă brusc, de parcă nu eram decât o minge ușoară. Dar valurile erau amenințătoare, îmi cereau viața, se tulburau de fiecare dată când refuzam, deveneau uriașe, gata să cadă asupra mea.

Când s-a uitat la mine, am oftat. Cât de mult îmi doream să mă reped la el, să îl prind de gulerul hainei și să îl scutur cu atâta forță, încât să îl las fără suflare. Nu aveam de gând să cedez în fața lui. Nu și de această dată. Dorința de răzbunare ardea ca o flacără vie în mine și mă topea de fiecare dată când îmi trecea prin cap să renunț. Am hotărât să îl pedepsesc cu aceeași monedă. Să-i arăt indiferența atât de măreață precum este, să simtă și el ce simt eu. Altă pedeapsă mai cruntă nici nu găseam pentru Dragoș, și nici nu voiam.

Iustin de asemenea era acolo. Văzându-l atât de concentrat, i-a urmărit traseul ochilor și m-a descoperit. I-a zis ceva lui Dragoș, după care a plecat.

Mi-aș fi dorit să mă întorc cu spatele la el și să pornesc într-o direcție neștiută, atât de departe, încât să nu îl mai văd. Preferam să îl ignor decât să îi fac rău. Acum că îl revedeam, ura și furia erau ținute sub control, dându-mi seama că încă îl iubeam.

Cum eram o lașă, am continuat mai departe, apropiindu-mă de el. Căutam pământul care să mă susțină și să îmi răpească tremuraturul, dar nu dădeam decât peste apa aceea plutitoare ce mă amenința cu scufundarea în orice moment. Mă afluam între pământ și apă și, deși ceream una, mi se oferea alta. Nici măcar de această dată nu aveam parte de ceea ce voiam.

Cu cât mă apropiam mai mult de el, cu atât îmi doream să îl ating. Dar nu! Îmi striga orgoliul, la care eu îi răspundeam: Ce să fac? Ajută-mă, pentru că nu știu ce am de făcut.

L-am observat nerăbdător, așteptând să mă apropii și să îl salut. L-am evitat, intrând pe poarta colegiului. Reușisem doar să îi observ vârfurile picioarelor în pantofi, întorcându-se în direcția mea, repezindu-se un pas, dar oprindu-se brusc, de parcă înaintarea i-ar fi fost curmată de însăși furia mea.

— Karina, m-a strigat, dar nu am vrut să mă opresc.

Răzbunare, dulce răzbunare! Mă bucuram de ea ca de nectarul din flori și nu o lepădăm chiar dacă îl vedeam serios și trist. De ce să îmi pese mie de un străin serios și trist? Cui îi păsa de mine că sunt tristă? Lui oare îi păsa? Și la urma urmei, dacă nu era trist? În tot acest timp s-a jucat cu intuiția mea și a creat mereu imagini false. Dacă o făcea și de această dată?

— Karina, strigă din nou cu vocea mult mai stinsă. M-am oprit numai ca să îi demonstrez că pe parcursul timpului am crescut și știam să mă comport matur. Am rămas cu spatele la el, așteptând să vorbească.

— Mă întrebam dacă accepti să bem o cafea...

amândoi!

— Nu îmi place cafeaua, am reproșat, încruntând privirea. Îmi simțeam interiorul vulnerabil și îmi era teamă și să respir. Mă durea inima și stomacul, pieptul întreg mă durea, totul, absolut totul. Nevoia de a-l sorbi din priviri mă cucerea pe măsură ce vocea lui continua să mă străbată din cap în picioare, neiertând nicio fărâmbă din mine. Cunoșteam acea voce atât de bine, încât parcă îmi aparținuse întotdeauna. Chiar și după atâta timp, continua să mă înfloreze, să stârnească plăcerea în mine, să mă tulbure în așa măsură că nu mai știam cine sunt eu, de unde vin și ce caut aici.

A urmat o tăcere apăsătoare între noi. Câteva secunde prea lungi, prea obositoare. Vântul îmi dansa printre şuvițele de păr, dar nu reușea să mă învioreze. O lacrimă mi s-a prelins pe obrazul lipsit de simț și mi-am mușcat buzele pentru duritatea vorbelor mele, însă preferam să îl torturez, să simtă ce simțeam și eu, să plutească și el pe niște valuri fragile ce amenințau cu scufundarea, departe de pământul sigur pe care a fost susținut în tot acest timp.

— Atunci nu te voi reține, șopti dezamăgit.

Numai asta nu voiam să aud. O nouă despărțire rânjea de după colț, pregătită de atac. Frica m-a copleșit. Strângeam coletul în brațe cu atâta putere, încât îl simțeam deformându-se. M-am trezit între valuri furtunoase. Sub picioarele mele domnea haosul. Aveam nevoie de ceva de care să mă susțin, și singurul ajutor era acea nenorocită cutie luată de la poștă.

— Vreau doar să îți spun ceva, insistă pe ultima sută de metri, când am crezut totul pierdut.

M-am întors spre el și m-am apropiat. Am lăsat coletul jos, la picioarele noastre, marcând teritoriul ca să nu îi permit să se apropie. Ce prostuță! Mă foloseam de o cutiuță de pantofi ca să evit o atingere.

— Mi-ai lipsit, a murmurat, cu capul plecat, privindu-mi degetele ce se frământau nervoase în atenția lui.

— Curios, am izbucnit, încercând să alung plânsul.

Nu aveam succes însă, pentru că lacrimile îmi curgeau șiroaie pe obraji și nu găseam curajul să le șterg. Cum poate să îți lipsească o persoană când nu te interesează?

— Niciodată nu am spus că nu mă interesezi...

— Ah, nu? l-am întrerupt, cu tonul mai ridicat. Nu e nevoie să o spui, numai să o demonstrezi. Dacă făceai invers, era cu totul altceva, iar acum nu mai pierdeam vremea reproșând...

— Mă doare să te văd suferind, întinse mâna să o ia pe cea a mea, dar m-am ferit, retrăgându-mă doi pași, de parcă atingerea lui m-ar fi ars, m-ar fi calcinat precum soarele coborât prea jos, prea aproape de pământ. Atingerea lui mă înmuia și îmi pierdeam curajul. Nu terminasem de vorbit, așa că nu avea voie să mă atingă.

— Nu cred că relația asta a fost o idee bună. Mă întreb: de ce nu m-am gândit înainte? Nu știam dacă sunt eu cea care vorbește sau e nebunia cuibărită în mine. Tu ai viața ta, iar eu pe a mea!

— Dar suntem prieteni.

— Prieteni? Ce fel de prieten ești tu? am încruntat din nou privirea. Îmi doream să se termine acea discuție, să pot pleca. Îmi părea rău pentru mine, dar și pentru el. Îmi părea rău pentru amândoi.

— Voiam doar să știu dacă ești bine...

— Foarte bine, m-am grăbit să îl lămuresc, în timp ce buzele mi-au tremurat grav. Mă gândeam la bobocul de trandafir pe care l-am chinuit zile întregi și îmi dădeam seama că nu eram bine deloc. Muream, și asta era foarte grav. Oare cum va reacționa dacă îi voi mărturisi lui așa ceva?

— Nu îți mai este dor de mine?

— De ce ar trebui să îmi fie dor de tine?

— Așa îmi scriai...

— Cândva s-a întâmplat într-adevăr așa. Dar acum că știu că nu simți același lucru, nu are logică...

— Cine ți-a spus că nu simt același lucru? am ridicat din umeri, tăcută. Cine ar fi în stare să îți spună că nu țin la tine? Că nu te doresc și că nu îmi pasă de tine? a oftat

atât de zgomotos, încât suspinul lui m-a străbătut până la inimă. Dacă spunea adevărul? Care adevăr? Există adevăr sau minciună? Dacă da, unde a fost adevărul în tot acest timp? De ce nu s-a arătat, lăsând minciuna să triumfe? Nu sunt singurul vinovat în toată povestea asta și vreau ca vinovații să plătească la fel de scump cum am plătit și eu cu pierderea ta.

— Eu... trebuie să plec, i-am zis, încercând să îmi evit gândurile. Nu știam ce să fac, cum să mă comport și găseam în fugă o scăpare. Dar el m-a oprit înainte să fac primul pas.

— Nici nu știi cât te-au mințit, Karina! Te port în gândurile mele și îmi aduc aminte de tine la orice oră din zi și din noapte, crede-mă! Eu nu am uitat de tine, iar dacă nu te-am căutat în tot acest timp, nu a fost pentru că nu am vrut...

— Dragoș... I-am întrerupt, obligându-l la tăcere, fiindcă mi se părea absurd ceea ce auzeam. Nu are rost să învinuim pe alții pentru faptele noastre.

— Dar...

Am scuturat din cap, aducându-i din nou tăcerea pe buze. Și fiindcă aceasta devenea apăsătoare, vântul pustia gândurile, lua pe aripile lui hoinare orice încercare de a mai judeca, lăsându-ne atât de goi față în față. Era pentru prima dată când nu se scotea un cuvânt, nu din cauza emoțiilor și a fericirii, ci din cauza neputinței, a neînțelegerii, a acuzărilor și a vinovăției. Pentru prima dată, tristețea se așternuse cu adevărat peste noi. El privea în pământ cu strălucirea abanosului din ochi stinsă, eu priveam cerul implorând milă, așteptând o minune, un gest care să îl determine să insiste. Am preferat să plec. Nu m-a oprit, deși îi simțeam ochii asupra-mi, măsurându-mă parcă cu regrete. Ultimele cuvinte le-a rostit calm și duios, dar cu toate acestea, tot am plecat. Aș fi vrut să îmi demonstreze că ține la mine, fugind în urma mea și oprindu-mă, ștergându-mi lacrimile, strângându-mă în brațe, sărutându-mă, sau, cel puțin, spunându-mi că mă iubește. Nimic din toate acestea nu se întâmplau, așa că

nu am crezut de cuviință să mă răzgândesc fără motiv. Poate nu era momentul potrivit pentru noi, poate nu nimerisem în lumea potrivită, poate nu alesesem viața potrivită, poate...

Ce trist! Ce dureros! Cât de incredibil putea să fie faptul că, pentru prima dată eu, Karina Baldin, și el, Dragoș Ahtum, nu ne înțelegeam unul pe altul. Acele persoane care întotdeauna au știut să se asculte, să se încurajeze, să se descopere și să se cucerească reciproc. Dar el nu devenise un străin pentru mine. Încă simțeam emoții când îl aveam aproape, și inima îmi bătea agitată când mă uitam în ochii lui sticloși. Știu că o iubire adevărată nu se pierde în câteva momente și persistă poate pentru toată viața acolo, în adâncurile noastre. Numai faptul că se ameliorează, că trece în stadiul de odihnă, dintr-o latură a unei inimi agitate, într-o latură a unei inimi calme și învechite. În orice moment poate reveni la forma sa anterioară, și chiar așa se întâmpla și cu mine. Recunoșteam iubirea pe care i-o purtam, chiar și în acele momente atât de cumplite, doar că eram atât de orgolioasă, încât nu cedam, așteptând prea multe de la el, prea multe...

„Nu sunt singurul vinovat în toată povestea asta și vreau ca vinovații să plătească la fel de scump cum am plătit și eu cu pierderea ta.

Vorbele lui m-au pus pe gânduri. Urcam scările colegiului, gândindu-mă la vinovați, la poveste, la pierdere... Erau doar unele dintre cuvintele ce mă dădeau peste cap cu o viteză ieșită din comun. Mă frământam, depășită de situație. Ceva nu mergea bine. Undeva greșeam. Nu îmi dădeam seama unde. De ce nu îmi ascultam intuiția la fel ca înainte? Vinovați, vinovați, vinovați... M-am gândit la Iustin, la atitudinea lui din ultima vreme. Faptul că el știa...

Nu era vorba numai de Dragoș. Nu avea cum, de vreme ce venise până aici ca să explice situația, să mă lămurească. Gândurile îmi alergau, de parcă erau puse pe o pârtie de gheață și nu reușeam să caut defectele acelei

întâmplări. Dacă Dragoș nu era singurul vinovat și mai existau și alții, asta însemna că nu m-a abandonat intenționat. Iar dacă dorea ca persoanele implicate să plătească pentru faptele lor, atunci el nu a fost de acord cu această despărțire, el ținea la mine. Probabil venise să îmi explice ce s-a întâmplat, iar eu nu l-am ascultat. Oare greșise atât de mult, încât nu merita nici măcar atât? Pentru iubirea mea, pentru toate momentele frumoase petrecute împreună, nu puteam să îi ofer această mică posibilitate de a lămuri lucrurile?

Doamne! De ce devenisem atât de rea? De ce eu, cea care mi-aș fi dat viața pentru el? Cum puteam să spun că îl iubesc, dacă nu reușeam să îl ascult, să îi îngădui un moment, să îl înțeleg?

Am lăsat orgoliul deoparte și m-am întors din drum, hotărâtă să îi accept invitația la cafea.

— Dragoș, am strigat când l-am văzut pregătit să traverseze strada. Avea mașina parcată pe partea cealaltă. Nu mă auzea, așa că am strigat încă o dată:

— Dragoș, stai! dar el nu mă auzea. Era agitație mare în jurul nostru și începuse să se piardă printre oameni, pe trecerea de pietoni. M-am uitat în stânga, apoi în dreapta. Un soare puternic strălucea chiar deasupra capului meu și mă ataca cu raze pline de lumină, slăbindu-mi vederea. Câte o mașină claxona, alta accelera, și vântul se contopea cu toate acele zgomote umane, devenind dintr-odată turbat. Se scutura în aer ca un drapel transparent și se răstema la fiecare trecător ce îi pica în cale. Arborii fremătau ca atinși de păcat și dădeau impresia că vor să cadă peste mulțime.

— Dragoș! am strigat cât am putut de tare, fugind spre el. Atunci a întors capul și m-a privit lung. A dat să se întoarcă înapoi, dar a făcut o greșală iremediabilă.

O greșală care l-a costat viața. O greșală pe care nu mi-o voi ierta niciodată.

Când mi-am dat seama ce am făcut, am gemut blocată în capătul opus al drumului. Am împietrit dintr-odată, asuprită de un chin nesfârșit ce, pur și simplu, mi-a

măcinat sufletul. Pământul pe care atât de mult l-am căutat amândoi, i-a fugit de sub picioare, iar apele învolburate cu valuri lacome, ivite din genunile coșmarului, l-au înghițit, punând astfel stăpânire pe viața lui. Gălăgia din jur nu mai era decât un labirint care încerca să mă convingă că, străbătându-l, voi ajunge la capătul mult dorit, departe de orice nefericire. Dar oricât alergam, oricât încercam, oricât mă străduiam, acolo nu găseam nicio cale de ieșire. Mă adânceam în minciună, în înșelăciune, ca într-un noroi de mlaștină murdar, vâscos, repugnant. Nu exista capăt cu fericire, pentru că era doar viața reală, în adevăratul sens al cuvântului, și de ea nu puteam scăpa. Măinile mele, acele părți atât de întrebuințatoare, acum nu îmi mai foloseau la nimic, pentru că ele au smuls viața iubitului meu și au aruncat-o sus, în văzduhul cerului, unde nimeni nu ajungea la ea. De acolo nu mai cobora, oricât imploram. Nu mă auzea, nu îmi răspundea la eforturile depuse ca să o reîntorc pe pământ străină, necunoscută, aparținând parcă altei lumi.

Mi-am ațintit ochii asupra lui. Zăcea pe asfalt, fără să miște. Oamenii se strânseseră în jurul lui și încercau să îi atragă atenția. Am fugit spre el și l-am strigat pe nume:

— Dragoș... Dragoș... Dragoș...

Așteptam ca el să răspundă, dar buzele lui nu se mișcau. Înțepeniseră pe ele, mai uscate ca niciodată, atât de albe cum nu le mai văzusem până atunci, un zâmbet timid în care depuse o tristețe și o supărare fără margini. Le-aș fi sărutat, ca să frâng acea imagine insuportabilă, atât de dăunătoare, însă oamenii din jur nu îmi permiteau. Îmi cereau să nu ating trupul ce dormea un somn adânc pe asfaltul neted. Dragoș era atât de adâncit în vise, încât vocea nu îmi era decât suflarea vântului din partea cealaltă, imposibil de descifrat. Înainta printre liane de sălcii cu miros dulceag ce se legănau lent, fără grabă, împrăștiind flori mărunte, aidoma norilor învolburați de iarnă ce scapă duios pe pământ fulgi de zăpadă cristalizați și reci. Iar el, copil al pământului, al curiozității și dorinței de a cunoaște, le urmărea, se strecura printre ele, voia să

le atingă, să le simtă, fără să își dea seama că ele sunt de fapt, poarta Raiului ce-l vor despărți de restul lumii, de acel pământ căruia îi aparține.

Acum știam cui aparținea zâmbetul timid. Mă uitam la chipul de piatră de lângă cruce și îl recunoșteam. Era zâmbetul îngerului în imaginea lui, strângând veacuri de dureri și stări de bine, de zbucium și netulburare, de acalmie veșnică ce dă impresia că lumina nu îi aduce la cunoștință suferința, dar eu știam că el le-a strâns pe toate, una câte una, binele și răul, și le-a transformat în pulberi ușoare, în blândețe. Iar ploaia ce cădea peste el nu îi provoca spasme, pentru că nimic din lumea aceasta nu îl mai afecta. Ninsoarea nu îl tulbura, ci din contră, îi lumina ochii de piatră și îi reda cu fermitate o vagă sclipire umană care părea să îi încălzească mâinile. Le-aș fi atins ca să recunosc căldura aceasta de care îmi era dor, însă preferam să nu o fac, ca nu cumva să rămân dezamăgită.

— Dragoș... Dragoș... Dragoș...

Nu avea cine să răspundă. Ochii îi erau închiși, iar pleoapele nu îi tremurau, prea calme, de parcă zăceau într-un somn adânc și liniștitor. Eu nu doream ca el să doarmă. Buzele parcă schițau un zâmbet delicat apăsător în colțul gurii, lipsit de griji, fără cugetări. Nu îmi plăcea starea lui lipsită de frământări, prea tihnită, prea calmă, prea senină. Eu îl adoram pe artistul gânditor, agitat, cel care mă privea cu lăcomie, cu nerăbdare să mă atingă, să mă deseneze, să mă îmbrățișeze cu iubirea lui neconsumată. I-am pipăit pieptul cu o palmă ruptă parcă din încheietură. Nu îl simțeam respirând, dar poate că asta era din cauza plămânilor mei care, lipsiți de oxigen, se zbăteau cu un zgomot asurzitor. Nu mișca nici degetele din ce în ce mai reci. Nu despărțea nici buzele vinete, zâmbind discret și grotesc, de parcă însăși moartea se abătuse asupra lui posedându-l, păcălindu-l cu înfățișări false și gesturi neînsuflețite, inerte, prea reci ca să-i aparțină iubitului meu. Mi-am culcat capul pe pieptul lui, implorându-l să deschidă ochii. Dar el nu mă asculta, învăluit de aripile morții, alergând după liane parfumate, râzând la ciripitul

păsărilor. Voia să prindă fluturi pe degetele lui de artist, să soarbă rouă de pe petalele florilor, să se legene molcom pe razele soarelui, să alerge printre nori, înaintând și înaintând, lăsând în urma lui doar valuri spumoase, prea tulburi ca să permită să se întoarcă sau mie să îmi permită să îl urmez.

— De ce nu o face? am întrebat, încercând să deslușesc siluetele neclare printre genele inundate de lacrimi. Căutam sprijin prin mulțime, dar nimeni nu se oferea să mă ajute. Lumea parcă râdea de necazul meu și se veselea pe seama lacrimilor mele, la fel cum noi, oamenii, ne veselim pe seama păsărilor din colivie ce-și plâng întemnițarea cu preludii ispititoare, dându-ne impresia că sunt doar ciripiri simple ca să atragă spectatori. Cred că nimeni nu se simțea în stare să zică mai mult decât:

- E mort!
- L-a lovit mașina! A murit!
- Nu mai respiră...
- Nu mai mișcă...
- Nu reacționează...
- E mort...

Epilog

Singură în sala de dans, căutam muzica domoală ca pe un sprijin, pentru a nu simți greutatea singurătății agresându-mi sufletul. Dansul era singura scăpare, trădând neliniștea din mine și încercând să mă calmeze, la fel cum un leagăn ar calma un copil. Mă uitam spre ușă, imaginându-mi zgomote, dar totul se afunda într-o neclintire sinistră, de parcă rugămintile nu-mi erau ascultate de nimeni. De la ușă, am lăsat ochii spre podea, urmărindu-mi umbra cum dansa mută în compania mea. Luminile au devenit cețoase când am prins viteză. Se reflectau în oglinzile spațioase, ca niște stele căzătoare, transformând încăperea într-o cutie aurie. Apoi, iarăși m-am uitat spre ușă, fără să o văd deschizându-se. Teamă că nu va veni mă încolțea și îmi bloca mișcările.

Dintr-odată, m-am oprit și m-am apropiat de bara de

echilibru de pe margine, apoi m-am studiat în oglindă. Nu vedeam decât o siluetă neagră, ca o umbră în care se reflecta cu dificultate femeia din mine, ce suspina amarnic după un înger dintre nori. Strângând bara în pumni, am oftat. Mă simțeam fără putere, doborâtă, zdrobită și nimicită fără milă de tristețe și durere. Aceste două slăbiciuni mi-au împânzit existența, mi-au pustiit mintea, gândurile, mâinile și picioarele. Eram furioasă, fără vlagă. Nu găseam calea dreaptă pe care să înaintez. Mă opream acolo, la început de drum, neconvinsă, fără speranță, temătoare. Mi-era frică să înaintez, mă temeam de viitor, de ziua de mâine când știam că nimic nu îl va aduce înapoi, că nu va veni. Nu credeam că avea rost să aștept, îngerii nu coborau din cer la îndemnul nostru, ci numai atunci când Dumnezeu îi trimite. Dar El era supărat pe mine, căci eu am înălțat acest înger până în regatul Său, oprindu-l din drumul pe care pornise. Învinuirea era dreaptă, o acceptam, dar pedeapsa prea crudă, aș prefera moartea în locul zilelor prea lungi, prea pustii și a nopților sumbre, prea mute, prea lovite de coșmaruri ce dă râmă până și cel mai rezistent zid, ce seacă până și marea, ce nimicește până și nenumăratele stele de pe cer.

Îl căutam în colțurile umbroase ale sălii, parcă surprinzându-l cum se deplasa în semiobscuritate, venind spre mine. Clipeam, cu lacrimile încețoșându-mi ochii. Am negat, clătinând din cap, și strângând pumnii, pregătită să sfârm îndoiala, dar aceasta nu mai era doar atât - îndoială neînsemnată - ci devenise adevăr. El nu va veni, nu avea cum. S-a dus în cer, și de acolo nu mai putea coborî. Era târziu. Vântul de afară îmi readucea aminte că trecuse de miezul nopții, așa că am acceptat înfrângerea.

Azi voi renunța, ca de fiecare dată.

Mario se așează lângă mine. Refuza să mă privească, la fel cum și eu, nepăsătoare, preferam să urmăresc umbrele dansante de pe podea. Ele păreau intimidat de apariția lui și tindeau să se strecoare cumva în colțuri goale și reci, alungindu-se până acolo, târându-se pe podea, înlănțuite de groază și de chin. Țipau strident și

asurzitor să îl izgonesc pe intrus, însă eu nu le dădeam ascultare, tocmai pentru că Mario era prietenul meu, iar prezența lui îmi făcea bine.

— Te-aș întreba ce faci, dar nu are rost, pentru că văd prea bine că stai...

Am aprobat, ridicându-mi, în sfârșit, capul rezemat de perete. Acolo, sub fereastră, lângă oglindă, păream să găsesc o gingașă alinare care, pe moment, aducea odihnă sufletului meu, dar care, mai târziu, mă făcea să tresar tulburată și să revin cu picioarele pe pământ, în realitatea crudă și neplăcută, prea neplăcută.

— De asemenea, te-aș întreba cum ești, însă îmi dau seama cât de stupidă este întrebarea aceasta și prefer să tac.

Oftând, am ridicat din umeri. Mario întinse palma și așteptă ca eu să procedez la fel, ca să ne încrucișăm degetele. N-am stat pe gânduri. Făceam întocmai cum îmi dictau gândurile lui, pentru că gestul acela mă ajuta, mă încărca pozitiv, mă transforma.

— Azi nu trebuie să te ajut la cusutul poantelor?

— Nu, azi nu.

— Atunci, să mergem pe plajă!

— Nu vreau.

— Iustin va cânta la chitară. Iar rămâne dezamăgit că „blonda cu surâs sălbatic” nu își face apariția pe acolo.

Fruntea îmi era obosită, și am sprijinit-o pe genunchii înveliți în ciorap negru. Mi-am desprins mâna dintr-a lui Mario și am șoptit mai mult pentru mine:

— Nu vreau să îl văd.

— Nu te mai răzbuna pe el! Lasă-l să fie profesorul care a fost și până acum. îl doare când un elev se îndepărtează de el... se cunoaște asta după cum suferă.

Nu aveam în cap decât planul lui, inițiat cu atâta răutate ca să îl îndepărteze pe Dragoș de mine. Iustin nu a ținut cont cât de mult am suferit eu. Era absurd ca eu să îl înțeleg și să încetez să îl mai torturez.

— Las timpul să decidă, Mario. Întotdeauna o face cu înțelepciune, nu mă îndoiesc de asta.

— Atunci, haide!

Ne-am ridicat amândoi, eu înălțându-mă pe întăritura poantelor, el rămânând pe călcăie, uitându-se de sus la mine ca la ceva mic și neajutorat.

— Îmbracă-te gros. Afară ninge de câteva ore și zăpada s-a depus destul de bine. De acum suntem într-o lume nouă, una albă, ca de basm.

Ne-am întâlnit la poartă. Mario mă aștepta de ceva timp, în compania Arianei și a Emei. Ele se uitau ciudat la mine, nevenindu-le să creadă că sunt acolo. Nu știau ce să zică. Am pornit împreună la plimbare spre plaja unde trebuia să ne întâlnim cu ceilalți colegi. Eu nu vorbeam, iar ei îmi respectau tăcerea. Din când în când, mai admirau zăpada și șopteau că *ninge frumos, chiar dacă e început de martie*, dar pentru că eu nu spuneam nimic, se potoleau. Își continuau drumul într-o apatie absurdă care, știu sigur, îi deranja.

Brusc, mi-am adus aminte de înger. Azi nu am trecut pe la el ca să îl salut. Glasul lui mă chema. Străbătea drumuri întortocheate și, prin îmbulzeala amăgitoare, mă îndemna să îl urmez, să mă duc acolo unde el se odihnea, să descopăr dacă zăpada i-a acoperit obrajii, iar eu, grijulie, să o îndepărtez ca nu cumva să îi înghețe. Plângea sfâșietor, de teamă să nu îl abandonez. M-am întors după vocile curgătoare, iar colegii m-au imitat. Mi-au ghicit neliniștea și, imediat ce și-au dat seama că nu îi mai urmam și că pasul meu își curma direcția, mă rugau să mă întorc. Eu, cu vocea frântă și totodată împăcată, îi îndemnam:

— Mergeți voi. Plecați, vă rog! Nu mă așteptați.

— Nu mai vii?

— Poate că mai vin, poate că nu... Rămâne de văzut.

Am pornit mai departe, pe căile deschise de vocea irezistibilă. Ochii îmi deveneau robi ai lacrimilor, din ce în ce mai reci și, totuși, nu îndrăzneam să renunț. În față se înălța veche, dar maiestuoasă, poarta Cimitirului Municipal, cu doi piloni de piatră ca doi paznici eterni. Ei veghează pași, răsuflări, sentimente purtate de ploi și

secetă, de vânt, de ninsoare, de adierea calmă, prea puțin simțită în asemenea locuri.

Poarta era deschisă, îmi lăsa drumul liber, de parcă ar fi știut că trebuia să trec pe acolo. Pășeam timid printre aleile asfaltate, azi sub zăpadă ca sub un veșmânt sacru. Mă plimbam pe lângă crucile sinistre care îmi provocau fiori reci ce îmi atacau corpul fără milă. Cerul de deasupra era greoi, de culoarea plumbului și atât de învolburat, încât învăluia spațiul în tăcere. Lumina pală scăpăra în miezul zilei invernale, lipsită de putere. Aici nu era nevoie de ea, căci ochii îngerilor erau numai pentru aspect. Ei vedeau cu sufletul, simțeau, păseau înainte ghidați de suflet, ei înșiși suflete curate și luminoase. Liniștea din jur avertiza că acolo se odihnesc suflete, așa că nu îndrăzneam să tulbur pacea ca niște pânze îmbălsămate ce fluturau în vânt, agățate pe sfori. Statuile stăteau plecate, închinându-se stăpânilor, rugându-se pentru ca veșnicia acestora să fie ușoară și fericită. Câte o rază de soare strecurată printre nori cădea gingaș peste chipurile lor. Aveai impresia că plâng cu lacrimi adevărate, dar când te apropiiai, vedeai că obrazul lor de piatră era uscat și dur. Crengile copacilor, încărcate de zăpadă, plângeau amarnic soarta acestor suflete înălțate la ceruri. Stăteau ascunse după pietrele propriului căpătâi și, din când în când, îndemnau pe cei vii să nu uite de ele, susurându-le în ureche imnuri nemuritoare, ascultate doar de inimile frânte. Cum aș putea uita de sufletul iubitului meu? Știam că din vina mea a ajuns sub pământ, și nu îndrăzneam să nu îl vizitez zilnic pentru a-mi cere iertare. Dar oare mă auzea cineva? Mă ierta cineva? Căci eu una, nu aș fi făcut-o pentru nimic în lume.

Corbii croncăneau printre morminte, comunicând cu aceia pierduți pentru totdeauna. M-aș fi apropiat și i-aș fi întrebat de Dragoș, dar toți zburau, temători. Se fereau, se înălțau la cer cu aripi îndoliate, nesiguri, de parcă aș fi fost purtătoare de moarte, și asta mă durea, mă distrugea.

Am îngenuncheat în fața mormântului, înecându-mă în suspine. Nu voiam să îmi șterg lacrimile, ca el să le

poată vedea prelingându-se pe obrajii mei palizi și înghețați. I-am șoptit un salut, dar nu mi-a răspuns. Aș fi vrut să știu dacă mă aude, însă nu avea cine să îmi confirme asta. Deslușeam printre lacrimile amare, marmura care îl găzduia într-un pat de scânduri prea strâmt, prea nepotrivit, unde întunericul era stăpân peste el și unde pământul îl separa dur de lumea înconjurătoare, de razele de lumină care îi făceau ochii negri de abanos să strălucească miraculos. Atingând marmura albă și rece, am încercat să-i ofer puțină căldură, să îi dau de veste că am venit să îi țin de urât, dar suprafața care îl acoperea era netedă, de nepătruns. Căldura mea se risipea, înainte să apuce s-o străbată, deci niciodată nu îi va atinge trupul fără viață. Fulgii de zăpadă mi se agățau în păr, eu însă nu le dădeam importanță. Voiam doar să știu ce părere avea el, văzându-i sclipind printre șuvițe. Cu siguranță, ar fi dorit să mă deseneze, să nu scape niciun detaliu dintre om și natură, două lucruri pe care le-a iubit. Sigur mi-ar fi dat închipuirea crăiesei zăpezii, ca desenul lui să devină fascinant. M-ar fi sorbit din priviri ca pe o divinitate, cum îmi plăcea să îl surprind în orele lungi în care dădea viață lucrărilor sale.

I-am adus flori. Grini albi cu lujeri lungi și verzi, moi și umezi. Petalele lor păreau rupte din zăpada ce ne înconjură, doar că nu aveau aceeași răceală, aceeași asprime. Le-am mirosit, le-am sărutat și le-am culcat peste marmura ce îl acoperea, exact la căpătâi. Îi doream trupul nud și fierbinte, dar era prea departe ca să asculte și să se supună. În aceste circumstanțe, refuza să se lase privit, pentru că acum trupul îi era vânăt, neînsuflețit, murdar de țărână, atins de putreziciune. Știam că plânge și regretă, însă pentru mine rămăsese la fel de frumos, puteam vedea chiar mai încolo de putriditate, așa cum nu am știut să o fac mai înainte. Acum aveam răbdare, nu mă mai supăram nici la fel de repede, nici la fel de des. Acum eram pașnică, așa cum ar fi trebuit să fiu când mi-a implorat atenție, iar eu nu i-am acordat-o. I-aș mângâia obrajii, dar textura le-am pierdut-o în palme de mult. Nu mai știam ce înseamnă

să îl sărut și să mă sărute, să îl doresc și să mă dorească. Știam doar că mă cutremuram de plăcere atunci când îmi atingeau buzele, că ochii lui deveneau ca mărgelile și sclipeau plini de viață și emoție, că frumusețea corpurilor noastre contopite într-o atingere devenea un fapt divin.

— Iubitule, am încercat să îi atrag atenția, dar din mormânt, tăcere. Dinspre cer vedeam nori grei apăsându-mi umerii. Nu știam ce să fac. Cu fața îngropată în palme, i-am așteptat răspunsul.

Douăsprezece luni au trecut de când nu mi-a mai vorbit. îl vedeam în fața mea, plutind ca o himeră. Aș fi vrut să îl ating, dar se ferea, imaginea lui tremura și se rupea în fragmente, apoi se evaporă, făcându-se una cu ceața din jur. Îi spuneam că îl iubesc și îl voi iubi mereu, dar parcă nu mă credea. Cugeta precum poetul ce împrăștia cerneala cu lacrimile sale. Cugetările sale treceau mai încolo de realitate, și deveneau un coșmar ce aștepta să fie consumat.

Am rupt o petală de floare și am frământat-o între degete. Nu m-am gândit niciodată că voi ajunge să iubesc atât de mult o persoană, să îmi doresc prezența acesteia cu atâta ardoare, dar să nu am parte de ea. De asemenea, nu am vrut niciodată să răpesc soțul și tatăl unei familii, trimițându-l la Dumnezeu.

Nicăieri în jurul meu nu găseam consolare. Îi auzeam pașii venind spre mine, însă știam că era vorba doar de imaginația mea. Încă nu mi-am pierdut mințile. Încă nu...

Singurul lucru pe care îl ceream de la Dumnezeu era să mă ia și pe mine. Să mă ducă la El, să-mi întâlnesc iubitul, să îi cer explicații, să îl întreb de ce a fugit atât de grăbit, fără măcar să asculte cât de mult îl iubesc. Nu i-am mai spus de mult un cuvânt așa de frumos și așa vrea să o fac din nou. Dar dorința nu mi se îndeplinea. Moartea nu mă ducea cu ea. Asupra mea nu se abătea niciun pericol, chiar dacă îl căutam. Plângeam, uneori în hohote, dar nu era suficient. Nefericirea și tristețea nu dispăreau, oricât de multe lacrimi aș fi vărsat.

Dacă a existat motiv să vin pe lumea asta, a fost ca să

Îl cunosc pe el, iar dacă a existat motiv să iubesc în viața asta, a fost să îl iubesc pe el. Îl mai auzeam noaptea apropiindu-se de mine, dar eram atât de inconștientă, atât de tulburată, încât nu eram în stare să îi vorbesc. Dimineața pleca și mă lăsa singură, și asta nu îmi plăcea. Mi-era frică de singurătate și nu știam cum să mă feresc de ea.

— Dragoș... i-am cântat numele printre tremurăturile obrajilor.

Îmi răspundea vântul ce îmi sufla șuvițele de păr. În prospețimea lui, căutam parfumul iubitului meu. Parcă îl simțeam ușor, bărbătesc, trezind fluturașii colorați ce o luau razna în stomacul meu. Degetele lui se strecurau printre ele, le măsura lungimea, le pipăia, ca să le simtă finețea. Mi-am rezemat obrazul de umăr, căci atingerea lui era prea vie ca să o refuz. Zâmbeam printre lacrimile scăpate odată cu suspinele.

Se făcea târziu. Nu îmi păsa că minutele zburau pe lângă mine, mute, ca niște păsări de hârtie, fără o direcție anume, pe acolo pe unde vântul le purta. N-aș fi dat niciun minut din timpul petrecut alături de iubitul meu, pentru vreo secundă din viața mea. Nu aveam nimic de pierdut, stând la căpătâiul iubitului meu, aveam de câștigat acele sentimente pe care îmi era frică să nu le uit, să nu zăbovească pe drumurile înnegurate, căci atunci aș fi regretat mult mai mult, și atunci chiar voi pieri de durere și disperare. Nu îmi păsa că întârzii la orele de balet, nici că instructorii erau furioși din cauza absențelor mele. Nu îmi păsa că mă vor întreba pe unde am umblat. Voi ridica din umeri fără să răspund, deși aș fi preferat să am atâta curaj, încât să le mărturisesc că rătăceam prin cimitir, cu speranța de a-l regăsi și că, în loc de asta, mai bine aș pleca în lume, acolo unde nimeni nu mă cunoaște, nimeni nu mă știe, pribegind la nesfârșit, fără intenția de a mă întoarce.

Însă mereu mă întorceam, o dată pentru că sunt prea lașă, și încă o dată pentru că nu mă pot depărta de locul lui de odihnă. Trebuia să îi veghez somnul, să se odihnească

liniștit, să nu îl poată tulbura nimic. Aș fi certat chiar și foșnetul vântului, pentru că era atât de pătrunzător, încât, sunt sigură că în cele mai târzii ceasuri ale nopții se strecura prin cotloanele înguste ale sicriului, pe acolo pe unde parcă se observă firicelul de lumină ce dă speranță sufletului, ajutându-l să se înalțe la cer. Iar glasul lui atât de ascuțit îi susura în urechi, iar el tresălta, deranjat din somnul lui lung și greu. Și mi-era milă de el când se înfiora. I-aș mângâia fruntea netedă și caldă atunci, netedă și rece acum, ca de piatră, ca să îl liniștesc. Și când cele câteva frunzișoare uscate ce cu greu se mai mențineau agățate de crengi, fluturau, îndreptate spre mormântul lui, eu ridicam ochii spre îngerul de marmură și căutam în ochii lui sclipirea caldă și vie a iubitului meu. Așteptam să se facă liniște, ca să îl pot auzi șoptindu-mi numele, însă vântul, zăpada care cădea lin și des, corbii ce croncăneau într-un vârful de copac pustiu și un clopot de biserică ce doinea învechit într-un coif afumat de biserică, nu dădeau voie glasului îngeresc să se ivească prin tunelul întunecos prin care eu rătăceam. Un fir de voce duioasă parcă se chinuia să ajungă până la mine, străbătând distanța prin bezna înfricoșătoare, dar alte voci, vocile lumești, obișnuite, năvăleau ca un puhoi de apă furioasă și îi tăiau calea, se încălceau și dădeau naștere obișnuitului de care nici nu mă mai tem. Parcă acum îi auzeam pe Iustin și pe Anastasia certându-mă, în timp ce eu căutam disperată să ascult măcar un salut de la Dragoș. Pe ei nu îi interesau problemele mele și așteptau de la mine minuni, pentru că mi-au ridicat din nou rangul la cel de prim-balerină. Iustin spunea că eleganța mă făcea specială și mă menținea pe cea mai înaltă treaptă, iar Anastasia găsea sensibilitatea din mine ca fiind o bijuterie prețioasă după care a tânjit mereu. Eu credeam că tinerețea mea era cea care o vrăjea, nicidecum sensibilitatea. Nu voiam să mă gândesc la ei acum, când stăteam lângă mormântul iubitului meu. Voiam să fiu numai cu el, să îl simt aproape.

Foșnituri ca de pași s-au auzit pe trotuarul cimitirului, și știam cine venea. Nu m-am întors să salut,

dar s-a apropiat, m-a luat în brațe și mi-a sărutat obrazul. Oftaturile noastre s-au unit într-unul singur, apoi a îngenuncheat lângă mine, privind la literele de tipar ce formau numele lui Dragoș. Era Carmen, soția și mama copiilor lui.

— Din nou aici? întrebă.

Mi-am pierdut de mult vocea, așa că am dat numai din cap.

— Ar trebui să îți vezi de viață, Karina! Nu ești decât o copilă. Nu are rost să te consumi, știind că nimic nu îl aduce înapoi.

Cu ochii încețoșați de lacrimi, am privit-o. Mila se vedea pe chipul ei, întipărită bine. Aș fi putut să îi spun ei tot ce aveam pe suflet, să îi mărturisesc cât de mult îl iubeam pe Dragoș, dar mă întrebam dacă avea vreun rost. Nu putea face nimic ca să îmi aline durerea. Poate doar să plângă lângă mine, atât.

— Totul va fi bine, îmi șopti neconvinsă. Carmen era un om, la fel ca mine, așadar, nu poate ști dacă așa va fi. N-am contrazis-o. Într-o bună zi, cu siguranță va fi mai bine, trebuia să se întâmple așa, deși eu aș fi preferat să nu vină acea zi. Asta ar însemna că, revenindu-mi, mă îndepărtam de el. Preferam să fiu tristă, să plâng și să mă torturez, cu cât mai des, cu atât mai bine, știind că așa el are încă putere asupra mea. Dar oare nu era mai frumos înainte când era lângă mine, iar eu doar zâmbeam? Probabil, nu zic că nu, doar că atunci au fost alte timpuri.

Mi-am adus aminte de prezența femeii și am închis ochii, vorbindu-i:

— Carmen... Reacționează imediat, chiar dacă își punea florile lângă ale mele, aranjându-le cu mare grijă. Știi cine sunt de aproape douăsprezece luni. Ne întâlnim zilnic aici și totuși, niciodată nu mi-ai reproșat nimic...

— Așa este, aprobă, fără să aștepte ca eu să termin de vorbit.

— De ce mă accepți, știind ce am fost pentru soțul tău?

A plecat capul, dar vocea nu i s-a schimbat. A rămas

la fel de blândă, de parcă, de-a lungul timpului, a analizat acest subiect și a căutat să îl trateze cu înțelepciune.

— De când i-am descoperit lucrările, am devenit alta. Avea teancuri întregi cu imaginea ta. Ca să te dăruiești cu trup și suflet să obții zeci de imagini de la o singură persoană, înseamnă că iubești. Te iubea pe tine, iar mie nu mi-ar fi stat în putere să-i interzic așa ceva. Am observat schimbările. Veselia și energia, pofta de viață... toate de când te-a cunoscut pe tine. Îmi plăcea cum era, și copiilor la fel. Îl vedeam emoționat când deschidea subiectul despre ultima lui expoziție. L-ai făcut fericit. Dacă ar fi fost invers, sigur ți-aș fi reproșat.

S-a făcut liniște. Am profitat de asta și am parcurs cele douăsprezece luni, ajungând aproape de februarie, după plecarea lui Dragoș.

Cineva mă suna. Răspundeam, dar închidea. În următoarea zi, se întâmpla la fel. Devenisem agitată și hotărâsem să ignor apelurile acelea. A treia zi, nu m-am abținut. Am telefonat de câteva ori și, până la urmă, am aflat că era Carmen. Era lipsită de curaj, dar totuși, dorea să închidă acel capitol. Mi-a cerut să ne întâlnim ca să discutăm. La început, mi-a fost teamă, însă m-a convins că nu are intenții rele. Ne-am întâlnit exact aici, în fața lui.

S-a repezit spre mine și, plângând în hohote, m-a strâns în brațe. Mi-a mulțumit pentru faptul că l-am făcut pe Dragoș fericit, în timpul în care ea nu a știut să o facă, preocupată peste măsură de aspectele vieții. I-am povestit tot. De la prima, până la ultima clipă din relația noastră. În timp ce o făceam, îl vedeam în depărtare, venind spre noi. Pășea lent și se uita la mine gânditor ca întotdeauna, profitând de lipsa grijilor pentru o secundă și zâmbind. Ochii lui... prea frumoși ca să nu fie admirați. Buzele subțiri, prea aromate ca să nu fie sărutate, iar trupul prea cald ca să nu fie îmbrățișat.

Carmen a devenit tristă și lacrimile i-au căzut șiroaie pe obraji, pripindu-se în neștire spre abisul pieptului său. Nici eu nu mă puteam abține. Aveam nevoie de plâns ca să mă eliberez de greutatea strivitoare din abdomenul meu.

Mi-a zis, în timp ce își privea palmele tremurânde:

— Îți dai seama că l-am avut în mâinile mele și nu am știut să am grijă de el?

M-am gândit la situația mea. La faptul că nu l-am înțeles și i-am răspuns cu ironie și indiferență atunci când a încercat să își repare greșelile. Eram în aceeași situație ca și ea și îmi părea foarte rău că nu am știut să fiu mai bună decât ea, să îl înțeleg și să îl accept așa cum era.

— Cel puțin am fost norocoase că l-am întâlnit, am răspuns, încercând să o încurajez.

— E trist, murmură, plecând capul.

— Da, este, am mărturisit, ștergându-mi lacrimile.

Revenind în prezent, mi-am șters amăgitoarele șiruri de lacrimi. Încă nu reușeam să înțeleg de ce a ales să plece, să mă lase singură, să mă părăsească. Mă alimentam cu trecutul, încercând să îmi amintesc de el în fiecare clipă. Mă întrebam de ce nu dispărea această dragoste ce insista, împlântându-se adânc în mine, făcându-mi atâta rău. Mă rugam să se întoarcă și ceream o minune, să îl văd din nou în viață. Totul era imposibil. Mi-era foarte dor de el și mă întrebam dacă putea cineva să îmi înțeleagă suferința, și chiar să mă înțeleagă pe mine însămi, ființa mea, personalitatea mea. Mă vedeam prinsă între nori furtunoși ce mă speriau. Adânci și grei, încercau să mă absoarbă, să mă încătușeze și să mă silească la viață veșnică trăită în chin. Nu exista nimic ce mi-ar putea promite o scăpare. Azi acceptam această înfrângere, la fel ca și ieri, dar mâine? Mâine voi mai fi în stare să accept? Voi mai avea puteri să o fac? Și eu care îmi imaginasem că vor trece anii și ne vom vedea cu viața scursă într-un mod firesc, când eu voi avea cincizeci de ani, iar el optzeci... Abia trecuseră câteva luni din viețile noastre, timp în care nu ni s-a schimbat niciun fir de păr.

Jalnică situație! Lumea se uita la mine, căci mereu eram cu lacrimi în ochi. Tăceam și răbdam, așteptând sfârșitul. Eram sigură că exista și pentru mine un sfârșit, dar poate nu eram suficient de curajoasă să îl întâlnesc acum. De multe ori, luam o coală de hârtie și tindeam să

desenez, simțindu-mă parcă mai aproape de el. Nu știam să fac asta însă, pe moment, chiar și o floare cu petale deformate mă făcea să mă simt mai bine. Le păstram pe toate într-un dosar, la fel cum făcea și el, și cum cartonul îi purta parfumul, nu ezitam să îl duc spre buze, să îl sărut, să îl miros, să găesc în el pe acel Dragoș plecat departe.

Mă întrebam: unde a greșit de a fost luat dintre noi atât de repede? Consideram că păcatul lui nu fusese suficient de grav ca să plătească cu viața. I-aș fi oferit-o pe a mea dacă ar fi fost posibil, pentru că mereu ajungeam la aceeași concluzie: la ce îmi folosea dacă nu îl aveam pe el?

Cum am ajuns din nou prim-balerină? Astfel:

Mult timp mi-a trebuit să îmi dau seama că pe Dragoș nu îl deranja dacă îi cotrobăiam printre hârtii, dacă îi studiam lucrările, dacă răsfoiam, le mutam, ascundeam sau furam din ele, ci din contră. Cred că aștepta să fac asta de fiecare dată când călcam pragul studioului, dar eu o făceam rar și mai mult pe furiș. Întotdeauna am crezut că, avându-l pe el aproape, era mai mult ca suficient. Acum, îl vedeam himeric în fața ochilor și îi citeam acea dorință arzătoare de a mă vedea descoperind. Ce păcat că nu mi-a cerut-o niciodată, lăsându-mă acum să trăiesc doar cu impresia.

În acea zi, am făcut-o fără să îmi pese dacă era de acord sau nu.

Ne uitam la câteva desene făcute de el și discutam despre timpul lung în care lipseam de la academie. Chiar și acum mă vedeam, nepăsătoare în fața acelei situații. Pe Iustin îl cucerisem din primul moment și eram sigură că întotdeauna îmi va lua apărarea în fața Anastasiei. Dar Dragoș nu era la fel de nepăsător ca mine. Analiza profund situația și avea simțul răspunderii foarte dezvoltat în comparație cu mine. În timp ce răsfoia între lucrări, s-a oprit gânditor, zicându-mi:

„Răpesc din timpul prețios al unei prim-balerine. Asta poate duce la eșec, nu-i așa?”

„O să îmi dau silința să nu se întâmple...”

Nu îi plăcea să încalce regulile, cu atât mai puțin să

încalce cuvântul cuiva. Se simțea vinovat pentru faptul că mă ținea acolo pentru a-și termina proiectul, și nu ținea cont că eu eram cea mai fericită de pe pământ, fiind acolo cu el. Deși nu îmi spunea ce simte, eu știam că așa a fost.

Nu am dat prea multă importanță acelei întâmplări, pentru că niciodată nu am stat măcar o secundă să analizez la fel cum făcea el. Acum însă, lucrurile s-au schimbat. M-am pus în locul lui și am încercat să gândesc cu mintea și cu înțelepciunea de care mereu a dat dovadă, ajungând astfel la o concluzie. Nu îmi doream eșecul, dar nu pentru mine, ci pentru el. Am depus eforturi uriașe ca să intru din nou în personajele pe care le dansam, astfel că mi-am redobândit locul. Iustin părea mulțumit de asta, dar el niciodată nu a știut, nici în ziua de azi nu știe, că eforturile și triumful zideau din piatră rezistentă imaginea iubitului meu și mi-o promitea pe veci în memorie. Unul dintre multe lucruri învățate de la Dragoș era responsabilitatea. Folosind-o, mă simțeam, într-adevăr, bine.

Acum că am ajuns și la Iustin, m-am retras din nou în trecut, în momentul când am intrat la antrenamente cu febră. Trecuse o săptămână de la tragedie și încerca să mă înțeleagă, vorbindu-mi mult în șoaptă, lăsându-mă în voia mea, evitând orice reproș, orice corectare, orice atragere a atenției. Mai rău făcea, pentru că astfel, doar mă gândeam, și mă gândeam, și uitam de mine. M-a văzut foarte palidă și cu privirea pierdută. Îmi aduc aminte că era îngrijorat pentru ochii mei, întrebându-mă dacă îl văd. Am aprobat, înclinând capul, și m-a retras într-un colț, lipindu-mi palma de frunte.

— Arzi!

Nu pot uita cât de dur mi-a vorbit, de parcă eu voiam să se întâmple asta. A cerut apoi părăsirea sălii și, în două minute, am rămas singuri. S-a așezat jos lângă mine și mi-a zis:

— Îmi pare foarte rău! Dacă știam că se va întâmpla așa, mai bine nu interveneam.

L-am privit încruntată.

— Nu știu la ce te referi!

A oftat.

— Dacă Dragoș nu a mai vorbit cu tine, e din cauza mea. La început mi s-a părut o prostie care doar umplea golul și tăcerea dintre noi. De când i-am văzut lucrările am știut că e vorba de tine. Totul se potrivea. Atenția care i-o acordai, absențele de la antrenamente, lucrările ciudate pe care le-a expus pe toți pereții, fericirea prea vizibilă din ochii tăi...

Abia atunci am simțit cum crește interesul față de acea discuție. Inima îmi bătea cu putere, și mâinile îmi tremurau ca rupte, nu eram în stare să mă susțin sau să încleștez pumnii.

— Am fost orbit de gelozie. Am făcut-o din prostie... din nebulă.

— Ce ai făcut? l-am întrebat, deși cunoșteam răspunsul. Insistențele lui Dragoș îmi răsunau în minte cu zeci de ecouri, unul mai puternic decât celălalt. Mă durea capul, și neliniștea îmi zguduia fără milă interiorul din ce în ce mai fragil.

A sărit asupra mea, prinzându-mi fața în palme. Am vrut să mă feresc, dar se opunea dorinței mele. Mă silea să îl privesc în ochi, ca un șarpe hipnotizant, dornic să își cucerească prada.

— Karina, eu... Nu mi te mai pot scoate din minte. Nu o fac intenționat. Nu pot renunța la fata care a intrat pentru prima dată în această academie. Erai visătoare și plină de speranță, iar trupul tău firav mă înnebunea. Când te atingeam, îmi rămâneai întipărită în minte, chiar dacă negam și mă opuneam cu orice preț dorințelor.

În sfârșit, am reușit să mă retrag dintre mâinile lui. M-am ghemuit în colțul peretelui, lăsând ochii în jos, departe de privirea aceea dăunătoare. Îi vedeam doar umbra vagă, mișcându-se dezordonat pe podeaua lucitoare. Umbra aceasta era extrem de revoltată, imita frustrarea într-o tăcere absurdă, care speria. Mi-am adunat umerii, încremenită în colțul meu de pe podea.

— Ce ai făcut? am insistat, arătându-i că nu mă

interesează absolut deloc povestea lui și că așteptam nerăbdătoare să îmi confirme suspiciunile. Încercam să mă mențin puternică și nepăsătoare în fața atâtor gesturi agitate, înăbușind în interiorul meu spaima, temerile otrăvitoare, cugetările înșiruite pe o sfoară precum mărgelele, încercând să par imună la orice reacție, orice gest.

Într-un final, încleștând maxilarele, a răspuns:

— I-am cerut să renunțe la tine. Cum nu o făcea, l-am amenințat că îi voi spune soției lui despre relația voastră. Nu a vrut să îi piardă...

Am gemut îngrozită. Mi-am acoperit fața cu palmele, ascunzându-mă după genunchi. Iustin trăgea de mine îngrijorat, cu vocea cucerită de plânsul ce i se oprise în gât. Începea să îmi înlătune brațele din fața ochilor, ca să mă poată privi, să îmi admire figura crispată, deformată de durere, spaimă și groază.

— Lasă-mă să îți explic! Vreau să îți povestesc mai multe...

Dorința lui Dragoș, cerând în continuu ca vinovații să plătească, devenea tot mai reală, cântărea asupra mea, făcându-mă să regret amarnic acel moment scurt în care nu l-am ascultat.

De ce să îi ofer șansa să explice, dacă nu am fost în stare să i-o ofer celui pe care atât de mult îl iubeam? De ce să fiu atât de îngăduitoare cu acela care nu a avut milă de mine și m-a călcat în picioare, pedepsindu-mă cu păcatul de a iubi un înger? Ar trebui să fiu eu mai bună decât omul care mi-a distrus viața? Ar trebui să fiu răbdătoare, când el nu a avut răbdare cu mine? De ce să fiu mai presus și de ce să nu fiu mai prejos?

Ura, asprimea, furia, tristețea și dorința de a mă răzbuna erau mai dulci și îmi plăceau mai mult decât răbdarea, bunătatea, realismul și iertarea pe care judecătorul meu le pretindea sau le spera.

— Te iubesc, Karina!

Am râs, îmbăiată într-o ironie atât de amară, ca un mărăcine crescut pe pământ secetos, deșertic.

— De cum te-am văzut prima dată, m-am îndrăgostit de tine! Faptul că l-ai ales pe el în locul meu, mă înnebunea... Nu suportam să știu că el te poate avea, iar eu nu...

— Cât de prost ești! Cum poți să obligi pe cineva prin fapte rele să te iubească? Nu era mai bine dacă acceptai și renunțai? Îl certam eu cu vocea aspră și frântă din cauza plânsului.

— Ridică capul, mi-a cerut. M-am făcut că nu îl ascult și am vorbit cu jumătate de gură:

— Poate se rezolva altfel dacă îmi spuneai, dar așa? Așa Iustin? Luându-l forțat de lângă mine? Lăsându-mă să cred că și-a bătut joc de mine?

— Vreau să mă privești, m-a implorat. Plângea. Am știut asta după tonul vocii tremurânde și slăbite, dar nu îmi era milă, nu merita.

— Mi-ai făcut mult rău, Iustin! Mi-ai făcut mult rău!

— Știu și... regret!

— Asta e bine, pentru că vreau să trăiești implorându-mi iertarea toată viața ta. Te asigur că nu o vei obține!

M-am ridicat de pe podea și am plecat. Numai eu știu cum am ajuns în cameră, dar în cele din urmă, am ajuns. Nu am ieșit de acolo două zile. Colegii nu știau ce mi se întâmplă. Credeau că decedase cineva din familie. Asta le-a spus Anastasia, pusă la curent cu adevărul tocmai de Iustin. Nu erau proști. Aflaseră de moartea lui Dragoș Ahtum, dar poate nu doreau să facă legătura. Poate nu vedeau nimic între un adult de patruzeci de ani și o fată de optsprezece. Nici nu mi-am bătut capul cu asta și i-am lăsat să creadă ce vor.

Pe Anastasia am simțit-o aproape de mine în tot acest timp, la fel ca pe o mamă. Mi-a sugerat să nu îmi anunț părinții și să nu îi încarc cu o grijă în plus, asigurându-mă că, în curând, mă voi resemna și îmi va trece. Totuși, nu era așa cum spunea ea, dar nu îndrăzneam să îi mărturisesc acest fapt. S-a purtat prea frumos cu mine ca să merite vreun reproș. Mai multe nopți la rând, am simțit-

o apropiindu-se de patul meu și controlându-mi temperatura. Palma sa fină și caldă, moale ca a a mamei, îmi netezea fruntea și aducea câte un suspin adânc în pieptul meu. Semăna cu o ușurare, doar că dura atât de puțin, încât tânjeam disperată după alta. Știu că tot ce mi se întâmpla, îi transmitea lui Iustin, și îmi plăcea enorm că acesta afla despre starea mea înlănțuită la pământ. Mă bucuram că află de lacrimile mele, de coșmaruri, de lipsa zâmbetului de pe figură. Numai așa puteam să îl fac să înțeleagă cât de mult a greșit.

Când am găsit destul curaj să îl înfrunt, am intrat în sala de balet, și pur și simplu, m-am făcut că nu îl cunosc. Când se apropia de mine - eu mă feream, când îmi vorbea - nu îi răspundeam, când încerca să mă privească, îl evitam și, poate, mai bine de o lună nu am avut contact cu el, percepându-i prezența în jur doar cu simțul. Consider că l-am torturat așa cum a meritat și totuși, nu mi se pare suficient. Nu îi acordam prea multă atenție, dar știa că îi ascult poruncile. El era mai înțelept, se adapta mai ușor, încerca să îmi dea impresia că era dispus să suporte orice pedeapsă venită de la mine. Știa că nu sunt un om rău, dar că nu acceptam moartea iubitului meu, acea despărțire pe care Iustin a visat-o și a dorit-o. Era vinovat și își accepta pedeapsa fără șovăire.

Îmi dădeam seama că Dragoș și-a iubit familia prea mult ca să poată renunța la ea, dar de asemenea știam, chiar foarte bine, că m-a iubit și pe mine. Am simțit iubirea aceasta în gesturile și în faptele lui, doar că nu am fost destul de matură ca să le văd la timpul potrivit. Frazele acelea ce îmi era greu să le descifrez... Acum, reușeam să îi înțeleg teama față de încălcarea regulilor. Nu dorea să îi dezamăgească pe cei dragi, dar nu dorea nici să renunțe la mine. Cât de greu mi-a fost să ghicesc că acele gânduri nu erau decât o întrebare continuă: să o facă sau să nu o facă? Am crescut brusc, tocmai ca să îmi dau seama că era un chin pentru el, obișnuit să îi facă pe toți fericiți, nu să îi supere cu faptele sau cu sentimentele lui. Iar dacă nu a renunțat la mine, a fost din cauză că nu îmi dorea

nefericirea, că eram una dintre persoanele care contau pentru el. Păcat însă că nu am avut gând și minte să înțeleg asta când a trebuit, și păcat că nu am avut nici ochi ca să văd marea iubire față de persoanele din jurul lui, orbită mereu de gelozie și invidie.

M-am întors spre Carmen. Era mult mai liniștită, îngenunchată la mormântul lui, la fel ca mine, după atâtea minute scurse. Eu, în schimb, nu reușeam să mă liniștesc. Se zbăteau în mine vina și reproșurile, și nu mă împăcam cu ideea că Dragoș a plecat atât de grăbit, fără să aștepte să învăț să îi ofer o dragoste bună, așa cum merita.

— Trebuie să plec, îmi spuse Carmen, răsuflând aburi calzi în aerul înghețat al iernii. Nu mai avea ochii încețoșați de lacrimi.

Eu voiam să mai stau. Poate, mai târziu, voi da de iubitul meu rătăcind printre fulgii de zăpadă și poate mă va vedea. Nu voiam să ratez șansa de a-l saluta, așa că am rămas.

Bătea un vânt rece, în timp ce zăpada mi se acumula în păr. Mi-au înghețat și genunchii, și degetele. Înlăcrimată, am suflat peste ele, încercând să le dezmoțesc. Auzeam foșniturile pașilor, de data aceasta îndepărtându-se. Copacii se întorceau în direcția zgomotelor, părând să jalească plecarea femeii. Să îi simtă oare tristețea? Să îi cante durerea? Să compare senzațiile greoaie ale femeii cu vijelia ce scutură coroanele lor? Să își dea seama că omul suferă mai mult decât o fac ei? Să recunoască faptul că nimic nu este mai sensibil decât sufletul?

În scurt timp, am uitat de Carmen și l-am chemat din nou:

— Dragoș...

Un ecou slab se auzi.

— Da, micuța mea balerină...

Râdeam în adâncul meu. Aplecată peste mormânt, mi-am sprijinit capul pe brațe. Am sărutat marmura cu buze uscate, însetate de dorință. Încercam să gândesc

rezonabil. Era imaginația cea care încerca să îmi facă pe plac. Deși nu îmi convenea prea mult, am acceptat ca această imaginație să zburde liberă în jurul meu. Decât tăcere, mai bine imitare. Și stând așa, cu capul plecat peste brațe, am vorbit cu el:

— Mă întreb: de ce acum suntem atât de departe unul de altul și de ce ne privim din colțuri opuse, scufundați în obscuritate și tristețe? Mă întreb: de ce nu încercăm să ne atingem și să ne îmbătăm cu sărutări pătimașe, ascunzându-ne în noapte, ca după baldachinul unui pat regesc?

Mi-l imaginam ridicând din umeri, gata să îmi mângâie creștetul capului, dar vorbele mele păreau să-l fi oprit cu mâna suspendată în aer, încruntându-l:

— Mă întreb: de ce am crescut atât de mult, încât între noi să se interpună atâta seriozitate, răceală, orgoliu și respingere? Nu era mai frumos când ne iubeam inocenți, fără să ținem cont de restul lumii?

El își plecă capul în imaginația mea, și aprobă, dezamăgit. Tristețea din ochi îi scânteia, amintind de regrete.

— De ce oare considerăm faptele rele ale celor mici minuni, iar pe ale noastre, celor mari, greșeli?

Dragoș suspină, iar rafala izbucni violent, fluturându-mi șuvițele de păr. N-am ridicat capul de pe brațe, simțeam cum lacrimile mi se pierdeau pe piatra rece a mormântului. Îngerul se cutremură speriat, dar eu continuam cu întrebările:

— De ce nu mai credem că furtuna e aducătoare de dragoste și o învinuim de dezastre și ne temem de ea ca de moarte? Nu-i așa că numai noi suntem vinovați de ceea ce ni se întâmplă? Noi ne-o facem cu mâna noastră...

Vocea mi se stinse, frântă de durere. Am tras aer în piept, încercând să îmi adun puterile. Dragoș întinse iar brațul, gata să mă atingă, dar vocea mea îl întrerupse:

— De ce nu mai considerăm leagănul aripile inocenței noastre și îl respingem de parcă ar fi o armă care ne-ar distruge, îndesându-ne într-un mâl vâscos și

încăcios?

Umerii lui Dragoș săltau de durere. Mări ochii, ațintindu-i asupra mormântului în care el se odihnea.

— Îți aduci aminte când spuneai că iubirea nu este un păcat?

El aprobă cu o vagă speranță sclipindu-i în pupilele de abanos.

— De ce acum ne condamnă la nefericire? De ce am văzut în lucrurile frumoase doar șanse de izolare și respingere și am renunțat să mai căutăm miezul dulce ca acela al unui măr?

Pentru că el nu reușea să îmi răspundă, pierdut parcă în gânduri, am încercat să aflu singură adevărul:

— Să fie că am îmbătrânit? Să fie că nu ne mai iubim? Că nu mai știm să primim dragostea și duioșia în piepturile noastre omeneste? Să fie că focul mistuitor ne arde acum cu adevărat?

Dragoș își duse mâna, în sfârșit, spre el, și își îngroapă fața în palma lui de marmură, îngerească, diafană, care pur și simplu, se spulbera în aer dacă încercam să o prind ca să o mângâi sau doar să o ating.

— Plângem după ce a fost al nostru, fără să putem recupera ce am avut... Mai știi ce ne-a aparținut?

Ca și când el ar fi scuturat din cap că nu, eu am dezvăluit:

— Șiruri de mărgăritare colorate de fericire, noroc și iubire... Dar mai știm câte am avut? Vom ști câte trebuie să recuperăm?

Îngerul ofta melancolic, în timp ce eu, după o tăcere prea adâncă ce nu își avea locul între noi, am șoptit:

— Te iubesc, Dragoș!

Suspinam cu sufletul părăsit de îngeri. Nu îmi mai simțeam obraji umflați din cauza gerului și a lacrimilor. Buzele mi-au amorțit, dar găseam puterea să îi mai spun încă o dată ce simțeam:

— Te iubesc, dragul meu Dragoș!

— Și eu te iubesc, micuță balerină!

Am zâmbit. Chiar și fantasma lui știa că acesta era

adevărul, nu o minciună strecurată între noi de intențiile necurate ale altora. Renunțam la răsuflarea mea umană pentru a-l mai auzi o dată, dar, în locul vocii lui serioase, am dat peste glasul etern al vântului. Am oftat, împăcată că Dragoș a plecat undeva între pământ și apă...

Cuprins

Capitolul 1 7

Capitolul 2 47

Capitolul 3 83

Capitolul 4 117

Capitolul 5 153

Capitolul 6 191

Capitolul 7 217

Capitolul 8 251

Capitolul 9 285

Capitolul 10 317

Epilog 349